

RUFİ THORPE

MARGO'NUN PARAYA İHTİYACI VAR

"Fazlasıyla
eğlenceli ve
sevilesi bir
roman."

NICK HORNBY

domingo

KIRKUS PRIZE 2024 FİNALİSTİ AMAZON "YILIN EN İYİ 20 KİTABI" SEÇKİSİ

Bir Hooters garsonuyla bir Amerikan güreşçisinin kızı Margo Millet, ödenmemiş faturalarla geçen çocukluk yılları sayesinde, kendi ayakları üstünde durmaktan başka çaresi olmadığını öğrenmişti. Geçmişinden sıyrılmak için üniversitede edebiyat okumaya başladığında, aklındaki son şey evli profesörüne gönlünü kaptırıp hamile kalmaktı.

Margo yirmi yaşında, kucağında bir bebekle işsiz ve beş parasız kalmıştı. Yıllardır görmediği babası Jinx kapıda belirip bebeğin bakımına destek sözü verince Margo biraz nefes aldı ve bir plan yaptı: Bir Onlyfans hesabı açacak ve Jinx'in geçmişinden aldığı ilhamla karşı koyulmaz bir karakter yaratacaktı. Plan kısa sürede başarıya, Margo ise çevrimiçi şöhrete kavuştu. Bedeli ise gecikmeyecekti: Aynı profesör, bu kez doğmasını bile istemediği çocuğunun velayetini almak için Margo'nun karşısındaydı.

Rufi Thorpe, çağımızın çelişkilerini, yorgunluğunu, öfkesini ve kahkahalarını yakalayan bir romanla karşımızda. *Margo'nun Paraya İhtiyacı Var*, "hayatta kalmak" ile "kendini var etmek" arasındaki ince çizgide yürüyen, kendisine pek de eli açık davranmamış bir dünyadan makul miktarda para ve güç koparmaya çalışan bir genç kadının başrolde olduğu, komik, dürüst, duru bir roman.

"Cüretkâr, komik ve tümüyle öngörülemez."

KEVIN WILSON

"Tam da şu günlerde ihtiyacımız olan türden, iç ısıtan bir roman..."

WASHINGTON POST

"Yer yer keskin, yer yer komik; genç anneliğe ve aşka son derece içten bir bakış sunuyor. Bir solukta okudum."

EMMA STRAUB

domingo

www.domingo.com.tr

978-605-198-385-1

9 786051 983851

**MARGO'NUN
PARAYA
İHTİYACI
VAR**

YAZAR HAKKINDA

Rufi Thorpe, yüksek lisansını 2009 yılında Virginia Üniversitesi'nde tamamladı. *Küçük Tanrıçalar*, *Dear Fang*, *With Love* ve PEN/Faulkner Ödülü'ne aday olan *The Knockout Queen* kitaplarının yazarıdır. En yeni romanı, *Margo'nun Paraya İhtiyacı Var* yakında televizyona uyarlanacaktır. Thorpe, eşi ve iki oğluyla birlikte Kaliforniya'da yaşamaktadır.

MARGO'NUN PARAYA İHTİYACI VAR

RUFİ THORPE

Çeviri: Selen Ak

Düzenleme

Ny.ozlem

domingo

MARGO'NUN PARAYA İHTİYACI VAR
RUFİ THORPE

Özgun ismi: Margo's Got Money Troubles
© 2024 Rufi Thorpe

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Ajansı aracılığıyla
Trellis Literary Management'tan alınmıştır.

© 2025 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 46105

Çeviri: Selen Ak
Editör: Buse Olçay
Son okuma: Tuğçe Nida Gökürmak
Kapak illüstrasyonu: Nicole Rifkin
Kapak uyarlama: Hamdi Akçay
Sayfa uygulama: Özkan Köse

ISBN: 978 605 198 385 1

Baskı: Haziran 2025
Optimum Basım
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51
Küçükçekmece, İstanbul
Tel: (0212) 463 71 25 • Sertifika No: 41707

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir
bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya
da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Harbiye Mah. Cumhuriyet Cad. Pak Apt. No: 30
Kat: 1 Daire: 3 Şişli İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

Sizin için

BİRİNCİ BÖLÜM

Yeni bir kitaba başlamak üzeresiniz, doğrusu biraz da gerginsiniz. Bir romana başlamak, ilk buluşma gibidir. Daha ilk satırlardan itibaren büyüüne kapılmayı, sıcacık küvete girer gibi öykünün içine girmeyi, kendinizi teslim etmeyi umarsınız. Ama birazdan pek tanımadığınız bir kadının *baby shower* partisine katılıyormuşsunuz gibi, kibarca ortama ayak uydurup bir sürü insanın adını öğrenmek zorunda kalacağınızı bilmek, bu umudunuzu örseler. Olsun varsın, daha önce hiç sizi ilk paragrafta sarmayan kitaplara vurulmamış mısınızdır sanki? Ama bu sizi *keşke* demekten alıkoymaz, *keşke* dersiniz, zihninizin karanlığında doğruca yanınıza gelip boynunuza bir öpçük kondursalardı.

Margo'nun *baby shower* partisinin evsahipliğini, çalıştığı restoranın sahibi Tessa üstlendi. Tessa pastayı kocaman bir penis şeklinde yapmanın komik olacağını düşünmüştü. Çünkü Margo evli değildi ve on dokuz yaşındaydı, içki içmeye dahi yaşı tutmuyordu. Üstüne üstlük üniversitedeki hocasından hamile kalmıştı. Tessa yetenekli bir pastacıydı. Restoranın bütün tatlılarını kendisi yapardı, penis pasta için de tüm hünerini konuşturmuş, kendi elleriyle mat pembe şeker hamuruyla kaplanmış on iki kat kekten oluşan üç boyutlu bir fallus yapmıştı, bir de krema pompası düzeneği kurmuştu. Hep birlikte "For He's a Jolly Good Fellow" melodisiyle "*For she's gonna have a huge baby,*" diye şarkı söyledikten ve Margo mumları üfledikten sonra (neden üflemişti ki? Doğum günü değildi), Tessa pompayı sertçe sıktı

* (İng.) Kocaman bir bebeği olacak. (ç.n.)

ve tepeden fışkıran beyaz krema yanlardan akmaya başladı. Tessa neşeyle haykırdı. Margo yalandan güldü, sonra da banyoda ağladı.

Margo, Tessa'nın pastayı onu sevdiği için yaptığını biliyordu. Tessa hem kötü hem de sevecen biriydi. Salatacı çocuğun ergenliğinde ölesiye dayak yediği için koku ve tat duygusunu yitirdiğini öğrenince, yeni tatlımız, diyerek çocuğa tıraş köpüğüyle sakı toprağı ikram etmişti. Tessa durdurana kadar çocuk o karışımdan iki koca ısırık almıştı.

Margo, Tessa'nın aslında mutsuz bir duruma neşe katmaya çalıştığının farkındaydı. Trajediye karnavala dönüştürmek Tessa'nın olayıydı. Ama kendisine gösterilen tek sevginin bu kadar noksan, bu kadar acı verici olması Margo'ya haksızlık gibi geliyordu.

Annesi Shyanne kürtaj yaptırmasını söylemişti. Hocası kürtaj yaptırsın diye şekilden şekle girmişti. Aslında Margo bebeğı mi yoksa o ikisine onu kendi isteklerine boyun eğdiremeyeceklerini kanıtlamayı mı daha çok istediğini bilmiyordu. Bu kararı verirse, iletişimi azaltabileceklerini, hele hocasının iletişimi tamamen koparabileceğini hiç düşünmemişti.

Shyanne sonunda Margo'nun kararını kabullendi hatta destek olmaya bile çalıştı ama verdiği destek her zaman işe yarar cinsten değildi. Margo'nun doğumu başladığında, Shyanne güzel bir ayıcık bulmak için tüm kenti dolaştığından, hastaneye dört saat geç geldi. "Margo, inanmayacaksın ama sonunda Bloomingdale's'a geri dönmek zorunda kaldım çünkü en güzeli oradakiymiş!"

Shyanne Bloomingdale's'ta çalışıyordu, yaklaşık on beş yıldır oradaydı. Margo'nun ilk anılarından biri, annesinin bacaklarının siyah külötlü çoraplı haliydi. Shyanne kabız suratlı beyaz aynı uzatıp cırlak, tiz bir sesle, "İkin da bebeciğı çıkar, arkadaşımıla tanışmak istiyorum!" dedi.

Shyanne o kadar çok parfüm sürmüştü ki bir köşeye geçip telefonda canlı poker oynamaya başlayınca, Margo neredeyse sevindi. PokerStars. Shyanne'in en sevdiği şeydi. Sabaha kadar ağzında sakız, poker oynayarak "soytarılar" dediğı diğer oyuncularını ezip geçti.

Kaba bir hemşire Margo'nun seçtiği adla alay etti. Bebeğinin adını Bodhi koymuştu, *Bodhisattva*'nın Bodhi'si. Shyanne bile kızının ad seçimini aptalca bulmuştu ama hemşirenin ağzına tokadı yapıştırtıverdi. Ortalık birbirine girdi. Margo'nun annesi tarafından sevildiğini en çok hissettiği andı bu; o tokadı ve hemşirenin yüzünde beliren müthiş şaşkınlık ifadesini yıllarca tekrar tekrar hatırlayacaktı.

Ama öncesinde epidural olmuş ve tüm geceyi kuduz köpekler gibi suya hasret geçirmişti. Yalvar yakar buz parçası isteyince, emsin diye sarı bir sünger vermişlerdi. Süngerlerin susuzluğu giderdiğini herkes bilirdi. "Aman, neyse ne," demişti Margo ağzında sünger, dilinde limon tadı. İkinirken kakasını altına yapmıştı. Doktoru masayı silerken o kadar iğrenmiş gibiydi ki, Margo, "Haydi ama, bunları daha önce görmüşsünüzdür!" diye bağırıyordu. Adam da gülererek: "Doğru, doğru, çok gördüm. Haydi, annesi, şimdi bir kez daha şöyle güzelce bir ıkınalım." Sonra da göğsüne koydukları Bodhi'nin kaygan, mor vücudunun büyüsunü hissetmişti. Bebeğin etrafını havlularla sarmışlardı, gözleri sınıksız kapalıydı. Zayıflığını görür görmez canı sıkılmıştı. Özellikle bacakları kurbağa yavrusunununki gibi az gelişmiş görünüyordu. İş arkadaşlarının söylediği şarkıya rağmen, ağırlığı yalnızca iki kilo yedi yüz gramdı. Ama Margo bebeğini sevmişti. Onu öyle çok seviyordu ki içi titriyordu.

Margo asıl taburcu olunca paniğe kapılmaya başladı. Shyanne zaten doğuma geldiği için o günkü mesaisini kaçırmıştı. Margo'nun hastaneden eve dönmesine yardım etmek için bir gün daha izin alması mümkün değildi. Hem zaten o hemşireye tokat attıktan sonra Shyanne'in hastaneye girmesi yasaklanmıştı. Margo annesine elbette başının çaresine bakabileceğini söylemişti ama arabasına binip hastanenin otoparkından çıkarken, sert plastikten oto koltuğuna gömülmüş bebeği ciyak ciyak ağlayınca, Margo kendini banka soyuyormuş gibi hissetti. Bebeği o kadar cılız bir sesle salya sümük ağlıyordu ki Margo evine kadarki o kırk beş dakikalık yolu kalbi küt küt atarak, zangır zangır titreyerek gitti.

Oturdıkları daireye ayrılmış tek bir park alanı olduğundan arabayı sokağa park etti ama Bodhi'yi almak için arkaya geçince, oto koltuğunu yerinden çıkaran kolun nasıl çalıştığını anlayamadığını fark etti. Düğmeye basıyordu ama acaba aynı anda ittirmesi gereken ikinci bir düğme daha mı vardı? Fazla sarsmamaya gayret ederek araba koltuğunu hafifçe salladı. Ne de olsa herkesin gayet iyi bildiği bir şey varsa, o da bebekleri sarsmamak gerektiği idi. Bodhi deli gibi ağlamaya başlamıştı, Margo ise, *bu kadar enerji harcayacak kalorin yok ki, ben seni yukarı çıkarana kadar öleceksin*, diye düşünür duruyordu.

Beş dakikalık panik halinden sonra, Margo nihayet bebeği kemerini çözerek çıkarabileceğini hatırladı. Bebeğin göğsünün üzerinden geçen korkunç büyüklükteki klipsi evirip çevirdikten sonra, insanüstü bir güç sergileyerek (Bu iş gerçekten o kadar insanüstü bir güç istiyordu ki Margo'nun gözünde parmak uçlarıyla uçurum kenarlarından sarmaya alışık bir hayat sürdükten sonra bebek eşyaları tasarlamaya karar veren, kaya tırmanışçısı bir aile canlanmıştı.) kemer kilidinin aptal kırmızı düğmesine basıp kemeri çözmüştü ama şimdi de hem onca eşyasını hem de bu minicik, narin şeyi nasıl taşıyacağını bilemez halde kalakalmıştı. Zaten orasındaki dikiş yeri fena halde acıyordu, gösteriş budalalığı tutup da hastane dönüşü giymek üzere çantasına kot pantolon koyduğuna son derece pişman olmuştu ama kayıtlara geçsin: Pantolonuna sığmıştı.

Ciddi bir ifadeyle Bodhi'nin minicik gövdesine, kırmızımsı mor yüzüne ve sımsıkı kapalı gözlerine bakarak, "Tamam, şimdi sakın kıpırdama," dedi. Bebek bakım çantasıyla hastane çantasını fişeklik gibi memelerinin üzerinden geçirerek omzuna takabilmek için Bodhi'yi ön koltuğa koydu. İşini bitirince de bebeğini hızlıca kucağına aldı ve Park Place'in kahverengi, köhne binalarına doğru paytak paytak yürüdü. Adıyla insanı galeyana getiren Fuel Up! benzincisinin arkasına saklanmış Park Place aslında kötü bir yer değildi ama

* (İng.) Doldur! (ç.n.)

sokağın geri kalanına sıra sıra dizilmiş, 1940'lardan kalma neşeli ve aydınlık evlerin yanında davetsiz bir misafir gibi duruyordu.

Margo dış merdivenlerden ikinci kata çıkarken, Kernevek tavuğu gibi ufak tefek bebeğini aniden aşağıya, yapraklarla kaplanmış mahalli yüzme havuzuna düşürecek diye ödü koptu. Eve girince kanepede oturan Suzie'ye selam verdi: Suzie iyi olan ev arkadaşıydı, LARP' oynamayı çok sevdiğinden, bazen haftanın herhangi bir günü elf kılığına girdiği olurdu. Margo sonunda odasına girdikten ve kapısını kapatıp çantalarını yere bıraktıktan sonra Bodhi'yi emzirmek için yatağına oturduğunda, savaştan çıkmış gibi hissediyordu.

Gerçek savaş görmüş insanlara saygısızlık etme niyetim yok, ben yalnızca Margo'nun daha önce hiç bu düzeyde stres ve fiziksel sıkıntı yaşamadığını kastediyorum. Oğlunu emzirirken, *bittim ben, bittim ben, bittim ben*, diye düşünüyordu. Çünkü etrafını saran dört duvarda onu düşünen, umursayan, ona yardım eli uzatan kimsesi olmadığı gerçeğinin yankılandığını duyabiliyordu. Şu an bu bebeği ha burada ha terk edilmiş bir uzay istasyonunda emzirmişti, ne fark ederdi.

Bebegin kusursuz sarmalanmış sıcacık gövdesini tutup solgun küçük yüzüne, inanılmaz güzel görünen, girintili çıkıntılı minicik burun deliklerine baktı. Bebeklerin gözlerinin yalnızca kırk, kırk beş santim uzaklıktaki nesnelere odaklanabildiğini, annelerin yüzlerinin de emzirirken tam bu mesafede kaldığını okumuştı ve şimdi oğlu ona bakıyordu. Ne görüyordu acaba? Ya ağladığını görüyorsa, diye düşünüp kendini kötü hissetti. Bebek uyuyunca onu beşiğe koyması gerektiği halde koymadı, bilincinin şarjının bitmek üzere olduğunu fark etmesine rağmen kendi yatağında bebeğinin yanına uzandı. Bu minik varlığın yegâne koruyucusuyken uyuyakalmaktan korkuyordu ama bedeni ona seçim şansı tanımıyordu.

*

* Live Action Role Play: Gerçek zamanlı rol yapma oyunu. (e.n.)

Birinci şahıs, üçüncü şahıs ve ikinci şahıs terimlerini lisede öğrenmiştim ama 2017 sonbaharında Bodhi'ni babasıyla tanışana kadar, bakış açısının bunlardan ibaret olduğunu sanıyordum. Mark'ın verdiği ders, imkânsız ya da imkânsıza yakın bakış açıları hakkındaydı. Hatırlıyorum da bir gün derste Derek diye bir çocuk psikolojiye giriş dersi bilgisiyle bir romanın ana karakterine ısrarla teşhis koymaya çalışıyordu, Mark ise, "Ana karakter gerçek bir insan değil," deyip duruyordu.

"Ama kitapta gerçek bir insan," demişti Derek.

"Evet, bir kedi veya robot olarak takdim edilmediğine göre," dedi Mark.

"İşte ben de diyorum, bence kitapta adamın sınırda kişilik bozukluğu var."

"Kitabı böyle okursak ilginç bir tarafı kalmaz."

"Sizin için kalmayabilir," dedi Derek. "Ama benim için kalır." Başında siyah bir bere vardı ve berenin altındaki saçlarının hasta bir kedinin tüyleri gibi cansız, yumuşak ve kirli olduğu anlaşıyordu. Hiçbir zaman benimle flört etmeye çalışmadığı için, üzerine düşünmeye zaman harcamadığım bir tipti. Muhtemelen çok fazla yabancı film izliyordu.

"Ama karakter gerçek bir insan olsaydı, kimsenin ilgisini çekmezdi," dedi Mark. "Gerçek hayatta böyle birini tanımak istemezsiniz, onunla arkadaş olmazdınız. Kitap karakterleri gerçek olmadıkları için ilginçtir. İlgi uyandıran şey, sahteliktir. Hatta daha ileri giderek şunu söyleyebilirim ki gerçekten ilginç olan şeyler aslında pek de gerçek değildir."

"Gerçek olanlar sıkıcı, gerçek olmayanlar ilginç yani, anlaşıldı," dedi Derek. Yalnızca ensesini görebiliyordum ama gözlerini deviriyormuş gibi konuşuyordu, bu da resmen pişkinlikti.

"Demek istediğim şu," dedi Mark. "Anlatıcı *şunu* veya *bunu* sınırda kişilik bozukluğu olduğu için yapmıyor, yazar ona yaptırdığı için yapıyor. Siz karakterle ilişki kurmaya çalışmıyorsunuz, karakter *aracılığıyla* yazarla ilişki kurmaya çalışıyorsunuz."

"Tamam," dedi Derek. "Şimdi böyle söyleyince, o kadar aptalca gelmedi."

"Pekâlâ," dedi Mark. "Bu iltifatla yetineceğim."

Sonra da herkes artık hepimiz çok iyi arkadaşımız gibi güldü. Ben o derste tek kelime etmedim. Derslerimin hiçbirinde konuşmadım. Açıkçası konuşmam gerektiğini de hiç düşünmedim. Öğretmenler hep derse katılımın notlarımızı etkileyeceğini iddia ederdi ama bunun blöftün ibaret olduğunu çoktan öğrenmiştim. İnsan neden derste konuşmayı seçerdi, bilmiyordum ama âdeta hocayı *talk show* sunucusu, kendisini de zekâ ürünü filmini tanıtmaya gelmiş, herkesin sevdiği bir ünlü sanarak ders boyu gevezelik eden bir iki kişi hep çıkardı.

Ama Mark o dönemki ilk ödevlerimizi bize geri verdiği gün, dersten sonra kalmamı istedi.

"Burada ne yaptığını öğrenebilir miyim?" diye sordu.

"E, ben öğrenciyim," dedim.

"Yok," dedi. "Ödevini diyorum..."

O sırada ellerinde ödevimi tuttuğunu gördüm. Üzerine kırmızı kalemle A yazıldığı görülüyordu ama yine de, neden bilmem, endişelenmiş gibi yaptım. "İyi olmamış mı?"

"Hayır, harika olmuş. Ben neden Fullerton College'da iki yıllık bir bölümde okuduğunu soruyorum. İstedğin yere gidebilirdin."

"Nereye mesela? Harvard'a mı?" dedim gülererek.

"Evet, Harvard'a mesela."

"İnsanı edebiyat ödevini güzel yapıyor diye Harvard'a kabul etmezler herhalde."

"İşte tam da bu yüzden kabul ederler."

"Yaa," dedim.

"Bir ara kahve içelim mi?" diye sordu. "Bu konuyu daha detaylı konuşabiliriz."

"Olur," dedim. Henüz bana ilgi duyduğunu anlamamıştım. Aklımın ucundan bile geçmemişti. Evliydi, alyansı vardı. Ayrıca kırkına merdiven dayamıştı, o gözle bakmayacağım kadar yaşlıydı. Ama asıl niyetini bilseydim bile, yine de o kahveyi içmeye gitmek isterdim.

Mark benim hocamdı ve bu esrarengiz konumu nedense onu insanlıktan biraz çıkarıyordu. Başlarda Mark'ın duygularını incitebileceğimi veya onu herhangi bir şekilde etkileyebileceğimi düşünmekte zorlanıyordum. Onu ahlaki açıdan yargılamıyordum da. Olduğu gibi kabul ediyordum; sanki diğer insanlardan daha iyi ve daha zeki olmak suretiyle, benden daha iyi ve daha zeki olmak suretiyle budalalık etmeye, tuhaf olmaya ve karısını aldatmaya hak kazanmış gibi. Mark, Fullerton şehri gibi, ne işe yaradığım kimsenin tam anlayamadığı tuhaf birine benziyordu.

Fullerton, doğup büyüdüğüm Downey'den daha zengin bir yer değildi ama Cal State Fullerton ile onun kardeşi Fullerton College sayesinde bambaşka bir havası vardı. Downey'de karanlık bir restoranda, *uptis uptis* müzik eşliğinde fiyatı şişirilmiş deniz ürünleri yiyebilir veya Porto's'un tam Instagram'a koymalık çöreklerinden yemek için bir saat sıra bekleyebilirsiniz, oysa Fullerton kız kurularının yönettiği bir kasaba gibiydi. O kadar çok dişi ve vergi danışmanı vardı ki halk başka iş yapmıyor sanırdınız. Olgun karaağaçların gölgesinde kalan kardeşlik kulüpleri bile eski moda ve zararsız görünüyordu. Fullerton sanayiden değil, eğitimle olan bağlantısından para kazanıyordu, okullar kiralının yüksek olması ve para akışını sürdürmesi için yeterli bir nedendi. Mark tüm bunların bir parçasıydı, heybetli yüksek eğitim ağacından dangul dungul sallanan, insan biçimli bir rüzgâr çanıydı.

O yüzden başlarda güç dinamiğinin lehime olduğunu hissettim. Mark'ın öğretim görevlisi olması kusurlarını görmemi engellemiyordu: Pantolonunun (Yeşil! Kadife!), ayakkabılarının (Birkenstocks!) ve postacı çantasından (Postacı çantası!) ucu görünen, sürekli açıp bir şeyler okuduğu *Beowulf*'ün gülünçlüğü'nün son derece farkındaydım.

Bense Mark'ın hayatında âdeta bir kitap karakteriydim. Kalçamdaki Kermit dövmesine bir türlü alışamıyordu.

İlk birlikte olduğumuzda, parmağının ucunu Kermit'in küçük yeşil gövdesine sürterek, "Neden Kermit?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim. "Dövmeye yaptırmak istemiştin ve diğer dövmeler hep böyle bıçaklı, yılanlı ciddi şeylerdi. Bense ciddi biri değilim."

"Nasıl birisin peki?"

Düşündüm. "Sıradan biriyim."

"Sıradan!" diye haykırdı.

"Evet, sıradan," dedim. "Mesela on iki yaşına kadar Noel Baba'ya inandım. Ne bileyim, saf, sıradan biriyim işte!"

"Sen benim tanıdığım en eşsiz insansın," dedi hayretler içinde.

Babamdan söz etmek istemememin bir nedeni de buydu. Bazı insanlar profesyonel güreşi yüceltir, bazıları ise hor görür. Ben de Mark'ın hor gördüğü şeyleri yüceltecek biri olmasından korkuyordum. Gösteri dünyası soyundan gelmemin Mark için anında bir fetiş nesnesine dönüşeceğini biliyordum.

Bir şey ne kadar sahte görünürse, o kadar ilgimizi çeker. Mark bakış açılarının bu yönünü severdi: bariz bir şekilde sahte olmalarını ya da gerçek olmaya çok fazla uğraştıkları için sahteliklerini belli etmelerini. "Bir şeye nasıl bakarsan, öyle görürsün," derdi.

Evet, üçüncü şahıs ağzından yazmak işimi kolaylaştırıyor, böylece önceki şeyi nasıl ve neden yaptığımı açıklamaya çalışmaktansa, o zamanki Margo'ya anlayış gösterebiliyorum.

Bodhi'nin babasıyla ilgili asıl kafa karıştırıcı olan şey, onunla sırf güçlü olduğu için yatmış olmamdı, tabii ki mesele onun edebiyat hocam olmasıydı, en sevdiğim dersti bu. Ama yine de beni büyük ölçüde cezbeden, ısrarla asıl benim güçlü olduğumu söylemesiydi. Güçlü olan aslında hangimizdik? Eskiden bunu çok düşünürdüm.

Beni hamile bırakarak hayatımı mahvetmesini bir kenara bırakırsak, Mark yazma konusunda bana çok yardım etti. Ödevlerimi benimle birlikte satır satır okurdu, her cümlemin üzerinden geçerek nasıl daha iyi yazılabileceklerini gösterirdi. Ödevlerime A verir, sonra da hepsini baştan yazmamı isterdi. "Sende allayıp

pullanmayacak kadar önemli bir şey var,” derdi. Yazdığım bir cümleyi işaret ederek, “Burada ne anlatmaya çalışıyorsun?” diye sorardı. Dilim dolaşarak aslında ne demek istediğimi anlattığımda da, “O zaman öyle söyle, lafı dolandırma,” derdi.

İlişkimizin başlaması, bana birkaç hafta böyle yardım ettikten sonra oldu. Bir gün odasında bekleniyordum. İçeri girdiğimde, bugün odaklanamayacağını söyleyerek başka bir gün görüşebilir miyiz, diye sordu. Olur, dedim. Ama sonra tesadüfen binadan aynı anda çıkınca, bir baktım ki birlikte yürümeye başlamışız. Yolda tüm içini döktü, bölümle, karısıyla ve çocuklarıyla ilgili hüsrانlarını anlattı, bu hayat içinde kendini nasıl kapana kısılmış hissettiğinden bahsetti. “Üstelik bu boktan hayatı bile hak etmiyorum,” dedi. “Ben korkunç biriyim.”

“Değilsiniz,” dedim. “Siz harikulade bir öğretmensiniz! Bana o kadar zaman ayırdınız, o kadar yardım ettiniz.”

“Her saniyesinde de seni deli gibi öpmek istedim.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Yani, ona karşı öğretmeninden hoşlanan liseli bir kızınkine benzer hislerim vardı ama onunla öpüşmeyi aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Yalnızca beni övdüğünde kendimi iyi hissediyordum, içim neşeyle doluyordu.

Hava yağmurluydu, biz de kampüsün etrafında turluyorduk. Şemsiyemiz yoktu ama ikimiz de kapüşonlu ceketler giymiştik. Kocaman bir okaliptüs ağacının altında durduk.

“Seni öpebilir miyim?” diye sordu.

Başım la onayladım. Yani, ona hayır dediğimi hayal bile edemiyordum. İsted iğ i her şey i yapardım. Boyu kı saydı, bir altmış beş ya vardı ya yoktu, benim kadardı, daha önce bu kadar kısa boylu bir erkekle öpüşmemiştim, hoşuma gitmişti ama başımızda kapüşonlarımız, yağmurun altında öpüşürken, ben bile tedirgindim: *Kampüste açık açık öpüşmek mi? Bence hiç iyi bir fikir değil.*

İş in aslı, aramızdaki her şey bittiğinde, Mark o kadar çocukça davranmış ve yaşananların sorumluluğunu üstüme öylesine yükmişti ki, kendimi kullanılmış hissetmedim, benden yararlandığını

düşünmedim. Daha ziyade... kızgındım. Eğer yetişkin gibi davran-
saydı, bu ilişki zaten hiç yaşanmazdı.

Margo'nun dairesine ilk geldiğinde, paparazziden kaçmaya çalışıyor-
muş gibi, beyzbol şapkası ve güneş gözlüğü takmıştı Mark. Margo bu
ziyaret için evi temizlemeye veya ortalığı toplamaya kalkışmamıştı,
pembe kadife kanepenin lekelerinden, televizyondan çıkan kablo yı-
ğınının ya da yerdeki bir baza ile şilteden ibaret başlıksız yatağın-
dan utanmamıştı. Bunların hiçbirini dert etmemişti. Adam buraya on
dokuz yaşındaki bir kızı becermeye gelmişti, ne ummuş olabilirdi ki?

"Ev arkadaşların varmış," dedi Mark.

"Sana söylemiştim," dedi Margo.

"Evde olacaklarını düşünmemiştim."

"Bira mı o?" diye sordu Suzie.

Mark gerçekten de elinde altılı bira tutuyordu. Biraların ilaç şişesi-
ne benzeyen tuhaf şişeleri vardı. Red Stripe. Margo'nun hayatında hiç
görmediği bir markaydı. Çalıştığı yerde o biradan satmıyorlardı tabii.
Mark içeride olmasına rağmen güneş gözlüğünü çıkarmamıştı.

Margo, "Çıkarsana," diyerek Mark'ın gözlüğünü almaya çalıştı.

Mark, Margo'nun elini ittirdi.

"Gözlüğüm numaralı."

"Trole ödeme yap," dedi Suzie bira almak için elini uzatarak.

"Ne?"

"Ona bira ver," dedi Margo gülerek. Mark oyuncaklarını paylaşmak
istemeyen bir çocuk gibi, şişeleri göğsüne bastırmıştı.

"Sen kaç yaşındasın?" diye sordu Suzie'ye. "Of, Margo, böyle ola-
cağını bilsem..."

"Dekana söyleyebilecek yaştayım, *haydi öde bakalım*," diye ho-
murdandı Suzie.

"Büyük hata ettim," dedi Mark.

Margo, "Al," diyerek altılı paketten bir bira çıkardı ve Suzie'nin
açık ellerine tutuşturdu.

"Trol çok memnun oldu," dedi Suzie.

"Gel, odama gidelim," dedi Margo.

Mark, Margo'nun peşi sıra diğer ev arkadaşları Büyük Kat ile Küçük Kat'ın odalarının önünden geçerek odasının kapısına geldi.

Margo, "Hoş geldin," diyerek Mark için kapıyı açtı. "İşte sihrin gerçekleştiği yer burası."

Mark'i pek çekici bulmasa da seksten şaşırtıcı derecede memnun kalmıştı. Daha önce iki kişiyle yatmıştı: Biri lisedeki erkek arkadaşı Sebastian'dı. Sebastian'ın Remmy adlı bir çoban köpeği vardı. Kafası hafiften yerfıstığı kokan, şahane bir köpekti ve Margo onu kesinlikle Sebastian'dan daha çok seviyordu. Diğer de okulun ilk haftası oryantasyonda tanıştığı bir çocuktü, çocuk onunla bir daha hiç konuşmamıştı. Mark yatakta ikisinden de farklıydı. Bir kere sünnetsizdi, bu durum Margo'nun ilgisini çekiyordu ve Mark'ın penis derisinin esnekliğini bir türlü istediğı kadar keşfetme fırsatı bulamadı. Ama Mark aynı zamanda kelimenin tam anlamıyla tutkuluydu. O günkü ilk sevişmelerinde Margo ayaktaıdı ve duvara yaslanmıştı. Elverişsiz ve rahatsız bir pozisyondu ama Margo bunun Mark'ın fantezisinin bir parçası olduğunu varsaydı çünkü duvara dayanıp seks yapmak için fanteziden daha geçerli bir neden düşünemiyordu.

İşleri bitince, Mark çalışma masasının sandalyesine oturup kendi ekseni etrafında döndü. Margo idrar enfeksiyonuna yakalanmamak için çişini yapmaya gitti. Döndüğünde, Mark masasının çekmecelerini karıştırıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sen ortalıkta böyle çamaşırınla mı dolanıyorsun?" dedi Mark kafasını kaldırarak.

"Kız kızayız," dedi Margo. "Masamı neden karıştırıyorsun?"

"Merak ettim işte."

Çekmecede ilginç bir şeyler olsaydı, Margo'nun bu işe canı sıkılırdı. Ama Mark ekranı çatlamış bilimsel hesap makinesini incelemek istiyorsa, buyurabilirdi. Margo'nun sırlarını öğrenemezdi. Hiçbir sırrı yoktu ki zaten. Ya da vardı ama bunlar kendisinden bile

sakladığı, içsel sırlardı. Mesela aslında Mark'tan pek hoşlanmıyordu ve onu hor gördüğü gerçeği, katlanıp kendi içindeki bir çekmeceye saklanmış bir vaat gibiydi.

"Karının bu yaptığından haberi var mı?" diye sordu Margo.

"Yok, hayır," dedi Mark, oturduğu sandalyeyi hafifçe döndürerek.

"Ama daha önce de yaptın, değil mi?"

"Öğrencimle mi? Hayır."

"Başka kadınlarla?"

Sandalyeyi durdurup ne yanıt vereceğini düşünen bir hale büründü. Getirdiği tuhaf biralardan birini açtı. Şişenin kapağını açmak için de masanın kenarını kullandı. Mark'ın bu kabalığı Margo'yu çok şaşırttı.

"Daha önce kimseye anlatmadım," dedi Mark.

"Neyi?" diye sordu Margo yatağına uzanarak. Sırtını yastıklara dayayıp kalçasını hafifçe döndürürken, şimdi bile iç çamaşırlarıyla güzel görünmeye çalıştığının bilincindeydi. Koridordan ev arkadaşlarından birinin kusma sesi geldi. Muhtemelen Küçük Kat'ti, o çok kusardı. Habire anlık heveslerle Margo'nun hayal bile edemeyeceği şeyler yer ve çıkarırdı.

"Düğün gecemizde karımın kız kardeşiyle yattım."

Margo'nun şaşkınlıktan nefesi kesildi. "Aman Tanrım, çok kötüsün!"

Mark kaşlarını çatarak başıyla onayladı. "Çok haklısın."

"Ama sonra onunla yatmayı kesmişsindir."

"Evet. Yani, balayından döndükten sonra birkaç kez daha oldu ama sonrasında kestik, evet."

"Suçluluk duydu mu?" diye sordu Margo. Erkeklerin ne hissettiğini kestirmekte zorlandığını fark ediyordu. Babasının ona olan ihtiyacına nasıl bu kadar duyarsız kalabildiğini, eşyalarını toplayıp uyuyan kızına bir veda bile etmeden gidebildiğini hep merak etmişti. Margo çocukken, babasının gerçek çocuklarına karşı daha farklı olduğunu sanıyordu ama büyüdükçe ve onu daha iyi tanıdıkkça, karısına ve çocuklarına karşı da böyle olduğunu anladı. Güreşçilerin

hayatı böyleydi. Sürekli bir yerlere uçardı. Yaklaşık yüz otuzar kilo gelen, psikopatlık derecesinde şiddete meyilli ve ağır kesici bağımlısı iki adamla birlikte kiralık bir arabaya binip bir yerlere gitmeyi tercih ederdi. Normal dünya ona belki de hiçbir zaman gerçek gelmezdi.

“Berbat görünecek, farkındayım ama aslında pek öyle değil,” dedi. “Hiçbir şey olmamış gibi davrandım. Karım da olayı bilmediğine göre, böyle bir şey hiç yaşanmamış gibi oldu.”

Margo’ya şiir yazardı Mark, toplamda bir düzine kadar şiir yazmıştı ama Margo en çok bunu severdi:

AÇ HAYALET

*Karanlıkta birbirimize dönüyoruz
Şekilsiz güvercinler gibi,
Bedenlerimiz varmış, hayret.*

*Hiçbir şey hissetmiyorum,
Dokunmaya devam et,
Hiçbir şey hissetmiyorum.
Aç bir hayaletim ben.*

*Birbirimizi yemeye çalışıyoruz
Ama bir rüyada koşmaya çalışmak gibi,
Etrafımızdaki kapkara buzdan gerçeklik çatırdıyor.*

İKİNCİ BÖLÜM

Mark'ın iki çocuğu vardı, dört yaşındakinin adı Lizzie'ydi, yedi yaşındakininse Max. Ama onlardan pek söz etmezdi. Karısındana hiç bahsetmezdi. Onun için varsa yoksa, şiir, edebiyat ve kitaplarıydı. Beni Barnes & Noble'a götürür, "Jack Gilber okudun mu hiç? Okumadın mı? Tamam, mutlaka ama mutlaka okumalısın," diyerek raflardan kitap üstüne kitap alırdı. Sonra beni yemeğe çıkarırdı. O zamanlar yüksekokul öğretim üyesi maaşıyla tüm bunları nasıl yapabildiğini düşünmek hiç aklıma gelmemişti.

Deniz ürünlerine bayılırdı. Hep içten içte tüylerimi ürperten şeyler sipariş ederdi: Resmen ceset klitorisine benzeyen kabuklu midyeleri veya kömür gibi yanmış ahtapotları, önüne havuç konmuş bir köpek gibi endişeli bir yüzle, zar zor yerdim. Sonra bana kendini Meiji Japonya'sında genç bir kız olarak gördüğü tuhaf rüyayı anlatırdı.

Yalnızca beş kez yatmışlardı ama sonra, beşinci seferin hemen ardından, Mark sevişmelerinin karısına karşı kendini son derece suçlu hissettirdiğini, o yüzden de buna bir son vermeleri gerektiğini söyledi. O esnada Margo'nun evinde, çift kişilik yatağındaydılar ve hâlâ çıplaktılar.

"Ama seninle görüşmeyi sürdürmek de istiyorum," dedi Mark.

"Neden?" diye sordu Margo. Aslında hâlâ hayretler içindeydi: Mark onunla yatairken karısına karşı kendini suçlu hissedeceğini düşünmediyse, nasıl hissedeceğini düşünmüştü ki?

"Çünkü seni önemsiyorum. Yatıp kalkmıyoruz diye ipleri koparma."

Margo başını yana eğdi. İpleri kendisinin koparabileceğini hiç düşünmemişti. Margo'nun gözünde tüm bu ilişki Mark'ın kontrolündeydi. Her şeyi onun yönetmesine izin vermişti. Ama cinsellik olmadan bu orta yaşlı adamla takılma fikri... Kendisinden yaşça büyük bir budalayla arkadaş mı olacaktı yani?

"Tamam," dedi Margo. "Şu işi bir açıklığa kavuşturalım. Yani, benimle yine yemeğe çıkmak istiyor musun?"

"Evet," dedi Mark.

"Peki, birbirimize e-posta yazacak mıyız?"

"Tabii ki yazışabiliriz. Yazışmalarımız işin en önemli kısmı zaten. Hayatımızın sonuna kadar yazışabiliriz."

Böyle bir şey olmayacağı, Margo için açıktı.

"Ama o aşk şiirleri karını cinsellikten daha çok rahatsız etmez mi? Mesela evli olsaydım, kocamın biriyle yatmasını hazmedebilirdim. Asıl içime oturan, aşk meşk meselesi olurdu. Demem o ki, bana beni sevdiğini söylememelisin."

"Ama seni seviyorum."

Margo ne diyeceğini bilemedi. İştayken aşırı sıcak bir tabağı tuttuğu için başparmağı su toplamıştı. Tabağı orada o kadar uzun süre bırakması onun suçuydu ama yeni karşılama hostesi ona üç masa vermişti. Margo kabarcığa bastırdıkça derisinin altındaki suyun gerginliğini hissediyordu. Ayrıca Fransızcadan da kalmanın eşliğindeydi. Şu an ders çalışıyor olmalıydı.

"Seni sevdiğim konusunda yalan söylemek istemiyorum. Kendime karşı bu kadar bile dürüst olamazsam, bitmişim demektir."

"Çişimi yapacağım," dedi Margo. "Bir bardak su ister misin?"

"Evet, lütfen," diyerek örtüyü çenesine kadar çekti. Sonra da ihtiyar, cılız bir kadının sesiyle: "Çok susadım, Margo," dedi. Sık sık böyle ihtiyar kadın taklidi yapardı.

"Tamam, nene," dedi, altına temiz bir çamaşır giydi ve paldır küldür koridora çıktı.

Margo, Mark'ın sevişmeyi kesme konusunda çok büyük ihtimalle ciddi olmadığını, kendince bir oyun oynadığını düşünmüştü: Önce onunla yatmak istemediğini söyleyecek, sonra pes edip yatacak, ardından pişmanlığını dile getirecek, tövbeler edecekti ve bu iş böyle sürüp gidecekti. Ama durum hiç de sandığı gibi çıkmadı. Mark bir daha hiç Margo'yla yatmak istemedi. Üstelik hiç dert etmeden onu güzel lokantalara yemeğe götürmeye, aşk şiirleri yazmaya devam etti. Bu durum Margo'nun inanılmaz sinirini bozuyordu. Ama sonunda Mark'ın direncini kırabileceğinden de oldukça emindi.

Margo hamile olduğunu öğrendiğinde, böyle istikrarlı sayılabilecek bir durumdaydı. Âdetinin geciktiğini fark etmemişti bile. Bir gece isteyken yediği *taco* ikide bir ağzına gelince, en sevdiği iş arkadaşı Tracy, "Hamile misin yoksa?" diye sordu ama Margo vücudunun *taco*'ya isyan ediyor olmasını daha akla yatkın buldu.

Ama vücudu isyana devam etti: Vardiyasından sonra yediği *cheesecake*'te de, ertesi sabah yediği yoğurtta da aynısı oldu. Tanrıların kara, soğuk kanını andıran mavi bir Gatorade içti ve hemen akabinde kustu. Bu durum kırk sekiz saat boyunca devam edince, Margo sonunda pes ederek bir hamilelik testi aldı. Prezervatif kullanmamışlardı. Mark hep geri çekilmişti. Sonuçta evliydi, karısıyla hep öyle yapmışlardı ve bu yöntem daha önce hiç şaşmamıştı! Margo kendini aptal gibi hissetti. Ona inandığı için, onunla ilişki yaşadığı için, bir rahmi olduğu için inanılmaz derecede aptaldı.

Margo'nun ilk işi annesini aramak oldu ama iki kelimeyi bir araya getirmeyi bile başaramadı, yalnızca hıçkırma hıçkırma ağladı.

"Hamile misin?" diye sordu annesi.

"Evet," dedi bağırarakla ağlamak arasında bir sesle.

"Kahretsin!"

"Özür dilerim," dedi Margo. "Çok özür dilerim."

Sonra annesi onu donut yemeye götürdü.

Margo donut yiyince, yedikleri midesinde kaldı.

*

Mark'a ilk söylediğimde bir restorandaydık, kendime taze incirli salata söylemiştim, bu da beni herkesin neden taze incir seviyormuş gibi davrandığını düşünmeye sevk etmişti: Nasıl bir komplo dönüyordu da herkes incir çok matah bir şeymiş gibi davranıyordu? Her neyse, Mark'a hamile olduğumu söyledim, o ise: "Yapma be!" dedi.

Ben de, "Aynen öyle," dedim.

"Emin misin?"

"Yani, evet," dedim.

"Doktora gittin mi?"

"Daha gitmedim."

"O zaman belki yalnızca âdetin gecikmiştir."

"Dört tane gebelik testi yaptım, o yüzden pek sanmıyorum ama olabilir herhalde."

Birasından bir yudum aldı. "İstemeden de olsa heyecanlandım. Spermim güçlüymüş!" diye bağırdı bir tür Alman veya Viking aksanıyla.

Güldüm. Ellerimden ter boşanıyordu. Sanki teknedeymişiz gibi tüm restoranın hareket ettiğini hissediyordum, ağır saplı gümüş çatal bıçaklar beyaz masa örtüsünün üzerinde hafifçe oynuyordu sanki.

"Özür dilerim," dedi. "Durumun ciddiyetinin farkındayım. Her türlü desteğe hazırım. Maddi açıdan tabii ki ama doktora falan benim götürmemi istersen... Bu hatada benim de payım var, tüm sorumluluk bana ait."

"Randevu nasıl alınıyor ki?" diye sordum.

"Planned Parenthood* derneğini aramakla başlayabilirsin," dedi. "Yani, özel doktorlar yapıyor mudur ya da öylesi daha mı iyi olur, bilmiyorum ama gidip öyle ucuz bir yerde kürtaj olmanı istemem."

Kürtaj yaptırmam gerektiğine çoktan karar verdiğini fark etmemiştim. Tabii ya. Artık yatmayacağımıza (ama arabasında sevişmekte bir sorun yoktu belli ki) karar verdiği gibi, en başında bu ilişkiye karar verdiği gibi, buna da o karar verecekti elbette.

* Aile planlaması ve cinsel sağlık hizmetleri sunan, kâr amacı gütmeyen kuruluş. (c.n.)

Ona bir kez olsun hayır dememiştim. Onun canı istediği zaman, onun istediği yere gidiyor, onun istediği şeyi yiyorduk. O istediği kadar birbirimize dokunuyor veya dokunmuyorduk. O yüzden işin doğrusu, sanırım sırf gıcıklılığına dedim ki: "Yoo, kürtaj olmayacağım."

Yüzü bir anda yemyeşil kesilince, resmen içlimin yağları eridi.

"Ne yani, Katolik falan mısın?" Benimle genelde konuştuğundan çok daha çirkın bir üslupla sormuştu bunu.

"Hayır ama bu benim kararım," dedim.

"Sence benim söz hakkım yok mu?" diye sordu.

"Yok," dedim. Ayaa kalktım, iğrenç incirli salatamın üstünü peçetemle örttüm ve oradan ayrıldım. Dışarı çıkınca burnuma okyanus kokusu geldi ve bir an tuhaf bir şekilde kendimi çalım satarak kaldırımda yürüyen annem gibi hissettim: Sanki o ince siyah külotlu çoraplar benim bacaklarımdaymış gibi, sanki kolayca başka biri olabilirmişim gibi. Ama sonra ayağım kaldırımın kenarına takılınca, o his bir anda kayboluverdi ve ben yalnızca arabasını fazla uzağa park etmiş salağın teki oluverdim.

Sonrasında olanların hiç mi hiç yaşanmamasını isterdim ama yaşandı: Mark peşimden koştu, sonunda da onun arabasında seviştik, sonra ben aslında muhtemelen kürtaj yaptıracadıımı ama buna zorlanmaktan hoşlanmadadıımı itiraf ettim, o da dedi ki: "Ben seni hiçbir şeye zorlayamam ki, Margo. Sen tanıdığım herkesten daha başına buyruksun."

Bana böyle demesi hoşuma gitmişti, gerçi Mark'ın benim hakkımda söylediği şeyler aslında hiç benimle ilgiliymiş gibi gelmezdi bana. Daha ziyade benimle ilgili fantezisine aitmiş gibi gelirdi ama onun arabasında öpüşmek hoşuma gitmişti. O gün iyi ayrıldık ama sonrasında Mark beni üç güç hiç aramadı. Daha önce hiç duyulmamış bir sessizlikti bu. Sürekli telefonuma bakıyordum, e-postalarımı kontrol ediyordum. Selam, ne haber? (Mark'ın X kuşağı takıntılılarına hürmeten, tabli bir de edebiyat hocam olması nedeniyle, ona "ne haber" yazarken kısaltmadan yazardım.) Yanıt vermedi.

Kötü bir şeyler olduğunu anladım, demek ki duyguları değişmişti. Normalde aramızda ben bir ucundan çektiğim zaman onun öbür uca olduğunu hissedebileceğim bir bağ olurdu. Bir anda o bağın kopuverdiği duygusuna kapılarak dehşete düştüm, şimdi elimde ucu bir hiçbir yere çıkmayan, boşlukta öylece sallanan bir bağcık vardı sanki.

Derken uzun ve ağdalı bir e-posta yolladı: Bizim için en doğrusu artık görüşmemekmiş, zaten dönem bittiği ve artık dersine girmeyeceğim için zorlanmazmıyız. Bana yaşattıkları için çok üzgünmüş ama hayatımı çöpe attığımı düşünüyormuş, buna da katlanamazmış. İstedğin her yere gidebilir, istediğin her şeyi yapabilirsin, yazıyordu. Bir bebek uğruna her şeyi elinin tersiyle itme. Bu günler geri gelmez, Margo, inan bana. Senden büyüğüm, daha önce bebeğim oldu. Bebeklerle ilgilenmek zordur. İnan, hiç istemezsin.

Kararı benim isteklerim üzerinden kurgulaması şaşırtıcıydı. Benim için istemek ve zorunda olmak farklı şeylerdi. Hatta bir şeyi istemek çoğu zaman o şeyi hak etmediğinin ve ona ulaşamayacağının bir göstergesiydi: Mesela New York'a taşınmak ve NYU gibi havalı bir üniversiteye gitmek. Halbuki bir şeyi yapmayı ne kadar az isterseniz, aslında o kadar çok yapmanız gerekiyordur, mesela dişçiye gitmek veya vergilerinizi ödemek gibi. Doğru kararı vermeyi her şeyden çok istiyordum, oysa bu şartlar altında kimse benimle ilişki kurmak istemiyordu.

Margo'nun liseden en iyi arkadaşı New York Üniversitesi'ne girerek New York'a taşınmıştı ve Becca ikisinin de istediği o hayatı yaşarken Margo'nun yüksekokula giden bir garson olması (çünkü dile getirilmese bile ikisinin de bildiği üzere Becca'nın anne babasının parası vardı, Margo'nun annesininse yoktu) çok ağır geldiği için konuşmayı kesmişlerdi. Ancak şimdi Margo ona telefon etti, Becca ise ilk çalışta açtı.

Margo durumu kabaca özetledi. "Sence ne yapmalı?"

"Tabii ki de aldırmalısın!" dedi Becca.

“Ama şey...” Arka planda şehrin gürültüsü ve siren sesleri duyuluyordu.

“Aması maması yok. Amalık bir durum değil bu! Bu acil bir durum!”

Oysa Margo’ya pek acil bir durum gibi gelmiyordu. “Sence her şeyin bir nedeni yok mudur?” diye sordu Margo. “Yani, sen her şeyin kader olduğuna mı inanıyorsun, yoksa özgür iradeye mi?”

“Margo, felsefe sorusu değil, maddiyatla ilgili bir karar bu.”

“Para kadar saçma ve uyduruk bir şeye dayanarak böylesine önemli bir karar vermek bana çok yanlış geliyor.”

“Seni temin ederim ki, para son derece gerçek bir şey,” dedi Becca.

Margo odasında oturmuş, giysilerinin sürünerek kaçmaya çalışıyormuş gibi dolabından dışarı dökülerek oluşturduğu çamaşır yığınının bakıyordu.

“Ben yalnızca diyorum ki,” dedi Becca. “Tek başına çocuk büyütmek sandığın kadar cazip bir şey olmayabilir.”

Margo sinirlendi. “Becca, bekâr bir anneyle büyüyen benim, elbette ki cazip mazip değil. Ben kolay ya da eğlenceli olur diye doğurayım, demiyorum ki. Sadece sanırım iyi bir insanın yapacağı şey, bu bebeği doğurmak olurdu, diyorum.”

“Ne yani, kürtaj yaptırınca kötü bir insan mı oluyorsun?”

“Yoo, hayır,” dedi Margo ama bir bakıma aslında herkesin ima ettiği şey de bu değil miydi? Sırf işinize geldiği için kürtaj yaptırmalıydınız. Üzüntüden içiniz içinizi yemeliydi.

“Bu bebeği doğurmak seni nasıl iyi bir insan yapacakmış o halde?”

“Bilmiyorum! Ben öyle bir şey demiyorum ki!” Margo tırnaklarıyla kafa derisini kazıdı.

“İyi bir insanın yapacağı şey bu olurdu diye bu bebeği doğurmayı düşündüğünü kendi ağzınla söyledin ya.”

“Onu kastetmemiştim.”

“Hem ayrıca iyi bir insan olmak ne zamandan beri umurunda? Yani sonuçta başkasının kocasıyla yatıp kalkıyorsun.”

"Farkındayım," dedi Margo. Ama aslında değildi. Hep Mark'ın korkunç biri olduğunu düşünmüştü ama kendisinin de korkunç biri olduğunu o âna kadar idrak etmemişti. "Ben sadece... şu hayatta ne yapıyorum ki? Yüksekokula gidiyorum, dikey geçiş yapacağım gibi davranıyorum. Benim artık dört yıllık bir bölüme girmemin ne kadar imkânsız olduğunu farkında mısın acaba? Hem girsem bile hangi bölümde okuyacağım? Edebiyat mı? Edebiyat mezunu olarak iş bulmak imkânsız ama okuyabileceğim başka bir bölüm de aklıma gelmiyor! Ne yapacağım peki, garsonluk falan mı? Annem gibi, Bloomingdale's'ta mı çalışacağım? Bunların hiçbir anlamı yok, en azından bunun bir anlamı olurdu."

"Yapabileceğin bir sürü güzel şey var, Margo. Bağcılıkla ilgilenbilirsin, şarap işine falan girebilirsin."

Margo'nun hemen aklına restoranın çalıştığı şarap satış temsilcisi geldi: Gösteriş budalası, bayağı bir kızdı. Göğüs dekoltesinde devasa, çirkin bir mor üzüm karikatüründen ibaret kocaman bir dövmesi vardı. Margo o an eğer Becca'nın hayatta ne yapması gerektiğinden bahsediyor olsalardı, bağcılığın söz konusu bile olmayacağını biliyordu.

"Bu büyük bir mesele!" dedi Margo. "Yani, sence en azından üzerine düşünmem gerekmez mi? Neden bunu basit bir meseleymiş gibi göstermeye çalışıyorsun?"

"Özür dilerim," dedi Becca. "Niye böyle zırvaladığımı ben de bilmiyorum. Tabii ki büyük bir mesele, hem de çok büyük bir mesele."

Margo nedenini tam bilmeseydi de hiç tatmin olmamıştı. "Okul nasıl?" diye sordu. Sonra bir süre bunu konuştular. Telefonu kapattıktan sonra, Margo yirmi dakika boyunca ağladı, ardında da işe gitti.

Bu arada zaman hâlâ ilerliyordu ve günlerden salı olmuş, doktor randevusu gelip çatmıştı. Aslında başta Planned Parenthood'u aramıştı ama sekiz haftalık olana kadar ultrasonla gebelik doğrulaması yapmıyorlardı. Hamilelik matematiğinin hiç acıması yoktu. Hamile olduğunuzu öğrendiğiniz an, çoktan dört haftalık oluyordunuz.

Margo da gerçekten hamile olup olmadığını öğrenmek için bir dört hafta daha beklemeyi saçma bulduğundan, arayıp taramış ve altıncı haftada kendisini görmeyi kabul eden bir jinekolog bulmuştu.

Muayene tıpkı önceki doktor randevuları gibi geçmişti. Buna neden bu kadar şaşırdığını kendisi de bilmiyordu, belki doktorun ona daha nazik davranacağını düşünmüştü. Doktor tombul, orta yaşlı ve dazlak kafalı bir adamdı.

“Son âdet tarihinizi biliyor musunuz?”

“Hayır... kayıt tutmadım.”

“Tamamdır, merak etmeyin, hallederiz.” Harika bir koca olacak ama yine de karısı tarafından aldatılacak bir adama benziyordu. “Ben şimdi odadan çıkacağım, hemşire size önlük getirecek. Çamaşırınızı çıkarıp onu giyin.”

Margo başıyla onayladı.

“Vajinal ultrason yapacağım,” dedi. “Daha önce hiç yaptırdınız mı?”

“Hayır.”

“Bu boyuttaki fetüsü karından gerektiği gibi göremeyiz, o yüzden içeriden bakmamız gerekir.”

Margo ultrason cihazına bağlı fütürist dildoya baktı. Neler olacağını anladı. Kafasında hiç böyle canlandırmamıştı.

Doktor odadan çıktıktan sonra, Margo hemşirenin getirdiği önlüğü giyerken, Mark böyle bir şeye seyirci olmadığı için içinden dua etti. Annesinin gelmesi bile tuhaf kaçırdı ama Shyanne zaten çalışıyordu.

Derken doğmamış çocuğuyla tanışmak için bir robot tarafından becerilme zamanı geldi.

“Tamam,” dedi doktor. “Jel de ısınmış, o kadar kötü gelmeyecektir.”

Doktor koca dildoyu içeri sokmaya başladı. Can acıtan bir şey değildi ama inanılmaz tuhaf bir histi.

Doktor belkemiğinde bir şey bulmaya çalışıyormuş gibi, içeriyi didik didik ettikten sonra, “Tamam!” diyerek cihazın düğmelerinden

birini çevirdi. Aniden *fış, fış, fış* diye alçak perdeden, hızlı bir ses duyuldu. "İşte kalp atışı."

"Öyle mi?" Mekanik bir oyuncak sesine benziyordu. Margo neden ağladığını bilmiyordu, bir ses olarak hiç etkileyici değildi oysa ki.

Doktor çubuğu içeride gezdirmeye devam ederken öbür eliyle bilgisayarın faresine tıklayarak fotoğraf üstüne fotoğraf çekti. İki elini ustalıklı kullanabilmesi gerçekten çok etkileyiciydi. "Şimdi bazı ölçümler yapıyorum, bu sayede... ee, fetüsün yaşını tahmin edebiliriz."

Margo doktorun *bebek* sözcüğünü kullanmaktan kaçındığını fark etti. Bunu doktorun nezaketine yorduğu için yeniden ağlamaya başladı.

"Tamam," dedi doktor. "Ölçümlere dayanarak, ki bu dönemde oldukça kesin sonuç verir, yaklaşık sekiz haftalık hamile olduğunuzu söyleyebilirim."

Elbette imkânsız değildi ama Margo buna kendini hiç hazırlamamıştı. Sekiz haftalık hamilelik kulağa fena halde hamilelik gibi geliyordu.

Doktor çubuğu çıkarıp üstündeki naylon prezervatifi sıyırdıktan sonra cihazdaki bir düğmeye basınca, yazıcı çalışmaya başladı. "Ay, sormayı unuttum. Ultrason çıktısı istiyor musunuz?"

"Evet," dedi Margo ama konuşurken öksürük tuttu çünkü hem hüngür hüngür ağlıyordu hem de nispeten sessiz olmaya çalışıyordu.

"Hamileliğiniz konusunda ne yapmak istediğinize karar verdiniz mi?"

"Hayır," dedi Margo ve gözlerini kapattı.

"Siz toparlanın, sonra seçenekleriniz hakkında daha detaylı konuşabiliriz."

Doktor odadan çıkınca, Margo hâlâ cihazdan sarkmaya devam eden parlak, ince kâğıt şeritlerin üstündeki resimlere baktı. Tıpkı küçük, şekilsiz bir güvercine benzeyen bebeği oradaydı işte.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Doktordan çıkınca, anneme gittim.

“Selam, Şapşık,” dedi annem.

“Sekiz haftalık hamileymişim,” diyerek lök diye kanepeye oturdum. Annem uzun uzun bana baktı.

“Bu bebeği doğurmak istiyorsun, değil mi?” dedi.

“Bilmiyorum,” dedim.

Mutfağa gitti. Çıt ve fıs sesleri eşliğinde bira açtığını duydum. Sonra tekrar odaya döndü.

“Tırnakların çok güzel olmuş,” dedim. Yeni yaptırmıştı, radyo-aktif madde sarısına benzer bir renk seçmişti.

“Bu bebeği doğurursan, ben bakmam, bilesin,” dedi. “Bebek senin bebeğin olur.”

“Biliyorum,” dedim, cidden şaşırmıştım. Bebeğimi asla anneme vermezdim.

“Kahretsin,” dedi, elinde birasıyla televizyonun önünde volta atıyordu.

“Anne, sorun yok,” dedim. “Başımın çaresine bakarım.”

“Yalnızca sanmıştım ki... Başardım sanmıştım! Üniversiteye girmiştin! Hayatta bir yerlere gelecektin!”

“Nerelere gelecektim?” diye sordum. Aniden annemin kendi kafasındaki Margo’yu protez bir tırnak gibi gerçek benim üzerime koyduğunu, asıl yüzümün üstüne kabuğa benzeyen bu kocaman maskeyi geçirdiğini gözümde canlandırımdı.

“Ne demek istediğini anladın. Bir kariyerin olacaktı, bir şeyler yapacaktın işte!”

“Ne gibi şeyler?”

"Ne bileyim," dedi Shyanne. "Ne istersen, onu!"

Bir şey demedim. Mark da, Becca da, annem de ısrarla bir sürü seçeneğim olduğunu söylüyordu, oysa ben bu seçeneklerin ne olduğunu hiç anlayamıyordum. Lisedekey rehberlik öğretmenim Bay Ricci ile tam iki kez görüşmüştüm. İlkinde burs ve maddi destek başvurusunda bulunabileceğimi söyleyerek doldurmam için bir sürü form vermişti. İkincisindeyse beni hiç hatırlamıyor gibiydi ve tek umudumun dört yıllık bir bölüme dikey geçiş yapmak olduğunu söylemişti. Ben de Fullerton College'a kaydolmuştum ama ilk yılımda geçiş için gereken krediyi alabileceğim tek bir derse bile girememiştim çünkü hepsi neredeyse anında dolmuştu. Ben de bir yıl boyunca hiçbir üniversiteye geçmeme faydası olmayacak, eften püften beşeri bilimler dersleri almıştım. Herkes bu bebeği doğurursam çok şey kaybedeceğimi söylüyordu, bense hiçbir şey kaybedecekmişim gibi hissetmiyordum.

"Kenny'ye nasıl söylerim, bilmem," dedi Shyanne, volta atmaya kaldığı yerden devam etti.

"Niye ki?"

"Dini bütün bir adam!" dedi öfkeyle fısıldayarak. Volta atış tarzında velociraptorları çağrıştıran bir şey vardı.

"Ee... Kürtaj olmadığım için sevinmez mi?"

"Hayır, önüne gelenle yattığın için dehşete düşer! On dokuz yaşında bir anne! Margo kürtaj olsaydın, ona hiç söylemezdik zaten!"

"Anne, açık konuşacağım, şu an Kenny'nin benim hakkında ne düşündüğünü umursayacak halde değilim. Ayrıca, bebek doğduğunda yirmi yaşında olacağım."

"O senin üvey baban olabilir!"

Buna pek ihtimal vermedim ama düşüncemi söylemem kabalık olur gibi geldi.

"Kenny çok iyidir," dedi. "Kenny harikadır."

"Tamam," dedim. "Peki."

"Neyse, bir şey olmaz," dedi. "Mark'ın senden faydalandığını ima ederim. Aslında senin suçun yok."

Hiç öyle bir niyetim yoktu ama ayağa fırladım, sonra da ne yapacağımı bilemedim. "Mark benden faydalanmadı," dedim. "Öyle bir şey yok."

"Sen elbette böyle düşünürsün. Senden faydalandığını hissettiydin, bunları yapmazdın ki. O yetişkin bir adam, tatlım. Biraz daha büyüyene kadar bunu anlayamazsın."

O kadar kızmıştım ki ayaklarımın altı acımaya başladı, ayrıca çişim de gelmişti, o yüzden banyoya gittim. Annemin banyosunda kocaman bir Eyfel Kulesi posteri ve küçük Fransız sabunları vardı, tüm banyo Paris temalıydı. Küçük sabunları alıp patates soyarmış gibi spastik ve kaba hareketlerle ellerimi yıkarken, banyonun ne kadar aptalca görüldüğünü ve annemin ne kadar sinir bozucu olduğunu düşündüm ama sonra anladım ki, aslında annem muhtemelen Paris'e gitmek için yanıp tutuşuyordu, muhtemelen asla da gidemeyecekti. Aynaya baktım, aniden anneme ne kadar benzediğimi fark ettim: Shyanne'nin kopyasıydım. Gözlerimin arası biraz açıktı. Yüzlerimiz, içimizde hiçbir şey olmadığını ima eder gibi, güzel, sevimli ve ablaaktı.

Salona döndüğümde, annem havasını boşaltmışlar gibi oturur pozisyonda kanepeye yayılmıştı. Uzanıp başımı kucığına koydum.

"Sana hamile kaldığımda çok korkmuştum," dedi dalgın dalgın saçlarımı okşayarak.

"Beni neden doğurdun?" diye sordum. Beni neden doğurduğunu hiç anlamamıştım. Tek gecelik bir ilişkiydi, babamı pek tanımiyordu. Hooters'ta tanışmışlardı, annem orada çalışıyordu. Babamın gerçek adını bile bilmiyordu, sadece ringe çıkarken kullandığı adını biliyordu: Jinx.* Çünkü ilk maçında rakibi o daha dokunmadan ölüvermişti.

"Evli olduğumu bilmiyordum," dedi. "Alyans takmıyordu, gerçi hiçbirini takmazdı çünkü parmaklarını kaybetme ihtimalleri vardı ama bunu o zamanlar bilmiyordum. Yoğun duygular yaşadık, dedim ki belki... ne bileyim. Hani olur ya, kaderim oymuş gibi hissettim. Aradığımı bulmuşum gibi hissettim."

* (İng.) Uğursuz, musibet. (ç.n.)

İnsanın içinde acıma hissi uyandıran umudu ve bariz saflığı bana fazla geldi. Devam etsin diye üsteledim. “Babam o zamanlar nasıldı? Şimdi o kadar ciddi ki, hayal etmekte zorlanıyorum. Hele sarhoş olduğunu düşünemiyorum bile.”

“Ay, inan bana, babacığın içki konusunda en iyilerle yarıştırdı. Bilemiyorum, ıslıl ıslıl parlayan kara gözleri vardı. Sürekli steroid kullanmaktan trapezleri aşırı büyümüştü. Hiç güneşlenmezdi. O kadar soluk benizli ve iriydi ki bembeyaz bir boğayı andırıyordu.”

“Anne, kişiliğini soruyorum!”

“Oraya geliyorum! Tam bir centilmendi. Muhtemelen Kanadalı olmasının etkisi vardır. Çok kibar biriydi ama ringde hiç ummaya-çağın kadar insafsızdı. İyi bir dinleyiciydi, arkasına yaslanıp insanları dinlemeyi severdi.”

“Anlıyorum,” dedim. Babamın güreşçi halini hiç bilmiyordum. Ben anı biriktirecek yaşa geldiğimde, babam çoktan Japonya’da iki diskinin hasara uğraması sonucunda fıtık olmuş, Murder ile Mayhem’in menajerliğini yapmaya başlamıştı. Murder ile Mayhem, *Monday Night Wars* dönemindeki nadir serbest güreşçilerdi. Jinx maçlarını ayarlamak gibi gündelik işlerini idare ediyordu ama aynı zamanda televizyonda menajerleri karakterine bürünüyordu çünkü Murder ile Mayhem’in ağzı pek laf yapmıyordu, oysa Jinx reklam konusunda bir dâhiydi. Sanırım sakatlandıktan sonra steroid kullanmayı da bırakmıştı çünkü bayağı kilo vermişti, yaşlandıkça zayıflıyor gibiydi. İri yapılı gövdesine karşın iskelet gibi zayıflığı ve kazanmış kafasıyla, tüysüz kedilere benzemeye başlamıştı.

“Peki siz nasıl... yani, sen ona nasıl söyledin?” Tüm bunları düşünmem sandığımdan çok daha az zaman almıştı.

“Bir gece saat bir civarı hep birlikte körkütük restorana geldiler. Vardiyam bitince beni oteldeki odasına götürdü, orada söyledim. Gerçekten sevindi, çok tuhaftı. Durmadan gülümseyerek karnıma dokunuyordu. İşte o zaman bana evli olduğunu söyledi, çok üzüldüm. Ağlamaya başladım. ‘Seninle tanıştığım için gerçekten mutluyum,’ dedi bana. O an fark ettim ki, ben de onunla tanıştığım için

mutluydum. O yüzden elimizdekiyle yetindik. Şehre geldiği zamanlarda görüştük. Karısı ve çocukları için çok para biriktirmesi gerektiğini biliyordum, bunun her zaman farkındaydım ama gerçekten elinden geleni yaptığına da inanıyorum. Mark da aynısını yapacak diye bir şey yok. Muhtemelen çoğu kişi benim yaptığıma aptallık derdi ama biliyorsun işte, onu hep sevdim."

Bilmez miydim? O kadar barizdi ki, çok korkunçtu. Jinx şehre ne zaman gelse, annem etrafında dört döner, sürekli sandviç yapmayı veya su getirmeyi teklif ederdi. Resmen babamın ilgisini çekmek için çelik kafes maçı yapardık, bense hep kaybederdim. Bir iki kez kazanmış ve Jinx'in sevgisini lazer ışığı gibi üzerimde hissetmiştim ama onda da başka türlü canım yanmıştı. Bir yıl doğum günüm için şehre gelmiş ve beni biftek yemeye götürmüştü. On üç yaşındaydım, biftek hiç sevmezdim ama Jinx yine de beni güzel bir yemeğe götürmüştü. Eve döndüğümde Shyanne kızgın bile değildi, dünyası başına yıkılmıştı. Babam o gelişinde bizde kalacağına otelde kaldı. Bazen böyle otelde kalırdı ama neden böyle yaptığını ya da bunun ne anlama geldiğini hiç bilmezdim.

"Beni doğurmayı tercih ettin," dedim. Birasındaki asidin belli belirsiz sesini duyabiliyordum.

"Evet. Ama daha sonra, farklı tercihler yaptığım zamanlar da oldu."

Sustum. Haberim yoktu. Anlaşılır bir durumdu gerçi.

"Sence her şeyin bir nedeni var mıdır?" diye sordum.

"Bilmem," dedi. "Ama bence sen hayatını mahvetmek istediğini kabullenmeye korkuyorsun."

"Sence bu bebek hayatımı mı mahvedecek?" diye sordum.

Şaçlarını okşadı. "Evet, Şapşık. Hayatını mahvedecek, orası kesin. Ama bazen hayatının mahvolmasından başka bir şey istemezsin."

Hamile kalınca beni doğurmaya karar verişinden bahsediyordu, biliyordum. Jinx'le birlikte bir ömür geçirdikleri gri bölgeden, başka bir kadının kocasıyla yetinmenin acı tatlı yanlarından

bahsediyordu. Babam kapıdan içeri girer gırmez çığlık çığlığa gevezeliğe başlamamdan, elinden valizlerini bile bırakmadan bana *suplex* yapsın diye yalvarışlarımdan, kendisininse kuru üzümlü ton balığı güveci veya üstü ketçap kaplı rosto köfte gibi tuhaf, eski usul yemekler yapmaya çalıştığı mutfaktan ellerini bir kurulama bezine silerek çıkışlarından bahsediyordu. Ben bağıra çağıra babama okulu anlatırken annem, "Adama bir rahat ver," diye kızar, babama bira teklif ederdi. Birkaç gün sonra babam tekrar gidince de dairemiz o kadar sessizleşirdi ki, kendimizden ve o birkaç günlük davranışımızdan utanıyormuşuz gibi, birbirimizle nasıl konuşacağımızı bilemezdik.

"Hayatını mahvettim," dedim, yanıt beklemiyordum. Yalnızca bildiğimi bilsin istemiştim.

"Hayatımı öyle güzel mahvettin ki, Şapşık."

Bir şey söylemeden, kafam annemin kucağında, kanepede uzanmaya devam ettim. Saçlarımı okşadı, protez tırnaklarıyla kafamı kaşdı.

Ama anne kız gülerken patlamış mısır yediğimiz zamanlarımız da olmuştu. Beslenme çantama kargacık burgacık yazısıyla notlar yazar, notları kedimiz yazmış gibi davranırdı. Lastikli çarşafları katlarken kollarımız mükemmel bir uyumla hareket ederdi. Bir kere sinde sırf Büyük Kanyon'u görmek için sekiz saat yol yapmış, gördükten sonra da bir paket jelibon alıp ertesi gün okula gidebileyim diye eve dönmüştük.

Beni doğurmasaydı, Shyanne'in başka neyi olurdu ki?

"Kürtaj randevusu aldım," dedim. Yanıt vermedi. "Ama gidebileceğimi sanmıyorum. Yani, gittiğimi düşünemiyorum."

"Öyleyse vakti gelene kadar bekleyeceksin, sonra da gitmek isteyip istemediğine karar vereceksin."

"Tamam," dedim. Bu işi kesinlikle sonlandırmam gerektiğini düşünmekten vazgeçtiği için ne kadar heyecanlandığını belli etmeye çalışıyordum. Evde kalmak için hastayım diye yalan söylüyormuşum gibi hissediyordum.

O gün annemin evinden çıkar çıkmaz telefon açıp kürtaj randevumu iptal ettim. Neden böyle yaptığımı bilmiyorum. Kötü bir fikirdi. Geçerli bir nedenim yoktu. Aslında bunu iyi bir insan olmak istediğim için yapmıyordum. Mark'a âşık olduğum için de yapmıyordum. Yalnızca o bebeği istiyordum. O bebeği hayatta hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum.

Ultrason resimlerinin en güzellerini kesip komodinime koydum. Saatlerce ona baktım. O kadar eksik, o kadar çıkrık görünüyordu ki. Bana tutunacak bir şey sunmaması, bebeğin kim olacağını hayal etmeme hiçbir olanak tanımaması o kadar hüsrân vericiydi ki. Vücudum gizlice bir şey yapıyordu, bana kalansa bu siyah beyaz fotoğrafların kumlu görüntüsüne bakarak iç organlarımı gözetlemekti. Ama inançla bekledim.

Hamileliği on altıncı haftayı geçtikten ve kürtaj yaptırmayı yasal olarak imkânsız hale geldikten sonra, Margo bebeği doğuracağını bildirmek için Mark'a yazdı. Mark'a kendisini vazgeçirme imkânı tanımak istemiyordu. Mark yanıt vermedi. Oysa Margo bir nutuk çekmesini, telaşla telefon açmasını beklemişti. Margo geleceğinden emin olduğu karşılığı günlerce bekledi. Aradan iki hafta geçtikten sonra bile, Margo hâlâ Mark'ın bir şey yapmasını, ona bir şekilde ulaşmasını bekliyordu. Ses çıkmadı.

Görmezden gelinmenin bu kadar canını yakması, Margo'yu korkutuyordu. Kimbilir kaç kez bebeği doğurma kararının Mark'ı onunla muhatap olmak zorunda bırakacağını düşünmüştü. O kararı bu yüzden verdiğini sanmıyordu ama böyle olsun diye de vermemişti. Mark'ın kocalık ya da babalık rolü üstlenmesini istediği yoktu, orası kesindi. Şayet Mark, "Tamam, zaten benim evliliğim çoktan bitmiş, boşanıp seninle evlenirim, bebeği birlikte büyütürüz," deseydi, Margo dehşete düşerdi. Mark'la o kadar düzenli görüşmeye de meraklı değildi. Ama Mark bir konuda her zaman net olmuştu: Margo önemliydi, Margo muhteşemdi. Eğer gerçekten öyle olsaydı, ona böyle mi davranırdı?

Margo bebeği doğuracağını söyleyince, Jinx gayet rahat davrandı. "Dede olmayı dört gözle bekliyorum," dedi o acayip sakin, Bay Rogers'vari sesiyle. Margo, Jinx'in çocuklarının en küçüğüydü ama ilk onun bebeği olacaktı. Bu da gözünden kaçmamıştı.

"Belki oğlan olur, büyüyünce güreşçi olur," dedi Jinx.

Margo Mark'ın ne kadar kısa boylu olduğunu düşününce, kendini bir anda çok kötü hissetti. Üremek için iriyarı, güçlü bir budala seçeceği yerde, gitmiş ufak tefek, ahlaksız bir ucubeyle çiftleşmişti. Jinx sessizliği zarıfçe bozdu.

"Erkek arkadaşın olduğunu biliyordum," dedi.

"Aslında yok," dedi Margo.

"Ya. Olsun, Margo. Bence üstesinden gelirsin."

O günden beri konuşmamışlardı. Şimdi Jinx'i arıyordu.

Telefon açılır açılmaz, "Korkuyorum," deyiverdi Margo.

Jinx ise tuhaf bir sesle, "Merhaba," dedi. Derken Margo arka planda bir kadın sesi duydu. Sevgilisi, karısı veya kızlarından biri olabirdi ve Margo bunun konuşmayı kısa kesmesi gerektiği anlamına geldiğini biliyordu. En azından telefonumu açtı, dedi kendi kendine. Benim aradığımı gördü, ona rağmen açtı. Bu da bir tür sevgiydi işte.

Margo doğrudan konuya girdi: "Ya büyük bir hata yapıyorsam?"

"Yapmıyorsun," dedi. İkisi de bu konuşmanın mümkün olan en kısa versiyonunu yapacaklarını biliyordu. Mors alfabesiyle konuşuyor gibiydiler.

"Öyle mi? Emin misin?"

"Seni temin ederim," dedi.

"Tamam," dedi Margo.

"Tamam," dedi Jinx.

Telefonu kapattıklarında Margo kendini daha iyi hissediyordu. Ama gazı kaçmış bir birayı dökmek misali, ağır ve tatmin edicilikten uzak bir gerilim boşalmasıydı hissettiği.

Bir cumartesi günü, Margo altı aylık hamileyken, Syhanne'le birlikte hali içler acısı olmayan ikinci el bir bebek arabası bulmak umuduyla Goodwill'e gitti. Margo bir UPPAbaby bebek arabası almayı ömründe hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu, oysa Goodwill'de sattıkları, başka bir dönemi veya ülkeyi, belki Sovyet Rusya'yı çağrıştıran kahverengi, çiçekli kumaştan yapılmış, belli ki çok yumurta yiyen bir bebekten kalma yiyecek artıklarıyla kaplı bebek arabaları UPPAbaby'lerin yanından bile geçmiyordu.

"Bebek arabasını Mark almalıydı," dedi Shyanne. "En azından bu kadarını yapabilirdi. Bu konudan hiç bahsettin mi?"

Shyanne, Margo'nun kürtaj yaptırmamasını kabullendikten sonra tamamen ve yalnızca tek bir şeye odaklanmıştı: Mark'tan para ko-parmaya. Her sohbetleri Margo'nun babalık davası açması ve iştirak nafakası talep etmesi gerektiğine varıyordu. Margo'nun buna yanaşmaması ve Mark'ın evliliğinde çalkantılara yol açmak istememesi Shyanne'i dehşete düşürüyordu. Karısı ilişkilerini hiç öğrenmemişti ve Mark bu durumun böyle kalmasını istiyordu. "Benim yaptığım hatayı yapma," dedi Shyanne. "Acaba sen yüce gönüllülük ederek evliliğini sürdürmesine izin verirsen, hani ne bileyim, aranızda yine bir şeyler olur falan mı diye düşünüyorsun..." Ama Margo'nun hiç öyle bir niyeti yoktu. Artık gerçekten Mark'la hiçbir alakası olsun istemiyordu.

"Hayır," dedi. "Mark'tan bebek arabası mebek arabası istemeyeceğim." Oysa az kalsın Goodwill'in ortasında oturup ağlayacaktı, kendini hiç maddiyatçı biri olarak düşünmemişti. Target'ta veya ikinci el mağazalarında bulduklarına hep razı olmuştu. Ama bowling salonu ayakkabısı kokan o kahverengi bebek arabalarından birini kullanmak zorunda kalırsa, bebeği büyüyünce kamyon camından tüküren ve ırkçı fıkralara gülen biri olacaktı gibi geliyordu. Üstelik işin doğrusu, hangi bebek arabasını kullanırsa kullansın, böyle olma ihtimali oldukça yüksekti ve Margo bunu düşündükçe boğulacaktı gibi oluyordu.

"Belki bebek arabasına gerek yoktur," dedi Margo. "Ya da belki Craigslist'te de bulabilirim."

Annesi Margo'yu hep çok sevdiği zücadeye reyonuna yönlendirerek, "Bak şimdi, şöyle yapacaksın," dedi. "Mark'a mesaj yazacaksın ve diyeceksin ki..."

"Hayır," dedi Margo. "Bu konuda daha ne kadar net olabilirim, bilmiyorum. Mark'tan asla ama asla bir şey istemem. Asla."

Shyanne gözlerini devirdi. "Görürüz bakalım."

"Şu mavili olana tekrar bir bakalım."

"Mavilinin mama tepsisi haşat haldeydi."

"Tekrar bir bakalım," diyerek Shyanne'i yeniden bebek arabalarının oraya sürükledi.

Margo sonunda otuz dakika sıra bekledi ve başı dik, gözleri içinde yandığını hissettiği gururla ıslıl ıslıl, maviliyi satın aldı: Mavi alevleriyle içini yalayan gururun tüm pislikleri yakıp kül ederek onu temizleyebileceğine, kurtarabileceğine inanmıştı.

Sonra da Bodhi doğdu ve Margo odasında oğluyla bir başına kaldı, içeri kapatılmış ve samanı eğirerek altına çevirmesi söylenmişti âdeta. Diğer kadınlar nasıl beceriyordu? İki saatten fazla kesintisiz uyuyamıyordu. Pijaması kurumuş süt ve bebek kusmuğu içindeydi. Üstünü değiştireceğine battal boy gri svetsörtünü giymiş, Bodhi'yi kanguruyla önüne takmış ve köşedeki Fuel Up! 'a gidip portakal suyu ile çedarlı tam tahıl cipsi almıştı: Becca ile icat ettikleri, adını da "Turuncu Öğün" koydukları bir kahvaltı çeşidiydi bu.

Konuşmalarının üzerinden epey zaman geçtikten sonra Becca'ya, "Doğuracağım" diye mesaj yazmıştı ama Becca geri dönmemişti. Bodhi doğunca, Becca'ya bebeğin fotoğrafını göndermişti. Becca ise, "Çok güzel! Tebrikler!" yazmıştı ama sonrasında ne bir telefon etmiş ne bir mesaj atmıştı. Liseden beri tanıdığı ve Bodhi'nin doğumundan sonra Margo'yla arkadaş kalmak için takdire şayan bir çaba gösteren kızlar bile Çin yemeği alıp Netflix seyretme umuduyla geldiklerinde hiç rahat edemediler ve bebek varken eğlenmenin imkânsız olduğunu anladılar. Bodhi'yi nasıl tutacaklarını bilemediklerinden (çünkü her denemelerinde Bodhi yay gibi gerilip

debeleniyordu) Margo'nun duş almasını bile sağlayamadılar. Bodhi, Margo'nun memesindeyken kolunu savurarak bir kap dolusu Çin omletini yere devirdi. Bir de meme konusu vardı: Margo'nun memeleri uluorta meydandaydı. Kapamayı unutuyordu, lafını bitirirken veya yiyeceğinden bir ısırık alırken, bir memesi tembel bir göz gibi oracıkta sallanıp duruyordu. Meme uçları da acayip uzamıştı, neredeyse bir iki santim vardı. Hiç eğlenceli değildi. Margo ile bebeğini ziyaret etmek hiç eğlenceli değildi, o yüzden yavaş yavaş herkesin ayağı kesildi.

Ev arkadaşları da bebek konusunda anlayışlı değildi. Üçü de Margo'nun bebeği olmasını, kira sözleşmesinde izin verilmediği halde köpek almakla bir tutuyordu. İnsanın canı istediği zaman ağlak bir bebek doğurabilmesine delilik gözüyle bakıyorlardı. Margo onları anlamasına anlıyordu, o zihniyeti hayal meyal de olsa hatırlar gibiydi ama onlarla iletişim kurup kendisi için nelerin değiştiğini ya da onlardan nasıl bir tutum beklediğini anlatmayı beceremiyordu.

Bir keresinde gecenin bir yarısı Bodhi bir türlü susmadı, Margo'nun hiç anlayamadığı bir nedenle ağlayıp durdu. Oysa yapabileceği her şeyi yapmıştı: Altını değiştirmiş, karnını doyurmuş, gazını çıkarmıştı. Ama Bodhi durmadan yay gibi gerilip fena halde sinirlenmiş bir kartala benzer tiz çığlıklar atıyordu. Margo memesini ağzına tıkıştırırmaya çalıştı, Bodhi ise yüzünü çevirip daha fazla çığlık attı.

Büyük Kat duvara vurdu: "Sessiz olun!"

"Susturmayı becerebilsem susturamaz mıyım sanıyorsun?" diye bağırdı Margo.

Büyük Kat'in bir şey fırlattığını duydu. Sese bakılırsa, kitap veya çalar saat gibi, nispeten ağır bir şeydi bu.

"Ne yapayım istiyorsun ya?" diye bağırdı Margo.

"Dışarı çık," diye gürledi Büyük Kat. Derken *rap rap* ayak sesleri duyuldu, Büyük Kat Margo'nun odasına gelmişti. Bir müzayedede görevlisi gibi hızlı hızlı konuşmaya başladı: "Neden bunun kabul edilebilir bir şey olduğunu düşünüyorsun, bilmiyorum ama bu kesinlikle kabul edilemez. Sen kafayı mı yedin yahu? Yarın hiç işim

gücüm yok mu sanıyorsun? Biyokimya finalim var, bu gece uykusuz kalmamın benim için nelere mal olabileceğini asla anlayamazsın. Asla. O yüzden eğer onu susturamıyorsan, dışarı çıkar!”

Küçük Kat kapının eşiğinde belirdi: “Biraz sessiz mi olsanız?” dedi.

“Saat sabahın ikisi ve sen beni, üç haftalık bebeğimle birlikte evden mi kovuyorsun?” diye sordu Margo. Öfkenin insanı canlandıran o muhteşem sıcaklığını hissetmeye başladı. Neye ihtiyacı olduğunu hiç fark etmemişti: kavga etmeye. Çok kızgındı, haftalardır kızgındı: Mark’a kızgındı çünkü hem onu hamile bırakmıştı hem de bebek bakmanın zor olduğu ve Margo’nun bebek doğurmaması gerektiği konusunda haklı çıkmıştı. Shyanne’e kızgındı çünkü daha fazla yardım etmiyordu ve verdiği kararın hayatını mahvedeceği konusunda yanılmamıştı. Verdiği karar hayatını aynen mahvediyordu. Hayatı mahvolmuştu. Dört gündür duşa girmemişti. Son girdiğinde de başka seçeneği olmadığı için mecburen Bodhi’yi banyo paspasında ağlamaya terk etmiş, şarkı söyleyip onunla konuşarak olanca hızıyla saçını ve vücudunu yıkayıp çıkmıştı. Bunu neden yapmıştı ki? Ne büyük aptallık etmişti. İşin daha da acısı, Bodhi’yi o güne dek sevdiği herkesten, her şeyden daha çok seviyordu ve dünyaları verseler ondan vazgeçmezdi.

“İkiniz de siktirin gidin,” dedi. “İnsan bir yardım teklif eder, birazcık insaniyet gösterir.”

“Sen ne diyorsun?” diye bağırdı Büyük Kat. Elleriyle karanlık odada bir yerleri işaret ediyordu. “Delirdin mi? Bu senin bebeğin, ondan sen sorumlusun, ben değilim! Ben biyokimya sınavımı geçmekten sorumluyum!”

Küçük Kat tiz ve yumuşak sesiyle, “Bence,” diye cümleye başladı. “Margo diyor ki...”

“İyi,” dedi Margo. “Giderim.”

Bodhi’yi önüne bağladı, başına da bir şapka geçirdi. “Şimdi mutlu musunuz?” diye sordu.

“Evet!” dedi Büyük Kat. “Çünkü artık uyuyabileceğimi!”

"Margo..." dedi Küçük Kat, başka da bir şey demedi.

Margo evin kapısını çarpıp çıktı. Dışarıdaki merdivenleri seke seke indi. Normalde Bodhi ile inip çıkmaya korkardı, ayağı kayıp düşecek, devasa bedeniyle bebeğini ezecek sanırdı. (Aralarındaki boyut farkını iliklerine kadar hissediyordu çünkü üç haftalık bebeği küçük bir kedi kadar ya var ya yoktu.) Ama öfkesi sayesinde kıvraklaşmıştı, hiçbir şeyden korkmuyordu. Karanlık sokağa çıkınca, gecenin güzelliği aklını başından aldı. Hava serindi ama soğuk değildi. Ay çıkmıştı. Başka ne yapacağını bilemediğinden, arabasına yürümeye başladı. Yürüme hareketiyle sakinleşen Bodhi kangurunun içine kıvrılınca, Margo bebeğinin uykunun eşiğinde olduğunu anladı. Kaldırımında bir sağına bir soluna baktı. Çok güzel bir geceydi. Sokak lambaları vardı, o yüzden kendi küçük mahallesinden uzaklaşmadıkça ve çevreyoluna fazla yaklaşmadıkça kendini nispeten güvende hissediyordu.

Bir saatten fazla Fullerton sokaklarında dolaşarak olan biteni, onu bu noktaya getiren kararlar dizisini ve yaşadıklarının ne anlam ifade ettiğini düşündü. Şu an birinden şefkat görmenin ne kadar anlamlı olacağını, oysa kimsenin buna yanaşmadığını düşündü. Bebeğinin onun gözünde ne kadar kutsal, başkalarının gözündeysen ne kadar sıradan ve sinir bozucu olduğunu düşündü.

Margo kendini öylesine toy ve ağlak, öylesine fani ama aynı zamanda da hiç olmadığı kadar güçlü hissediyordu. Artık kendini yerlere atıp ağlamak gibi bir seçeneğin yoktu. Bebeğin göğsünde uyurken, eve ne zaman güvenle dönebileceğini merak ederek, karanlıkta gül ağaçlarının ve bahçelerdeki cüce heykellerinin yanından geçip yola devam etmek zorundaydın.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Margo, Shyanne'in bebek konusunda ne kadar beceriksiz olacağını tahmin edememişti. Bebeği kucağına verdiğinde Shyanne'in dirsekleri, sanki bir kuklaymış da kol ipleri fazla yukarı çekilmiş gibi garip bir hal aldı. Yüzündeki mutlu gülümseme bile giderek artan paniğini örtemedi.

"Anne, bu çok tuhaf," dedi Margo çünkü gerçekten tuhaftı, bariz tuhaftı.

"E, kucağıma bebek almalıyız bir hayli zaman oldu, kusura bakma!" dedi Shyanne.

Shyanne bebeği ne zaman kucağına alsaydı, Bodhi ağlıyordu sahiden. Margo bunu Shyanne'in gevşeyememesine, Bodhi'nin de o enerjiyi almasına bağlıyordu.

"Belki de parfümünden rahatsız olmuştur, kokusu o kûçücük burnuna fazla ağır gelmiştir."

"Neden emziriyorsun ki, hiç anlamıyorum. Biberon versene."

Shyanne aynı soruyu birkaç kez sordu, Margo da her seferinde bebeğe bu kadar erken biberon vermenin "meme ucu karışıklığına" yol açarak emmesini sektire uğratabileceğini anlattı.

"Sen beni hiç emzirdin mi?" diye sordu Margo, sonunda parçaları birleştirmeyi başarmıştı.

"Yani, denedim!" dedi Shyanne.

Margo, göğüs implantları yüzünden emzirmesi mümkün olmamış mıydı acaba, diye düşündü ama sormaya çekindi.

"Kötü bir enfeksiyon geçirmiştin," dedi Shyanne göğüs bölgesini işaret ederek.

"Mastit mi?"

“Adına ne diyorlarsa,” dedi Shyanne.

“Ben bebekken, Jinx sık sık yanıma gelir miydi?” diye sordu bir başka ziyaretinde. Shyanne’in Bodhi’ye biberonla anne sütü vermesine izin vermişti ama sonuç tam bir fiyaskoydu: Bodhi çılgınlık atarken, Shyanne panikle eli ayağı titreyerek bebeğin ağzına zorla biberonu sokmaya çalışıyordu.

“Hayır, sorun da buydu ya!” dedi Shyanne. “Gelecekti ama sonra gelmedi. Daha yeni Japonya’da sakatlanmıştı!”

“Aman Tanrım! Belini incittiğinde, ben ne kadarlıktım?”

“Üç haftalıktın.”

“Deme ya. Annen yardıma gelmiş miydi bari?”

“Hayır! Dalga mı geçiyorsun? Annem uçmaktan korkardı, evlenmeden çocuk doğurmam da hiç hoşuna gitmemişti zaten, o yüzden beni kendi başıma açtığım işten kurtarmak için hayatta arabasına binip Oklahomadan buraya gelmezdi.”

“Jinx geldi mi peki sonunda?” diye sordu Margo. Babasının “o bebekken” sakatlandığını biliyordu bilmesine ama bunun annesi için ne anlama geldiğini hiç düşünmemişti.

“İlk ameliyatını Japonya’da oldu çünkü uçacak halde değildi, sonra yine orada iki ay kadar rehabilitasyon gördü. Dönünce de bir süre Cheri ve çocuklarla zaman geçirmesi gerekti, o yüzden tam hatırlamıyorum ama galiba seni ilk gördüğünde dokuz aylık falandın.”

“Onu öldürmeye kalkışmadın mı?”

“Valla, eğer vereceği paraya o kadar ihtiyacım olmasaydı, onu oracıkta öldürürdüm!” Shyanne güldü, gerçi gülüşünde mutluluk tınısı yoktu.

“O da beş parasız kalmıştı herhalde. Yani, sonuçta işini kaybetmişti, değil mi?”

“Evet,” dedi Shyanne. “O günler hiçbirimiz için güzel geçmedi. Lafını bile edince, tüylerim diken diken oluyor.”

“Çok üzgümüm, anne,” dedi Margo, gerçekten de üzülüyordu. Annesinin onu sevdiğini Bodhi’yi doğurmadan önce de biliyordu

bilmesine ama bu sevginin ne kadar pahalıya mal olduğunu, bir anenin o sevgi için ne bedeller ödediğini hiç anlamamıştı.

Bodhi yaklaşık altı haftalıkken, Margo doğumdan sonraki ilk vardiyasını yaptı. Bebeğe Shyanne baktı, sonrasında da bir daha asla bakmayacağını söyledi. “Geçmişten sahneler gözümün önünde canlanıyor,” dedi. “Beni hiç sevmiyor, Margo. Bir bebeğin böyle saatlerce ağlayıp durması hiç doğru değil.” Margo başını salladı. Bodhi’nin saatlerce ağlamasını o da istemiyordu.

Margo bir sonraki vardiyası için bakıcı tuttu. Bakıcı aslında annesinin komşusuydu, bahçesinde kurbağa Elvis heykeli olan bir kadındı. Dediğine göre, Bodhi kesinlikle biberon kabul etmemiş ve yedi saat boyunca ağlamıştı. Margo bir sonrakinde bakıcı.com sitesinden Theresa isminde bir bakıcı ayarladı. Theresa yirmi dört yaşındaydı, üniversitede çocuk psikolojisi okuyordu ve daha önce ikiz kız bebeklere dadılık etmişti. Margo dönünce, Theresa, “Her şey çok güzeldi ve Bodhi tam bir melekti,” diyerek kaçarcasına evi terk etti. Bodhi kriz halindeydi ama emdikten sonra sakinleşince, Margo her şeyin yolunda olduğu kanısına vardı. Ama daha sonra dondurma aramak için buzluğa bakınca, bıraktığı altı poşet sütün oracıkta öylece durduğunu gördü: Theresa elini bile sürmemişti. Anlaşılan Bodhi’yi beslemeye çalışmamıştı bile. Ev arkadaşları bebeğin durmaksızın ağladığını ve Margo’nun artık eve bakıcı çağırmayacağını söylediler.

Margo’nun hafta sonundan önce bir vardiyası daha vardı (Margo’nun hafta sonu dediği, salı ve çarşambaydı aslında), o da annesini aradı. “Gelmek zorundasın,” dedi. “Destegine ihtiyacım var.”

“Gelemem, Şapşık,” dedi Shyanne. “O ağlayınca, elim ayağıma dolaşüyor. Sana söylüyorum, o bebek benden hiç hoşlanmıyor.”

“Bebek o. Senden hoşlanması veya hoşlanmaması söz konusu değil. Rica ediyorum. Lütfen.”

“Ah, Şapşık,” dedi Shyanne.

“Parasını öderim,” dedi Margo.

Annesi duraksadı. “Kahretsin. Saat kaçta?”

Ama tam vardiyasının ortasındayken Shyanne restoranı arayıp Margo'yu istedi ve bebeğe bir dakika daha bakamayacağını, eğer onu hemen gelip almazsa, kendisinin arabaya atlayıp geleceğini ve bebeği barmene bırakacağını söyledi. Restoranın sahibi Tessa, "Sizi arıyorlar, Madam," diyerek telefonu Margo'ya uzatırken, inanılmaz kızgındı. Genel olarak işyerinde özel telefon görüşmeleri yapmak büyük bir tabuydu. Tessa'nın gözaltlarına bulaşmış *eyeliner*'i yüzüne zarif ve güzel bir buldok havası katmıştı.

"Bebeği oraya getirmemi ister misin?" diye soran annesinin sesi, tuğla gibi kocaman kablosuz telefonun içinde minicik kalıyordu.

Margo hangisinin Tessa'yı daha çok kızdıracağını bilmiyordu: Vardiyasının ortasında çıkıp gitmesi mi, yoksa bebeğin bara gelmesi mi? Ağzını açtı ama hiçbir ses çıkaramadı.

"Neler oluyor?" diye sordu Tessa. Artık Margo'nun yüzünde ne gördüyse, yumuşamıştı. "Bebeğe bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedi Margo. "Yani, evet, bebek iyi ama annem durmadan ağladığı için ona bakamayacağını söylüyor. Onu buraya getirebilir mi?"

Tessa, "Başlarım böyle işe," diyerek Margo'nun elinden telefonu kaptı ve Shyanne'e şöyle dedi: "Kendinden utanmalısın. Onu buraya getir, ben bakarım."

O gece Tessa, Margo'nun arka ofiste emzirmesine izin verdi. Bodhi emer emmez uyuyakaldı ve annesinin vardiyası bitene kadar Tessa'nın geniş göğsünde uyudu. Tessa kendini bebek terbiyecisi gibi hissediyordu. Sarhoş müdahavimlerin hepsi gelip bebeğe hayranlıklarını sunarken, Tessa bebekleri idare etmenin sırları hakkında atıp tutuyor, her seferinde de lafını bir bezin ucundan bebeğe viski emdirmekten bahsederek bitiriyordu, oysa Bodhi'yi hiç de öyle uyutmamıştı.

Doksanlı yılların durum komedileri tadında bir gece yaşıyor-du. Margo, Tessa'nın dadılık yaptığını ve Bodhi'yi göğsüne bağlayıp restoranı işlettiğini hayal etti: Bodhi restoranın maskotu olurdu. Kocamış alkolikleri neşelendirmek için bir bebekten âlâsı bulunmazdı! Vardiyası bitince, Margo kasasını kapatıp bahşişleri dağıttı. Kendini çok iyi hissediyordu, her zamankinden fazla para kazanmıştı ve

vardiyasının ikinci yarısını Bodhi'nin güvende olduğunu bilerek, huzur içinde geçirmişti. Uyuyan bebeğini Tessa'nın göğsünden alır-ken, Tessa, "Çözmen gereken bir meselen var," dedi.

"Biliyorum," dedi Margo.

"Bir sonraki vardiyana kadar düzenli bir bakıcı bulamazsan, kovulursun."

"Yaa," dedi Margo.

"İnsafsızlık gibi geliyor, biliyorum ama tatlım, senin burada ol-maman lazım. Evde, bebeğinle olman lazım."

"Evet," dedi Margo. Bir anda o kadar öfkelenmişti ki göz çukur-larında elektrik birikiyormuş gibi hissetti. "Ama biliyorsunuz, yaşa-mam ve kiramı ödemem gerekiyor."

"Annenin yanına taşın. Tanrı aşkına!" Tessa yumruğuyla gözleri-ni ovuşturuyordu. Orada yüz milyon yıldır çalışan ama her nasılsa hâlâ yirmi üç yaşında görünen barmen Jose, konuşmaya kulak mi-safiri olunca, Tessa'ya bir viski soda daha koydu.

"Annemin yanına taşmamam," dedi Margo.

"Nedenmiş o? Geçinemiyorsunuz falan diye mi? Böyle şeylerin bir önemi yok Margo, senin bir bebeğin var!"

Margo oracıkta kalakaldı. Çok kızmıştı, ağlamamak için kendini zor tutuyordu ama konuşmayacak kadar da inatçıydı.

"Seni kovacağım falan yok," dedi Tessa içini çekerek. "Yani ko-varım kovmasına ama bu hiç hoşuma gitmez, o yüzden lütfen beni buna mecbur etme."

Margo başını salladı. Tessa'nın yüzüne bakamıyordu. Kimsenin yüzüne bakamıyordu. Başını çevirince, restoran karanlık bir kaley-doskop misali dönmeye başladı. Tüm sarhoşlar gülüyordu. Bebeği kucağındaydı. "İyi geceler!" dedi.

"Margo," dedi Tessa. "Üzülme!"

Margo yürümeye devam etti, ön kapıdan çıktı, sokak boyunca ilerledi ve mor renkli külüstür Honda Civic'ine ulaştı. Bu araba-yı ilk aldığı anda lise üçüncü sınıftaydı, inanılmaz sevmişti. İkinci eldi ve on üç bin kilometre yapmıştı ama açılabilir cam tavanı ve

radyosu vardı ya, gerisi önemli değildi. Araba Jinx'in sürprizi idi. Becca ile birlikte o arabaya atlayıp hoşlandıkları oğlanların evlerini az gözetlememişlerdi.

Margo, Bodhi'yi araba koltuğuna koyar koymaz Bodhi uyandı ve eve gidene kadar yol boyunca ağladı.

Margo'nun bir sonraki vardiyasına kadar iki gün izni vardı ama çocuğa kimin bakacağı muammasına dair içine sinen yeni bir çözümü yoktu. Dadılar ve bakıcılar haftalık sekiz yüz dolar civarıydı, gündüz bakımevleri ise sadece üç yüz dolardı ama adından da anlaşılacağı üzere, bunlar yalnızca gündüz çalışıyordu, ille de gündüz diyorlardı. Eğer sekreterlik falan gibi saygın bir işi olsaydı, çocuğuna bakacak birini bulmakta bu kadar zorlanmazdı. Ama Margo geceleri çalışıyordu, gece çalışması da Margo'yu çocuğuna uygun fiyatlı bir bakıcı bulma hakkından yoksun bırakıyordu. Ne saçmaydı! Oysa gece bakımı çok daha kolay olurdu: Tüm bebekler uyurdu!

Margo geçimini nasıl sağlayacaktı peki? Var gücüyle çalışmaya razıydı, uykusuz kalmaya, çirkin üniformalar giymeye, gece gündüz az biraz aşağılanmaya razıydı. Ne gerekiyorsa yapmaya razıydı ama bunun *mümkün* olduğuna inanması gerekiyordu.

Bir sorun da şuydu ki, saati yirmi dolardan geceleri Bodhi'ye bakacak birini tutarsa, gelirinin yarısından fazlası gidecekti. Sonra öğlen vardiyasına geçmeyi düşündü ama mahallesindeki gündüz bakımevini arayınca tamamen dolu olduğunu öğrendi. Adını bekleme listesine yazdırmak ister miydi? Bekleme listesi ne kadar uzundu? Ee, şey, o kadar da uzun değil, çoğu kişi yalnızca üç beş ay bekliyordu.

"Ciddi misiniz?" diye sordu Margo. "Daha bebeği doğurmadan listeye kaydolmamız lazım mı, desenize!"

"Çoğu kişi aynen öyle yapıyor," dedi kadın.

"Ya."

Margo sakinleşmek için son derece düzgün kesilen *cheesecake*'ler veya streçlenen bavullar gibi, insana tuhaf bir tatmin duygusu

yaşatan YouTube videoları izleyerek Bodhi'yi emzirdi. Videolardan sıkılınca, Twitter'a bakındı: Burası başkalarının düşüncelerinin kirli suyunda yıkanmaktan farksızdı. Instragram'da ise derin mi derin bir reklam döngüsüne girdi. Algoritma Margo'yu iyi çözmüştü, ona sürekli multivitaminler, sık bebek eşyaları ve popoyu güzel gösteren taytlar pazarlıyordu. Gözünü hırs bürümüştü. Parası hiçbir şeye yetmiyordu ama yine de en çok istediği şeylerin ekran görüntülerini alıyordu.

Margo'nun bir yanı Tessa'nın onu kovacağına inanmıyordu. Böylesine büyük ve zorlu bir sorunun iki günde çözülmesini beklemek hiç gerçekçi değildi. Margo'nun işlerini yoluna koymak için sadece birazcık zamana ihtiyacı vardı. Belki Tessa bakıcı konusunu çözmesine yardım ederdi.

Bir sonraki vardiyasından önceki gece, Tessa'ya mesaj yazdı: Bakıcı bulamadım.

Tessa yanıt verdi: Şaka ediyorsun.

Margo: Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var, bu kadar çabuk bir şeyler ayarlamam zor.

Tessa: Bir şeyler ayarlamak için dokuz ay vaktin vardı. Kusura bakma, Margo.

Margo: Nasıl yani, beni kovacak mısın?

Tessa: Evet

Margo: Kovuldum mu?

Tessa: Evet

Margo: Nasıl yani, gerçekten mi??

Tessa başka bir şey yazmadı. Her şey bitmişti. Margo orada neredeyse iki yıl çalışmıştı.

Parmaklarını saçlarında gezdirip durdu, gözü pek bir şey görmüyordu.

Margo nedense bebeği doğurduğu için insanların ona daha şefkatli yaklaşacağını düşünmüştü ama markette kadınlar Bodhi'ye

kaşlarını çatarak bakıyordu. Erkeklerin gözleri, görünmezmiş gibi Margo'yu pas geçiyordu. Nereye giderse gitsin, bir utanç bulutunun içinde yürüyordu sanki. Doğurduğu için aptal sürtüğün teki olmuştu. Kürtaj olsaydı, yine aptal sürtüğün teki olacaktı. Kazanamayacağı bir oyundu bu. Annesi, Mark, hatta Becca bile onu uyarmaya çalışmıştı. Ama kaçıracağı fırsatlardan bahsettiklerinde, Margo dört yıllık bir bölüm okumayı kastettiklerini sanmıştı. Herkesin "doğru" seçim olduğunu iddia ettiği seçimi yaptığı için, tanıştığı her yeni kişinin, her arkadaşının, her flörtünün, her işverenin, her evsahibinin onu yargılayacağını anlamamıştı.

Sakinleşmek için, iki kâse Crunch Berries yedikten sonra nihayet şekerin ve gıda boyasının sihir gibi kanına karıştığını hissetti. Telaşının altında, bir yanının kovulduğu için gizliden gizliye birazcık heyecanlandığını fark etti. Artık karabiber öğütmeyecekti. Artık sürekli eline bulaşan salata sosunu krem gibi sürmek zorunda kalmayacaktı. Bir keresinde aletini bir табаğa koyduktan sonra etrafına maydanoz serpererek Margo'yu kandırıp bakma gafletine düşüren aşçıbaşı Sean'ın yüzünü bir daha görmek zorunda kalmayacağını düşününce gülümsedi.

Boş kâseyi lavaboya koyduktan sonra sessizce odasına, uyuyan bebeğinin yanına döndü.

Yarın işsizlik maaşına başvuracaktı. Bir yolunu bulacaktı. Çünkü bir çözüm olmaması imkânsızdı. İnsanların hep bebeği oluyordu, bunun da bir şekilde üstesinden geliyorlardı. Yalnızca birazcık daha çabalaması gerekiyordu.

Ertesi sabah, Margo hâlâ uykudayken, odasının kapısı çalındı.

Büyük Kat ile Küçük Kat gelmişti.

"Biz kendimize bir yer bulduk, onu haber vermek istedik," dedi Büyük Kat.

Margo, "Bodhi uyuyor," diye fısıldayarak, eliyle seslerini alçaltmalarını işaret etti. Büyük Kat'ın muazzam, gürül gürül bir sesi vardı. İlk tanıştıklarında Margo'nun hoşuna giden şeylerden biriydi bu.

"Ay, pardon," diye fısıldadı Büyük Kat ama ilginçtir ki, sesi hâlâ gürdü. "Yeni bir yer bulduk. Bir haftaya falan taşınacağız. Sen de kendine yeni ev arkadaşları bulabilesin diye önceden haber vermek istedik."

Kat'in söylediklerini idrak etmesi birkaç saniyesini aldı. Aslında kira kontratı Margo ile Suzie'nin adınaydı. Onlar da iki odayı Kat'le-re kiralamışlardı ama aralarında yazılı bir şey yoktu.

"Otuz günlük ihbar süresi ne olacak peki? Benimle dalga mı ge-çiyorsunuz?" Margo'nun fısıltısı giderek tizleşiyordu.

"E, bu ayın kirasını ödedik zaten, yani yirmi beş günün falan var," dedi Küçük Kat.

Margo ne diyeceğini bilemedi. O kadar büyük bir haksızlığa uğ-radığını hissediyordu ki bu yaşananlar gerçek olamazmış gibi geli-yordu. Aynı anda kaç tane kötü şeyin olabileceğini belirleyen biri-leri yok muydu?

"Bir Gine domuzu alacağız!" diye fısıldayan Küçük Kat, küçük ellerini çenesinin altında heyecanla çırpı.

"İyiymiş," diye fısıldadı Margo. "Daha erken haber verseydiniz keşke."

"Biz de bilmiyorduk ki," dedi Küçük Kat. "Kusura bakma!"

"Sana bebeğinle bol şanslar," diyen Büyük Kat, Margo'nun işi-nin fena halde şansa kaldığını ima etmek için kaşlarını kaldırıncı, beresi de biraz yukarı kalktı. Zaten küçük geliyordu, şimdiyse aş-a-ma aşama kafasından sıyrılmaya başlamıştı. Margo oracıkta durup seyretti, Büyük Kat de durumu hissetmişti muhakkak ama yine de beresini kafasına geçirmedi.

"Yeni ev partisi için seni ararız," dedi Küçük Kat.

Margo, "Tamam!" dedi ve kapısını kapattı. Sonra da yatağına gidip uyuyan bebeğinin yanına yüzükoyun uzandı. Ağlamıyordu. Yalnızca yüzünü yorgana bastırmış, hatta içine gömmüştü. Evin ki-rası 3.995 dolardı ve dört kişi bölüşüyorlardı, şimdiyse aylık yakla-şık iki bin dolar eksikleri olacaktı. Suzie'nin onunla o eksik miktarı bölüşeceğine pek inanmıyordu çünkü Suzie iyi olmasına iyi biriydi ama "hem çalış hem oku" programı kapsamında saati on bir dolara

dekanlıkta çalışıyordu, tüm parasını da elf kulaklarına ve büyücü pelerinlerine falan harcıyordu. Üstelik Suzie'nin annesi Shyanne'den bile daha zor durumdaydı. Suzie bir keresinde kedi gibi görünmesini sağlayacak lenslerden almak için plazmasını satmıştı.

"Hasssiikkktiiiiirr," Margo dedi yorganın derinliklerine. Bebeğin yanında küfretmekten ne zaman vazgeçmesi gerekeceğini merak etti ama bir süre daha böyle bir mecburiyeti olmadığı kesindi.

İşsizlik maaşı başvurusu, Margo'nun neredeyse iki gününü aldı. Shyanne'den doğum sertifikası ile Sosyal Güvenlik kartını alması gerekti ama sonunda resmen sosyal yardım almaya başladı. O son ekrana geldiğinde, kalbi duracaktı. Tebrikler! Devlet ona aylık 1.236 dolar verecekti. Ekrana dijital konfetiler yağdı.

Margo ekrana bakakaldı. Nasıl olur da bir insanın Kaliforniya'da o parayla geçinebileceğini düşünürlerdi? Kiradan sonra eline iki yüz dolar kalacaktı, o da tabii hemen yeni ev arkadaşları bulursa.

Telefonu eline aldı, sonra yerine bıraktı, ardından hemen tekrar alıp Jinx'i aradı. Uzun uzun çaldı. Normalde asla böyle bir şey için sesli mesaj bırakmazdı. Jinx'in öbür çocukları ve karısı Margo'yu biliyordu ama Jinx'in onunla konuşmasından hoşlanmıyorlardı. Üstelik karısı Cheri'nin sürekli Jinx'in telefonunu karıştırdığını da biliyordu. Ama Margo'nun bekleyecek takati yoktu, Jinx'in muhtemelen Japonya'da, yani Cheri'siz bölgede olduğuna karar verdi.

"Baba, benim, Margo. Gerçekten kötü durumdaydım. İşten kovuldum, ev arkadaşlarım bir anda ayrılmaya karar verdi ve benim payıma aylık üç bin dolar kira düşüyor. İşsizlik maaşına başvurduğum ama ayda yalnızca bin iki yüz dolar verecekler. Yardıma ihtiyacım var. Bunu söylemek benim için çok zor çünkü kendim ettim kendim buldum, herkes beni uyarmıştı. Ama korkuyorum. O yüzden lütfen bir an önce beni arayabilirsen, çok... gerçekten aklımı kaçıracağım. Neyse, tamam. Kusura bakma, pek havamda değilim. Seni seviyorum."

Jinx'in arayacağından emindi. Ondan daha önce hiçbir şey istememişti. Ne mezuniyetine gelmesini istemişti ne bir iPhone almasını. Bodhi'nin doğumuna gelmesini bile rica etmemiş, hatta beklememişti.

Bir ömürlük fiş biriktirmişti, şimdi de o fişleri bozdurmaya çalışıyordu. Ayrıca Jinx'in onu sevdiğini biliyordu. Arayacağını biliyordu.

O hafta Kat'lerin nedense yerinin yemek köşemiz olduğuna karar verdiği taşınma kutuları etrafımda dağ gibi yükselirken, mikrodalgada ısıtıp yediğim pizza damağımı yakıp tüm derisini soydu. Ben uyuşmuş deriden sarkan beyaz parçayı çekip koparıırken, annem aradı.

"Kenny seninle tanışmak istiyor."

Duraksadım. "Kenny'le tanıştık zaten."

"Ayaküstü!" diye haykırdı.

"Aynen öyle, ne olmuş yani?"

"Seni yemeğe çıkarıp yakından tanımak istiyor."

Çok acayıpti. "Sen de gelecek misin?"

"Evet, herhalde. Yani, sormadım. Bilmem ki!"

"Resmi bir mülakat mı yapacak?"

Öbür odadan Bodhi'nin ağladığını duyar gibi olunca, telefonu kulağımdan uzaklaştırıp havayı dinledim ama ses mes yoktu. Piz-zamdan bir ısırik daha aldım. Telefonu tekrar kulağıma koyduğumda, annem hâlâ konuşuyordu.

"... ortada fol yok yumurta yokken havaya girmiyorum, daha önce öyle yapmışım! Ama bence bu kesinlikle işlerin ciddiye gittiğini gösteriyor. Buna gerçekten inanıyorum."

"Evlenme teklif etseydi, kabul eder miydin?" Edeceğini düşünmekte zorlanıyordum. Kenny yaşlıydı ve biraz katı bir tipti. Her şeyin olması gerektiği gibi olmasını isterdi. Bazı zayıf adamlarda ilerleyen yaşla birlikte görüldüğü üzere, gergin bir göbeği vardı. Lisede matematik öğretmeniymiş ama kilisesinin hizmetinde çalışmak için erkenden emekliye ayrılmıştı. Annem Bloomigdale'deki indirim hakkıyla yıllardır kendine güzellik serumları ve kıvrık önleyici kremler zerk ettiği için, otuzundan fazla görünmüyordu, o yüzden de Kenny ondan yalnızca altı yaş büyük olmasına rağmen, aralarında büyük yaş farkı varmış gibi duruyordu.

"Hem de nasıl ederdim," dedi. "O adamda bende olmayan her şey var. Eli sıkı, ucuzcu, üstelik planlı programlı."

Güldüm. Hayret, insanın morali ne kadar bozuk olsa da bir şeyler yine de komiğine gidebiliyordu. Hatta, çok daha komiğine gidiyordu.

"Margo, bu güvence meselesi. Geleceğini garanti altına alma meselesi. A, sen iş aramaya başladın mı?"

"Ha, evet," dedim. Tabii ki başlamamıştım.

"Görüşmeye çağıran oldu mu?"

"Evet, mesela çarşamba günü bir balık lokantasından çağırdılar." Beynimin hangi kısmının bu yalanı uydurduğunu hiç bilmiyordum. O günün günlerden ne olduğunu ve çarşambaya kaç gün kaldığını bile bilmiyordum.

"Mükemmel. İyi bahşış toplarsın eminim," dedi.

Nefesimi tuttum. Bebeğe kimin bakacağını soracak mı, diye merak ediyordum. Acaba bu konuda da yalan söyler miydim? Ama sormadı.

"Yani, Kenny'yle dolgun emeklilik maaşı için mi evleniyorsun?" Annemle dalga geçmek çok eğlenceliydi. Hep oltaya gelirdi.

"Asla!" dedi. "Onunla beş kuruşu bile olmasa evlenirdim."

"Hayır, evlenmezdin."

"Evlenirdim!" diye diretti. "Çünkü Kenny her şeyi kaybetse bile yeniden kazanabilecek bir adam."

"Peki, sence bu adam yüz kremlerine dört yüz dolar harcamana göz yumacak mıdır?"

"Yüz kremlerimi bilmesi şart değil."

"Evlenirseniz ve ortak hesabınız olursa, öğrenir. Kontrolü o kadar elinden bıraktığını düşünemiyorum."

"Benim de kendi yöntemlerim var," dedi. Poker parasını kastediyordu. Ya da Jinx'ten gelen parayı.

"Onu seviyor musun?" diye sordum.

"Seviyorum."

Blöf yaptığını varsaydım, gerçi emin de değildim.

Gördü ve artırdı: "Ona hayranım. Haline, tavrına hayranım çünkü benden çok farklı."

"Tamam," dedim yumuşayarak. O blöfü aynı zamanda kendine de yaptığını anladım. İşin aslı, anneminki çekilecek bir hayat değildi, o da bunun farkındaydı. Uzun, hem de gereğinden uzun bir süre

Jinx'in karısını terk edip kendisiyle evleneceği umuduyla yaşamıştı ama umduğu gerçekleşmemişti ve giderek yaşlanıyordu. Annem ser-serileri severdi, irikıyım, kaslı ve motorcu tiplerden hoşlanırdı. Hiç tipi olmayan Kenny'yi seçmesi, annemin kendinden kurtulmak için başvurduğu son çareydi ve akıllıca bir hareket sayılırdı. Tekrar tekrar aynı sonucu almak istemiyorsanız, farklı bir şey yapmanız gerekirdi.

"İş bulana kadar, bana kira için biraz para veremezsin herhalde, değil mi?" diye sordum. "Kat'ler taşındı, o yüzden eksik iki bin doları tamamlamamız gerek."

"Benden iki bin dolar mı istiyorsun?"

"Yani, olmaz mı?"

"İki bin dolarım yok ki, Şapşık."

"Anladım," dedim.

"Mark'tan istesene. İki bin doları sana o vermeli."

"Tamam," dedim, beynim uyuşmuştu.

"Peki, ne zaman boşsun? Bakıcı ayarlamam lazım."

"Kenny'yle yemek yemek için mi?"

"Evet."

"Bebegi niye getiremiyorum?"

"Ona bebekten söz etmedim."

"Tamam, yeter, bebeğim yokmuş gibi davranmayacağım, anne." Artık böyle şeylerin önünü kesecek kadar annemi iyi tanıyordum. Anneannem sonunda öldüğünde, Shyanne bir şeylerden kaçmak için onun ölümünü tekrar tekrar kullanmıştı.

"Böyle yapacağını biliyordum."

"Evet, çünkü söylediğin şey deli saçması."

"Senin bebeğinin olup olmaması onu hiç ilgilendirmez, Margo."

"Ancak sen ona bebeğim olduğunu söyledikten sonra Kenny'le yemeğe çıkarım," dedim.

"Siktir!" dedi ve yüzüme kapattı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kat'lerin taşındığı gün Suzie odasından çıktı, lök diye yanına kanepeye oturdu ve "Çok şükür, gittiler, değil mi?" dedi.

"Tabii, kira parası kısmını saymazsak," dedim.

"Yanımıza taşınma ihtimali olan birkaç arkadaşım var," dedi Suzie. "Kontrat durumlarını öğrenmem lazım."

Suzie'nin oyun meraklısı, tuhaf arkadaşlarının yanımıza taşınmasını istemezdim. Salonda sürekli LARP LARP takılırlardı ama başımla onayladım. "Öğren bakalım," dedim. İlan verip insanlarla görüşmek zorunda kalmamak için, yarı uyur yarı uyanık halde sürekli emzirebilmek için her şeye razıyım. Aradan iki hafta geçip de Jinx'in beni aramayacağı gerçeklik kazanmaya başladığından, hü-zün kum bataklığı gibi beni içine çekmişti.

"A, kampüste Mark'ı gördüm," dedi Suzie.

"Ee?" Mark'tan söz etmek istemiyordum. Onu düşününce, canım acıyordu. Özlediğimden ya da sevdiğimden değil, yalnızca canım acıyordu işte.

"Perişan görünüyordu," dedi Suzie. "Cidden perişandı."

Omuzlarımı silktim ama iyi durumda olmadığına biraz sevinmiştim.

"Bölüm başkanı oldu, biliyor muydun?"

"Aferin ona."

"Yok," dedi Suzie. "Kimse bölüm başkanı olmak istemez ki, başına bir sürü iş çıktı. Sefaletin dibine vurdu. Ama artık fakültedeki tüm toplantılara katıldığı için ona ters ters bakma fırsatı buluyorum."

Suzie işi gereği tüm toplantılarda dekan için tutanak tutuyordu. Ne tuhaftı, bir zamanlar ben de kampüs ve okuldan oluşan o

dünyanın bir parçasıydım, oysa şimdi benzin istasyonuna gitmek dışında evden dışarı adımımı bile atmıyordum. Bahar dönemini bitirmiştım, Bodhi temmuzda doğmuştu, o yüzden güz döneminde hiçbir derse kayıt yaptırmamıştım. Hep bir noktada geri döneceğimi düşünmüştüm, şimdiyse bu fikir bana gülünç geliyordu.

“Tutabilir miyim?” diye sordu Suzie. Daha önce hiç böyle bir şey istememişti. Bodhi memesini emmiş, kucağımda mışıl mışıl uyuyordu. Bodhi’yi Suzie’nin göğsüne yatırdım. Ayağa kalkıp vücudumu esnetme şansı bulduğuma sevinmiştim.

“Belim bitmiş durumda,” dedim.

“Oy, oy, sanki bir kedi üstümde uyuyormuş gibi!” diye mırıldandı. “İnsan kedisi!”

“Böyle durabilir misin?” diye sordum. “Kakamı iki gündür falan yapmadım da.”

“Tabii,” diye fısıldadı Suzie. Biraz rahatlayarak, Bodhi’nin kaba-rık saçlı başını çenesinin altına aldı. “Ama uyanırsa, içeri dalar, sana geri veririm.”

“Anlaştık.”

Margo kira ödeme tarihine on gün kalana kadar bekledi.

Sonra da gururunu bir kenara bırakıp Mark’a yazdı ve üç bin dolar borç istedi. Mark’ın cevap verip vermeyeceğini merak ediyordu.

“Tabii ki yazışabiliriz,” demişti. “Hayatımızın sonuna kadar yazışabiliriz.” Sanki yaşadıkları şey gerçekmiş gibi. Acaba Mark için gerçek miydi? Margo bunu hiçbir zaman kestirememişti, Mark hep kendi hayal dünyasına kapılmış gibiydi. Belki de aptallık eden kendisiydi. Elbette ki yaşananlar gerçektir. Kucağındaki gerçek bebeğe, ödeme tarihi yaklaşan gerçek kiraya bakmak, anlamaya yeterdi.

Margo’nun aklına Mark ile Derek’in derste tartıştığı gün geldi. Derek her şeyi bilen üçüncü şahıs anlatıcının “daha dürüst geldiğini” iddia etmişti.

“Dürüstlük ve kurmaca birbirinden farklı şeylerdir,” demişti Mark.

"Ama, hant, birinci şahıs anlatıcıya güvenilmez falan ya." Derek soluk tenli, yumuşak ellerini oynatıyordu.

"Kurmaca her zaman yalandır," dedi Mark. "Bak, hemen göstereyim: Üzeri etlerle, meyvelerle, şarap ve pastalarla dolu, zengin bir masa. Böyle bir masa var mı?" Masayı arıyormuş gibi sağına soluna baktı.

"Tamam ama..." dedi Derek.

"Ee?" diye sordu Mark.

"Bilmiyorum," dedi.

"Sahte şeylerin sana daha gerçekçi gelmesini mi istersin?"

"Galiba," dedi Derek.

"Ben istemem," dedi Mark. "Ben alım çalım severim. Yazarın, 'Bakın, ne kadar da sahte ama şimdi size bunu unutturacağım,' diye rek meydan okumasını severim."

Margo, Mark'la yaşadığı her şeyin olabildiğince sahte olduğunu biliyordu ama sonucun gerçekliği değişmiyordu ve bunun bedelini ödemek için yardıma ihtiyacı olacaktı.

Bir gün geçti, iki gün geçti, Mark'tan da Jinx'ten de haber çıkmadı. Derken aynı alan koduna sahip bir numaradan aranınca, Bodhi'nin doktoru Dr. Azarian olabileceğini düşünerek cep telefonunu açtı. Arayan Mark'ın annesiydi ve Margo'nun "taleplerini" konuşmak için görüşmek istiyordu. Margo kulaklarına inanamadı, Mark kendi sorununu annesine devretmişti demek. Bir türlü inanası gelmiyordu. "Benim hiçbir talebim yok," dedi Margo.

"E, ama benim var," dedi Mark'ın annesi. Sonra da Margo'ya ne-rede ve ne zaman buluşmak istediğini söyledi.

Margo'nun arabasını önüne çektiği bina, bir tıp merkezini andırıyordu. Ama içeri girip kapı numarasını bulunca, bir hukuk bürosuna geldiğini fark etti ve içinden, *Of*, diye geçirdi. Kucağında tetikte bekleyen, güler yüzlü Bodhi ile içeri girdi. Sekreter adını sordu. Margo bu kızın onun adını bileceğine ve gerçekten randevusu

olduğunu doğrulayacağına bir türlü inanamıyordu. Ama besbelli ki biliyordu çünkü Margo'yu pembe döpiyes giymiş, yaşlı, zengin bir kadınla kıvrıkcık saçlı ve uzun, at suratlı bir avukatın beklediği ofise götürdü. Avukatın adı Larry'ydi. Avukat Larry. Kadının adıyla Elizabetht'i. Elizabeth, Mark'ın annesiydi ve Margo'nun Bodhi'yi yanında getirdiğini görünce hem şaşırılmış hem de dehşete düşmüştü.

"Bunu hiç beklemiyorduk!" diye haykırdı Elizabeth sahte bir kahkaha atarak.

Bebeği nereye bırakacağını düşünmüşlerdi ki? Yedi yirmi dört çalışan İsveçli dadısına mı? O odada bulunmak Margo'yu o kadar telaşlandırmıştı ki, söylenenlerin neredeyse ilk beş dakikasını kaçırmıştı. Elizabeth ile Mark'ın hal ve tavırlarının birbirine tuhaf kaçacak kadar benzemesi, Margo'yu hayrete düşürmüştü. İkisi de bir cümleye başlamadan önce dudaklarını büzüyor, çalı çırpıyı andıran, ince telli, zayıf kirpiklerini görebileceğiniz şekilde yere bakıyordu. Margo sonunda kendi kalp atışlarını duyabildiğinde, Elizabeth hâlâ konuşuyordu. Larry ne zaman araya girmeye çalışsa, Elizabeth elini kaldırarak âdeta sözlerini gerisingeri adamın içine yolluyordu.

"Siz de karşılığında ileride Fullerton College'a devam etmeyeceğinizi ve Mark veya ailesiyle temas kurmayacağınızı taahhüt edeceksiniz. Ayrıca bu gizlilik sözleşmesini imzalamanız gerekecek, Larry de bu yüzden burada."

Larry başıyla onayladı. Tabii ki buradaydı.

"Çocuğun doğum belgesinde Mark'ın adı yazıyor mu acaba, öğrenebilir miyim?" diye sordu Larry.

"Yok, hayır. Boş bıraktım. Peki ama dediğiniz şeyleri yaparsam, sonra ne olacak?" diye sordu kucağındaki Bodhi'ye sarılarak. Bodhi sanki kocaman bir divanmış gibi annesine yaslanmış, etrafa bakıyordu.

"Kabul ederseniz, ilk masrafları karşılamak için hemen on beş bin dolar alacaksınız. Çocuk da on sekiz yaşına gelince bahsettiğim fon hesabını devralacak."

Margo adını söylemişti ama Elizabeth yine de Bodhi'ye "çocuk" deyip duruyordu.

"Şey..." dedi Margo. "Şu fon kısmını tekrar anlatmanız mümkün mü acaba?"

Sahte bir endişeyle kalkan kaşlarından anlaşılan, Elizabeth onun aptal olduğunu düşünüyordu ama burada neler döndüğünü öğrenmesi daha önemliydi.

"Tamam..." dedi Elizabeth ağır ağır. "Bir fona elli bin dolar yatıracanız, banka hesabı gibi düşün. Yatırım fonları denen bir şeye yatırım yapacağız, böylece o para giderek büyüyecek, çocuk on sevizine bastığında da yaklaşık üç yüz bin değerinde olacak."

"Tamam," dedi Margo, miktar karşısında afallayıp kalmıştı. "Yani, adil bir anlaşmaya benziyor. Ben üniversiteye gitmekten vazgeçtim ama o gidebilecek."

"Hâlâ gidebilirsiniz," dedi Larry.

"Yalnızca burada olmaz," dedi Elizabeth. Ruju döpiyesinin pembeşiyle birebir aynı tondaydı. Margo'nun gözünde hepsi canlı ahu-dudu sorbesi renginde, bir dolap dolusu giysi canlandı, Batman'in zengin kadın versiyonu gibi. Gerçek olamayacak kadar güzel bir hayaldi gerçi, farkındaydı. Elizabeth aynı zamanda bej de giyen bir kadına benziyordu.

İnsanın kendisini kurtaran kişiden nefret etmesi nasıl mümkün olabiliyordu?

"Tabii," dedi Margo.

"Kabul ediyor musunuz yani?" diye sordu Elizabeth inanamıyormuş gibi. Margo'nun karşı çıkmasını mı beklemişti? Margo bir tek o zaman iyi niyetini kötüye kullanıyor olabileceklerini sezmişti. Söz konusu meblağın bu insanlar için büyük para olmadığını, iki kat fazlasını istese bile Elizabeth'in gıkını çıkaramayacağını kavrayamamıştı. Margo, Mark'ın tüm hayatını elinde tutuyordu. İsterse kariyerini bitirebilir, evliliğini bozabilir, itibarını zedeleyebilirdi. *Me Too* hareketi her yerdeydi, dört bir yanlarını sarmıştı, her gün haberlerde insanların karşısına çıkıyordu. Bir yıl öncesi olsaydı, bir

öğrencisiyle yattı diye Mark'ı asla kovmazlardı ama artık her şey değişiyordu. Geçmiş, yeni bir mercek altında şişirilip çarpıtılıyordu. Bir zamanlar fahişe addedilen Monica Lewinsky bile Amerika Birleşik Devletleri başkanı tarafından istismar edilmiş, zavallı bir stajyer gözüyle görülmeye başlamıştı. Erkeklerin ipliği pazara çıkarılıyordu, erkekler linç ediliyordu, erkekler her şeyini kaybedecekti!

Ama o zamanki Margo, o eski Margo, elli bin doların birileri için büyük bir meblağ olmadığını düşünemiyordu.

Margo esasında onu tepesi atıp eğlencesine dekanı arayabilecek ya da olay çıkarmak için Mark'ın evine gelebilecek, alt sınıftan, toy bir kız sandıkları için Elizabeth, Larry ve Mark'ın bu işi birlikte ayarladığını düşünüyordu. Margo böyle bir şeyi asla yapmayacağını onlara söyleyebilirdi ama şimdi hayatta kalması bunları yapabileceğine inanmalarına bağlıydı.

O yüzden imzalamasını söyledikleri her yeri imzaladı, ne imzaladığını hemen önlerinde okumaya utandı. Arabasına dönünce, sözleşmeyi torpido gözüne tıktırdı. Bakmak istemiyordu. Belgeler ona kirli geliyordu. Çeki hemen bozdurmak için doğrucu bankaya gitti. Daha önce hiç beş yüz dolardan fazla hesap bakiyesi olmamıştı. O para gözüne çok fazla geliyordu. Veznedarın ona zorluk çıkarmasından, onu dolandırıcılık veya hırsızlıkla suçlamasından korkuyordu. Margo çekin arkasını imzalayıp verdi, veznedarsa, "Bu kadar mı?" dedi.

O Margo'yu hâlâ görebiliyorum: Âdeta savaştan çıkmış bir ruh hali içinde, hiçbir şey hissetmeden mor Honda Civic'ine dönüyor. Şimdi ne yapması gerektiğini bilemiyor. Bir mucize eseri Bodhi uyuyakalmış, o da Arby's'in arabalara servis yapan bir şubesine gidip iki Klasik Beef'n Cheddar sipariş ediyor ve Bodhi uyurken, arabanın içinde sandviçlerin ikisini de yiyor. Yağ kanına karışırken, Margo inanılmaz mutlu olduğunu fark ediyor. On beş bin doları var. Evet, kendini berbat ve aşağılanmış hissediyor ama başarmış. Kendini ve bebeğini kurtarmış.

Geçmişteki halimi izleyen şimdiki ben olabilmek çok hoşuma gidiyor. Şimdiki anlayışımla o kızın yanağını severek, şimdiki

aklının ışığında saçlarını okşayarak, âdeta kendimi sevmenin bir yolunu buluyorum.

Margo Kenny'yle yemeğe çıkmayı hiç istemiyordu. Shyanne sonunda kızının bir bebeği olduğunu söyledikten sonra, bu yemeği ayarlamıştı.

“İyi,” demişti Margo. “Nereye gidiyoruz?”

“Applebee’s’e,” dedi Shyanne. “O yüzden güzel giyin ama çok da güzel giyinme.”

Margo mesajı almıştı. Shyanne duruma uygun giyinmeye sonuna kadar inanırdı ve genelde herhangi bir ortamda ne söyleyeceğinden çok ne giyeceğini düşünmeye zaman harcardı. Ömrü boyunca Margo’ya bir iletişim aracı olarak giyim bilimi ve sanatının inceliklerini öğretmişti. Shyanne, Margo öyle bir giyinsin ki, Kenny kızın çabaladığını ve bu yemeği özel bir olay olarak gördüğünü anlasın ama onu daha güzel bir yere götürmediği için de mahcup olmasın istiyordu.

“Eski püskü?” diye sordu. Shyanne görünür eskilik belirtileri taşıyan bir parça giymenin insanlarda sempati uyandırdığına inanırdı çünkü böylece imkânlarınız dahilinde elinizden gelenin en iyisini yaptığınızı göstermiş olurdunuz.

“Şu tüylenmiş siyah hırkan olabilir mesela,” dedi Shyanne.

“Ya da eski bir atlet giyip üstüne daha güzel bir kazak da giyebilirim?”

“Kenny o kadar detaycı değildir.”

“Peki, tamam. Ne zaman?”

Applebee’s’e oturduklarında, Margo yemek yiyeceklerini fark ederek sevindi. Margo büyük ölçüde maddi açıdan gücü yettiği için, hep biraz obur olmuştu. Şimdiyse kilo almak için ne yapması gerektiğini gerçekten bilmiyordu ama arada sırada yediği Meksika fasulyeli sosisli sandviçlerin veya peynirli krakerlerin işe yaramadığı kesindi. Emzirmek iştahını yeni zirvelere taşımıştı. Menüdeki renkli fotoğraflara sanki zenginlere yönelik bir Noel kataloğuna bakıyormuş gibi baktı. Kaburgalar siyah tonlarında ışıltılar saçıyordu,

karideslerse göz kamaştırıcılıklarıyla çıtırılık vadediyordu. Margo'nun ağzı sulandı. "Başlangıç olarak bir şeyler söylesek mi?"

"Bilmem," dedi Shyanne.

"Margo, bu yemeği ben ısmarlıyorum ve ne istersen söyleyebilirsin, masrafını hiç düşünme."

Kenny içtenlikle gülümsedi. Margo, belki de Mark'ın onu sayısız kez çıkardığı yemekler yüzünden, bir anda Mark ile Kenny'nin birini nasıl karşılayacağını düşündü. Neredeyse sesli gülecekti, gözünün önünde anlık bir sahne canlanmıştı: İki adam da kimyasal bir reaksiyona uğrayarak saniyeler içinde eriyip köpüğe dönüşüyordu.

"Bence gerek yok," dedi Shyanne.

"Sen şimdi kafan kadar büyük bir Margarita söyleyeceğin için istemiyor olabilirsin ama ben isterim," dedi Margo.

"Margo!" dedi Shyanne sert bir tavrıyla. "İçki içmediğimi biliyorsun!"

Margo donakaldı. "Ha," dedi. "Unutmuşum herhalde."

Kenny güldü. "Hiç sorun değil," dedi.

Margo, Kenny'nin ne demek istediğini anlamadı. Shyanne'in biraz bir şekilde normalde içki içtiği halde, Kenny'nin gönlü hoş olsun diye içmiyormuş gibi davranması mı sorun değildi, yoksa Margo'nun öz annesi hakkındaki basit bir gerçeği unutmuş olması mı?

"Hangisinden istersin?" diye sordu Kenny.

"Nachos ya da tavuk kanat," dedi.

"Aferin," dedi. "İyi seçim."

"Nachos daha iyi olur," dedi Margo, hâlâ aç gözlerle menüye bakıyordu. "Tavuk kanat konusunda biraz seçici olabiliyorum."

"Kanadı nasıl seversin?" Sanki bir kızın tavuk kanat sevmesi alışılmadık bir şeymiş gibi, keyiflenmişti.

"Kemikli ama kaplamasız olacak. Hooters'inki hariç, o kanatlar için bir istisna yaparım."

"Margo!" dedi Shyanne.

"Haydi canım," dedi Margo. "Hooters'in kanatlarına sen de bayılırsın, bal gibi biliyorsun."

“Kabul ederim,” dedi Kenny gözleri ışıldayarak. “Bir iki kez Hooters’ta kanat yemiştım, çok lezzetliydi.”

“Ben hiç gitmedim,” dedi Shyanne. Margo bakakaldı. Annesi altı yıl orada çalışmıştı. Margo artık Kenny sorununun Kenny’nin kendisinden değil, Shyanne’in yansıtmaya kararlı görüldüğü sahte kişilikten kaynaklandığını düşünmeye başlamıştı.

Garson kız gelince, Kenny kendisine ve Shyanne’e buzlu çay, ayrıca tavuk kanatla et *nachos* söyledi. Margo sevinçle ellerini çırttı. “Ay, çok heyecanlandım!” dedi.

Applebee’s’in bir şubesinde olmak huzur vericiydi. Tuğla görünlü duvarlar, ısı ısı, pürüzsüz kalın reçine kaplamalarıyla âdetâ parlayan masalar. Ama servis rezaletti, Margo onların masasına bakan kızın geceleri nasıl uyuyabildiğine şaşmıştı: *Nachos*’u getirdiğinde parmağı fasulyelerin içindeydi. Sonra da Margo’nun gözü önünde parmağını yalayıp uzaklaştı.

“E, Kenny,” dedi Margo. “Kilisede çalışıyordun, değil mi?”

“Gençlik hizmetleri başkanım,” dedi geniş bir gülümsemeyle. “Forest Park Mahalli Kilisesi’ndeyim ve işimi çok seviyorum!”

“Ya, iyiymiş!” dedi Margo. Gerçi Kenny o kadar yaşlıydı ve o kadar eski kafalıydı ki, onun ne tür bir gençliğe hizmet edebileceğini bir türlü hayal edemiyordu.

“Gerçekten çok güzel programları var, Margo,” dedi Shyanne. “Oyunlar falan.”

“Ben müzikalleri çok severim,” dedi Kenny.

“*Rent* müzikalini bile sergiliyorlar,” dedi Shyanne.

“Gayet özgür düşünceli bir topluluğuz,” dedi Kenny. “O yüzden Shyanne’in evlilik dışı bir çocuk doğurduğun için seni yargılayacağımdan endişelenmesi saçmaydı.”

Margo yutkundu. *Evlilik dışı* ifadesinde insanın tüylerini ürperten bir şey vardı.

“Şöyle diyeyim,” dedi Margo. “Hayatta pek çok hata yaptım ama bence Bodhi’yi doğurmak bunlardan biri değildi.”

“Kesinlikle katılıyorum,” dedi Kenny ve buzlu çayını kaldırdı.

"Günümüzde çoğu kişi kendi eylemlerinin sonuçlarından kurtulmak istiyor. Sence de öyle değil mi?"

Garson tekrar gelip siparişleri aldı.

Garson gidince Kenny, "Çoğu kişi..." diyerek tekrar lafa girdi: "Tabii bana katılmak zorunda değilsin, bu konudaki fikrini öğrenmek isterim, Margo. Ama çoğu kişi kurban olduğunu düşünüyor. Kendilerine özel, köpüksüz, ekstra kremalı veya karamel bilmem neyli lattelerini sipariş etmek istiyorlar ama istediklerini alamazlarsa, aniden zıvanadan çıkıyorlar. Senin durumundaki birçok kız, 'Tecavüze uğradım,' diye ağlardı. 'Ama o benim hocam! Şunu yapmalıydı, bunu yapmamalıydı,' derdi."

Margo, Starbucks'ın konuyla ne alakası olduğunu kestiremedi. "Yani, Mark bence de öğrencileriyle yatmamalı."

"A, tabii, kesinlikle," dedi Kenny. "Hepimiz günahkâr yaratıklarız. Ektiğimizi biçtiğimiz zaman asıl sınavımız başlar. O zaman geldiğinde hiç ceza almadan kurtulamaya mı çalışacaksın, yoksa mert davranıp eylemlerinin sonucunu kabul mu edeceksin? Kontrol sende. Kendi hayatını cennete çevirme gücü de cehenneme çevirme gücü de senin elinde. Her şey senin yaptığın seçimlere bağlı."

"Öyle," dedi Margo. Bu konuşma çok yüksek ihtimalle onu huzursuz hissettirecek bir yönde devam edeceği benziyordu ama yine de Kenny'nin mantığında itiraz edecek bir taraf göremiyordu.

"Sana anlaşırsız demiştim," dedi Kenny, Shyanne'e. Shyanne ise gülerek masaya baktı.

Annesi çok güzeldi. Margo annesini hep güzel bulmuştu ama büyüdükçe onu dış dünyanın gördüğü gibi görebilmeye başlamıştı. İkisi baş başa olduklarında, Shyanne genelde suratını şekilden şekle sokar, gözlerini şaşır yapar, dilini çıkarırdı. Gözlerinin arası çok açık olduğu için böyle yapınca iyice sürüngenlere benzerdi, bu da Margo'yu hep güldürürdü. Ama Shyanne birilerinin ona baktığının farkındayken, başını farklı bir açıda tutardı. Boynu daha uzun görünürdü ve güzellik sanki dişlerini geçirmesi gereken bir yularmış gibi, yüzünü hafifçe öne eğdi.

“İşte o yüzden...” dedi Kenny telaşla. “... seni bu gece yemeğe davet etmek istedim.”

Margo, Kenny’nin ses tonundan önemli bir an yaşandığını anladı.

Kenny karşısında oturan Shyanne’in elini tuttu. “Rızanı istiyorum, Margo. Annene evlenme teklif etmek niyetindeyim.”

“Aa,” dedi Margo. “Aa, tebrikler!”

Shyanne yalnızca seks veya spor yaparken, belki bir de kumar oynarken anlam ifade edebilecek, boğuk bir çığlık attı. Boğazdan gelen, duygusal bir zafer nidasıydı bu.

“Ee, razı mısın?” diye sordu Kenny.

“Evet, elbette,” dedi Margo. Gerçi her Şükran Günü’nün, her Noel’in Kenny’nin taşkun varlığıyla mahvolacağını düşündükçe midesi bulanıyordu. Yanında oturan annesine baktı, mutluluktan tir tir titreyerek ağlıyordu. Bunu asla yapmak istemem, diye düşündü Margo. Asla kimseyle evlenmek istemem.

Derken Kenny öyle kararlı, öyle utana sıkıla ayağa kalktı ki, Margo duygulandı. Aniden Kenny’nin otobüste her itilip kakılışını, bir kızla konuşmaktan her korkup çekinişini görür gibi oldu. Sanki bir anlığına Kenny’nin ortaokuldaki hali orta yaşlı halinin üstüne binmişti. Kenny, Applebee’s’in kahverengi halısının üstünde diz çöküp cebinden bir yüzük kutusu çıkardı. Kutuyu şak diye açtı.

“Shyanne,” dedi. “Sen benim tanıdığım en güzel kadınsın.”

Margo restorandaki her şeyin durduğunu, insanların onları izlediğini ve ayrıca Kenny’nin yolu kapattığını fark etti. Bir garsonun elindeki kocaman tepsiyle oradan geçmesi gerekeceğini fark edince, bir an gerildi.

“Evet,” diye haykırdı Shyanne, açılmış parmaklarıyla yüzünü yelpazeleyerek. “Evet diyorum!”

“Bitirmeme izin ver,” dedi Kenny.

Margo yüzüğe baktı: yastık kesim, pembe bir pırlanta. Kenny belki de Shyanne’i gerçekten tanıyordu.

“Shyanne, eğer güzelliğine sıkıcılık, zarafetine güç, sersemlikle-rine ciddiyet katmama izin verirsen, onur duyayım. Shyanne, karım olur musun?”

“Evet,” dedi Shyanne, gerçi o kadar çok ağlıyordu ki ne dediğini yalnızca Kenny ile Margo duyabilmişti. Kenny yüzüğü Shyanne’in parmağına geçirdi. Shyanne önünde diz çökmüş duran Kenny’ye sıkı sıkı sarılınca, Kenny’nin başı tuhaf bir şekilde göğüslerine çarptı, derken tüm restoran alkışlamaya başladı.

Eh, diye düşündü Margo alkışlayan onca insan bakarak. Artık en azından bir tatlı ikram ederlerdi herhalde.

ALTINCI BÖLÜM

Yaklaşık bir hafta sonra, zil çaldı. Bodhi uyuyordu. Margo bir an durup uyanacak mı diye baktı ama o sırada kapı tak tak çalmaya başlayınca, hemen fırlayıp kapıyı araladı.

Jinx televizyona çıksın çıkmasın, hep aynı şeyi giyerdi: siyah kot veya deri pantolon, siyah boğazlı kazak, siyah deri ceket. Habis bir rahip gibi. İnce, uzun parmaklarına bir sürü yüzük takardı, ellerini de çoğu zaman tuhaf ve yapay kaçacak şekillerde kavuştururdu. Şemsiye katlar gibi katlardı parmaklarını.

Jinx, Margo'yu geri aramamıştı ama onunla hep Jinx'e uyan zamanlarda görüşürlerdi ve adam genelde habersiz çıkagelirdi. O yüzden deri spor çantasıyla gelmiş olmasını bile o kadar yadırgamadı.

"Kötü bir zamanda mı geldim?" diye sordu, Margo'nun belki misafiri vardır diye nazikçe sesini alçaltmıştı.

"Yok, sadece... Mesajlarıma dönmedin, haftalar oldu. Sana sesli mesaj da bıraktım, aldın mı?"

"O yüzden geldim," dedi. "Gelebildiğim kadar çabuk geldim. Telefonum yanımda değildi çünkü rehabilitasyundaydım, orada telefona izin vermiyorlar. Taburcu olurken, telefonumu alınca bir baktım, milyon tane sesli mesajım var. Seninkileri dinledim, sonra doğruca buraya geldim. İçeri girebilir miyim? Sana hemen bir çek yazabilirim."

"Ya," dedi Margo. "Ha, tabii. Ama ben para meselesini hallettim, o yüzden..." Girsin diye kapıyı açtı. Babasının daha önce rehabilitasyon gördüğünü biliyordu. Bu konuyu hep geçiştirmişlerdi. Acaba babasının durumu kötüye mi gidiyordu?

Jinx hafifçe başını eğerek daireye girdi. "Güzelmış," dedi.

Margo, Jinx'in evini ilk kez gördüğünü tam olarak idrak edememişti. "Bir şey içer misin?" diye sordu Margo ama o sırada içeri odadan Bodhi inlemeye başladı. "Ben bebeği alayım, sonra çay falan yaparım."

Jinx çaya bayılırdı. Çay sevgisi Japonya'da yeşil çayla başlamıştı. Şimdiyse bitki çaylarına, ağaç kabuğundan yapılmış, iğrenç içeceklerle sarmıştı. Bitkilerin tıbbi özelliklerini sorsanız, size detaylarıyla anlatabilirdi, gerçi Margo bu bilgilerin gerçek olup olmadığından pek emin değildi. Katlanmış turna kuşuna benzeyen ellerinde bir çay fincanı, "Kuşburnu iltihabı şak diye keser," derdi.

Margo sol memesine sımsıkı yapışmış Bodhi'yle geri döndü. Babasının önünde emzirmesinin tuhaf kaçacağını düşünmüştü, oysa Jinx hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu. "İşi bitince, bana ver. İnılmaz güzel. Muhteşem bir şey, Margo." Jinx gözlerinde yaşlarla Margo'ya baktı.

Margo'nun başı döner gibi oldu. Belki de babasını ömründe ilk kez gururlandırdığı için ya da en azından bunu ilk kez fark ettiği için kendini böyle tuhaf hissetmişti. "Ee, buralarda mısın?" diye sorarak çayın suyunu ısıtmak için mutfığa geçti.

"Evet ve sanırım uzun bir süreliğine," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Mayhem emekli oldu," dedi.

Margo, Murder ile Mayhem'i kendini bildi bileli tanırdı. Jinx'i ziyaret etmek, çoğu zaman Mayhem'i de ziyaret etmek demektir. Mayhem küçük çocuklarla takılmayı Murder'dan daha çok severdi. Murder güreşe başlamadan önce Los Angeles'in sokak çetelerinin birinde infazcıydı. Ring adını da ciddi ciddi adam öldürdüğü için almıştı.

"Ben şöyle takılacaksın sanıyordum, adı neydi?" Jinx bir geçiş sürecindeydi ama Margo kendi dramıyla meşgul olmaktan öykünün en can alıcı kısımlarını kaçırdığını hissetti. Murder beş yıl önce aşırı dozdan ölmüştü. Mayhem tek başına devam etmeye çalışmış.

* İngilizcede "mayhem" kargaşa, "murder" cinayet anlamına gelir. (c.n.)

birkaç yıl kör topal idare etmişti. Zamanında Murder'la birlikte güreş ikonu oldukları için, insanlar Mayhem'i tarihin bir parçası olarak maçlarda görmek istiyordu ama işin gerçeği, Mayhem çok yaşlanmıştı, belli sorun çıkarmaya başlamıştı. Mayhem resmen emekliye ayrılınca, Jinx yeni bir adamla çalışmaya başlamıştı ama o adam da biraz serseri mayındı ya da reklamı o şekilde yapılıyordu. Margo kanepede oturan Jinx'e çay getirdi, kendisi de emzirmek için karşısındaki koltuğa oturdu.

"Billy Ants, evet, ama yürümedi. Bu arada seninle konuşmuş muyduk, bilmiyorum ama Cheri ile boşanıyoruz."

Bu konuda kesinlikle konuşmamışlardı. Evliliğinden ve diğer ailesinden, yani gerçek ailesinden pek söz etmezdi.

"Ya," dedi Margo. "Çok üzüldüm."

"Sorun yok," dedi arkasına yaslanıp inanılmaz uzun bacaklarıyla bacak bacak üstüne attı. "Er ya da geç olacaktı zaten."

Süt sarhoşu Bodhi, Margo'nun kollarında tekrar derin bir uykuya dalınca, annesinin memesi pıç diye ağzından dışarı fırladı. Margo ayağa kalkıp, "Al," diyerek, uyuyan bebeğini Jinx'in kollarına bıraktı.

"Gel bakalım, güzel bebecik," dedi babası. Bebek sesiyle konuşmuyordu ama yine de sözlerinde fazladan bir tatlılık vardı. Bodhi'yi bariz bir ustalıkla zıplatmaya başladı.

"İyi idare ediyorsun," dedi Margo. Herhalde sürekli siyah deriler giydiği ya da *Dragon Ball*'daki Beerus'a o kadar benzediği için, babasının bebeklerle anlaşabileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

"E, benim de birkaç bebeğim oldu," dedi alçak sesle. Cheri'den beş çocuğu vardı, bir de Margo vardı. "Kardeşlerim de vardı."

Jinx dokuz kardeşin ikincisiydi. Margo onlarla hiç tanışmamıştı, adlarını bile bilmezdi.

Jinx, Bodhi'yi uyandırmamaya gayret ederek tekrar kanepeye oturdu ve bebeği incelemeye başladı, sıkılmış minicik yumruğunu açtı. "İriyari olacak," dedi.

"Nereden anladın?" Margo öyle olmayacağını biliyordu ama olacakmış gibi davranmak istiyordu.

"Baksana, parmakları ne kadar uzun ve kalın."

Jinx'in yüzündeki aşk sarhoşluğunu görünce Margo'nun boğazı düğümlendi. Babası bebekliğinde Margo'ya da böyle bakmış mıydı? Hava kapalıydı, gökyüzü bembeyaz bulutlarla kaplıydı, o yüzden salon zarif bir kasvete bürünmüştü.

"Shyanne buralarda olduğunu biliyor mu?" diye sordu Margo.

"Evet, beni buraya o gönderdi."

"Yaa. Önce oraya mı gittin?" diye sordu Margo. Jinx belli ki Margo'ya doğrudan buraya geldiğini söylediğinin bilincinde değildi.

"Evet, tabii. Adresini bilmiyordum ki. Ayrıca onunla konuşmam gereken bir şey vardı. Kenneth'la tanıştım."

Ona Kenny yerine Kenneth demek tam Jinx'lik bir işti. Margo, Kenny'nin bundan acayip rahatsız olduğuna emindi. "Nasıl geçti?"

"Hayranlarımdanmış."

"Haydi canım!"

"Evet ama tuhaf bir zamanlama oldu. Shyanne şoke olmuştur herhalde."

"Ne zamanlaması? Bir dakika, Shyanne'le tekrar birlikte olmayı mı düşünüyordun?"

"Planım öyleydi," dedi Jinx başını sallayarak. "Gül falan almıştım."

"Planından ona da söz edebildin!"

Jinx omuzlarını silkti, sonra da Bodhi'yi göğsünde biraz daha doğrulttu.

"Evet, ama açıkçası hayatım karman çorman durumda. Sonra buraya geliyorum, bir bakıyorum ki, senin benim yardımıma ihtiyacın bile yokmuş, galiba... galiba hiç gelmesem daha iyiymiş!"

"Baba," dedi Margo. Sırf artık paraya ihtiyacı yok diye babasının kurbanı oynamasından rahatsız olmuştur. Margo'ya göre, hiç değilse bir süre daha tavır yapma hakkı olan kendisiydi. Ama Jinx üzgün görünüyordu, o yüzden şöyle dedi: "Ben seni her zaman görmek isterim. Bodhi'yle tanışmanı da öyle çok istiyordum ki."

Jinx gülümseyerek başını iki yana salladı. “Shyanne’e planımdan söz etmemem en iyisi oldu bence. Zaten iyi düşünülmüş bir plan değildi. Hem bir bakıma böylece belki birbirimizden kurtulmuş oluruz.”

Margo buna ne diyeceğini bilmedi. Jinx, Shyanne’in hayatının aşkıydı. “Senin için onu gözünü kırpmadan terk ederdi.”

“Çok nazıksın,” dedi Jinx. “Ama o köprünün altında çok sular aktı. Sanırım o da onca yılda çok zorluklar yaşamıştır.”

Margo itiraz etmek istedi; Shyanne’in Jinx’e olan hislerinin hiç değişmediğini, aklında hep onun olduğunu, hep onun olacağını ve eğer şimdi birlikte olurlarsa Shyanne’in yaşadığı her şeye değmiş olacağını söylemek istedi. “Bence en azından bu konuda onunla konuşmalısın,” dedi Margo.

“Olabilir ama onunla aramızda senin anlamakta zorlanacağın bazı şeyler var.”

“Neden? Yani, ben artık çocuk sayılmam.”

“Hayır, değilsin tabii ki,” dedi Jinx. Öbür yönde tekrar bacak bacak üstüne attı ve kucağındaki bebeğe bakmayı bırakıp kafasını kaldırdı. “Ben yapı itibarıyla tek bir kadına sadık kalmayı hiç beceremedim ve bu durumun değiştiğini sanmıyorum. Shyanne, Cheri’ye kafayı takmıştı ama pek çok açıdan asıl engel Cheri değildi ve Shyanne öyle sansa da Cheri’nin hayatımdan çıkması aramızdaki gerginliği tam olarak gidermez.”

“Yani, sen de... yapmayiver işte?” Margo şöyle düşünüyordu: Jinx artık yaşlandığına göre, kaç tane seksi çitir düşürebilirdi ki? Yirmi sekiz yaşında dünya turuna çıkmış profesyonel bir güreşçi-yken iş başkaydı ama elli yaşında zayıf bir adamın siyah deri pantolonunun uçkurunu tutamaması daha ziyade üzücü bir şeydi.

“Haliyle ben de bunun kontrol edebileceğim ve etmem gereken bir davranış olduğunu çok düşündüm ama bu konuda hiçbir zaman başarılı olamadım, o yüzden şimdi neden olayım, bilmiyorum.”

“Bir de rehabilitasyon meselesi var...” dedi Margo. Her ne kadar bir kediyi yerden alıp kızdırmaktan korkar gibi babasının haysiyetini zedelemekten korkuyorsa da bu konuyu konuşmayı çok istiyordu. “O nasıl oldu?”

"Biliyorsun işte, bu bir döngü," dedi. Margo bunu biliyordu bilmesine. Her profesyonel güreşçi aynı döngüyü yaşırdı: Sakatlanırlardı, sakat sakat çalışabilmek için ağrı kesici alırlardı, sakat sakat çalıştıkları için daha çok sakatlanırlardı, sonra da daha çok ağrı kesici alırlardı. Birçok güreşçide buna sürekli yollarda geçen bir hayat, bol miktarda alkol ve uyuşturucunun tüketildiği gürültülü patırtılı geceler eşlik ederdi ama Jinx'in sorunu bu değildi. Jinx'in asıl rotü daha çok, Mayhem ile Murder'in anneliğini yapmaktı; uçuşlarına yetişmelerini sağlamak, kaç tane Soma* içmenin kabul edilebileceği konusunda onlarla tartışmak, otellerde uslu durmalarını sağlamaktı. Murder müthiş şakacı bir tipti ve bir keresinde Waldorf Astoria'nın asansörüne kakasını yapmıştı.

Buna rağmen, üstelik artık ringlerde çalışmamasına rağmen, Jinx yıllar içinde dört beş kez omurgasından ameliyat olmuştu ve bunların hiçbirisi çok başarılı olmamıştı. Galiba bir kere de kalçasından ameliyat olmuştu, Margo hatırlayamıyordu ama iki dizinden de ameliyat olduğunu biliyordu. O yüzden ağrı kesici almamak gibi bir seçeneği pek yoktu.

"Ama mesela rehabilitasyona gitmen gerektiğini nasıl anladın?" diye sordu Margo. Ağrı kesicileri neden doktorun reçete ettiği gibi günde bir tane veya işte, dört ila altı saatte bir tane almadığını anlamıyordu. Reçeteli bir ilacı uyuşturucu olarak kullanması için o ilaçları hiç almayıp biriktirmesi ve sonra bir seferde birden fazla alması gerekiyordu herhalde. Margo bu konuya dair ince ayrıntıları sormaya hiç cesaret edememişti.

Jinx belli ki Margo'ya ne kadarını anlatması gerektiği konusunda tereddüt ediyordu. Sonunda kafasını kaldırıp doğruca gözlerinin içine baktı ve şöyle dedi: "Eroin kullanmaya başlamıştım ve Viper adlı genç bir kadınla ilişkim vardı."

"Of, çok fena! Baba!" Margo'nun sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki, Jinx'in göğsündeki Bodhi sıçrayarak uyandı. Jinx bebeği geri

* Ağrı kesici bir ilaç. (e.n.)

verebilirsin diye Margo elini uzattı ama adam Bodhi'yi birkaç kez göğsünde zıplatınca, Bodhi tekrar uyudu.

"Shyanne'in dediğine göre, ev arkadaşı arıyormuşsun. Benim de fena halde kalacak bir yere ihtiyacım var ama birlikte yaşayacaksak, hakkımda olumsuz düşünmene yol açacak olsa bile, sana karşı dürüst olmak isterim."

Jinx hâlâ Margo'ya bakıyordu. Ne sanıyordu ki? Margo'nun onun hakkında olumlu veya olumsuz düşünmesi söz konusu bile değildi. Margo için Jinx âdeta kurgusal bir karakterdi, bir Yunan tanrısıydı, yörüngesi yalnızca senede bir iki kez dünyaya yaklaşan, uzak bir gezegendi. Jinx'i yüz yüze gördüğünden daha çok televizyonda görmüştü. Bundan fazlasını istemek canını acıttığından, Jinx'i hep hatırasında yaşatmaya gayret etmişti. Oysa şimdi Jinx karşısına geçmiş onun evinde yaşamaktan söz ediyordu. Uzun bir süreliğine. Hem heyecan verici hem de korkutucu bir fikirdi bu.

"Ya..." Margo söylemesi gerekeni nasıl söyleyeceğini bilmiyordu çünkü daha önce ömründe babasına böyle bir şey söylememişti. "Bir ev arkadaşına gerçekten ihtiyacım var. Ayrıca seni her gün görmek harika olur. Ama... eğer bebeğin etrafında olacaksan, uyuşturucuyu bırakman gerek."

"Margo," dedi Jinx. "Bıraktım zaten ve bir daha kullanmak istemiyorum. Rehabilitasyona da kendi isteğimle gittim. Otuz günü geride bıraktım, kendi iyileşme sürecime aktif olarak katılıyorum. Beni asla ama asla öyle görmeni istemem. Böyle bir şey olmayacak, burada böyle bir şey olmayacak."

"Neden Andrea'nın veya Stevie'nin yanına taşınmıyorsun? Ya da oğlanlardan birinin yanına?" diye sordu Margo aniden. Jinx'in gerçek kızları dururken onu seçmesi tuhaf gelmişti. Gayet doğal olarak, Margo son derece sağlıklı bir şekilde Instagram'dan ne yaptıklarını sık sık takip ediyordu. Andrea yazın evlenmişti, Stevie de Barnard'da son sınıfa geçmişti. Hemen hemen her anlamda Margo'dan üstündüler. Güzel giyiniyorlardı, şık restoranlara gidiyorlardı, egzotik tatillere çıkıyorlardı. Hiçbiri Jinx'in pelte gibi burnunu

almamıştı, almışlarsa da ergenlik çağının başlarında ameliyatla düzelttirmişlerdi. Oğlanların sosyal medya hesabı yoktu. Bir tek Ajax'ın vardı, o da karma dövüş sanatları yapıyordu. Oğlanlar o kadar ilgisini çekmiyordu.

"Doğrusu bu konuyu terapistimle görüştüğümde, ikimiz de bu ilişkilerdeki gerilimin bağımlılığımın nüksetmesine yol açabileceğini düşündük."

"Tamam," dedi Margo. Bundan mutluluk duyduğu için kendini suçlu hissetti ve o hissi görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. "Peki, neden kendi başına eve çıkmıyorsun?"

"Of, çünkü o zaman kesin nüksederdi. Çünkü... aklımı başıma toplamamı gerektirecek kimse olmazdı."

"Ya," dedi Margo.

"NA'da ' -mış' gibi yap, derler," dedi Jinx. "Başarana kadar başarımış gibi yap. Ama hayır demek istersen hiç sorun değil, Margo. Burada kalmamı istemezsen anlarım. Sana bir çek yazıp bebeği görmeye gelmeliydim. Ya da çek yazmadan bebeği görmeye." Jinx şimdi Margo'yu tedirgin edecek kadar üzgündü. Yanakları titriyordu ya da seçiriyordu, gözleri de bir tuhaf bakıyordu.

"Hayır, benim yerime onlardan birinde kalmanı umduğum için sormadım!" dedi. "Ev arkadaşına fena halde ihtiyacımız var, birini bulmak için yırıttırıyordum. Ayrıca seni seviyorum. Seni sevdiğimi biliyorsun. Biliyorsun, değil mi? Baba?"

Jinx, Bodhi'ye bakıyordu. Bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra da âdeta fısıldayarak, "Ben de seni seviyorum," dedi. Ağlıyordu.

Margo ayağa kalktı ve sehpanın çevresinden dolanıp Jinx'in yanına oturdu. İzin istermişçesine Jinx'e yaslanınca, sıcak teninde soğuk deri ceketini hissetti. Jinx, Margo rahatça yaslanabilsin diye omuzlarını hafifçe döndürdü.

"Kalabilirsin," dedi Margo. Kendini biraz geri çekince, yanağındaki renkli nemlendiricinin Jinx'in deri ceketinin kolunda bıraktığı izi gördü. "Tabii ki kalabilirsin."

* NA: Narcotics Anonymous. Adsız Narkotik, iyileşme sürecindeki bağımlıları desteklemeyi amaçlayan, kâr amacı gütmeyen organizasyon. (ç.n.)

Sonunda, Suzie ile Çin yemeği yerken yaptıkları görüşmeden sonra, Jinx Büyük Kat'ın odasını aldı çünkü orası haliyle daha büyüktü. Jinx dördüncü odanın çocuk odası yapılması gerektiğini savunduğu için dördüncü bir ev arkadaşı bulma fikrini rafa kaldırdılar. Adam başı 1.333 dolar veremezler miydi yani? Suzie'nin bu işe canı sıkılmış gibiydi ama Jinx farkında değildi. Margo daha sonra Suzie'yi banyodan çıkarken koridorda yakaladı. "Senin üç yüzü ben öderim, merak etme," diye fısıldadı.

"Emin misin?" diye sordu Suzie, rahatladığı belliydi.

"Kesinlikle," dedi Margo, gerçi Suzie'yi neden fazladan kira ödemekten kurtarma zorunluluğu hissettiğini bilmiyordu. Margo hâlâ ne yapacağını bilmiyordu ama banka hesabında Mark'ın annesinden aldığı para vardı, bu da Suzie'nin malvarlığından fazlaydı.

Salona döndüğünde Jinx beşte üçü komedi dizisine benzeyen, yalnızca beşte ikisi güreşten ibaret görünen bağımsız bir güreş programı izliyordu.

"Vay canına, Arabella'nın *Ring of Honor*'a girdiğini bilmiyordum," dedi Jinx.

"Kim?" diye sordu Margo, kanepede kendi tarafında kıvrılarak. Bodhi, Jinx'in göğsünde uyuyordu. Bebeğinin sürekli kucağında olmaması tuhaf bir histi.

"Parlak pembe saçlı olan. Önceden WWE'deydi ama sonra sözleşmesi feshedildi çünkü... şey, OnlyFans'i duymuş muydun?"

"Hayır, o ne? Cameo gibi bir şey mi?" Jinx'in şimdiki gelirinin büyük bir kısmını bir internet sitesinden kazandığını biliyordu: İnsanlar Jinx kendi videosunu çekerek kocalarına mutlu yıllar dilesin falan diye para ödüyordu.

"Yok ya, öyle bir şey değil. OnlyFans daha çok... aslında pornografi. Ünlülerin veya internette geniş takipçi kitlesi olan kişilerin filtresiz, yetişkin içerikli sosyal medya hesapları oluyor, sen de ayda bilmem

ne kadar ödeyerek Arabella'yı takip edip paylaştığı müstehcen şeyleri görebiliyorsun. Yeni bir şey değil, profesyonel güreşçiler ezelden beri pornografi işindedir, Arabella'ya da aferin, duyduğuma göre baya para kazanıyor ama WWE adı bu işe karışsın istemedi. *Ring of Honor*'a alınmasına sevindim. Arabella iyidir. Video oyunlarını sever."

Margo oturmuş, tüm bunları sindirmeye çalışıyordu. Babasıyla daha önce porno konusunun uzağından yakından geçmemişlerdi. Jinx sohbet ederken tuhaf bir şekilde tutucu olabiliyordu. Margo sonunda "Ne kadar kazanıyor mesela?"

"Bilmiyorum ama Triple H ona, 'Ya OnlyFans'i bırak ya da WWE'den ayrıl,' dediğinde, Arabella orada bir ayda güreşten bir yılda kazandığından daha fazlasını kazandığını söyledi. Yani, sözleşmesinin detaylarını bilmiyorum ama durum böyleyse, gayet basit bir kararmış. Çıplak pozlar verirken dizlerini patlatmazsın ya da yanlışlıkla boynunu kırıp felç olmazsın." Jinx'in *SmackDown*'da D'Lo Brown tarafından boynu kırıldıktan sonra tekerlekli sandalyeye mahkum olan Droz'dan bahsettiğini anlamıştı. Onu muhakkak yılda bir iki kez ziyaret ederdi.

"Bunu yapabilmek için ne kadar ünlü olmak gerekir?" diye sordu Margo.

"E, bence herkes yapabilir. İnsanlar seni takip edecek mi, etmeyecek mi, mesele o. Şuna bak, bitiriş hamlesini yapmak üzere, izle."

Margo, Arabella'nın tek eliyle sınav çekerek uyluklarıyla diğer kızı boğmasını izledi. Muazzamdı.

"Bu kadar saçma bir şeyi nasıl bu kadar güzel gösterebiliyor?" dedi Jinx hayranlıkla.

O gece Margo odasında Bodhi'yi emzirmiş, yerine götürmek için uyumasını bekliyordu. Üstü çıplaktı, aynada kendini görebiliyordu. Öğrenci evlerinde kapıya asılan, ucuz aynalardan biriydi aynası. Memeleri kocaman olmuştu. Daha önce hiç bu kadar büyük değillerdi. Gayriihtiyari memesini hafifçe sıkınca, aynaya süt fışkırdı.

İşte o zaman, *Her erkek bunu görmek için para öderdi*, diye düşündü.

Margo seksi olduğu kadar güzel olmadığını gayet farkındaydı. Shyanne bunu hep söylerdi: "Kirli saçla gezecek kadar güzel değilsin, kaldır kıcını da duşa gir!" "Böyle tavır yapacak kadar güzel değilsin, Bayan Şapşık!" Yüzü annesininki kadar kemikli değildi ve burnu Jinx'in pelte gibi burnuna çekmişti. Shyanne hep kontür yaparak Margo'nun burnunu güzelleştirmeye çalışırdı.

Margo, Shyanne'in bilgi ve becerilerini, sıradan bir insanı kumaş ve boyalarla küçük bir tanrıçaya çevirmeye dayanan karanlık sanatını ona aktarmaya çalıştığını biliyordu ama aynı zamanda şunları da duyuyordu: *Yüzünün kapatılması gerek. Sevmek istiyorsan, yüzünün üstüne bu yüzü koymalısın.* Canın acısa bile, etin yansa bile, yanlışlıkla kirpiğin kopsa bile sorun değildi. "Güzellik bedava para gibidir," derdi Shyanne, Margo'nun yüzünü yaparken.

Margo, Bodhi'yi beşiğine koyup dizüstü bilgisayarını çıkardı. Neden bu kadar merak etmişti, bilmiyordu. Mark'ın annesinden aldığı para vardı. Muhtaç durumda değildi ama o paranın şimdiden hızla azalmaya başlaması endişe vericiydi. OnlyFans sayfasına girip oraya buraya tıkladı. Kayıt olmadan sitenin içeriğini görmek zordu ama kayıt olmak bedavaydı, o zaman neden olmasındı ki?

Bir kullanıcı adına ihtiyacı vardı. Seksi bir şey düşün, diye geçir-di içinden. Ama nasıl seksi olunacağını çözmek Margo için tam bir muamma oluvermişti. Bodhi doğduğundan beri, seks sanki yarım yamalak hatırlanan bir rüyaya veya başka bir dünyaya ait bir şeymiş gibi, imkânsız ve yabancı geliyordu. Seksli bir şey olsun, diye düşündü ama beyni MemeliMcGee veya KukularLordu gibi fikirler üretiyordu. Sonunda AçHayalet yazdı.

Böylece siteye girdi.

İlk işi Arabella'yı aratmak oldu ama hiçbir şey çıkmadı. Hayret ederek doğru yazıp yazmadığını kontrol etti. Arabella'nın aslında hesabı yok muydu, yoksa OnlyFans arama algoritmasında kasıtlı bir tuhafılık mı vardı? Oflaya puflaya Arabella'nın Instagram hesabına girdi, profilindeki Linktree hesabına tıkladı. En altta "Gel beni takip et +18" yazan bir link vardı. Margo o linke tıklayınca nihayet Arabella'nın OnlyFans sayfasına ulaştı ulaşmasına ama abone olup para

ödemeden gönderilerinin hiçbirini göremiyordu. Arabella'nın sayfasını takip etmek için ayda yirmi beş dolar ödemek gerekiyordu. Margo kendini Varyemez Amca gibi hissetti, çizgiden ibaret altın paralarından ayrılmak istemiyordu. Ama sonunda merakına yenik düştü. Tam erişim hakkına sahip olunca, Arabella'nın akışında gezinerek anlamaya çalıştı. Çıplak pozlar görmeyi beklemişti. Bir kızın bir oğlana göndereceği türde *selfie*lerle *Playboy* veya *Penthouse* gibi daha profesyonel pozlar arası bir şeyler görmeyi ummuştu. Arabella paylaşımlarının çoğunda don sütyen video oyunları oynuyordu. Bazı videolar silikleştirilmişti, izlemek için fazladan para ödemek gerekiyordu. Bir tanesinin başlığı şöyleydi: "Efsane Bir Vic Roy Alıp Çavuşu Tokatlıyorum." Margo bunu izlemek istediğinden emin değildi, "vic roy"un ne olduğunu bile bilmiyordu. Ama ücretsiz olanlardan birine tıklayıp da videonun sekiz dakika sürdüğünü görünce, hayret etti.

Videoda seksi pembe saçları tel tel yüzüne dökülen Arabella, ince zincirlerle meme uçlarına bağlanan siyah, deri bir sütyen takmıştı. Bölünmüş ekranın öbür tarafında Margo'nun daha önce hiç görmediği ve görür görmez etkisine kapılıverdiği bir video oyunu vardı. Arabella'nın oyundaki karakteri pembe ayıcık kostümlü, seksi bir kızdı. Margo, pembe ayının bir keşif balonundan paraşütle atlayarak binalarından göllerine, küçük yollarından ağaçlarına kadar keşfedecek kocaman bir dünya sunan, çizgi film güzelliğindeki bir Technicolor adasına inişini izledi. Arabella sakız çiğniyordu. "Haydi Eğik Evler'e gidelim, Eğik Evler'e gitmeyi severim." Çok katlı beton bir apartmanın tepesine zarif bir iniş yaptıktan sonra kazmayla çatısını kazmaya başladı. Oyun o kadar hızlı ilerliyordu ki, pembe ayı parlayan silahları toplayıp odalardan geçer ve sonunda da taştan yapılmış ama hareket eden melek gibi bir şeyle karşılaşır da, "Merhaba!" diyerek onu anında öldürürken neler olup bittiğini Margo görsel olarak bile işlemekte zorlandı. Arabella apartmanın merdivenlerinden hızla aşağı inerken art arda diğer oyuncularla karşılaştı: sarışın, kaslı bir adam, dev bir fındıkkıran, kırmızı Triceratops

kostümlü seksi bir kız. Margo neredeyse onları ekranda görene kadar Arabella öldürüyordu. Triceratops kızı öldürdükten sonra, ekrandaki ayıcıklı karakteri *break-dance* yapmaya başlarken, o âna kadar odaklanmış bir halde sakız çiğneyen Arabella sessizliğini bozdu ve kısa bir savaş narası attı: "Sıkıysa gelin laaaaaann!"

Margo izlemekten kendini alamıyordu. Oyunda itip etrafta gezinebileceğiniz market arabaları, gitgide her yeri istila eden mor bir fırtına ve koruma sağlamak için lıkır lıkır içebileceğiniz gizemli, mavi bir sıvıyla dolu mataralar vardı, hepsi de görsel olarak muhteşemdi. Video oyunları hiçbir zaman ilgisini çekmemişti. Aslında Margo yalnızca Nintendo'yu görmüştü, o da biraz bebek işiydi. Bir *de Call of Duty* gibi oyunları biliyordu ama onlarda da tam bir kaos hâkimdi, üstelik aynı kostümlü seksi kızlar yoktu. İçinde gerçekten oynama isteği uyandıran ilk oyun bu olmuştu. O videodan sonra üç tane daha izledi. Arabella'nın hesabı hiç beklediği gibi çıkmamıştı.

Margo linkten linke tıklayarak Instagram yorumlarında veya gönderilerinde OnlyFans'ten bahseden rasgele üç kız daha bulunca, hesaplarına abone oldu. Ücretleri on beş dolardı ve Arabella'ninkine hiç benzemiyorlardı. Margo'nun beklentisine daha uygundular: çıplak pozlar, seksi konuşmalar, mor şeytan emojileri. Ön izleme görseline veya "Çarşambalar beni azdırır: kendimle oynarken, vibrator, ayak" gibi tek cümlelik bir açıklamaya bakarak bir fotoğraf serisi veya video satın alınabiliyordu. Erkeklerin sekse bu kadar düşkün olması inanılır gibi değildi ama düşkünlerdi işte ve koca bir piyasa onların bu düşkünlüklerine dayanıyordu. Margo bir an kendi hissettiği cinsel arzusun erkeklerinkinin yanında hafif kaldığını anladı. O asla çıplak bir adamı görmek için on beş dolar ödemezdi. On beş dolara iki, belki üç sandviç alabilirdi. OnlyFans'te kimin kaç hayranı olduğu görülmüyordu ama Instagram takipçilerine ve genel etkileşimlerine bakılırsa, Margo'nun takip ettiği diğer hesapların hiçbirinin Arabella kadar hayranı yoktu.

Margo hâlâ hesap açıp paylaşım yapmayı düşünmüyordu ama bu iş merakını uyandırmıştı. OnlyFans'i çaresizlikten sahte bir şehvete

bürünmüş kızların, “Beni seç, beni seç!” diye bağırdığı, hüzünlü bir bahçe olarak düşünmüştü. Arabella’yı bir fantezi dünyasında, üstünde seksi bir pembe ayıcık kostümüyle, sağda solda gördüğü herkesi indirirken hayal etmemişti. Margo, Arabella gibi olamayacağını biliyordu. Arabella kadar sert ve havalı değildi, üstelik video oyunlarında da tam bir umutsuz vakaydı. Peki, acaba Margo da kendi tarzını bulamaz mıydı?

“Belki anne düzmek isteyen bir sürü insan vardır,” diye fısıldayarak beşiğinde domuz yavrusu gibi horul horul uyuyan Bodhi’ye baktı.

Margo işte böyle AçHayalet oldu: Tek başına, karanlıkta, bilgisayar ekranının ışığında, bebeğiyleken ve babasının kendine eroin zerk edip Viper adlı bir kadınla düzüştüğünü düşünmeyi inatla reddederken.

Ya da ben işte böyle AçHayalet oldum. AçHayalet’in hangimiz olduğunu kestirmek zor.

YEDİNCİ BÖLÜM

Jinx'in ilk yaptığı şeylerden biri, banyoyu temizlemek oldu. Temizlemek dediğim, diş fırçası ve dört litre çamaşır suyuyla. Orada ameliyat yapmaya hazırlanıyormuş gibi. Yarım şampuanları ayıkladı ve son bir yıldır biriktirdiğim parfümlü kremlerden oluşan geniş seçkimden yalnızca iki tane seçmeme izin verdi.

Artık üniforması beyaz bir tişörtle gri eşofman altıydı; siyahlı yaşam tarzından cesur bir şekilde ayrılmıştı. Jinx'in artık göze daha ufak tefek ve daha normal gelmesine alışmakta zorlanıyordum. Beyaz tişörtünün üstünde camgöbeği harfler vardı! Camgöbeği!

"Kusura bakma, seni siyah dışında bir şeyler giyerken görmeye alışamadım. Âdeta bambaşka biri olmuştun!"

"*Kayfabe*," dedi omuzlarını silkerek. *Kayfabe* kabaca "rolde kalmak" anlamına gelen bir güreş terimiydi. Mesela ringde rol gereği sakatlanırsanız, gerçek hayatta da alçı takmanız gerekebilirdi.

"Sokakta giydiğin giysilerde de mi?"

"Elbette. Bu tüm güreşçiler için geçerli."

"Giyim tarzın öyle sanıyordum."

"Açıkçası o kadar uzun zamandır öyle giyiniyorum ki şu an nasıl giyineceğimi bilmiyorum. Ama temizlik yaparken böylesi daha iyi. Çamaşır suyu kullanıyorum ya. Üstüne bulaşmadığını sanırsın ama tabii ki bulaşmıştır. Böyle kaç tane tişörtüm çöpe gitti."

Sırada mutfak vardı. Jinx benim sabit sandığım ızgaraları çıkarıp ocağı temizledi, ocağın aslında beyaz olması gerektiğini bile bilmediğim kısımlarını bembeyaz yaptı. Her yeri ovalayıp temizlerken, son ses, hayatımda duyduğum en pis rap şarkısını dinliyordu: *Almost drowned in her pussy, so I swam to her butt.* Bu ne anlama geliyordu,

* (İng.) Kükusunda boğulacaktım, o yüzden kıcına doğru yüzdüm. (ç.n.)

Lil Wayne? Bu sözlerin bir anlam ifade edebilmesi için, adamın Sihirli Okul Otobüsü misali küçülerek yolculuk yapması gerekirdi.

Babamın rap dinlediğinden bile haberim yoktu, o ise kıyıda köşede kalmış sanatçıların dahi kariyerlerini ve albümlerini takip ediyordu anlaşılan. J Dilla'yı tanımadığımı öğrenince neredeyse düşüp bayılacaktı. Sonra bu aramızda bir oyuna dönüştü: “Bu kim?” diye sorardım, o da, “Maxo Kream, Houston’lı, daha önce birkaç karışık albümde yer almıştı ama kendine ait ilk albümünü ocakta çıkardı, çocukta ciddi bir hikâyecilik tekniği var,” derdi, evin dört bir yanından topladığı, bulaşık harici eşyaları mikroplardan arındırmak için bulaşık makinesine koyarken: saç fırçaları ve taraklar, Bodhi’nin diş kaşıma halkaları, diş fırçalarını koyduğumuz fincan, mutfak dolaplarından söktüğü kulplar ve tokmaklar.

“*Fortnite* diye bir oyun duymuş muydun?” diye sordum.

Kollarını bir öne bir arkaya savurarak anlam veremediğim bir dansa başladı. “Duymayan mı var?” dedi.

“Bir ben varmışım galiba.” Arabella’yı izlediğimden beri birkaç kez *Fortnite* oynamaya çalışmıştım. Oyunun tamamen ücretsiz olmasına şaşırmıştım ama ne kadar kötü bir oyuncu olduğumu görünce dehşete düşmüştüm: Ya bir kapıyı nasıl açacağımı çözmeye çalışırken ensemden vurularak ölüyordum ya binaların çatılarında yürürken yanlışlıkla aşağı düşerek ölüyordum. Bir şekilde o dünyanın bir parçası olmak için yanıp tutuştuğumdan, Bodhi uyurken telefonumdan oynuyordum.

Bir gün eve yaklaşık on beş kutu kitap teslim edildi. “Cheri alan açılışın istedi,” dedi Jinx beni izleyerek, kutuları çeke çeke odasına götürüyordum. Belini yeniden incitmesini ikimiz de istemiyorduk ama bu işi bana yaptırmaktan hiç hoşlanmadığı belliydi.

“Kitaplık alsana,” dedim.

“Kitaplıklardan nefret ederim,” dedi.

Jinx kutuları açınca, kitapları boyutlarına göre bel hizasında yığınlar halinde odanın çeperine dizdi. Hâlâ yatağı yoktu, yere serdiği

bordo uyku tulumunda uyuyordu. Yerde yatmanın sırtına iyi geldiğini iddia ediyordu, oysa orasının burasının tutulduğu ve ağrıdığı gün gibi ortadaydı, yerde yatmanın nasıl bir faydası olabilirdi ki? Gerçi babamın bir yerinin tutulmadığı ve ağrımadığı gün mü vardı? İlk hatıralarımdan biri, babamdan yayılan kesif *Icy Hot** kokusuydu.

Jinx iyi miydi, yoksa endişelenmem mi gerekiyordu, kestiremiyordum. Nasıl bakacağımı bilmediğim, egzotik bir hayvan sahiplenmişim sanki. Acaba OKB'si mi vardı? Gerçi kirlenme korkusu varmış gibi görünmüyordu, banyo giderini temizleyişinde olsa olsa bir dinçlik, vıcık vıcık saç tutamlarını çekip çıkarışında rahatsız edici bir neşe vardı. Suzie'ye durumu garip bulup bulmadığını, babamda bir sorun sezip sezmediğini sordum. "Bırak temizlesin," dedi. "Ne güzel işte."

"Sence bu sağlıksız bir şey mi?" diye sordum.

"Adam daha yeni eşini kaybetti. Ailesini, işini kaybetti. Eğer bu bir başa çıkma mekanizmasıysa, bana gayet zararsız görünüyor. Bize bira alır mı dersin?"

Margo, OnlyFans'e terkar tekrar girmeye devam etti. Mark'ın annesinin verdiği paranın nasıl olduysa yarısı bitivermişti, hepsi de kiraya, yaşamaya ve Bodhi'nin doğumundan kalan birkaç hastane faturasına gitmişti. Asla Arabella gibi olamazdı ama takip ettiği diğer hesaplar da gayet güzel idare ediyor gibiydi ve Margo onların yaptıklarının aynısını yapabileceğinden emindi. Belli ki ünlü bile değillerdi.

Sitenin kullanıcısı olmaktan çıkıp üreticisi olarak para almaya başlayacaksa, birisi hayranı olmak istediği takdirde en azından on bir, on iki görüntüye erişebilsin diye sayfasını bir an önce fotoğraflarla doldurması gerekecekti. Kimse tek bir fotoğraf görmek için on beş dolar ödemek istemezdi. O yüzden Jinx'in temizlik manyaklığı tuttuğunda, Margo genelde odasına kapanıp memelerinin resmini çekmeye çalışıyordu.

* Kas ve eklem ağrıları için bir krem. (e.n.)

Nerdeyse başlar başlamaz, türün kısıtlayıcılığıyla karşı karşıya kaldı. Sonuçta belli sayıda organı ve belli sayıda çekim açısı vardı. Belli ki çeşitliliği başka kaynaklardan sağlaması gerekecekti: kıyafetler, mekânlar, daha çok pozdan poza geçebilmek için bir tripod.

Çektiği ilk fotoğraf serisinde memeleri, tezgâha vurulup açılmış bir kutu kruvasan misali, sutyeninden dışarı fışkırmış görünüyordu. Bodhi doğmadan önce aldığı tüm sutyenleri artık küçük geliyordu. İç çamaşırı alması gerekiyordu ama Victoria's Secret'a gidip bir servet harcama fikri içini bulandırıyordu. Sonunda aklında sutyenden tamamen vazgeçip duşta fotoğraf çekmek gibi ilham verici bir fikir geldi, hatta daha da iyisi su damlacıkları boncuk boncuk dursun diye memelerine vazelin sürecekti.

Profilinize abonelerin sayfanızda ne tür bir içerik görmeyi umabileceğine dair kısa bir açıklama yazmanız gerekiyordu. Margo yazmakta zorlanınca, çareyi diğer kızların neler yaptığını görmek için başka hesaplar aramakta buldu. İşi yine Instagram veya Twitter'a kalmıştı. OnlyFans takip edecek yeni hesaplar bulmayı neden bu kadar zorlaştırıyordu ki? Saçmalığın dik âlâsıydı! Twitter sayesinde çocuk kadar ufak tefek bir yapısı ama kocaman memeleri olan, siyah saçlı ve haşın tabiatlı MalafatCenderesi99'u buldu. Profil resminde ölçek vazifesi gören bir buzdolabının yanında duruyordu, minyonluğunu merkeze alan bir sürü paylaşımı vardı: Çıplak ayağını bir kola kutusunun yanına tutarken, sıradan bir yemek sandalyesinde oturmuş, ayakları yere değmezken ya da gözleri şaşı, tuhaf *hentai* orgazm suratları yaparken. OnlyFans profilinde şöyle yazıyordu: "Müstehcen içeriktir, meme ve popo göreceksin, daha fazlasını görmek istersen, daha fazla ödersin. Ayrıca aletini de değerlendiririm. Eğer malafatın cendereden geçsin istersen, yirmi dolar bahşişle birlikte aletinin bir resmini yolla, sana değerlendirmemi göndereyim. Bu hesapta seni seviyormuşum gibi davranmam. Ben Goku'dan başkasını sevmem."

Margo insanların penislerine hakaret ettirmek için yirmi dolar ödemesine hayret etti. Gerçi eğer küçük veya çirkin olduğunu

düşünüp endişeleniyorsanız, kesin olarak öğrenmek daha iyi olurdu herhalde. Ama yine de fikir hoşuna gitmemiştir, o yüzden kendi profiline şöyle yazdı: “Maddi açıdan dibe vurmuş, yalnız ve seksi bir kıyım. Lütfen bu ayın kirasını ödememe yardım et. Bu işte yeniyim, memelerimi ve popomu gösteririm ama daha fazlasını gösterecek cesaretim yok. Belki sen beni cesaretlendirirsin, ne dersin? Ayrıca aletini de değerlendiririm. Aletinin en çok hangi Pokémon’a benzediğini ve hangi saldırı hareketlerini yapabildiğini öğrenmek istiyorsan, bana yirmi dolar bahşış gönder, sana detaylı bir rapor sunayım.”

İki gün geçip de hiçbir hareket olmayınca, OnlyFans hesabı açtığı için kendini aptal gibi hissetmeye başladı: Elbette ki hiç hareket olmazdı, insanlar onu nasıl bulacaktı ki? OnlyFans bunu imkânsız kılıyordu! Ayrıca dikkati de dağılmıştı çünkü belli ki Jinx’e bir haller oluyordu. Temizlik manyaklığı bitmişti, şimdi de neredeyse bütün günü odasında geçiriyordu. Margo bir akşam Jinx’in sonunda odasından çıktığını görünce, “İyi misin?” diye sordu. Odasında çay yapabilmek için elektrikli bir su ısıtıcısı bile edinmişti. Belki de dışarı çıkmasını sağlayan tek şey buydu: acil su kaynatma ihtiyacı.

“İyiyim ama galiba beyin kimyamla ilgili bir şeyler dönüyor. Aslında egzersiz yapsam iyi gelir, hep faydasını görmüşümdür ama bir yerimi incitmek istemiyorum, o yüzden de... ne yapayım, bilemiyorum.” Kafasını tıraş etmeyi bıraktığı için, kulaklarının üzerinde tel tel saç tutamları vardı.

“İş arayacak mısın?” diye sordu Margo. Jinx’in maddi durumu hakkında hiç fikri yoktu. Çok parası olduğunu tahmin ediyordu ama bir projeye ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

“Muhtemelen seyahat etmem gerekir ama henüz seyahat edebilecek kadar sağlam olduğumdan emin değilim.”

“Gönüllü çalışmaya ne dersin?”

Jinx neden bahsettiğini anlamıyormuş gibi baktı: “Nerede?”

“Bilmem, kütüphanede falan mesela? Ya da..?”

Jinx sadece, “Hımm,” diyerek banyoya koştu. Bir de bu mesele vardı, Jinx banyoda çok zaman geçiriyordu. Margo babasının içeride

ne yaptığını hiç anlayamıyordu. Görünüşe göre günde üç kez kaka yapıyordu, her seferinde de yapmak için bir saat ter döküyordu. Kabız mıydı ya da ishal mi olmuştu? Yoksa prostat falan mıydı? Jinx'i doktora mı götürmeliydi acaba? Jinx sürekli bir terapistten söz ediyordu, hatta adamlarla telefonlaşıyordu da ama Margo terapistin bu endişe verici tuvalet alışkanlığının içyüzünü bildiğinden şüpheliydi.

Bodhi'yle ilgilenmek, babasının kapalı kapısını gözetlemek, durmaksızın OnlyFans sayfasını yenileyip hiçbir hareket olmadığını görmek, sonra da kendini zorlayarak Craiglist'teki iş ilanlarını gözden geçirmek, ıslak kâğıttan origami yapmaya benziyordu. Ne kadar çok uğraşırsa, elindekiler o kadar çok dağılıyordu. Bunca şeyin olmaması nasıl bu kadar stres yaratabiliyordu, anlamak zordu. Diğerlerinde gördüğü gibi, AçHayalet adıyla açtığı Instagram ve Twitter hesaplarını Linktree aracılığıyla OnlyFans sitesine yönlendirdi ve o hesaplardaki kızları takip etmeye çalıştı ama yine bir hareket olmadı. Arada sırada düşmanca, pis pis sırttan yüzüne bakıp güç almak için Arabella'nın sayfasına giriyordu.

Derken ilk hayranını edindi.

U1134967. Adam hemen yirmi dolar bahşişle birlikte değeri dursun diye aletin resmi gönderdi. Margo telefonundan açtığı resmi Bodhi'yi emzirirken uzun uzun inceledi. Bu işi kesinlikle hatasız yapmak istiyordu.

Bodhi'yi anakucağına yatırdıktan sonra, bilgisayarını çıkarıp şunları yazdı:

Tebrikler! Penisin bir Tentacruel! Kabarık pembe başı ve parlak, koyu mavi damarlarıyla, âdeta sessiz bir tehdit. Mantara benzeyen kırmızı başlığı kıpkırmızı kesilince, saldırmak üzere olduğu anlaşılıyor! Hem su hem zehir türü olduğundan, penisin tutkulu ama kıskanmaya meyilli, hiçbir kasıt yokken bazı şeyleri ihmalkârlık addedebilir. Üstüne titremek, nazıkçe yalamak gerekir. En büyük zayıflığı psişik ve elektrik türleridir, o yüzden gözlerinde yıldızlar olan kızıl cadılardan durması

gerekir! Tentacruel'unun özel hareketleri Balçık Saldınısı (son derece etkili zevk suyu, istenmeyen gebeliklere karşı tetikte olun) Şeffaflık Modu (bu modda penisin tamamen ortadan kaybolur, mesela hava çok soğuyunca veya annenin sesini duyarsan) ve Zehir Hücresi (bir kızdı senı sevdiğine dair o kadar çok güvence istersin ki, sevmekten vazgeçer, bu da tamamen anlaşılabilir ve neyse ki önlenabilir bir durumdur). Tentacruel, penisinin tamamen evrimleşmiş halidir ve Vuruş Puanı 120'dir. Bu baştan çıkarıcı Tentacruel'a 10/10 veriyorum.

Gönder'e bastı. Ortaokulda bir oğlana ilk kez mesaj yazdığı zamanki kadar gerilmişti. Bildirim sesi duyulduğunda, hâlâ ekrana bakıyordu. Yine bir yirmi dolarla birlikte bir mesaj gelmişti: Muh-teşemdi, beklediğimden çok çok daha iyiydi! Zehir Hücresi'ni nasıl bildin, hiçbir fikrim yok ama ne yazık ki, o konuda haklısın, hehehe. Artık bir hayranın var. Bu hesap daha çok tanınmalı!

Margo bundan cesaret alarak yegâne hayranı U1134967 için günde birkaç kez azimle gönderiler paylaştı. Bir gün memelerinin üstüne *eyeliner*’la MEME yazıp öylece paylaştı. Hayranı yorum kısmına kah-kaha atan surat emojiı bıraktı, on dolar bahşiş gönderdi ve memelerini hoplatarak bir video çekmesini önerdi. Margo’nun hiç aklına bile gelmeyen bir türdü bu. Bluzunu çıkarırken memelerinin hopladığı bir video çekti. Bir tanesinde de memelerini kendi elleriyle hoplatıyordu. Hatta cırtlıçplak ip atladığı bir videosunu bile çekti (çekerken de odasının tavan kaplamasına zarar verdiği kesindi).

Derken bir gün (Bu arada aynı gün Jinx üç saatliğine dışarı çıkıp küçük bir Benjamin ağacıyla geri dönmüş ve odasında yaşasın diye ağacı sürükleyerek yukarı çıkarmak için Margo’dan yardım istemişti. Hâlâ bir yatağı veya kitaplığı yoktu; yalnızca uyku tulumu, ağacı ve galiba iki yüz tane kitabı vardı.) Margo’nun bir anda iki tane hayranı oldu: U277493 ve RoketRakun69. Çoğu erkek lakabını anonim bırakıyordu ama bırakmadıklarında Margo

çok minnettar oluyordu çünkü böylelikle onları kafasında bir yere oturtması çok daha kolay hale geliyordu. Yeni hayranlarından ikisi de aletlerinin değerlendirilmesini istemeyince, biraz hayal kırıklığı yaşadı ama yine de paylaşımlarına devam etti ve hayranlar birer ikişer damlamaya başladı.

Üçüncü haftanın sonunda, kişi başı ayda 12,99 dolar ödeyen yirmi hayranı vardı. Yüzde yirmisini OnlyFans aldıktan sonra eline kalan, eski restoranında bir gecede kazanabildiğinden azdı. Bir Arabella olmadığı kesindi. Ama işi çözecek zamanı vardı. Mark'ın annesi sayesinde, en az bir iki ay rahattı.

Margo bir gün Jinx'e, "Depresyonda olabilir misin sence?" diye sordu. Jinx salonda çamaşır katlıyordu. Çamaşır yıkamayı seviyordu, rahatlatıcı bulduğunu söylüyordu, o yüzden de evin çamaşır işini üstlenmişti. Bu durum Margo'ya garip geliyordu. Jinx, Margo'nun iç çamaşırlarını top şeklinde minicik paketler gibi katlıyordu. Ama Margo kirli çamaşırlarıyla birlikte Bodhi'yi bodruma sürüklemek için neredeyse her şeye razıydı. Kirlileri makineye atarken Bodhi'yi koyabileceği doğru düzgün bir yer bile yoktu.

Jinx, Bodhi'nin minicik rengârenk çoraplarını eşleştiriyordu. "Olabilir," dedi.

"Belki de antidepresan alman gerekiyor," dedi Margo.

"Antidepresanların işe yarayacağını sanmam," dedi Jinx. "Bence benim daha temel bir sorunum var, başkalarına bağlanmayı beceremiyorum. Sevgi olmadan da Zoloft'un bana pek bir faydası dokunacağını sanmıyorum."

Margo düşündü. Babasının ona hep uzak bir gezegen gibi geldiğinin farkındaydı ama babasının kendini uzak bir gezegen gibi hissettiğini bilmiyordu. Jinx'in ona değilse bile diğer insanlara yakın olduğunu zannetmişti.

"Bence senin kendine bir dünya kurman lazım. İnsanlara ihtiyacın var. On iki basamak toplantılarına falan mı gitsen?" dedi. Sonuçta NA'dan bahseden kendisiydi, değil mi?

Jinx kaşlarını çatarak iç geçirdi. “Gülünç bulacaksın, burnu büyüklük sanacaksın, biliyorum ama ben bazı çevrelerde oldukça ünlüyüm, dolayısıyla o toplantılar garip bir hal alabilir. İnsanlar senin paylaştıklarını telefonlarına kaydedip internette yayınlatabilirler. Korkunç bir şey.”

“Yaa, haklısın,” dedim.

“Peki ya sen?”

“Bana ne olmuş?”

“Yani, iş mi bulacaksın, yoksa okula mı döneceksin, planın nedir?” Jinx katlamakta olduğu ayaklı, küçük pijamayı bırakıp Margo’ya baktı.

“Tuş,” dedi Margo.

Jinx güldü. “Limanda kaybolmuş iki amaçsız yelkenli.”

“Ne iş yapacağımı bilmiyorum,” dedi Margo. “Yani, şimdiye kadar yalnızca garsonluk yaptım.”

“O halde garsonluk yap.” Jinx omuzlarını silkti. “Ağacıma ad koydum.”

“Ad mı koydun?”

“Evet,” dedi Jinx. “Earnest adını koydum.”

“Bir ağaç için güzel bir ad,” dedi Margo. O an Jinx’e OnlyFans’i anlatmak istedi. Jinx Arabella’yı yargılamamıştı, hatta “Aferin” bile demişti. Margo’nun gizleme içgüdüğü neredeyse tamamen Jinx’i aslında o kadar iyi tanımamasından ve bu konunun ona özel hayatıyla ilgiliymiş gibi gelmesinden, dolayısıyla da Jinx’i ilgilendirmediğini düşünmesinden kaynaklanıyordu. Öte yandan, o da kalkıp Jinx’in depresyonda olduğunu iddia ediyordu, yani belli ki kendisi *onun* işine burnunu sokmaktan çekinmiyordu.

O hesabı açması aptalca bir fikir miydi, yoksa devam etmeli miydi, hâlâ emin değildi. Ama servis elemanı olarak iş başvurusu yapmayı düşündükçe, boğulacak gibi oluyordu. Üstelik OnlyFans işleri ne kadar kötü gitse de, hiç değilse içinde bir umut ışığı vardı. Aradan neredeyse bir ay geçtikten sonra asıl sorunun ne olduğunu anlamaya başladı. OnlyFans’te keşfet algoritması yoktu. Size takip

etmediğiniz hesapları göstermiyordu ve inceleyip yeni hesaplar bulabileceğiniz bir genel akışı yoktu. OnlyFans'in sadece zaten ünlü olan veya daha geniş bir platforma sahip insanların işine yaramasının nedeni bu olsa gerekti. Bununla birlikte görünüşe göre ünlü olmayan kızların yönettiği bir sürü büyük hesap da vardı. Kendilerine nasıl yeni hayranlar buluyorlardı, daha doğrusu hayranlar onları nasıl buluyordu?

"Nasıl ünlü olunur?" diye sordu Margo.

"Seyirciye nasıl oynanır falan diye mi soruyorsun, yoksa ortam nasıl kızıştırılır diye mi?" diye sordu Jinx.

"Bilmem," dedi Margo. "İkisini de. Ne farkları var ki?"

"Şöyle ki, ortamı kızıştırmak genelde seyirciyi sinir edecek kavgalar çıkarmak anlamına gelir. Nefret sevgi kadar güçlüdür, hele de bilet satışları söz konusuysa."

Margo, MalafatCenderesi ile Arabella'yı düşündü, beğenilip beğenilmemek zerre kadar umurlarında değildi. Kendisinin öyle olabileceğini pek sanmıyordu. "Peki ya seyirciye oynamak, kendini sevdirmek? Mesela, nasıl oluyor da bazı güreşçiler ün kazanırken, bazıları kazanamıyor? Konunun yalnızca sportif yetenek olmadığını biliyorum."

"Haklısın. Bunun kısa yanıtı ringde büründüğün kişilik ama içinde güreş yeteneğinin de olması lazım. En azından bana göre. Gerçi Tanrı biliyor ya, Vince sırf görünüşe bakarak kaç kişiye destek vermeye çalıştı."

Benim bir Vince McMahon'um yok, diye düşündü Margo, sorunun bir kısmı da buydu zaten. İş Vince gibi bir pisliği memnun etmeye kalsaydı, Margo nasıl yapacağını iyi bilirdi. "WWE'ye nasıl girilir?"

"Birileri seni fark etsin diye daha küçük güreş şirketlerinde çalışırsın."

"Peki, o daha küçük şirketlere nasıl girilir? Yani, bir güreşçi ilk işini nasıl bulur?"

"Şöyle ki, güreşçiler çoğu zaman aynı aileden gelir. Çoğu güreşçi babası güreşçi olduğu için güreşçi olur, tüm kardeşleri ya da

kuzenleri güreş işindedir. Ama bazıları da sırf spor geçmişi var diye güreşçi olur, üniversitede futbol oynamıştır, güreş yapmıştır, hatta vücut geliştirmiştir falan. Ama aileden gelmiyorsa veya böyle özel bir geçmişin yoksa, herhalde gider bir video çekersin.”

“Greşirken mi?”

“Evet. Arka bahçede arkadaşlarımla falan.”

“Peki ya hiç arkadaşın yoksa?”

“Oo, arkadaşların yoksa güreşçi olabilir misin, bilmem.” Jinx’in “arkadaşların” deyişinde tuhaf bir Kanadalılık vardı.

“Arkadaşların olması lazım,” dedi Margo düşünceli düşünceli.

“Arkadaşlar olmazsa olmaz,” dedi Jinx. “Greşle bu kadar ilgili olduğunu bilmezdim.”

“Hı hı,” dedi Margo. İlgilenmiyordu.

“Benimle ma izlemek ister misin?” diye sordu Jinx. “Bu gece mesela. Madem merak ediyorsun, sana yeni başlayan güreşçileri de gösteririm.”

Jinx o kadar heyecanlı görünüyordu ki, hayır demeye ii elvermedi.

“Belki Suzie de izlemek ister,” dedi Jinx. “Akşam yemeği mi hazırlasak? Markete gideyim mi?”

“Olur, tabii!” dedi Margo. “Neden olmasın?”

“Lazanya sever misin?” diye sordu Jinx.

“Lazanyayı kim sevmez ki?” Lazanya fikri planı daha da cazip kılıyordu. Bodhi büyüdükçe ve emme miktarı arttıkça, Margo daha çok acıkmaya başlamıştı. “Sarımsaklı ekmek de mi yapsak?” diye sordu.

“Bence gerek yok, yeterince nişasta alacağız zaten.”

Margo alt dudağını sarkıttı. “ooooo aıııııı,” diye yalvardı. Sonra da kanepeden düşerek l taklidi yaptı.

“ldn m?” dedi Jinx.

“Açlıktan ldm,” dedi Margo gözlerini açmadan. Az sonra daha da çok öldüğünü göstermek için dilini de dışarı çıkardı. O sırada telsizinden Bodhi’nin uyanıp ağladığı duyulunca, Margo kızartma makinesinden çıkmış ekmek gibi ayağa fırladı. “Lütfen,” dedi korigidora doğru seğirterek. “Hâlâ lym! Çok fena ldm!”

O gece Jinx lazanya pişirdi, makarnasını da sıfırdan kendisi yaptı. Margo böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmiyordu. “Yemek yapmayı nasıl öğrendin?” diye sordu Margo. Oklavayla makarna hamurunu açan babasını izliyordu. Evde daha önce öyle bir oklavaları olmadığına da emindi. Jinx’in yemek yapmayı bilmesine anlam veremiyordu. Onca yılını yollarda, mutfaksız otel odalarında geçirmişti.

“Billy Ants’le işler yürümeyince, emekliye ayrıldım,” Jinx. “Cheri de uzun zamandır evde daha fazla zaman geçirmemi istiyordu, sonra birden bire evde daha fazla zaman geçirmeye başladım ve...” güldü ama Margo’nun o güne dek duyduğu en hüzünlü gülüştü bu. “Sanırım evde biraz fazla zaman geçirmişim. Her neyse, ders almaya başladım. İstedğim tek bir şey vardı: ev yemeği. Cheri ise, ‘Beş çocuk büyüttüm, her akşam yemek yaptım, şimdi sırf senin için koca bir tencere etli güveç yapacak halim yok!’ falan diyordu. Ben de, ‘E, tamam, o zaman, etli güveci ben yaparım!’ diye düşündüm ama Cheri... Nedense etli güveci benim yapmamı da istemedi.”

Shyanne’in Cheri’ye yönelik yoğun nefretini dengelemek adına o güne dek kadından tam anlamıyla nefret etmemek için direnen Margo, kendini bir anda Cheri’den gerçekten nefret ederken buldu. Bir adamın aşçılık dersleri alıp evde sebzeli güveç yapmasından rahatsız olmak, nasıl bir şirretlikti? Gerçi bu öykünün eroine ve Viper Küçükhanım’a açıklık getirmediğini fark etmişti. Bunlar muhtemelen daha sonra yaşanmıştı, sebzeli güveçle bir bağlantıları yoktu.

Yemekten gittikçe daha güzel kokular gelmeye başlayınca, Suzie dayanamayıp odasından çıktı. “Çocuklar, yeni bir *cosplay* hazırlıyorum,” dedi. “Görmek ister misiniz?”

Margo görmek istemiyordu.

“*Cosplay*!” dedi Jinx, hemen ilgisini çekmişti. “Hani, böyle şey karakterleri gibi giyiniyor, o mu?”

“Aynen!” dedi Suzie neşeyle.

"Biraz anlatsana," dedi Jinx, sosislerin kabuğunu soyup pembe etli kısımları sıcak tavaya atarken.

Margo *cosplay* ile güreşin ortak bir yanı olduğunu hiç düşünmemişti, yine de Jinx tüm detayları öğrenmek istiyordu. "Şimdi şu orklar..." diyerek yüzünü yumruk yaptığı eline yasladı. "Kusura bakma, konu hakkında çok bilgim yok, orklar belli bir film serisinden mi?"

Ama şükürler olsun ki sarımsaklı ekmek yaptı ve muhteşem oldu.

Margo hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir sürü güreş maçı seyretti. Maçların her biri Jinx'e o kadar uzun uzadıya sözlü tarih anlattırdı ki Jinx her seferinde videoyu durdurma ihtiyacı hissetti çünkü o altına sıçan bir güreşçiyle ilgili bir tuhaf öykü daha anlatırken, Margo'nun güreşin bir saniyesini bile kaçırmamasını istemiyordu. Margo sonunda Bodhi'yi gece uykusuna yatırmak için sıvışıp odasına gidince, gece lambasını açtı, halının ortasına uzandı ve gözlerini tavana dikti.

Arkadaşlar, diye düşündü. Arkadaşlar.

Margo'ya göre, OnlyFans kızları kesin ya diğer platformlarda kendi tanıtımlarını yapıyordu ya da bir nevi çapraz tanıtım yapıyorlardı. Kesin birbirlerine yardım ediyorlardı, kesin arkadaşlardı. Aniden kendinden emin bir şekilde bilgisayarını alıp MalafatCenderesi'nin hesabına girdi, kıza yüz dolar bahşişle birlikte bir mesaj yazdı: OnlyFans'te yeniyim ve acil hayran edinmem lazım. Acaba benimle çapraz tanıtım yapar mısın ya da kendimi nasıl pazarlayacağıma dair birkaç ipucu verir misin?

On dakika sonra yanıt geldi: Hesabın güzelmiş. TikTok'a girmelisin. 500 dolara seni sayfamda paylaşırım.

Margo fiyatı duyunca neye uğradığını şaşırdı. Buna değer miydi? MalafatCenderesi'nin Instagram sayfasını kontrol etti, yüz binden fazla takipçisi vardı. O takipçilerin küçücük bir kısmı bile MalafatCenderesi'nin OnlyFans sayfasına abone olsa, kişi başı 15,99 dolardan hesaplayınca, dudak uçuklatıcı bir meblağ ederdi. Bir yandan o kadar para kazanırken Margo'dan beş yüz dolar istemesi çok

yersizdi, onun Margo'nun beş yüz dolarına ihtiyacı yoktu ki. Ama öte yandan MalafatCenderesi ne yaptığını biliyor gibiydi, beş yüz doların da makul bir fiyat olduğuna inanıyordu. Margo bu anlaşmadan otuz sekiz, otuz dokuz hayran kazansa bile, en azından masraflarını karşılamış olurdu. Üstelik aslında parası da vardı.

Margo, TikTok'a girip AçHayalet adında bir hesap açtı. Vaktiyle Küçük Kat ona TikTok'tan bahsetmişti ama Margo bir türlü zaman ayırıp girememişti. TikTok Margo'nun anlam veremediği, nispeten yeni bir platformdu. Küçük Kat, TikTok'un Instagram'ın video paylaşım versiyonu olduğunu söylemişti ama Margo'ya yine de anlamsız gelmişti çünkü zaten Instagram'da video paylaşılabilirken, başka bir uygulama kullanmaya ne gerek vardı ki? Ancak hesap açıp incelemeye başladıktan sonra, TikTok'un bambaşka bir dünya olduğunu keşfetti.

Bir filin basketbol topuyla smaç atışını izledi. Temizlik hileleri, dans hareketleri ve öğretmenlerinin taklidini yapan oğlanları izledi. İnsanlara ummadıkları bir anda peynir dilimleri fırlatan insanları izledi. Banyo yapan kedileri, biberondan su içen kirpileri izledi. Saçlarını çok sert yıkayan, odasında bir sürü bardak var diye onları azarlayan, sürekli çöp poşeti açıp silkeleyen annelerinin taklitlerini yapan çocukları izledi. En kayda değer bulduğunuysa, birbirlerine yanıt niteliğinde çekilmiş TikTok'lardı. Biri bir şarkıyı kullanarak bir video çekiyordu, sonra bir sürü insan aynı şarkıyı kullanarak kendi videosunu çekiyordu ama herkes orijinal videoyu kendince farklı bir şekilde yorumluyordu. Üstelik bunları aramasına gerek kalmıyordu, YouTube'daki gibi, ne istediğini zaten biliyor olması gerekmiyordu. Hepsi önüne geliyordu, sıraya girmiş, izlenip geçilmeyi bekliyordu. TikTok kayıp halka gibiydi. OnlyFans'ta nasıl para kazanma imkânı var ama keşfedilme imkânı yoksa, TikTok'ta da sadece keşfedilme imkânı vardı ama Margo'nun görebildiği kadarıyla, para kazanma imkânı yoktu. Saat nasılsa sabahın dördü olmuştu.

Margo MalafatCenderesi'ne yazdı.

Tmm. Tiktok hesabı açtım, 500 doları nereye gönderirim? Burdan gönderirsem, yüzde yirmisini kaybedeceğimi biliyorum. ❤️👤👤

MalafatCenderesi ertesi sabah CashApp hesabını yolladı. Margo beş yüz doları gönderdi. Ardından MalafatCenderesi'nden mesaj geldi: Paylaşımını üç günlüğüne başa tuttururum ama hayranlanmın özel indirimden faydalanabilmesi için promosyon olarak hesabını 4.99 dolar yapman lazım.

Margo'nun ağız bir karışık açık kaldı. İhanete uğramıştı! Eğer abonelik ücretini yalnızca 4,99 yaparsa, verdiği parayı çıkaramazdı. Ama kozlar MalafatCenderesi'nin elindeydi. Beş yüz doları çoktan göndermişti. Eğer abonelik ücretini düşürmeyi reddederse, MalafatCenderesi keyfin bilir diyerek tanıtım yapmaktan vazgeçebilirdi. Margo OnlyFans hesabına girip ücretini düşürdü. Sonra da banyoya koşup resmen her yere kustu.

Düzenleme
Ny.ozlem

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ateşi çıkınca, insanda grotesk bir algı açıklığı olur. Sıcak yanağım soğuk beyaz fayansa yapışık, banyonun zemininde yattığımı ve mikroskobik detaylarıyla her lekeyi, her kırıntıyı, her kılı görebiliyormuşum gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Bodhi de yanımdaydı ve pek de temiz olmayan pembe banyo paspasının üstündeydi. Mı-zırdanıyordu ama henüz ağlamaya başlamamıştı. Midemde hiçbir şey kalmamıştı ama vücudum yine de beni kusturmayı denemekten vazgeçmiyordu. Sıcak balon gibi olmuş alnımı fayansa dayamaya devam edersem geçer belki, dedim. Birazcık daha sabit durabilirsem, ayağa kalkmayı başarırdım. Bodhi bana bakmak için kafasını çevirince, göz göze geldik. Gözleri benimki ve Jinx'inki gibi kahverengiydi ama harikulade parlak ve koyuydu. Ağzını açtı ve fişkırarak kustu.

Hemen bir havlu kaptım ve emekleyerek Bodhi'nin yanına gidip üstünü başını temizledim. Pijamasında pek bir şey yoktu ama banyo paspası batmıştı. Paspası dürüm gibi sarıp köşeye ittirdim. Kucağıma alırken, Bodhi yine öğürerek üstüme kustu. Ekşi süt gibi kokuyordu, midem ağzıma geldi. "Ah, bebeğim," dedim. "Biliyorum, biliyorum," dedim Bodhi'yi hoplatarak, bir yandan da kusmuklu tişörtümü sıyırıp çıkarmaya çalışıyordum. İkimizi de soyup duşa girmekten başka seçenek yoktu.

O gün hayal gibi geçti. Tam uzanmıştım ki, Bodhi tekrar kustu, çarşaf lar sırlıslık lam oldu. Her kusmam gerektiğinde Bodhi'yi bırakmak zorunda kalmayayım diye mutfaktan bir karıştırma kabı getirdim ve altımıza havlular serdim. Kafamdaki en önemli şey, vücudunun susuz kalmasının tehlikeli olacağıydı, o yüzden Bodhi'yi

tekrar emzirdim. İkimizin de ateşi vardı. Bilgisayarımı sayısız *Susam Sokağı* bölümünü peş peşe oynatmaya ayarladıktan sonra, yatağın yanındaki sandalyeye koydum. İçinde Kurabiye Canavarı'nın minicik yansımasının dans ettiği, sıvı acıyla dolu kâselere benzeyen gözlerimizle, keşişler gibi pürdikkat ekrana odaklandık. Bu durumda ne yapmam gerektiğini öğrenmek için internete her baktığımda, kendimi hastalığımın ne olabileceğine dair tüm olasılıkları okurken buluyordum. Net bir eylem maddesi yoktu. Eczaneye gidip ateş düşürücü almak beni o kadar aşırıyordu ki resmen gülmeye başladım. Shyanne'e mesaj çektim: İmdat! Bodhi de ben de midemizi üşüttük, ne yapacağımı bilmiyorum.

Yanıt verdi: Atlatırsınız! ❀❀❀

Banyoya veya mutfaka su almaya her gidişimde, Suzie ya da Jinx belki varlığını fark eder umuduyla oyalanıyordum. İkisi de ortalıkta yoktu. Suzie muhtemelen işte veya dersteydi ama Jinx'in dışarıda mı, yoksa odasında mı olduğunu bilmiyordum.

Hava tekrar kararmaya başladığında ikimiz de kusmaya devam ettiğimiz için telaşlanmaya başladım. Bir bebek seruma ihtiyaç duymadan daha ne kadar midesindeki her şeyi çıkabilirdi? Kusma ne zaman bitecekti?

Akşam dokuz civarı Dr. Azarian'ın muayenehanesini aradım, acil durumlarda yirmi dört saat mesaj bırakılabilecek bir yardım hattı vardı. Anlamsız sayılabilecek bir sesli mesaj bıraktım, derken kapım çalındı.

"İyi misiniz?" Jinx kafasını loş odaya soktu.

"Hastayız," dedim. "Bebek durmadan kusuyor ve..." Sesim çatladı. Ağlamak istemiyordum, o yüzden de bağırdım. "*Korkuyorum.*"

"Ah, yavrum. Çocuk doktorunu aradın mı?"

"Evet, mesaj bıraktım."

"Ateşini ölçtün mü? Bir dakika, ikiniz de mi hastasınız?"

Başımla onayladım. "Termometrem yok," dedim. "Çünkü sağlığın önde gideniyim. Termometreyi poposuna sokmak zorunda mıyız? Poposuna bir şey sokmak istemiyorum, sokamam. Olmaz!"

“Ben bir koşu eczaneye gidiyorum, hemen dönerim,” dedi Jinx.

Jinx yarım saat sonra döndü. Kulaktan ölçüm yapan bir termometre, soğuk Gatorade ve Pedialyte almıştı ama ikimiz de Bodhi'nin bunu içip içemeyeceğini bilmiyorduk. Ateş düşürücüyle tuzlu kraker de almıştı. O kadar minnettardım ki telaştan elim ayağıma dolaştı. “Hepsinin parasını ödeyeceğim,” dedim. “Kusura bakma, bizim için o kadar yol gittin geldin.” Bu sözleri söylerken kusmak üzere olduğumu fark ettim. “Kusmam lazım, çıkabilir misin?”

“Ne? Bebeği ver bana!”

Bodhi'yi Jinx'e verdim ve karıştırma kabının üstüne eğilip öğürdükçe öğürdüm ama pek bir şey çıkmadı. İşte tam o sırada Jinx'in koca elleriyle kürekkemiklerimde daireler çizdiğini hissettim. Hâlâ öğürüyordum, öğürmelerimin ardı arkası kesilmiyordu, şimdi bir de ağlamaya başlamıştım. Jinx'in beni böylesine çirkin bir şey yaparken görüp de bana bu kadar iyi davrandığına bir türlü inanamıyordum. Shyanne hastalığa inanmazdı, hastalığı bir zayıflık biçimi olarak görürdü, biri kusarken kesinlikle dahil olmak istemezdi. Kusmam bitince, Jinx kendiliğinden kâseyi aldı ve içindeki iki kaşıkçık safrayı döküp durulamaya gitti.

Sonra döndü. “Bodhi'yi alırsam, biraz olsun uyuyabilir misin, ne dersin?”

“Alamazsın, hâlâ kusuyor,” dedim. “Üstüne kusabilir.”

“İster inan ister inanma ama daha önce de üstüme kusan çok oldu, Margo. Hatta bazıları yetişkin erkeklerdi.”

Kafamı kaldırıp Jinx'e baktım. Oda loştu, gelen azıcık ışık da Jinx'in arkasından geliyordu, o yüzden yüzünü tam göremiyordum. “Çok iyisin,” dedim.

“Al, şunları iç.” Ağrı kesici ve ateş düşürücü ilaçla bir şişe Gatorade verdi. “Uyumaya çalış. İhtiyacım olursa, uyandırırım. Bebeğin ateşini ölçtüm, o kadar kötü değil, otuz sekiz dereceden biraz fazla sadece. Ateş düşürücü verdim.”

“Çok iyi,” dedim. Çoktan odadan çıkmıştı gerçi, kucağında Bodhi, kapıyı usulca arkasından kapatmıştı. Ben de ya uykuya daldım ya da uyku benzeri bir şeye.

Gecenin bir yarısı tüm aksiliği üstünde olan Dr. Azarian'dan telefon geldi.

"Bilesiniz diye söylüyorum, mide üşütmesi acil bir durum değildir," dedi.

"Yaa," dedim. "Bilmiyordum."

"Ne sıklıkta kusuyor?" diye sordu.

"Yaklaşık bir iki saatte bir," dedim. Bodhi'yi yatakta yanımda göremeyince, bir anda paniğe kapıldım ama sonra Jinx'le birlikte olduğunu hatırladım.

"Midesinde nasıl bir şey kalmış olabilir ki?"

"Şey, emziriyorum, vücudu susuz kalmasın diye..."

"Emzirmeyin! Emzirmeyi kesin! Tanrı aşkına."

"Yaa," dedim. "Yani, tamamen mi?"

"Altı saat boyunca kusmazsa, yeniden emzirebilirsiniz. Ya da Pedialyte verebilirsiniz. Evde var mı?"

"Ha, evet," dedim. Jinx'in aldığını hatırlamıştım.

Hani, lisede bir sınava girdikten sonra derste yanıtların üstünden geçerken, okul kitabında bununla uzaktan yakından alakalı bir şey yazmadığına eminsinizdir ya, işte aynen öyle hissediyordum. Bebekleri iki üç saatte bir beslemek gerekirdi. Beslemezsek, ölürlere sanıyordum! Güçsüz düşmüş bir bebeği aç bırakmak hayatta aklıma gelmezdi.

"Ateşi kırka çıkarsa, acile gidin. Çıkmazsa, geceyi bir şekilde atlatmaya bakın. Yarın muayenehaneye gelebilirsiniz. Randevu almanıza gerek yok, sizi aradan alırım."

"Tamam," dedim. Benim de sürekli kustuğumu, o yüzden arabama binip muayenehanesine gelmeyi aklımın ucundan bile geçiremediğimi söylemek istemedim. Bacaklarım titreye titreye odamdan çıkıp tıngır mıngır karanlık salona yürüdüm. Jinx ve Bodhi kanepede oturmuş, *Susam Sokağı* izliyorlardı. Babam yanındaki kanepede minderine pat pat vurdu. Uzanıp kafamı bacağına yasladım. "Bebeği alabilirim," dedim Bodhi'yi almak için hiçbir girişimde bulunmadan.

"Ben zaten uyumayacaktım," demekle yetindi Jinx.

Birlikte Elmo'nun insanın içine işleyen monoloğunu izledik. Durmadan sorular soruyordu. Elmo belli ki bir çocuktuk, peki ama anne babası neredeydi? Kendi resmini çizerken, elini tutan kendinden büyük canavarlar da çizmişti ama bunlar hayatta olan anne babası mıydı, yoksa onların yalnızca özlemini mi çekiyordu, orası belirsizdi.

Aniden uyandığımda kanepede tek başıyım. Bodhi'ye bakmaya gidince, beşiğinde uyuduğunu gördüm, Jinx de yanı başında yere yatmış, yüzünü halıya yapıştırmış, ölü gibi uyuyordu. Telefonuma baktım, saat sabahın üçüydü. Yatağıma girip şükran duygusuyla inledim. Saatlerdir ilk kez kusacaktım gibi hissetmiyordum. Uyumuştuk. Gözlerim sıcak ve ıslaktı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim," diye fısıldadım Tanrı'ya ya da Jinx'e veya belki de Dr. Azarian'a. Güvende olduğumuzu hissederek tekrar uykuya daldım, oysa böyle hissetmeye hiç alışık değildim.

Sabah uyandığımda, Bodhi beşiğinde çoktan uyanmıştı ama mızırdanmıyordu. Halinden gayet memnun, ayak parmaklarıyla oynuyor, ayağını ağzına sokmaya çalışıyordu. Güneş pencereden içeri girip ışığını üstümüze saçtı. "Hey, merhaba," deyince, Bodhi sevinç çığlıkları eşliğinde kafasını çevirip gülümseyerek bana baktı. O kıvrım kıvrım minicik ağzıyla gülümsemesi beni hâlâ büyülüyordu.

Demek istediğim, MalafatCenderesi promosyonu aklımdan tamamen çıkmıştı. O yüzden sonunda bilgisayarımı açıp OnlyFans hesabıma giriş yapınca, gördüklerime inanmadım. Dokuz yüz otuz bir yeni hayranım vardı. Bilgisayarımı yanlışlıkla itip yataktan düşürdüm. Şansım varmış ki, kırılmadı. Bodhi iskeleti kemik yerine kremadan oluşuyormuş gibi kamburunu çıkarmış yerdeki mama oturağına yayılmıştı. Karşısında atlayıp zıpladım. Giderek tombullaşıyordu ama kafası hâlâ dımdızlaktı. Halinde minyatür bir Hitchcock havası vardı, hoplayıp zıplamam hoşuna gitmişti.

Bir gecede 4.645 dolar kazanmıştım.

"Vay canına," dedi Jinx kapının eşiğinden. "İyileşmişsin! Neler oldu?"

Çömeldiğim yerde o kadar bariz bir suçluluk duygusuyla donakaldım ki bunu açıklamamın hiçbir yolu yoktu. Ağzımı açtım ama aklıma gelen her yalan, gözüme son derece saçma göründü. Sonra da kendi kendime dedim ki: Adam dün gece senin en kötü halini görmüş, ona rağmen sana o kadar iyi davranıp yardım etmiş, sen de şimdi kalkıp ona yalan mı söyleyeceksin? O yüzden gerçeği söyledim. Jinx'e her şeyi anlattım.

"Of, Margo," dedi Jinx. Yemek masasında oturuyorlardı çünkü Margo her şeyi ilk anlattığında, Jinx'in buna o kadar canı sıkılmıştı ki kapıyı çarpıp odadan çıkmıştı. On dakika sonra Margo da peşinden gelmiş, Jinx daireler çizerek salonda volta atarken, durumu mantık çerçevesinde açıklamaya çalışmıştı. Sonra da Jinx'i masada birlikte çay içip sağlam kafayla konuşmaya ikna etmişti.

"Bu iş hiç hoşuma gitmedi," dedi Jinx. "Hem de hiç."

"Biliyorum," dedi Margo.

"Böyle işlere, böyle kızlara bulaşmak istemezsin. Bu işler... erkeklerin sana bakışını değiştirir, üstelik iyi anlamda da değil."

"'Böyle' kızlar ne demek?" diye sordu Margo. Başta, Jinx'in canının ne kadar sıkıldığını görünce telaşa kapılarak özür üstüne özür dilemişti. Oysa konu uzadıkça, Margo kızmaya başlıyordu.

"Biliyorsun işte, istediğini elde etmek için cinselliğini kullanan kızlar..." dedi Jinx. *Orospu* sözcüğünü kullanmadan orospuluğu tanımlamaya çalışıyordu.

"Annem gibi mi?"

"Annen öyle değildi," dedi Jinx.

"Hooters'ta çalışıyordu. Siz de o sayede tanışmadınız mı zaten?"

"Annenle orada tanışmadım. Ama arada önemli bir fark var. Hooters'takiler soyunmuyor."

"Peki, annem orada değil de bir striptiz kulübünde çalışıyor olsaydı, onunla ilgilenmez miydin?"

"Ciddi gözle bakmazdım. Romantik bir ilişkiye girmedim."

"Başkaları onu çıplak gördü diye mi?"

“Bak, bu iş araba almak gibidir. İkinci el bir arabanın fiyatı her zaman daha uygun olur ama o arabanın başına neler geldiğini bilemezsin. Oysa sıfır bir araba alırsan...”

“Kadınları arabaya benzettiğine inanamıyorum,” dedi Margo.

“Kadınlar elbette ki araba değildir,” dedi kocaman, aptal ellerini kaldırarak.

“E, peki, söyle o zaman, ben ne yapayım? Evi nasıl geçindireyim?”

Jinx hiçbir şey demedi. Margo, Murder'ı düşünüp duruyordu. Babası Murder gibi para için adam öldürmüş, vaktiyle bir muhabire yumruk atıp iki dişini dökmesiyle ünlenmiş bir adama laf etmezken, Margo'nun internette memelerinin resmini paylaşmasına nasıl bu kadar büyük bir ahlaki tepki verebiliyordu?

“Elimden gelen bu,” dedi Margo. “Bu kadarını yapabiliyorum. Bodhi'ye giysi ve bez alabildiğim ve başımızı sokacak, güvenli bir ev sunabildiğim sürece de gerisini umursamıyorum.”

Bodhi yaygara koparmaya başlayınca, Jinx otomatikman ayağa kalkıp bebeğe kollarını uzattı. Bodhi, Jinx'in kucığına gider gitmez sustu. “Zor bir durum,” dedi Jinx, Bodhi'yi usulca bir ileri bir geri hoplatarak.

“Zaten bu bebeği de doğurmamalıydım,” dedi Margo, sanki içinde bir şeyin pimi çekilmişti. “Biliyorum, tamam mı? Herkes hayatımı mahvedeceğini söylemişti ve mahvetti işte. Haklıydılar, ben aptallık ettim. Anlamadım. Tamam mı? Ama işte şimdi buradayım.”

“Evet,” dedi Jinx. “Şimdi buradayız.”

Bir süre konuşmadılar. Jinx boynunu sağa sola çevirince bir kuntunun içinde çakıl taşları oynuyormuş gibi bir ses duyuldu. İnsanın boynundan böyle bir ses çıkmamalıydı.

“Peki, adam ne diyor?” diye sordu. “OnlyFans meselesi hakkında ne düşünüyor?”

“Hangi adam?”

“Bodhi'nin babası,” dedi Jinx.

“Mark'ın neden söz hakkı olsun ki?” dedi Margo.

“Mark,” diye tekrarladı Jinx. Margo Bodhi’nin babasının kim olduğunu hiç söylememişti. Jinx de hiç doğrudan sormamıştı. “Mark Mark.” Jinx gülümsedi. Güreşte hayranlara *mark* denirdi. Güreşin ilk ortaya çıktığı karnaval günlerinden kalma bir deyim. “Tahminimce Mark oğlunun böyle bir ortamda yetişmesini istemez, eğer konu paraysa, belki o...”

“Bana gizlilik sözleşmesi imzalattı,” dedi Margo. “Paramı da ödediler, yani kastın o ise, Mark’tan daha fazla para koparmam söz konusu değil.”

“Gizlilik sözleşmesi mi? Kim ki bu adam, ünlü falan mı?”

“Hayır, hocamdı.”

“*Hocan* mıydı?” Jinx o kadar öfkelenmişti ki, güreşçilerin rakiplerine göz dağı verip kendilerini tanıttıkları *promo* videolarından çekmek üzereymiş gibi görünüyordu. Margo, Jinx’i gerçek hayatta hiç bu kadar kızgın görmemişti.

“Evet. Edebiyat 121. Birinci sınıfın güz dönemi. Müthiş bir eğitim deneyimi oldu.”

Jinx öksürerek çayına uzandı. Nefes aldı, sonra da verdi. “Evet, bence de o adamın söz hakkı yok. Ama baban olarak benim var, Margo ve ben bunu yapmanı istemiyorum. Son sözüm budur.”

Jinx ne kadar saçmaladığının kendisi bile farkındaydı, Margo bunu görebiliyordu. “Ya, öyle mi? Babam olarak yasaklıyorsun demek.”

“Margo,” dedi Jinx.

“Bebeği ver,” dedi Margo kollarını uzatarak.

Jinx istemeye istemeye Bodhi’yi annesine verdi, tuhaf bir düşmanlıkla bakan üzgün gözleriyle bir Rönesans tablosuna benziyordu.

Berbat bir gün geçirdiler. Oysa neşeyle kutlamaları gerekirdi. Jinx odasına kapandı, Margo da günün çoğunu odasında geçirdi. Margo, Jinx’in ara ara Bodhi’yi almaya başlaması sayesinde üstündeki yükün ne kadar hafiflediğini tam anlamıyla fark etmemişti, oysa şimdi

bebeğini kanguruyla önüne takmış, kusmuk içindeki çarşafı en-
düstriyel çamaşır makinesine atarken babasının yardımını fena hal-
de özlüyordu. Durumun tek olumlu yanı, öfkenin verdiği enerjeydi.
Ayrıca aniden yeni hayran akınına uğramak hiç ummadığı kadar
heyecan vericiydi. Tüm gün telefonu cebinde titreyip durdu; süre-
kli para ve penis fotoğrafı geliyordu. Yeni içerik yapamayacak kadar
bitkin olduğunu biliyordu ama yarından itibaren daha güzel, daha
hızlı fotoğraflar çekecekti. Suzie'yle konuşup bir anlaşma yapma-
ya karar verdi. Giysiler, özellikle de kostümler sınırlı sayıdaki po-
po-meme kombinasyonun kısıtlayıcılığından kurtulmanın en kolay
yolu gibi görünüyordu.

Hava kararmaya başlamıştı. Bodhi, Margo'nun odasındaki beşi-
ğinde uyumak üzereydi. Margo bebek telsizini yanına alıp Suzie'nin
kapısını tıklattı.

"Margo!" diye haykırdı Suzie yattığı yerden. "Gel, yanıma kıv-
rıl!" Battaniyeyi açtı, Margo da yatağın içine girdi.

"Oo, burası sıcacıkmış," dedi Margo.

"Jinx'le kavga mı ettiniz?" diye sordu Suzie.

"Evet ya."

"Üzüldüm," dedi Suzie. "Niye kavga ettiniz ki? Yani, bir şeyler
duydum ama çıkış noktasını anlamış değilim."

"Anlatayım. İşimi nasıl kaybettiğimi biliyorsun, değil mi? İnter-
nette bir sitede kendime bir sayfa açtım," dedi ve OnlyFans'i kısaca
tanımlayıp nasıl işlediğini anlattı.

"Kim niye o kadar para ödesin ki?" diye sordu Suzie. "Yani, so-
nuçta internet bu. Bedavaya bir sürü çıplak kız görebilirsin."

"Çünkü böylesi daha samimi, daha yakın geliyor. Anonim bir va-
jinayla belli bir kızın vajinası arasında fark var. Tanıyormuş gibi his-
settiğin, mesajlarına yanıt yazacak gerçek bir kız söz konusu yani."

"Ben küçükken *Sünger Bob*'la mastürbasyon yapardım," dedi Su-
zie. İtirafın anılığı Margo'ya biraz enerji verdi. Biriyle aniden arası
bozulunca, böyle hissetmek hoşuna giderdi.

"Ne kadar küçükken?" diye sordu.

"Dokuz yaşımda falan. Vaktinden önce gelişmiştim," dedi Suzie. "Allem aşırı dindardı, o yüzden çıplak insanları hayal etmenin günahtı olduğunu düşünürdüm ama herkesin kabul ettiği bir şeyle mastürbasyon yaparsam, sorun olmazdı..."

"Sünger Bob gibi yani." Gerçi *Sünger Bob*'daki hangi karakteri kastediyor olabilirdi ki? Margo sormak bile istemedi. Patrick demesinden korkuyordu. Hatta, Patrick'ten başkası olamayacağını hissediyordu.

"Aynen. İncil'deki boşluklar. Seks Dehası Küçük Suzie."

Margo daha önce Suzie'nin seks hayatını hiç düşünmemişti. Suzie'nin erkek arkadaşı yokmuş gibi görünse de, etrafında hep erkekler olurdu. Margo aniden Suzie'nin o ork giysili oğlanlarla yatıp kalkıyor olabileceğini fark etti.

"Her neyse," dedi Margo. "Fotoğraf çekme işinde *cosplay*'den faydalanabileceğimi düşündüm çünkü bu iş çabucak banalleşiyor. Mesela, düşünsene, memelerinin kaç tane fotoğrafını çekebilirsin ki?"

"Doğru, tabii," dedi Suzie başını sallayarak. "Yani, olur. Yeter ki kıyafetlerle mastürbasyon falan yapma. Ya da yaparsan, kuru temizlemeye ver."

Margo hararetle başını salladı. "Tabii, haklısın, anlaştık."

"Bir porno yıldızı olduğuna inanamıyorum," dedi Suzie. "Hari-kulade bir şey!"

"Hayır, değil," dedi Margo. "Kendimi bir tuhaf hissediyorum. Jinx'in böyle... şiddetle karşı çıkmasını beklemiyordum."

"Alışacaktır."

"Bilmiyorum," dedi Margo. Şimdiden Jinx'in taşınacağını ve yeni bir eve arkadaşı bulmak zorunda kalacaklarını düşünmeye başlamıştı. "Sence orospu muyum ben?" diye sordu. Böyle bir şey sormak niyetinde değildi ama ağzından çıkıvermişti işte.

Suzie bir süre düşündü. "Yani, oradaki adamlarla yatıyor musun?"

"Hayır!"

"O zaman nasıl orospu olabilirsin ki?"

Margo düşündü. "Bir kız kimseyle yatmasa da, hatta bakire bile olsa, eğer memelerini gösteriyorsa veya cinsel açıdan ilgi çekecek şekilde giyiniyorsa, yine de orospu kabul edilebilirmiş gibi geliyor bana. Haksız mıyım?"

"Öyle galiba," dedi Suzie. "Ama kimseyle yatmayan birine orospu demek de tuhaf kaçır, sanki o konuda sözcüklerin bir anlamı varmış gibi."

Bir süre ikisi de konuşmadı.

"Aman Tanrım," dedi Suzie. Oturduğu yerde dikildi.

"Ne?"

"Mesele senin *bilmen*. Durumu senin kontrol etmen! Orospuluk olup olmaması bununla ilgili!" Suzie ısıra ısıra altdudağının derisini soymuştu. "Bir düşün. Bir kız seksi olduğunun farkında değilse ve masum masum kendi işine gücüne bakarken erkekler onu gözetleyip çıplak görürse, kız orospu olmaz. Ama erkeklerin onu çıplak görmek istediğini biliyorsa ve kendisini gözetlesinler diye onlardan para alırsa, orospu olur. İki senaryoda da fiziksel olarak aynı şey yaşanır, erkekler kızın çıplak vücudunu görür ama ikincisinde kız neler olduğunu biliyordur ve durumu o kontrol ediyordur."

"Evet, haklısın galiba," dedi Margo. Suzie ilginç bir noktaya değinmişti. Margo da vaktiyle benzer bir şey düşünmüştü: Seks yapmak ayıp değilse, para kazanmak da ayıp değilse, o halde para karşılığında seks yapmak veya memelerinin falan fotoğrafını çekip satmak neden ayıp oluyordu? Ayıp bunun neresindeydi? Ayıp kavramı denkleme nasıl girmişti?

"Bence mesele senin bu işten para kazanman. Bu arada ne kadar kazanıyorsun?" diye sordu Suzie.

Suzie'nin bunu sormasını ne kadar çok istediğini o âna kadar fark etmemişti.

"Bu ay dört binden fazla kazandım."

"Haydi canım, o halde orospu olup olmaman kimin umurunda."

"Değil mi ya?"

"Aynen. Yani evde bebeğinle kalabiliyorsun, güvendesin, o insanlarla iletişim kurmak zorunda değilsin. Ayda dört bin dolar, ha? Yap orospuluğunu, gitsin!"

Margo güldü. Beş dakika öncesinden daha az veya daha çok orospu değildi ama şimdi kendini çok daha iyi hissediyordu, içi tatmin edemeyeceği kadar rahatlamıştı.

"Güç sende," dedi Suzie.

"Haklısın sanırım," dedi Margo.

"Jinx'in sana bok gibi davranmasına izin verme. Defet, gitsin! Eğer para kazanma tarzını beğenmiyorsa, çekip gidebilir."

"Gerçi yine de kirayı ödemesi çok iyi olurdu," dedi Margo.

"Tabii. Ama para güçtür, Margo. O da sende var, bebeğim." Margo'yu yanağından öptü ama sonra geri çekildi. "Tatlım, kusmuk kokuyorsun."

Margo, Bodhi'nin hâlâ derin bir uykuda olduğunu görünce bebek telsizini yanına alıp banyoya gitti ve duşa girip Suzie'nin söylediklerini düşündü. Acele etmeden yıkandı, duştan çıkınca banyoda biraz vakit geçirdi: Saçını kuruttu, bacaklarına krem sürdü, normalde Bodhi yanı başında mama oturağında mızırdandığından atlamak zorunda kaldığı tüm ufak tefek rutinlerini yerine getirdi. Derken kapı tıklatıldı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Benim." Kapıdaki Jinx'ti. "Kısaca bir şey söyleyebilir miyim?"

"Ya, şey, henüz giyinmedim, havluylayım."

"Önemli değil," diyerek kapıyı aralayınca dışarının soğuğu içeri girdi. Bodhi göğsündeydi. Margo uyandığını duymamıştı demek. "Şu OnlyFans meselesini düşündüm de... Ben Japonya'da güreşirken, orada mafya güreş işiyle bayağı haşır neşirdi, o yüzden tüm o Japon mafya elemanları maçlara gelirdi ve bazen maç çıkışlarında bizi bir yerlere götürürlerdi. Bir gece de bir seks kulübüne götürdüler."

Margo ağzı açık, başını sallayarak dinliyordu. Durum iyice garip bir hal almıştı.

“Her neyse, hatırlıyorum da o gece seks gösterisini izlerken, para kazanmanın başka yolu mu yok, diye düşünmüştüm ama sonra düşününce, ben kimim ki yargılıyorum? Benim yaptığım işten, güreşten ne farkı var ki? İkimiz de kabalalıkları eğlendirmek için vücudumuzu kullanıyoruz. İkimiz de sahte bir gerçeklik içinde yaşıyoruz. Ayrıca açıkçası zührevi hastalık riski bile benim ringde aldığı risklerin yanında devele kulak kalır.”

“Hı hı,” dedi Margo.

“Ayrıca tüm güreşçiler bilir, bizim işimiz bile kısmen sekse dayanır. Ringde yarı çıplak boy göstermemize dayanır. Rick Rude’u falan düşün mesela. Ama benim gibi adamlar da öyle. Bir güvenlik bariyerinin öte yanına itilirsin, her yerine dokunurlar, oranı buranı tutarlar...” duraksadı, kendini ifade etmekte zorlanıyordu. “Yani, demek istiyorum ki... ben fikrimi değiştirdim, Margo. Özellikle de burada yaşayacaksam, şunu anlamamı isterim ki, senin bir araba olmadığını biliyorum. Sana saygı duyuyorum. Çocuğunu tek başına yetiştirmeye çalışmana da saygı duyuyorum. Vücudunun fotoğraflarını internette paylaşıp da paylaşmasın da fark etmez. Ben sadece... aslında sadece seni koruma gereği hissettim. Seks işçileri kötü muamelelere maruz kalırlar, hor görülürler. Sen bunları yaşama istedin ama sonuç itibarıyla ben de seni bir seks işçisi olduğun için hor görmüş oldum. Böyle yapmak istemiyorum. Böyle biri olmak da istemiyorum. Sen benim kızsın. Ne olursa olsun, seni sonsuza dek seveceğim.”

Margo apışıp kalmıştı.

“Tamam, bu kadardı,” dedi ve banyodan çıkıp kapıyı kapattı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Jinx'le yaptığı ateşkes, Margo'ya pamuk ipliğine bağlıymış gibi geliyordu. Üzerine düşünmeye pek zaman bulamamıştı. Aniden bastıran hayran akınım yönetmeye çalıştığı için işi başından aşkındı. Artık Suzie'nin *cosplay* gardırobunu kullanabildiğinden, ilginç fotoğraflar çekmesi bir hayli kolaylaşmıştı ama Margo'nun Nuh Nebi'den kalma cep telefonunun kamera kalitesi sürekli şikayet konusu oluyordu: Bunları patatesle mi çektin? Meme uçlarını özellikle mi buzladın, yoksa yalnızca fakir misin?

Penis değerlendirmelerine yetişmek de zorlamaya başlamıştı, oysa yazmayı çok seviyordu. Tebrikler, muhteşem bir Parasect'in var! Özel saldırısı: Klitorise yapışma. İşin tuhafı, asıl ne kadar çok eğlendiğini hazmetmekte zorlanıyordu. Telefonu ne zaman yeni mesaj sesiyle çın çın ötse, beyinde ufak ufak nörokimyasal hareketler oluyordu. Yeni bir hareket var mı diye sayfasını takıntılı bir şekilde yeniliyordu. İltifatlar, beğeniler, ateş emojileri baş döndürücü ve heyecan vericiydi. Yaşadığı şey bir flörtün ilk günlerini, insanın tüm yaşamının son gelen mesaja veya e-postaya bağlı olduğu zamanları anımsatıyordu. Ama Margo internetteki yabancıların gönderdiği kaba mesajlar karşısında da aynı tepkiyi veriyordu. Bunun gerçek olmasını istemiyordu, bu son derece yapay ve anlamsız etkileşimlerin, içinde geçmişte yaşadığı gerçek ilişkilerin yarattığı hisleri yaratabilmesine inanası gelmiyordu. Şimdiki hislerinin gerçek olmadığını biliyordu ama o güne dek hissettiği şeyler ne kadar gerçekti ki?

Bodhi'ye hissettiklerinin yanında eski duygusal ilişkilerinde hissettiği şeyler, kâğıt bebeklerin yalnızca arkaya katlanan o kulakçıklarla yerine takılabilen giysileri gibi eften püften kalıyordu.

“Baksana,” dedi Jinx bir sabah. Aldığı iğrenç kepekli kahvaltılık gevreği yiyorlardı. “Düşündüm de Margo. Bu işi gerçekten yapacaksan, doğru yapmalısın.”

Margo dehşet içinde Jinx’in söyleyeceklerini bekledi.

“Doğruyu söyle,” dedi. “Üç aylık vergini ödüyor musun?”

Margo bir kahkaha patlattı.

“Bunu hayır olarak alıyorum,” dedi Jinx.

“Üç aylık verginin ne olduğunu bilmiyorum,” dedi Margo.

“Peki, serbest meslek erbabı mı, yoksa şirket olarak mı beyanda bulunacaksın?”

“Baba.”

“Karar vermedin mi?”

“Neden bahsettiğini bile bilmiyorum,” dedi Margo.

“Bak, Margo,” dedi Jinx nazikçe. “Artık burada yaşadığıma göre, sen isteyken Bodhi ile ilgilenebilirim. Eğer garsonluğa dönmek istersen yani.”

Margo cesaretini toplamaya çalışarak başını salladı. Jinx onu tekrar ikna etmeye çalışacaktı elbette. Durup dururken vergi konusunda yardım teklif edecek hali yoktu ya. Garsonluğa dönme fikrinin içini nasıl ürpertiğini anlatamazdı. OnlyFans’te içerik hazırlamak ne kadar insanlık onuruna aykırı kabul edilirse edilsin, asıl insanlık onuruna aykırı olan garsonluk yapmaktı.

Margo, Jinx’in kendisini izlediğinin farkındaydı ama nasıl tepki vereceğini hâlâ bilemiyordu. Derken Jinx, “Garsonluk berbat bir iş,” dedi.

“Gerçekten çok berbat bir iş.”

“Bunu çok kişiden duydum,” dedi Jinx başını sallayarak.

“Çok yorucu,” dedi Margo. “Üstelik de ne bir zam ne bir terfi. İlerleme imkânın yok. O yüzden kendini duvara karşı koşmaya çalışıyormuş gibi hissediyorsun.” Margo biraz daha içini dökmek, Tessa’yı ve penisli pastasını, salataçı çocuğa ciddi ciddi toprak yedirdiğini ve Sean’ın aletinin etrafına maydanoz koyduğunu anlatmak istedi ama

bunların hiçbirini gözüne çıplak pozlarını satmasını haklı çıkaracak kadar kötü gelmedi. "Ayrıca üst üste saatlerce Bodhi'den ayrı kalmak, senin gözetiminde olsa bile..." Bocaladı, nasıl söyleyeceğini bilemiyordu, daha doğrusu böyle saçma sapan bir şeyi söyleyebilir miydi ki? "Bunu düşündükçe ölecekmişim gibi hissediyorum."

Jinx yeniden başını salladı. "O halde bu işi gerçekten yapmak istiyorsun," dedi. Margo'nun aklına Shyanne geldi: Margo daha kendine bile itiraf etmemişken, aslında bebeği doğurmak istediğini nasıl da biliyordu. Bodhi'yi neden doğurmak istediğini kendine açıklayamıyordu, aynı şekilde OnlyFans'te başarılı olmayı neden bu kadar istediğini de açıklayamıyordu. Bir şeyler istemek, bir şeyleri Margo'nun istediği kadar çok istemek kötü müydü ki?

"Evet," dedi Margo. Nedense oracıkta, yemek masasında evleniyormuş gibi bir resmiyet hissetti.

"Tamam," dedi Jinx.

"Tamam mı?"

"Tamam."

Sonraki birkaç gün Jinx şirket kurmak için gereken evrakları hazırlamasında Margo'ya yardım etti. Böylece sağlık sigortasını vergiden düşebilecek ve serbest meslek erbabı olarak ödeyeceğinden daha az vergi ödeyecekti. Jinx, Mark'tan aldığı paranın kalanını vadesiz hesaptan alıp yüksek faizli bir vadeli mevduat hesabına yatırmasını söyledi, oysa Margo bankasının böyle bir imkân sunduğundan bile haberdar değildi. Margo'nun yeni geliri Bodhi'nin ücretsiz sağlık sigortasından yararlanmasını engelliyordu ama Jinx bunu halletmesine de yardım etti.

Jinx platformu daha iyi anlayabilmek için kendine bir OnlyFans sayfası açtı, Margo da şu âna kadar öğrendiği her şeyi onunla paylaştı. Yeni planları iki haftada bir ortak tanıtım yapmaktı. "Aboneliğini aylarca sürdüreceğiz bir hayran kitlesi oluşturmak zaman ve emek ister," dedi Jinx. "Erkekler değişiklik sever. Doğal olarak her ay başka bir kıza abone olma eğilimi göstereceklerdir."

“Hadi ya,” dedi Margo, kendi alnına masaj yaparak. Jinx değişik-lik arzusunun iyi bilirdi tabii.

“Peki, erkeklerin cinsellikteki değişiklik arayışını sen nasıl ber-taraf edeceksin?” Jinx belli ki Sokrates moduna girmişti, tavsiye üs-tüne tavsiye verdikçe keyifleniyordu. “Aşkla,” dedi. “Onları kendine aşık etmen gerek.”

“Beni seveceklerini sanmıyorum,” dedi Margo. “Sürekli bana kendimi öldürmemi ya da meme uçlarımın eğri olduğunu söylüyorlar.”

“İnternetin cilveleri işte,” dedi Jinx. “İnternet aslında iğrenç bir yer. Bu iş cehennemde yemekli, güzel bir parti vermeye çalışmak gibi bir şey. Bazı şeylere katlanmak zorunda kalacaksın. Peki, birini kendine nasıl aşık edersin?”

Margo yanıtı bilmediğinin bariz olduğunu hissediyordu.

“Demek istediğim, sahnedeki kişiliğin üzerine düşünmen gerek. Aşık olmaya degecek biri olman gerek. Nasıl biri olduğunu göstere-rek seni nasıl seveceklerini onlara öğretmelisin.”

“Evet,” dedi Margo. Çünkü bunu görebiliyordu: Arabella da Ma-lafatCenderesi de unutulmaz olmayı başarıyordu, oysa gördüğü di-ğer çoğu hesap dalgalı bir memeler denizinde birbirine karışıp göz-den kayboluyordu.

“Sen güreşteki *face* misin, *heel* mi?” diye sordu Jinx. “Yani, iyi karakter misin, kötü karakter mi?”

“Burası güreş ringi değil, Baba,” dedi Margo. Jinx’in bunu sor-ması bile Margo’yu ürkütmüştü. Güreşteki iyi karakterler gibi açık-ça bebek yüzlü olduğunu ummuştı. Kendini kötü karakter olacak kadar cesur veya karizmatik hayal edemiyordu. Margo da Shyanne de masum ve ahlak yüzlüydü.

“Her yer güreş ringidir,” dedi Jinx.

“Açıkçası, kötü karakter olmak için gerekli niteliklere sahip ol-duğumu sanmıyorum.” Margo omuzlarını silkti.

“O halde iyi karaktersin,” dedi Jinx, konu karara bağlanmış gibi.

Margo içini çekti. İnsanın tüm işi memelerinin fotoğrafını çekmekken, bunlar neye yarardı ki? Güreşte iyi karakter ile kötü

karakter, aydınlık ve karanlık gibi birbirini tamamlar ve birbirini tanımlardı. Margo ise her karede yalnızdı, anda donakalmış, otuz bir çekilmeye hazır piksellerden başka bir karşılığı yoktu.

Bu arada Bodhi üç aylık olmuştu ve ilginç bir şekilde giderek tatlılaşıyordu. Bir keresinde ilk günlerde Margo yağlı saçlarını güzelce atkuyruğu yapmış, üç haftalık bebeğini kanguruyla göğsüne bağlamış market alışverişindeyken, kadının biri onu durdurup Bodhi'ye hayranlıkla bakarak, "Daha da tatlılaşıyorlar," demişti. Açıkçası Margo buna biraz bozulmuştu. Bodhi üç haftalıkken bile Margo'nun o güne dek gördüğü en güzel, en mucizevi şeydi. Ama kadın haklı çıkmıştı. Margo bu tatlılığın ne zaman doruğuna varıp azalmaya başlayacağını merak edip duruyordu ama Bodhi her geçen gün gözüne bir öncekinden daha tatlı geliyordu.

Margo bir gün kent merkezindeki bir çiçekçi tezgâhından turuncu güller aldı. Çiçekleri kangurudaki Bodhi'nin burnuna tuttu. Bodhi tepki vermedi. Margo çiçekleri kendi burnuna götürüp kokluyormuş gibi yaptıktan sonra buketi yeniden Bodhi'ye uzattı. Bodhi bu kez kokladı ve yüzü neşeye aydınlandı. Güzel kokuyu almıştı. Margo Bodhi'ye anlatmış, Bodhi de onu anlamıştı. Daha önce gerçekten hiç gül koklamamıştı. Sevinçle parlayan yüzlerle birbirlerine baktılar.

Bebeginizin İlk Yılında Sizi Neler Bekler kitabını Jinx sipariş etmişti. Kalınlığı en az beş altı santim vardı ve komodinin üzerinden Margo'ya sitemle bakıyordu. Margo kitabı ne zaman okumaya çalışsa, yazılış tarzındaki tuhaf duygusallık içini ürpertiyordu. Reklam metni gibiydi. Bir bölümde şöyle diyordu: "Bebeginiz bir iki gün kullanmakla emzik bağımlısı olmayacağı gibi, küçük vantuzunuz beslenmesi aksamadığı sürece, öğün aralarında emzikle biraz sakinleşmesinde hiçbir sakıncası yoktur."

Emzik kullanmanın kötü olabileceği Margo'nun aklının ucundan bile geçmemişti. Bulabildiği her renkte, hatta kızlar için olanlardan bile almıştı. Jinx bir gün Bodhi'yi pespembe bir emzikle görünce, "Amanın da amanın, Hart'ların yeni üyesi mi gelmiş!" demişti.

Jinx durmaksızın Bodhi'nin güreşçi olmasıyla ilgili şeyler söylüyordu. Jinx'in şaka yaptığını biliyordu ama Bodhi'nin güreşçi olmasına asla izin vermezdi.

"Nedenmiş o?" diye sormuştu Jinx, Margo bunu söylediğinde tedirgin olmuştu.

"Çünkü hep korkunç ve trajik şekillerde ölüyorlar."

Jinx sanki Margo'nun dediğinin doğruluğunu kabul edercesine, başıyla onaylar gibi kafasını yana eğmişti.

"Ama sen ölmezsin," diyerek halının üstünde mama oturagında oturan Bodhi'nin ayak parmaklarını mıncıklamıştı. "Çünkü sen çetin cevizsin."

İşin aslı, Margo güreşi hiçbir zaman sevmemişti. Bir bakuma, güreşi babasının sürekli evden ayrılmasının nedeni olarak görmüştü. Jinx'in Margo ile annesini tekrar tekrar bırakıp gitmesinin nedeni Cheri ve çocuklardan çok, Murder ile Mayhem'di. Ergenlik çağındaki Margo *Monday Night Raw*'u izleyip de, "Bunun için mi?" diye düşünmekten kendini alamazdı.

Artık Jinx onlarla yaşadığından ve televizyonda sürekli güreş programları açık olduğundan, Margo güreşi yeni bir bakışla izlemeye başladığını fark etti. Her şeyden önce, Margo artık büyük bir Arabella hayranıydı. Bir yetişkin olarak, yaptıkları gösterilerin, özellikle de yüksekte uçuş numaralarının muhteşem olduğunu çok daha net bir şekilde görebiliyordu. Güreşçilerin özgeçmişleriyle de bir hayli ilgileniyordu. Jinx neredeyse herkesi şahsen tanıyordu ve son derece sıradışı anekdotlar paylaşıyordu. Margo, Hart kardeşlerin çocukken evcil bir ayı beslediğini biliyor muydu? Peki ya, ayak parmaklarına çikolatalı dondurma damlatıp ayağı yalattıklarını? Jinx Japonya'da bir sürü eski maç izlemişti. Tiger Mask ve Dynamite Kid'e bayılıyordu. Dynamite Kid'den her konu açıldığında da adamın yaptığı, gerçekten korkunç eşek şakalarını anlatıyordu: Jake'in yılanı sinirlenip onu ısırın diye torbasına yanan sigara atması veya takım arkadaşı Davey'ye steroid yerine süt enjekte etmesi gibi. "Huyu suyu aynı teriyer köpeklerinki gibiydi," diyordu Jinx.

Bu adamlar kafayı kırmış, çoğu zaman da dengesi şaşmış tiplerdi. Öte yandan kendilerini adadıkları şeye sanattan başka bir şey denemezmiş gibi geliyordu.

Suzie de Jinx'le güreş izlemekten hoşlanmaya başlamıştı, güreş de bir bakıma LARP'a benziyordu. "Güreş maçları sahte değil," derdi Jinx. "Yalnızca önceden belirlenmiştir."

"Ama bir bakıma her şey öyle değil miydi?" diye düşündü Margo. Mark'ın ona söylediği şeylerden biri de buydu: Nörobilim söz konusuysa, özgür irade diye bir şey olamazdı; beynimiz yalnızca vücudumuzun halihazırda yapmaya hazırlandığı şeyler için açıklamalar ve gerekçeler üretirdi; bilinç muhteşem bir yanılsamaydı. Kendi ruh halimizi de başkalarının ruh halini tahmin ettiğimiz gibi tahmin ediyorduk: Biri kaşlarını çatarsa kızgın, ağlarsa üzgün olduğunu düşünüyorduk. İçimizde öfkenin fizyolojik belirtilerini hissedince, "Kızgınum çünkü Tony muzumu çaldı!" diye düşünüyorduk. Oysa yalnızca adına yaşamak denen o kapkaranlık ormanı anlamak için masallar uyduruyorduk.

MalafatCenderesi'nin tanıtımından sonraki ilk hafta yaklaşık elli kişi aboneliğini iptal edince, durumu normal karşıladım. Bir şey satın aldıktan sonra yaşanan müşteri pişmanlığı diye düşündüm. Sonraki hafta elli kişi daha iptal etti, hatta bazıları kararlı bir öfkeyle iptal nedenlerini yazdı: Bu hesap insanları dolandırıyordu. Vajinamın fotoğrafı yoktu. Sorun basitti: Benim hesabım mastürbasyon malzemesi içermiyordu.

Aboneliğini iptal etmeyen, nazik bir hayranım daha uzun videolar çekmemi önerdi. Standart "mastürbasyon uzunluğunun" iki buçuk dakika olduğunu söyleyince, hedef olarak buna odaklanmaya çalıştım. Adam muhtemelen benim mastürbasyon yaptığım bir videoyu kastediyordu ama böyle bir şey yapamazdım. Hele de Jinx kapının öbür tarafında Bodhi'yle ilgilenirken. Böylesi fazla gerçek geliyordu.

Yaptığımız son ortak tanıtım, tam bir fiyaskoydu: Kırk yeni hayran kazanmak için beş yüz dolar harcamış olduk. İçim sıkılmaya

başladı, adım adım inşa ettiğimi sandığım hesabım parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu sanki.

İşte o sıralarda tuhaf bir mesaj aldım. Elbette, çok sayıda tuhaf mesaj alıyordum ama bunun tuhaflığı, netliğinde ve profesyonelliğindeydi. Mesaj şöyleydi: Gördüğüm kadarıyla alet değerlendirmeleri yapıyormuşsun, acaba başka türlü yazılı eserlere de açık mısın? –JB.

Daha önce hiçbir hayranım yaptığım işe eser dememişti herhalde. Resmen içim açıldı. Aldığım mesajların çoğu, “Selam, çok seksisin,” falan tarzı şeylerdi, bazen de kukuma bıçak sokmamı ya da lavabo açıcı içmemi falan söylüyorlardı. Adamın biri konserve kutusuna kakamı yaparken videomu çekmem karşılığında beş yüz dolar teklif etmişti ama söz konusu bile olamazdı: Videoya çekilme baskısı olmadan bile bir konserve kutusuna kaka yapmakta sorun yaşıyordum. Dolayısıyla, JB’nin mesajı normalde aldığım mesajlardan bariz farklıydı. İlgimi çekmişti ama bir yandan da Logan Paul’la falan üçlü yaptığımızı anlatan, erotik bir hayran kurgusu yazmamı ister diye korkuyordum.

Fotoğrafını büyütebilmek için profiline girdim. Çoğu erkek fotoğraf yüklemeydi, profillerindeki çocukların oynadığı bir kutu oyununa benzeyen kafa silüetini değiştirmezlerdi. Bazılarıysa karın kaslarının ya da aletlerinin, anime karakterlerinin ya da Kurbağa Pepe özlü sözlerinin resimlerini paylaşırdı. JB ise ağzı beyaz benekli, siyah, yaşlı bir *pug*’ın yakın çekim yüzünü paylaşmıştı.

Sohbet sekmesine yanıt yazdım: Profilindeki köpek senin mi, yoksa internetten öylesine bir fotoğraf mı?

Benim köpeğim, yazdı.

AçHayalet: İsmi rica edeyim.

JB: Bu bir test mi?

AçHayalet: Evet.

JB: Testten kalacağım o halde.

AçHayalet: Neden?

JB: Adı JeliBon. Yeğenim koydu.

Düşündüm. Geçtin. Aklında ne tür bir yazılı eser var?

JB: Ailenin Noel geleneklerini anlatırsan 100 dolar veririm.

Ekrana bakakaldım.

Beynim tıklar tıklar çalışıyordu: Bu bilgi adamın ne işine yarayabilirdi ki? Altında dolandırıcılık gibi pratik bir neden yatmıyorsa, demek ki duygusal bir neden yatıyordu. Benden gerçek bir şey istiyordu. Fotoğrafların ardındaki bana ulaşmaya çalışıyordu. Nedenini tam açıklayamasam da kızmıştım. “Bu ne cüret!” diye düşünür duruyordum.

Neden? diye sordum.

JB: Senin gerçek bir insan olduğunu düşünmek bende heyecan uyandırıyor.

Kaşlarımı kaldırdım ama bu aslında insanı böyle bir şey istemeye sevk edecek kadar büyümüş, korkunç bir yalnızlık hissini ifade etmenin pek de fena bir yolu değildi. Üstelik yüz dolar yüz dolardı, hem zaten o küçük JeliBon’un benden gerçek bir şey almasına izin verecek değildim.

O yüzden yalan söyledim. Bambaşka bir aile uydurdum: Bir ağabeyim olduğunu, babamın satışta çalıştığını, işten her sene otel puanları ve havayolu milleri gibi primler kazandığını, o yüzden de her Noel seyahate çıkıp tatilimizi Hawaii, Paris ya da Bermuda’da geçirdiğimizi söyledim. Her ne kadar fikri Becca’nın gerçek hayatından çılmışsam da, kulağa fazla şairane, fazla uydurma geliyordu, o yüzden biraz ekleme yaparak bu gezilerde üzerimde ne kadar büyük bir mutlu olma baskısı hissettiğimi anlattım: Ben aslında sadece yılbaşı ağacı, duvara asılan çoraplar ve evimizde Noel büyüsünü hissetmek gibi normal şeyler isterdim, oysa hep bir otel odası, beyaz çarşaf, duvarlarda mavi tonlarında resimler olurdu. Hediyeler de olurdu ama yalnızca birkaç tane, paketleri biraz ezilmiş. Anne babamın

bavuluna tıktırıldıklarını anlardım. Ben altı yaşındayken, ağabeyim Noel Baba diye bir şey olmadığını söylemişti ama ben yine de hepimizin varmış gibi yapabilmesini dilerdim. Babamın yasak ilişkilerini, anneminse can sıkıntısını gizlemek konusunda daha becerikli olmasını dilerdim.

Yazdıklarımın hiçbirisi doğru olmasa da, sonuna geldiğimde göz yaşlarımı tutamadım. Göndere bastım. Yüz dolarlık bahşışım anında geldi. Ardından annemi betimlemem için bir yüz dolar daha ödemeyi teklif etti. Annemin bir portresini yazacaktım. Sıkıldığını söylediğim için ilgisini çekmişti.

Zavallı hasta köpekçik, diye düşündüm ve sonraki bir saatimi kurgusal annemin bir portresini oluşturarak geçirdim. İlginç bir metin yazmaya çalıştım. Satıcı babayla canı sıkılan anne figürlerinin ana hatlarını kabaca Becca'nın anne babasından çalmıştım ama gerisinin nereden geldiğini ben de bilmiyordum. Bir şeyler uydurmak, şapkadan tavşan çıkarır gibi zihnimin derinliklerinden detaylar çıkarmak çok eğlenceliydi.

ONUNCU BÖLÜM

Shyanne ocağın ilk haftasında Vegas'ta yapmayı planladıkları düğünün hazırlıklarıyla o kadar meşguldü ki, Margo'ya Şükran Günü'nde müsait olmayacağını söylemeyi unutmuştu. Margo, ne getireyim, diye sormak için telefon edince durumu öğrendi. "Ay, biz o gün gönüllüyüz, ihtiyaç sahiplerine yardım edeceğiz!" dedi Shyanne.

Kenny'nin annesini gönüllü olmaya teşvik etmesi muhteşem bir şeydi, biliyordu. Ayrıca utanç verici bir nedenle yapılsa bile, hayır işi yine de hayır işiydi. Ama işte, Şükran Günü hep onların bayramı olmuştu; Shyanne ile birlikte Çin yemeği sipariş eder, Lifetime kanalında filmler izler, ayaklarına *peeling* yaparlardı. Dünya umurlarında olmazdı.

Bu Şükran Günü'ndeysen Jinx, Margo ile Suzie'ye geleneksel bir yemek hazırladı. Gerçekten kendini aşmıştı: hindi, patates püresi, hazır değil, ev yapımı iç harç ve elmalı turta.

Elmalı turtadan sonra hep birlikte salona yayıldılar. Jinx pembe kadife kanepeye boylu boyunca uzanmış, Bodhi'yi havaya kaldırıp indiriyor, ağzıyla *bürp bürp* yapıp öpücükleriyle gıdıkladıktan sonra tekrar yukarı kaldırıyordu. O esnada cıvıdamalar ve ciyaklamalar gırla gidiyordu. Bodhi babıldamaya başlamıştı ve yalnızca "baba, baba" diyordu. Jinx ise gülümseyerek, "Evet, baba benim!" diyordu.

"Kendine 'baba' dedirtmen tuhaf değil mi?" diye sordu Margo. Aslında yalnızca Bodhi'nin "anne" demeyeşine içerlemişti. Bodhi'yi yeterince havaya kaldırıp öyle cıvı cıvı çığlıklar attıramadığı için, onu kucağına aldığı anda çoğunlukla telefonuna baktığı için böyle olmasından endişeleniyordu.

"Genelde ilk söyledikleri şey 'baba' olur," dedi Jinx. "Bana hep baba demeyecek."

"Önce 'baba' mı derler?" Margo sehpanın önünde oturuyordu. Televizyonda Curt Henning'in maçı vardı. Babası WWE'nin gelmiş geçmiş bütün maçlarını izleyebileceği bir platforma üeydi.

"En azından benim çocuklarım öyle dedi," dedi Jinx. "Sen de öyle dedin. Shyanne kahrından ölecekti."

Margo'nun ağzı kulaklarına vardı. "Sonra ne derler?"

"Ya 'mama' ya 'anne'."

"Umarım 'anne' der," dedi. Telefonu titredi. JB'den mesaj gelmişti:

Sevgili Aç Hayalet,

Aşağıdaki sorulardan herhangi birine yanıt verirsən (uzunluğu sana kalmış), soru başına 100 dolar:

1. Ortaokuldan hangi arkadaşlarını hatırlıyorsun?
2. En sevdiğin yemekler hangileri? Hangi yemeklere karşı mantıksız bir nefret duyarsın?
3. Ninenleri veya dedenleri tanıdın mı?
4. Abin Timmy'ye ne oldu? Yakın mısınız?
5. Üniversiteye gidiyor musun? Gitmeyi düşünüyor musun? Bence gerçekten üniversiteye gitmelisin, çok genç görünüyorsun. Gerçi yaşını bilmiyorum tabii. Belki üniversiteyi çoktan bitirmişsindir, yalnızca harika bir cildin vardır. Bilmiyorum. Aslında ben ne dediğimi de bilmiyorum. Ama işte, kendinle ilgili hedeflerin neler? Ne istiyorsun?

—JB

Ekte JeliBon'un üstünde eğreti bir hindi kostümüyle perperişan görüldüğü bir resim vardı. Margo gülümsedi. JB'den ve bu tuhaf yazı isteklerinden Jinx'e ya da Suzie'ye bahsetmemişti. Önemsiz bulduğu için kimseye anlatmasına gerek olmadığına

kendini ikna etmişti. JB'nin onun hakkında gerçek bir şey öğrenmesine izin vermeyecekti. Durumu nasıl kontrol altında tutacağını biliyordu.

Yanıt yazdı: JelliBon'la bir selfie gönder.

Neden böyle yazdığını bilmiyordu, yalnızca JB'nin söylediği şeyi yapıp yapmayacağını merak ediyordu. Ona emir verip veremeyeceğini görmek istiyordu.

Kostümünü çoktan çıkardı, diye yazdı JB. Giymekten hoşlanmadı.

AçHayalet: Kostüm umurumda değil.

Kısa bir sessizlikten sonra fotoğraf gelince, Margo'nun nefesi kesildi. Şükran Günü'nde internette tanıştığı bir kızdan tuhaf yazılar isteyen bir adamdan ne beklediğini kendisi de bilmiyordu ama bunu beklemediği kesindi. JB uzun boylu ve geniş omuzluydu ya da en azından çenesinin altında bir *pug* yatarken öyle görünüyordu. Uzun, gür ve parlak saçları omuzlarına kadar geliyordu. Asyalıya veya Pasifik Adaları yerlisine benziyordu, üstünde siyah bir tişört vardı, boynuna taktığı şeyinse inci bir *choker* kolye olduğuna Margo yüzde seksen emindi. Taş çatlasa yirmilerinin sonundaydı ve kesinlikle hiç beklemediği kadar seksiydi.

Margo telefonunu elinden bıraktı. Jinx bir süredir konuşuyordu ama neden bahsettiği hakkında Margo'nun hiçbir fikri yoktu. Neyse ki, Jinx yalnızca Curt Hennig'in uçakta altına yapsın diye Yokozuna'ya müşil vermesiyle ilgili bir anekdot anlatıyordu. "Sürekli insanların içeceklerine bir şeyler katardı," dedi Jinx. "Bugünün ahlak standartlarına göre kınanacak bir hareket ama o zamanlar bayağı komik geliyordu."

Jinx, Bodhi'yi tekrar havaya kaldırdı ama sonra, "Aman Tanrım," dedi. "Margo, bebeği al. Hemen al."

Margo ayağa fırlayıp Bodhi'yi aldı. Jinx'in kolları havada aynı pozisyonda kalakalmıştı. Belli ki kollarını oynatmaya korkuyordu.

“Bir yerime bir şey oldu,” dedi.

“Beline mi?”

“Of, Tanrım,” dedi Jinx.

Margo babasının yüzünün bembeyaz kesildiğini gördü, Jinx ter içinde kalmıştı. “Neyin var?” dedi Margo. “Ne oldu?”

“Düzelecek,” dedi Jinx. “Muhtemelen yalnızca bir spazmdır. Soma içmem lazım ama içemem. Zaten yok ki, yani, rehabilitasyondan beri hiç almadım. Kaslarımın gevşemesi lazım. Diskim falan kaymamıştır, sanmıyorum.”

“Ne yapayım, söyle,” dedi Margo.

“Telefonumu alıp Dr. Murtry’yi ara.”

Ama o gün Şükran Günü’ydü ve Dr. Murty telefonu açmadı. Jinx’in aramayı denediği diğer iki doktor da açmadı. Margo, Jinx’in kesinlikle ayağa kalkamadığını veya pozisyon değiştiremediğini fark edince, paniğe kapılmaya başladı.

“E, canım ben de kanepede uzanırım,” dedi Jinx. “Üçünden biri geri arayana kadar beklerim.”

“Baba, kan ter içinde kaldın. Belli ki ağrın çok şiddetli.”

“Acaba buz mu koysak?” dedi Jinx.

“Baba!” dedi Margo. “Acile gitmen lazım!”

“Arabaya binebileceğimi sanmıyorum.”

“Ambulans çağırıyoruz,” dedi Margo.

“Hayır, çağırıyoruz,” dedi Jinx. “Sakın ambulans çağırma!”

Ama Margo 911’i aradı. Margo’yu ciddi ciddi durdurmaya çalışmadığına bakılırsa, Jinx de buna sevinmişti. Ambulansın yola çıktığını öğrenince, Jinx’in en büyük derdi Margo’dan hastanede okumak üzere çantasına birkaç kitap koymasını istemek oldu. “Ben de seninle geliyorum,” dedi Margo.

“Hastaneler mikrop yuvasıdır, Bodhi’yi oraya mı getireceksin?”

“Bodhi’ye ben bakarım,” dedi Suzie.

Dönüp Suzie’ye baktılar. Suzie daha önce hiç kendiliğinden be-beğe bakmayı teklif etmemişti.

“Ne kadar zor olabilir ki?” dedi. “Yani, tüm gün neler yaptığınızı izliyorum zaten!”

“Buzlukta sağılmış süt var,” dedi Margo ve ambulans gelmeden Suzie’ye ihtiyaç duyabileceği şeyleri göstermek için oraya buraya koşturdu. “Sakinleştiremezsen, bana mesaj at, hemen eve dönerim. Zaten en fazla bir iki saat kalırım herhalde.”

“Tamamdır,” dedi Suzie. “Bence gayet sakın vakit geçireceğiz.”

Margo denemek için Bodhi’yi Suzie’nin kucağına verdi. Suzie’nin de Bodhi’nin de rahatı yerinde gibiydi.

“Tamam,” dedi Margo, Jenga’dan yapılmış bir kulenin sağlamlığını değerlendiriyormuş gibi. “Tamam!”

Sonunda acil servisin parlak ışıkları altında, perdeyle ayrılmış küçük bölmede yalnız kaldığımızda, Jinx kendini çok daha iyi hissediyordu. Hemşire damar yoluyla ağrı kesici ve kas gevşetici vermişti.

“Margo,” dedi alçak, âdeta fısıltıya varan bir sesle. “Doğrudan sormadıkları müddetçe, madde kullanımı konusuna girmeyeceğim. Olur mu?”

“Ee, tamam,” dedim. Talebine itiraz edip doktoruna Jinx’in rehabilitasyondan yeni çıktığını söylemek aklıma bile gelmemişti. Oysa şimdi, acaba doğrusu bu mu olurdu, diye merak ediyordum.

“Bu meseleyi sonra çözebiliriz, taburcu olurken önerecekleri tedaviyi reddedebilirim. Ama önceki tecrübelerimden biliyorum ki, bunu şimdi gündeme getirirsem, anında suçlu muamelesi görürüm.”

“Tamam,” dedim. Babamın kesinlikle ihtiyaç duyduğu ilaç tedavisini almasını istiyordum. Ama içim pek rahat değildi. Jinx’in bağımlılığı benim için tam anlayamadığım, engin ve keşfedilmemiş bir alandı. Jinx’in bağımlılık döngüsünün hep böyle iyi niyetle başlamış olmasından korkuyordum. Sağımızdaki perdenin ardından bir kadının su istediği duyuldu. “Ağzım çok kurudu,” diyordu.

“Hastanede, doğum yaparken,” dedim ve aniden boğazıma akın eden balgamı temizledim. “Hemşirenin biri serumumu kontrol ederken tuhaf bir şekilde elimi sıvazladı. Anladım ki, yüzük takıp

takmadığıma bakıyor. Bilmiyorum, belki hastane politikası gereği sezaryen ihtimaline karşı hastanın yüzüklerini çıkarıyorlardır ama bir anda sevildiğimi, değer gördüğümü gösteren bu nişaneye sahip olmadığım için korkuya kapıldım. Oracıkta ölsem, sinirlenip benim için dava açacak kimsem yoktu. Muhtemelen kafamda kurmuştum ama bir şey için düğmeye bastığımda, hemşire saatlerce gelmiyor-muş gibi hissediyordum. Sorularıma yanıt vermeden odadan çıkı-yordu, Bodhi'nin adıyla da dalga geçmişti. Beni bir türlü taburcu etmediler, nedenini de söylemediler. Hemşire kafasına göre benim o tür bir kız olduğuma karar vermişti, anlatabiliyor muyum?"

"Adıyla mı dalga geçti?" diye sordu Jinx. Gözlerine bir gölün buz tutması gibi, tuhaf bir soğukluk yayıldığını gördüm.

"Evet, anlatmamış mıydım? Shyanne kadını tokatladı!"

Jinx donuk gözlerle öylece yüzüme baktı. "Ben olsam o hastane-yi yakıp yıkardım," dedi. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Ben sadece... anlıyorum, demek istedim," dedim. "Adamına göre muamele edebiliyorlar."

"Yakıp yıkardım," dedi Jinx tekrar.

Güldüm. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Sevgiyle koyulaşmış gözlerini bana çevirip başını salladı.

"Okuduğun kitap ne hakkında?" diye sordum, koltuk altındaki kitabı işaret ederek.

"Gladyatörler hakkında," dedi, kapağı göstererek.

"Eski Roma'ya bayağı meraklısın," diyerek gözlemimi paylaştım.

"Nereden anladın?" diye sordu göz kırparak. Odasına dizdiği ki-tapların yarısının başlığında Roma adı geçiyordu.

"Neden? Yani, neresi ilgini çekiyor?"

"Hım, şiddeti galiba." Sevimli sevimli omuz silktikten sonra yü-zünü ekşiterek, omuzlarını eski haline getirmeye çalıştı.

"Güreş yüzünden mi?" diye sordum.

"Tabii."

"Şiddetle ilgili ne hissediyorsun, hislerin çelişiyor mu?" diye sordum.

Babam gözlerini kıstıktan sonra o sakın ama yüksek ASMR sesiyle şöyle dedi: "Savunucusu olarak o kadar uzun yıllar geçirdim ki, buna cevap vermem çok zor. Hani, mesela kendi kendime Amerikan futbolunun ya da hokeyin ne kadar şiddet içerdiğini söyleyip durdum, Karma dövüş sanatlarına hiç girmiyorum bile. Ama güreşi hep savunmak istedim: Aslında bir bakıma içlerinde en etik olanı o. Çünkü biz güreşte birbirimize gerçekten zarar vermeye değil, bir gösteri sergilemeye çalışırız. Güreş kuş uçmaz kervan geçmez yerlerden gelmiş, 'Bana bakın! Beni sevin! Vücudumla ne güzel, ne çılgın şeyler yapabildiğime bakın! Nefesinizi kesebilirim, size çılgılık attırabilirim, sizi ağlatabilirim!' diye bağırان bir grup çocuktan ibaret aslında."

"Böyle düşünmen güzel," dedim.

Jinx daha iyi görünmesine karşın, parlak ışıklar altında cildi hâlâ sapsarı ve soluktu, gözleri çukura kaçmıştı. Daha önce babamın ölümlü olduğunun hiç bu kadar bilincine varmamıştım. Babamın bir gün öleceği düşüncesi somutluk kazanmıştı. Ayrıca onu daha önce hiç annemin ilk âşık olduğu zamanki süt beyazı vahşi boğa haliyle, Kanada'nın kuş uçmaz kervan geçmez yerlerinden gelmiş, "Bana bakın! Beni sevin!" diye bağırان bir genç adam olarak gözümde canlandıramamıştım da.

"Öyle işte," dedi babam. "İşin özü bu. Hepsi aslında trambolinde arkadaşlarıyla takılan çocuklar. Güreş çiçeği işte bu güzel tohumdan filizlenir. Ama biliyorsun, arkadaşlarımın neredeyse hepsi öldü. Hepsi değil gerçi ama yarıdan fazlası. Hatta bazıları korkunç, tüyler ürpertici şekillerde öldü. Yani bedelini tahmin edemiyor değilim. Hani, bana Bodhi'nin güreşçi olmasına asla izin vermem demiştin ya. Sen öyle deyince, ben ne demeye izin vereyim ki, diye düşündüm. Bodhi'nin böyle bir hayat yaşamasını istemem. Neden yapabileceğini söyledim ki? O daha dört aylık! Gerçi zaten Bodhi'den önce de yıllardır şiddeti, şiddeti ne kadar sevdiğimizi ve bir türlü durmak bilmediğimizi düşünüyordum. Tüm yollar nasıl Roma'ya çıkıyorsa, kan sporunun tarihi de oraya çıkıyor."

"Biz hep böyleymişiz," dedim.

"Tam tersine, bence eskiden daha beterdik."

"Gerçekten mi?" Roma gladyatör dövüşleri hakkındaki bilgim büyük ölçüde Russell Crowe'un filminden ibaretti.

"Modern dünyanın hassasiyetlerine ciddi anlamda meydan okuyacak dövüşler düzenliyorlardı. Yani, hayvanlarla dövüşüyorlardı, kadınları cücelerle dövüştürüyorlardı, oyunda biri ölünce, gerçekten ölmüş oluyordu. Elbette tüm bunları zihinsel bir kategori olarak kölelik mümkün kıldı."

Amerika bağlamı dışında köleliği hiç düşünmemiştim.

"Upuzun tahterevalliler yapıyorlardı. Sonra iki ucuna suçluları zincirliyorlardı, ardından bir düzine aç aslam ve ayıyı salıp izliyorlardı: Adamlar havaya kalkan tarafta olmak için bacaklarıyla kendilerini ittiriyordu, üstelik karşı tarafın işi bitince, yani işte hayvanlara yem olunca, ağırlık ortadan kalkacağı için kendilerinin yere çakılacağını ve hayvanlara yem olacaklarını bile bile." Koyu gözleri dalgın dalgın tavanda bir yere odaklanmıştı.

"Çok korkunçmuş," dedim.

"Üstelik küçücük çocuklar da bunu görüyordu, biliyor musun? İnsanlar izleyip gülüyorlardı, bağırıp yuh çekiyorlardı. Tıpkı bir güreş gösterisi izler gibi. Düşünsene, kafa yapıları ne kadar farklıymış. Şimdi olsa, birinin öldürüldüğünü izlemeyi son derece travmatik buluruz, oysa onlar için travmatik değildi. Eğlenceliydi. O zamanki işleyiş, o işleyişin ardında ne tür inançların söz konusunu olduğunu hayal etmeye çalışmak çok hoşuma gidiyor."

"Neden değışti derain?" diye sordum. "Uygurlik falan yüzünden mi?"

"Tarihçiler ne der bilemem ama buna sorarsan, İsa derim: Komşunu sev, bir devenin iğne deliğinden geçmesi bir zenginin cennete girmesinden kolaydır. Roma gibi bir yerde, herkesin içkin bir değeri olduğunu iddia edince, insanlar neye uğradığını şaşırırdı. Onu da bu yüzden öldürdüler ya zaten."

Bildiğim kadarıyla ateşli bir ateist olan babamdan böyle bir yanıt beklemiyordum.

Tam o sırada perdelerin arasından gelen doktor konuşmamızı böldü. Doktor Jinx'e bel ve geçirdiği çeşitli ameliyatlar hakkında sorular sorarken, sessizce oturdum. Jinx madde kullanımı geçmişinden bahsetmemesine rağmen, doktor ağrı yönetimi ve ilaç tedavisi hakkında tekrar tekrar, imalı sorular sordu. İlaç kullanmadığını söylemesine rağmen Jinx'e inanmamış gibi, hangi ağrı kesiciyi kullandığını birkaç kez sordu. Spinal füzyon gerekmediğinden emin olmak için röntgen ve MR isteyeceklerini anlattı.

Giderek telaşlanıyordum. Doktorun babamla konuşma şekli yüzünden, gözümün önünde babamın omurgasına metal parçalar takıldığı canlanıyordu. Karşımızda küvette ayağı kayıp düşmüş, alnının bitimindeki saç çizgisinden şakır şakır kanlar akan bir kız vardı, alnına kâğıt havlu bastırmış, doktor muayenesini bekliyordu. Bazen güreşçiler maçlara gizlice jilet sokup kanları aksın diye saç çizgilerine kesik atarlar, buna da maça "renk katmak" derlerdi. Kasap Abdullah'ın kafası tüm o yara izleri yüzünden resmen delik deşikti.

Mick Foley ve Terry Funk, çiviler, jiletli teller ve kırık camlar. Ya da Nick Gage. Ah, o pizza kesicisiyle adamların çenelerinden ve boyunlarından kanlar akıp da terlerine karışana kadar ağızlarına sürten Nick Gage! Bir keresinde kırık bir floresan ampulle karnından bıçaklanmıştı da helikopterle hastaneye götürülmüştü. Aklıma sürekli kendimi öldürmemi söyleyen adamlar geliyordu.

"Sen iyisi mi eve git," dedi Jinx. "Burada emin ellerdeyim."

"Olmaz," dedim. Ama eve gitmeye can attığımı fark ettim; bir an önce Bodhi'yi güvenle kollarıma alma ihtiyacı duyuyordum.

"Şimdi iyiyim," dedi Jinx. Ama onu sevmeyen insanlarla dolu, bu parlak ışıklı yerde nasıl iyi olabilirdi ki?

"Tamam," dedim. "Kusura bakma, neden bu kadar gerildim, bilmiyorum."

"Sen bebeğinin yanına git," dedi. "İyi geceler, tatlım."

Küçükken bana böyle derdi. Neredeyse unutmuştum.

"İyi geceler, etim," dedim, küçükken ben de ona böyle derdim.

Onu küçük bölümünde bırakıp sarsak adımlarla karanlık geceye çıktım. Oje ve ayıcıklı jelibon kokan bir taksiye binip eve geldim. Merdivenlerden koşa koşa çıkıp salona dalınca, Suzie ile Bodhi'yi pembe kadife kanepede horul horul uyurken buldum.

Ama o gece Bodhi'yi beşiğine güvenle yatırıp Suzie'yi üstünde bir battaniyeyle kanepede bıraktıktan sonra, uyumaya çalışırken kafamda sürekli babamın sesini duydum. "Ben olsam o hastaneyi yakıp yıkdım."

Binanın yanmış iskeletini, kül bulutlarını ve siyah pantolonu, siyah tişörtü ve siyah ceketle oracıkta durmuş, bana bakan, beni seven babamı hayal ettim.

ama nasıl soracağımı bilemedim. Elinde yüzük ve hemşire gibi olmak istemedim, Jinx'e bakınca y
görenlerden biri olmak istemedim. "MR nasıl çı

"Disk kayması yok," dedi Jinx. "Çok şükür."

"İyi," dedim.

Jinx mutfakta çay yapıyordu. Bir an durdu, göz
da kalakaldı. "Çay ister miydin?"

"Yok, teşekkürler," dedim. Işığı yakmıştı ama
bir ses çıkararak üzerimizde yeşil yeşil uğulduyan
izledikten sonra odama döndüm.

Nasıl soracağımı neden bilememiştim acaba?
yatağında yatmış Roma'dan bahseden Jinx'in eli
marları izlerken kendimi ona o kadar yakın his
bu sabah âdeta bir yabancıydı. Ayrıca, dokuz hay
likten çıkmıştı. Vajinamın tamamını göstermemi
biliyordum. Babam istediği kadar belli bir kişiliğ
erkekleri kendine âşık etmekten bahsetsin, bu ad
tinde isteği gayet basitti: Kendi mutluluk çubukla
sımsıkı kavrayarak internette orgazma erişmek.

O kadar kızmıştım ki, JB'ye yanıt vermek l
Demek ne istediğimi, kendimle ilgili hedeflerin

merak ediyordu. Aslına bakarsan JB, kendimle ilgili en büyük hedefim, seksiliğim sayesinde internet ünlüsü olmak. Genç kızlığa ilk adım attığım günden beri, dünyanın dört bir yanından erkeklerin yüzüme boşalmak isteyeceği günün hayalini kuruyorum... Ama meğerse bunu bile yapamayacak kadar korkakmışım! Böyle kendimle dalga geçmek iyi gelmişti. Çünkü istediğim gerçekten de buydu. Ünlü olmak istiyordum. Çok para kazanmak, absürt miktarlarda para kazanmak istiyordum. Güç istiyordum: katıksız, soğuk ve yeşil. Ama ne zaman kameranın önünde şeyimi açmayı düşünsem, kusacakmışım gibi oluyordum.

Elbette ki bunları JB'ye asla söylemezdim. Çünkü hem o zaman hakkımda çok iyi şeyler düşünmezdi hem de ünlü olma hayali sessiz, ısrarcı ve utanç vericiydi. Ancak doğum günü mumu dileklerine saklanabilirdi.

O yüzden ben de yiyecekler hakkında yazdım.

Sevgili JB,

Meyveli şekerlere bayılınm, muz aromalı şeyler listemde bir numaradır, hemen ardından da limon aromalı gelir. Muzlu Laffy Taffy yeryüzündeki en güzel şekerlemedir. Lemonhead'lerse olağanüstüdür. Özellikle de Runts'ı çok severim. Runts insana hep çok özel gelir çünkü marketlerde satılmaz, ancak AVM'lerde ya da pizzacılarıdaki o makinelerden alabilirsin. Runts muhtemelen doksanların başından beri piyasadadır ama çizgisi hiç bozulmadı, ne de olsa markası Runts; Ebedi Şeker.

Bizim evde özel durumlarda tipik kutlama yemeğimiz biftekle patatesti ama ben biftek hiç sevmem, tavuk kanat severim. Farkındayım, kanatçılar pek şık yerler değil, haliyle böyle bir seçim tuhaf kaçır. Eğer şık bir restorana gidecek olsaydık, muhtemelen kremalı bir makarna çeşidi söylerdim. Klasik peynirli makarnanın yetişkin versiyonu sayılabilecek herhangi bir şey yani. Çünkü ben özünde kocaman bir çocuğum.

Kaliforniya'da yaşadığım için *fast-food* konusunda In-N-Out demek zorundayım ama inan bana, çok iyidir. Gerçi bunu itiraf etsem mi etmesem mi bilemedim, çünkü biliyorum, çok tiksiniş ama Arby's'e cidden bayılırım. Eğer üzgün ve yalnızsam ya da çok mutlu ve yalnızsam, Arby's beni Kutupyıldızı gibi kendine çeker.

Dayanamadığım yiyeceklere gelirse, evet, deniz ürünü pek sevmem. Neredeyse hiçbirini sevmem ama özellikle ahtapottan nefret ederim. Üstelik karşımdaki kişinin yerken kendinden geçtiği şık yerlerde yedim, yine de sevemedim. Saygısızlık ediyormuşum gibi olacak ama yengeç ya da ıstakoz da pek sevmem. Önüme konursa yememezlik etmem ama mesela, "Hımm, şu okyanus böceği irisi hayvanın gövdesinden uğraşıp didinip iki gıdımlik tatsız tuzsuz et çıkarmak için kırk dolar ödeyeyim," falan demem.

Bir de incir. Sıçtığımın inciri. İncirin kesinlikle kötü bir tadı yok, hatta çekirdeklerinin o gıcır gıcır dokusuna bile alışabileceğimi düşünüyorum ama son derece yavan! Nar da yemesi zor, saçma sapan bir meyvedir ama içi eskiçağın büyüleriyle parlayan kakma yakutlarla bezenmiş gibidir, o yüzden tırnak kesiklerine benzeyen o minicik çekirdekleri yutar geçerim. Ama incir öyle mi? Üstüne üstlük pahalı da! Yirmi beş dolara beş yaprak acı maruldan ibaret salataların üstüne içleri minicik tümörlerle doluymuş gibi görünen o çirkin incirleri kesip kesip koyuyorlar. İlgilenirsek, seni ararız incir!

JB'ye gerçekleri yazdığımı fark ettim ama ne önemi vardı ki? Sonuçta alt tarafı yemekten bahsediyordum. Üstelik söylediklerimin hangisinin doğru hangisinin yalan olduğunu bilemezdi. O adamla hiç tanışmayacaktım ki.

Derken, hiç düşünmeden yazdım: Peki ya sen?

"Ne yazıyorsun?" diye sordu Jinx, Margo'nun arkasından.

"Tanrım!" dedi Margo, istemsizce dizüstü bilgisayarını kapattı, oysa aslında JB ile mesajlaşmasında yanlış bir şey yoktu.

Jinx sabahtan beri evin içinde dolaşıyordu. Uzun süre uzanmaması veya yatmaması gerekiyordu. Ayrıca eğilmemesi veya ağır kaldırması da gerekiyordu, o yüzden Bodhi açısından pek bir işe yaramazdı, gerçi neyse ki Bodhi o sabah sakindi. Margo geçenlerde Bodhi'ye yatak odasının dörtte birini kaplayan, acı verecek kadar neşeli müzikler çalan ve düğmelerine bastıkça ışıkları yanıp sönen kazulet gibi bir hoppala sipariş etmişti. Bodhi hoppalada oturmayı seviyordu, yirmi dakika boyunca orasıyla burasıyla oynayıp oyalanıyordu. Jinx belini incitmişken o yirmi dakikalar ve Bodhi'nin uykuda geçirdiği zaman, Margo'nun paylaşım yapıp mesajlara yanıt vermek için tek gerçek şansıydı.

"JB kim?" diye sordu Jinx.

"Ee, bir hayran," dedi Margo.

"Bayağı uzun bir mesaj yazmışsın. Onlara böyle şeyler yazdığını bilmiyordum."

"Normalde yazmıyorum ama bu adam e-posta başına yüz dolar ödüyor."

Jinx tek kaşını kaldırdı.

"Bir haltlar uyduruyorum işte. Kendimden falan bahsetmiyorum. Uydurma bir karakter falan yarattım."

Kısa bir sessizlik oldu. Margo, Jinx'in gözünün içine baktı çünkü söyledikleri doğruydı. Yalan bunun neresindeydi?

"Etkileyici," dedi Jinx, gülümseyip başını sallayarak. Margo'nun odasından çıkmak için herhangi bir hamlede bulunmadı.

"Parka kadar yürüyebilir misin, ne dersin?" diye sordu Margo. Madem çalışamayacaktı, bari Bodhi için bir şey yapayım, diye düşünmüştü.

"Evden uzakta ağrı girerse diye korkuyorum," dedi Jinx.

"E, kas gevşeticiye devam etmiyor musun?"

"Reçeteyi yaptırmadım," dedi Jinx.

"Baba!" Margo, Bodhi'yi hoppalasından alıp salona geçti, babası tepesinde dikilirken burası odası kadar klostrofobik gelmezdi en azından.

“Ya işte çok geç olmuştu, taksiciye de eczanenin önünde dur demek istemedim. Hem zaten almasam daha iyi.”

Margo olanı biteni doğru dürüst anlamaya çalışıyordu. “E, başka bir şey yazmadılar mı? Kas gevşeticiyle ağrı kesici aynı şey mi? Yoksa farklı şeyler mi?”

“Hem kas gevşetici hem ağrı kesici yazdılar. İkisi farklı şeyler.”

“Ne tür bir ağrı kesici?”

“Vicodin. Eğer sorduğun buysa, benimki değil. Yani, Vicodin de iyidir, yanlış anlama ama seksenlerde yazdıkları oksikodon falan gibi değildir.”

“Anladım,” dedi Margo. “Peki... ilaçları almak istiyor musun? Yani, almazsan nasıl hareket edeceksin ki? Sonuçta ağrın var.” Margo şimdi babasına gerçekten bakınca her şeyi net bir şekilde gördü. Saçına başına aklar düşmüştü. Kan ter içindeydi, yüzündeki kaslar gerilmişti.

“Ama tekrar bir şey başlamak istemiyorum... Tekrar...” Sesi ke-sildi. Âdeta nefes nefese kalmıştı. Margo bekledi. “O ilaçları o kadar çok istiyorum ki, kendimden korkuyorum. Üstelik ağrım olduğu için mi, yoksa bağımlı olduğum için mi istediğimi kestiremiyorum.”

“Ağrın var,” dedi Margo. “Tamam, peki ilaçların bende dursa, nasıl olur? Odamda bir yere saklarım, yerini bile bilmezsin. Sana yalnızca ihtiyacın kadarını veririm.”

“Böyle yapabiliriz,” dedi Jinx. Başını hızlı hızlı sallayarak, Margo’ya baktı. “Böyle bir şey yapabiliriz.”

Margo hayret etmişti. Jinx neredeyse anında yelkenleri suya indirmişti. “Tamam, eczaneyi arayıp bildirdiler mi? Nereye gidiyoruz? Çok heyecanlı, evden çıkıyoruz! Çıkılmışken bir şeyler yemek ister misin? Tiksinç bir şeyler?”

“Ne gibi?” diye sordu Jinx.

Margo ayartıcı bir edayla kaşlarını oynattı. “Arby’s gibi mesela?”

JB kendi sevdiği ve sevmediği yiyecekler listesini yazıp yollayınca, Margo büyülenmiş gibi okudu. Kabul etmek zorundaydı ki, JB Pringles konusunda haklıydı: Pringles’ın gerçekten önceden

çığnenmiş gibi bir tadı vardı. JB Rocky Road dondurmasını çok sevdiğini söylüyordu, bu da... Rocky Road'da bir sorun yoktu, Margo günün veya gecenin herhangi bir saatinde Rocky Road yiyebilirdi ama insanın en sevdiği şey olması biraz tuhaftı. Yani, kurabiye hamurundan da mı daha güzeldi? Cidden mi? Margo, JB'nin bu son derece yavan dondurmayı yüceltmesini sevimli bulmuştu. Öyle şaşırtıcı kişisel özellikleri vardı ki. Boynunun güzel tenini sımsıkı saran o inci kolyeyi düşünmeden edemiyordu.

Margo başlarda JB'nin internette kızlara mesaj yazıp karşılık almak için para ödemesini yalnızlığına yormuştu. İnsanlara, özellikle de erkeklere kendini çaresiz hissettiren türden bir yalnızlık çektiğini düşünmüştü. Oysa şimdi nasıl bir insanla karşı karşıya olduğunu kestiremiyordu, olsa olsa zengin biri olabilirdi. Gönderdiği tüm sorulara yanıt verirse, JB ona bin dolar borçlu olacaktı. Yirmi yaşlarındaki bir adamın nasıl bu kadar parası olabilirdi ve o parayı neden böyle harcardı?

Margo bir yandan yatakta Bodhi'yi emzirirken, bir yandan da tek elle yanıt yazmaya çalışıyordu.

JB Bey,

Ne yazık ki ücretimin arttığını bildirmek durumundayım. Atıştırmalıklar hakkındaki yanıtın o kadar keyifliydi ki, bundan böyle yanıt verdiğim her soruya karşılık senin de bir soruya yanıt vermeni isteyeceğim. Tabii, paraya ek olarak. Anlaştık mı? Bir sonraki sorum olarak, şunu öğrenmek istiyorum: JB gerçek adın mı, yoksa yalnızca JeliBon'un kısaltması mı? Seni JeliBon olarak düşünmekten kendimi alamıyorum.

Muck,

"Güleşin ne kadarı gerçek?" diye sordu Suzie o gece. *NXT* izliyorlardı. Margo'nun gözleri yuvalarından fırladı, şoke olmuştu: Suzie bunu sormaması gerektiğini nasıl bilmezdi?

Jinx dikkate değer bir sakinlikle yanıt verdi: “Bu yasaklı bir soru sayılır, Suzie. Bana sorabilirsin, kızmam ama başka bir güreşçiye sorsan, bir yumrukta yere serilirsin. Bir keresinde adamın biri barda güreşin ne kadar sahte olduğundan söz etmeye başlamıştı da Haku, ‘Ya, öyle mi? Gel, ne kadar sahteymiş, göstereyim,’ diyerek adamın burnunu ısıdırıp koparmıştı.”

“Aman Tanrım,” dedi Suzie. “Koparmak derken, bildiğimiz anlamda mı?”

“Aynen,” dedi Jinx, ciddiyetini vurgulamak için başını sallayarak. “Ama diğer soruna gelecek olursak, bunun yanıtını kimse bilmez.”

“Kimse neyi bilmez?” diye sordu Suzie.

“Ne kadarının sahte olduğunu. Tamamen sahtedir, tamamen gerçektir, çizgiler belirsizdir. Karakter nerede biter, gerçek benlik nerede başlar? Senaryoların çoğu kez gerçek hayattaki dinamikleri alıp büyütmesi de durumu iyice kötüleştirir. Mesela Vince’in Jeff Hardy’ye yaptığı hareket son derece etik dışıydı ve hepimizi rahatsız etmişti.”

“Aa, şu CM Punk meselesi mi?” diye sordu Margo.

“Evet, aynen,” dedi Jinx ve açıklamaya devam etti. “Jeff yıllardır madde bağımlılığıyla mücadele ediyordu, kronik sakatlıklar yaşadığı için güreşte madde kullanımı yaygındır ama Jeff özellikle kontrolden çıkmış ve güvenilmez biri olarak nam salmıştı. Vince de bunu bir hikâyeye çevirip Jeff’i *straight edge*’ olmakla kafayı bozmuş CM Punk’la karşı karşıya getirdi.”

“Ay, ne kadar ayıp!” dedi Suzie.

“Yani, gördüğün gibi, gerçek ile gerçek olmayan arasındaki çizgi birazcık... birazcık kırılmış.”

“Peki ama ya ringde? Ringde olanlar ne kadar gerçek?”

“Duruma göre değişir. Yani, canın acıyor mu? Evet. Sakatlanıyor musun? Evet. Sahnede var güçleriyle birbirlerinin kafalarına yumruğu geçiriyorlar mı? Hayır, öyle olsa haftada altı gece çalışmaları mümkün olmazdı. Burada daha çok bir koreografi söz konusu. Balenin de koreografisi var ama gerçek olup olmadığı sorulmaz.”

* Punk kültürüne ait, sigara, alkol ve uyuşturucu kullanımını reddeden yaşam tarzı. (ç.n.)

“Anladım,” dedi Suzie ama aldığı yanıtın pek tatmin olmadığı belliydi.

“İşin büyüü burada,” diye sürdürdü Jinx. “O büyüün işe yaraması için sahici olması şart ama aynı zamanda da biliyorsunuz ki doğası gereği sahte. Neon renklerde taytlar giymişsin, elinde mikrofon tutuyorsun... Gerçek dövüşler böyle başlamaz.”

“İşe yaraması için sahici olması şart ne demek?” diye sordu Margo.

“Yani, bir maç inanılmaz akrobasi hareketlerine sahne olsa bile, gerçek bir dövüş psikolojisi yaşatmalı. Bir güreşçinin büründüğü kişilik fazla sahteyse işe yaramaz, asla başarılı olamaz. Gerçeklik hissi vermeli. Ama kendine dair bir anlayışa sahip olmak, ‘Beni tanımlayan, en kısa ve öz nitelikler bunlar bunlardır,’ demek zor iştir.”

“Evet, bayağı zor görünüyor,” dedi Margo. Zihnindeki çarklar çoktan dönmeye başlamıştı. Belki de en başından beri yanlış düşünüyordu. Arabella’ya daha çok benzemesine gerek yoktu, Margo asla o kadar heyecan uyandıracak şekilde, o kadar pervasızca saldırgan olamazdı. Ayrıca *Fortnite* oyununu da o kadar iyi oynayamazdı. Belki Margo’nun yapması gereken daha çok kendisi olmaktı. “Bir karakter yaratıp ona uygun davranmaktan bahsediyorsun sanmıştım. Oysa sen aslında kendini bir karaktere dönüştürmekten bahsediyorsun. Kendini âdeta bir çizgi film karakterine dönüştürmekten.”

“Aynen öyle,” dedi Jinx. “Aynen. Ama kendini bir çizgi film karakterine dönüştürecek kadar iyi görmekte zorlanabilirsin!”

“Ben zaten bir çizgi film karakteri sayılırım,” dedi Margo.

Jinx yan yan baktı. “Ne bakımdan?”

“Budalanın tekiyim,” dedi. “Sıradan bir tipim.”

“Seni asla budala ya da sıradan olarak tanımlamazdım,” dedi Suzie.

“Değil miyim?”

“Değilsin, budala olamayacak kadar korkutucusun.”

“Korkutucu muyum?”

“Evet,” dedi Jinx düşünceli düşünceli. “Biraz korkutucusun. Yani, ben de korkutucuyumdur. Benden almışsındır belki.”

Suzie başıyla onaylıyordu. “Doğru, ikiniz de çok ama çok korkutucusunuz.”

“Bir dakika, ben güreşteki kötü karakter miyim yani?” diye sordu Margo.

“Evet,” dedi Jinx. Biraz düşüncü. “Bence sen doğuştan kötü karaktersin. İyi karakter olmak istediğini biliyorum. Bunu kötü olmak gibi düşünme... yıkıcı olmak gibi düşün.”

Margo baldırındaki batık kılı çıkardı. “Anlamıyorum. Ben şu anda iyi karakter de değilim, kötü karakter de. Birey bile değilim, bir çift memeyim. Zaten yalnızca vücudunun fotoğraflarını göstererek bir karakter nasıl oluşturabilirsin ki?” Arabella’nın *Fortnite*’ı vardı, oynayacak, yapacak bir şeyi vardı. Margo’nunsa öyle bir şeyi yoktu.

“İşte asıl soru bu,” diye mırıldandı Jinx. İlaçlarını almaya başladığından beri, gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı, neredeyse coşkun bir hali vardı. “Nasıl diğerleri gibi anonim bir çift meme olmaktan çıkıp önem taşıyan tek meme çifti olmayı başarabilirsin? Gerçeklik hissi vermeli ama o hissi nasıl yakalamalı? Yıkılmazmışsın gibi, kendini dünyaya sunacaksın ama elbette o kadar dayanaklı olamayacağın için, fena halde incineceksin. Yine de o vazgeçiş, o pervasızlık ve... ve o işe cesaret etmek güzel şeydir.”

Margo kırk yıl düşünse babasının onu böyle anlayacağı aklına gelmezdi.

“Neye ihtiyacın var, söyleyeyim,” dedi Jinx. “Arkadaşlara.”

“Arkadaşlara mı?” dedi Suzie.

“Karşılıklı oynamak için. Ortamı kızıştırmak gerek. O kıçların koltuğa yapışması için, ortamı kızıştırmak gerekir.”

Margo babasının ne demek istediğini hemen anladı. Jinx arkadaşlardan daha önce de bahsetmişti ama Margo yalnızca çapraz tanıtım açısından düşünmüştü, içerik üretimi açısından hiç düşünmemişti. “İnsanlarla etkileşime geçmem gerek. Farkımı ortaya koyup bir çift memeden ibaret olmadığımı göstermek için başka karakterlere ihtiyacım var. Güreşte iyi karakterin kötü karaktere, kötü karakterin de iyi karaktere ihtiyacı vardır.”

"Aynen öyle," dedi Jinx. "Tam üstüne bastın, ufaklık."

Margo aslında daha önce bu kadarını kendisi de düşünmüştü ama başka birini seks falan yapmadan içeriğine nasıl dahil edeceğini bir türlü bilememişti. Oysa yanıt en başından beri burnunun dibindeydi.

"Bir *promo* videosu çekmeliyiz," dedi Margo.

Margo'nun maça değil, maçtan önceki haftalarda yapılan propagandaya ihtiyacı vardı. Nasıl aklına gelmemişti? *Promo* videoları neredeyse işin en önemli kısmıydı, seyircinin maçı seyredecek kadar merak etmesinin tek nedeni o videolardı.

"Nasıl yani?" diye sordu Suzie.

"TikTok videoları çekeceğiz," dedi Margo.

"Biz dediğin kim?" diye sordu Jinx.

"Henüz bilmiyorum," dedi Margo. "Arkadaşlar."

"Arkadaşlar," dedi Jinx, hafifçe gülümseyerek başını salladı.

O gece MalafatCenderesi'nin hesabına girip bir süredir aklıma takılan fotoğrafı buldum. Fotoğrafta bikiniyle sahildeydi. Arkasında bir iskele görünüyordu, iskelenin üstünde de kırmızı çatılı, altıgen, kulübe benzeri küçük bir bina vardı. Fotoğrafı yakınlaştırabildiğim kadar yakınlaştırdım. Yüzde yüz olmasa da oldukça emindim ki, o bina Ruby's Diner'dı, iskele de Huntington Beach'deydi. Ayrıca internet sitesinde SukulentGülü adıyla OnlyFans hesabı olan başka bir kızla bir *podcast* yayınladığını fark edince, o kızın hesabına da abone olup sayfasını inceledim.

SukulentGülü sevimli ve seksi bir köpek yavrusuna benziyordu. Platin sarısı uzun saçları sırtına çarşaf gibi dökülüyordu. Ona teatral bir hava katan takma kirpikleri vardı, memeleri de o kadar büyük ve o kadar yuvarlak ki, on iki yaşındaki bir oğlan çizdi sanırdınız. Hesabı MalafatCenderesi'ninki kadar ilginç değildi, görünüşe göre penisleri de değerlendirmiyordu. Instagram'da yalnızca on beş bin takipçisi vardı, yani neredeyse MalafatCenderesi'ninkinin yarısı kadar. İyi karakter olduğu gün gibi ortadaydı.

MalafatCenderesi'nin hesabına tıklayıp mesaj yazdım: Galiba ikimiz de Güney Kaliforniyalıydık, eğer gerçekten öyleyse acaba *podcast*'ine konuk olabilir miydim? Yanıt geldi: Evet, Huntington Beach'teydiler. Arabayla gelebilecek kadar yakınlarda mı oturuyordum? Zamanlamam muhteşemdi çünkü o haftaki konuk iptal etmişti. Yarın kayıt için onların dairesine gidebilir miydim? Meğer SukulentGülü, MalafatCenderesi'nin ev arkadaşıymış. Jinx'e sordum. Evet, yarın gelebilirdim. Jinx hâlâ Bodhi'yi indirip kaldıramayacağı için, Suzie hasta olduğunu söyleyip izin alacaktı. SukulentGülü adresi verdi. Her şey ayarlanmıştı. Bir *podcast* yayınında ne söyleyebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu ama iş başa düşünce bir şekilde halledecektim artık.

JB'den hâlâ haber çıkmamıştı. Margo bunu kafaya takmamaya çalışıyordu. Gece yarısına doğru, tam uyumak üzereyken, durmadan telefonunu kontrol etme takıntısının ödülünü aldı:

Hayalet,

JB benim adım ama hayır, açılımı JeliBon değil, ne yazık ki.

Jae Beom.

Ada karşılık ad, ne dersin?

JB

Margo'nun kalbi küt küt atıyordu. Korkudan mıydı, yoksa heyecandan mıydı, bilemedi. Bir yanı adını söylemek istiyordu. Ne zararı olabilirdi ki? Dünyada binlerce Margo vardı herhalde. Ama adam yarın öbür gün onu öldürürse, arkasından, "Gerçek adını verdiğine inanamıyorum!" derlerdi.

İnanmayacaksın ama kimlikteki adım JeliBon, yazdı Margo.

Çok güzel bir ad, dedi JB.

Zarif, dedi Margo. Soflistike.

*

JB: Demek ikimiz de JB'yiz.

AçHayalet: Üçümüz de demek istedin herhalde (köpeğini de katıyorum).

JB: Bu kadar büyük bir tesadüfte ancak kaderin cilvesi olabilir.

AçHayalet: Annem adımı senin yeğenin koymasına izin vermiş, öyle işte...

JB, Margo'yu gülmekten gözünden yaş gelme emojiyle ödüllendirdi.

AçHayalet: Sana bir soru daha sorabilir miyim?

JB: Olur ama önce sen benimkine yanıt vereceksin.

AçHayalet: Anlaştık.

İlkokul aşkın, diye sordu JB.

AçHayalet: Çok kolay. Hayatta inanmazsın ama adı Branch Woodley'di. Annesi tam bir hippiydi. Öğretmenler düşüncelerini okuyamasın diye annesinin sandviçini sardığı alüminyum folyodan küçük bir şapka yapardı. Gözlerimizi kapatıp ağaçların kabuklarına dokunarak onlarla iletişim kuruyormuşuz gibi davranırdık. Şimdi benim sorum geliyor: Bu soru cevap olayını buradaki diğer kızlarla da yapıyor musun?

JB: Hayır.

AçHayalet: Sadece hayır mı? Daha fazlası yok mu?

JB yüz dolar bahşış gönderdi.

Margo bakakaldı, biraz canı sıkılmıştı. Ardından bir mesaj geldi:

JB: Hiç altına sıçtın mı?

AçHayalet: Evet.

Gönder tuşuna bastı. Lisede kimya finalinde önceki gece çok fazla mango soslu kanat yediği için altına sıçmıştı.

JB: Daha fazlası yok mu?

AçHayalet: Sen soyunmazsan, ben de soyunmam.

JB: 🐼 Anlaştık. Açıkçası bu işe bir nevi trollemek için girmiştim. OnlyFans'i duyunca, nasıl bir yer diye merak ettim. Sen takip ettiğim ilk kızlardan birisin. Seninle konuşmak her şeyden daha ilginç geldi, bilmiyorum, belki de nerd dürtüsüdür. Hayatımda bir kez kucak dansı yaptırdım, onda da kadınla konuşmaya çalıştım. Belki de on iki yaşındayken oynadığım Doğruluk mu, Cesaret mi oyunu cinsel açıdan hafızamda gereğinden fazla iz bırakmıştır.

Margo, Doğruluk mu, Cesaret mi oynamayı hep sevmişti. Bunu düşünerek, ağır ağır başını salladı. Gerçekten internetteki bir yabancıya da gerçeği söyleyemezsen, kime söyleyebilirsin ki, diye yazdı Margo.

Başka bir yüz dolar ve bir mesaj daha geldi:

JB: Eğer istemiyorsan, altına nasıl yaptığını detaylarıyla anlatmak zorunda değilsin. Kaka fetişim falan yok. Yalnızca eğlenceli bir öykü çıkar diye ummuştum.

AçHayalet: Peki, öncelikle şunu söyleyeyim, kimya öğretmenim Yeni Zelandalıydı ve öyle koyu bir aksanı vardı ki ne söylediğini anlamakta bir hayli zorlanıyordum...

ON İKİNCİ BÖLÜM

SukulentGülü ile MalafatCenderesi, dışı dekoratif sıva kaplama apartmanlardan oluşan ve mezar kadar sessiz bir sitede oturuyordu. Margo kendi ayak seslerinin yankısını duyuyordu. Arabasından çıkıp ikinci kattaki daireye varana kadar tek kişi bile görmemişti.

Kapıyı SukulentGülü açtı. Üstünde belli ki kollu battaniyenin bir türevi olan, kahverengi pelüş ayıcık kumaşından yapılmış, svet-şört-gecelik karışımı bir kıyafet vardı. Sutyen takmamıştı. Margo, SukulentGülü'nün bir sürü çıplak fotoğrafını görmüş olsa da kanlı canlı karşısında duran memelerini yine de etkileyici buldu: O kadar büyüklerdi ki vücudunun geri kalanından bağımsız hareket ediyorlardı. "Ayy, tanıştığımıza çok sevindim!" diye bağırarak Margo'yu kucakladı. SukulentGülü'nün yüzünde hâlâ geceden kalma göz makyajı vardı. Yüzü gözü dağınıkken daha da sevimli olmuştu. Platin saçları da pahalı şampuanlar gibi kokuyordu.

"Saçma olacak ama sana ne diye hitap edeyim?" dedi Margo. SukulentGülü'ne Rose' diyebileceğini düşünüyordu ama MalafatCenderesi'ne ne diyeceğini hiç bilemiyordu.

"Mükemmel bir soru. Benim adım Rose. Bu arada bilesin, Rose benim gerçek adım ve programda bana böyle hitap edebilirsin ama o KC'yi kullanıyor. MalafatCenderesi'nden bahsediyorum yani."

"Anladım," dedi Margo saçını kulağının arkasına ittirerek.

"Sen gerçek adını kullanıyor musun?"

"Hayır," dedi Margo. "Şey yapsak, bana Hayalet desek, olur mu?"

"Olur tabii! Ay, çok tatlısın," dedi Rose. "Çok gerginsin, buna bayıldım! Haberin olsun, KC son derece kabadır, senden

* (İng.) Gül. (ç.n.)

hoşlanmadığını düşünürsün, gerçekten de hoşlanmaz. Kimseden hoşlanmaz. Ama özünde çok hassas biridir, onu seven herkesi sever, o yüzden cesur ol. KC sabah insanı değildir.”

Tam o sırada küçük, beyaz bir köpek pıtı pıtı koşarak antreye girdi ve deliler gibi etrafına bakıp havlamaya başladı.

“Şışt,” dedi Rose ve köpeği kucağına aldı. “Bu Biotch. Çok ama çok yaşlı bir köpekçik. Öyle değil mi? Öyle değil mi, küçük ihtiyar cadalo?”

Minik köpek kataraktan sedef sedef olmuş gözleriyle etrafına bakındı. Kaniş kırmasıydı. Rose köpeğin gözyaşlarıyla ıslanmış ağzını öptü.

“Benimle gel.” Rose, Margo’yu salona götürdü, içerisi o kadar derli topluydu ki âdeta düşmanca bir havası vardı. Beyaz halı, beyaz deri kanepeler, siyah metalden camlı sehpa. Rose kanepelere oturdu, Biotch’u da yanına koydu. Biotch oturur oturmaz koltuğa işedi, altından sarı sarı sular aktı. “İşte bu yüzden bize deri kanepeler şart!” dedi Rose ve kâğıt havlu getirmek için kollarıyla destek alıp kalktı. Biotch tir tir titreyerek olduğu yere çömeldi.

Rose çişini temizledikten sonra, kocaman pembe kupalarda kahve getirdi. “Çok seksisin!”

“Teşekkür ederim,” dedi Margo. Karşılığında söyleyebileceği bir şey bulmak için çırpınıyordu. “Senin de memelerin muhteşem!”

“Dokunmak ister misin?” diye sordu Rose. “Haydi, çekinme! Bak, üstlerine bir şey koyunca, duruyor. Yasaklı sehpa!” Ayağa kalkıp kahve kupasını tam memelerinin üstüne koydu. Bir o yana bir bu yana döndü, kupa olduğu yerde kaldı. Margo’nun şaşkınlığı taklit değildi. Şimdi gerçekten o memelere dokunmak istiyordu. Ne özellikleri vardı da kahve kupasını böyle sabit bir şekilde tutabiliyorlardı?

“Memelerin şey mi...” Silikon mu, diye sormanın kabalık olup olmayacağını kestirememişti.

Rose hemen söyledi: “Ha, tabii, yüzde yüz.”

“Ne zaman yaptırdın?” diye sordu Margo.

“Üç yıl önce falan. Ama hep istemiştim. Yani, altı yaşımdan beri falan silikon taktırmak istediğimi biliyordum.”

“Altı yaşındayken mi? Silikon taktırmanın ne olduğunu biliyor muydun ki?”

“Tabii ya. Anneannemin evinde televizyonda Dolly Parton’ı görmüştüm. Onunkilerin silikon olduğunu anlamamışımdır belki ama onun özel biri olduğunu anlamıştım. Yani, o sıradan biri değildi, Dolly Parton’dı.”

Margo şaşkınlıktan küçükdilini yutacaktı. Dediği doğrudu. İnsan öyle memelerle sıradan biri olamazdı.

Rose meğerse fizik okumuştı, hatta yüksek lisansa da başlamış ama yarım bırakmıştı. Margo kendi üniversite deneyiminden bahsetmek zorunda kalmamak için banyonun yerini sordu.

Döndüğünde Rose’u salonda göremeyince biraz telaşlandı, oracıkta aval aval dururken Rose ile KC’nin konuşma seslerini duydu. Sessizce koridorda yürüyüp ikilinin bulunduğu odaya bir bakış attı. İçeriye küçük bir kayıt stüdyosu kurmuşlardı, kollu stantlarda duran alengirli mikrofonların önünde döner sandalyelerde oturuyorlardı. İçerisi gerçek bir radyo istasyonu gibi görünüyordu ama masa üstlerinde müsli bar paketleri, boş su şişeleri, elektronik sigaraya benzeyen bir şey ve kesinlikle mor bir anal tıkaç olan başka bir şey vardı.

“Hah, gelmişsin. Haydi gel, biz hazırız!” dedi Rose, Margo’yu görünce.

KC başını bile kaldırmadı. Önündeki minyatür kâseye benzeyen şeyin içindeki çayı karıştırıyordu. Sandalyede otururken o kadar ufak tefek görünüyordu ki, insanın gözünü tırmalıyordu.

“İşte seninki,” diyen Rose, boş yeri işaret etti. O sandalyenin önünde de küçük bir kâse vardı. Margo oturup kâseye bakarak içindekinin ne olduğunu kestirmeye çalıştı: Et suyu muydu, yoksa deri kokan bir çay mıydı? Margo’nun önünde o alengirli mikrofonlardan yoktu, öylece masaya sabitlenmiş, daha sıradan bir mikrofondan onunki. Kulaklıkları fark edince, hemen kulağına taktı. Takmasıyla

birlikte de Rose ile KC'nin söylediği her şey cam gibi netleşti, sanki kafasının içinde konuşuyorlardı.

Margo küçük kâseden çekine çekine bir yudum aldı. Tadı mantara ve ağaç kabuğuna benziyordu, gerçekten berbattı. “Nedir bu?” diye sordu.

“Mantar çayı,” dedi Rose.

KC kikirdeyerek mıy mıy bir sesle usulca Margo'nun, “Nedir bu?” deyişini taklit etti. Ses Margo'nun kulaklıklarında patladı.

“Ya, bir dakika, ben daha önce hiç içmedim,” dedi Margo.

“Hayatta aklıma gelmezdi,” dedi KC.

“Çok heyecanlı!” dedi Rose.

“Yok, kusura bakmayın,” dedi Margo. Üçünün sesinin de kulaklarında aynı tonda yankılanması dayanılmaz bir şeydi. “Yani, ben bunu içemem.”

“E, ama mecbursun,” dedi KC. “Yayının bir parçası bu.”

“Eski bölümleri dinlediğini sanıyordum?” dedi Rose.

Margo donakaldı. Tek bölüm bile dinlememişti, ona rağmen KC'ye yayının büyük hayranı olduğunu yazmıştı. “Yani, dinledim tabii. Yalnızca zorunlu olduğunu bilmiyordum.”

“Her yayında mantar çayı içeriz,” dedi Rose nazikçe. “Hatta tüm olayımız bu.”

Margo terlemeye başladı. Korkusu yüzüne yansımış olmalıydı ki, Rose yumuşayarak: “Canım ya, eğlenceli olacak. Korkma, çok iyi vakit geçireceksin! Yarısını içsen de olur.”

Margo nutku tutulmuş bir halde başını salladı.

“Hepimiz çayımızı bitiriyoruz,” dedi KC. Bu o kadar sessiz bir emirdi ki Margo, Rose'un daha fazla direnmeye çalışmayacağını biliyordu.

Margo dokunsalar ağlayacaktı. Nasıl ayılıp da eve kadar araba kullanacaktı? Burada, bu korkunç insanlarla ne kadar kalması gerekecekti? Eve varınca, Bodhi'yi emzirmek için ne kadar beklemesi gerekecekti? Mantarlar hakkında hiçbir bilgisi yoktu, vücuttan ne kadar zamanda atıldıklarını da bilmiyordu. Yine de oradan çıkıp

gitmeyi aklına getiremiyordu. Küçük kâseyi eline alınca, Rose cesaret verircesine başıyla onayladı. Margo çayından bir yudum aldı.

KC, "Haydi, şu boktan programa başlayalım," deyince, Rose düztü bilgisayarının başına geçti ve programın açılışını yaptı. Rose konuşurken, Margo telefonunu çıkarıp deliler gibi Jinx'e mesaj yazdı: Bana mantar içirdiler, etkisi ne kadar sürecektir bilmiyorum, kusura bakma, kafayı yemek üzereyim. Rose konuşmasını bitirip beklentiyle Margo'ya bakarken, Margo mesajı gönderip başını kaldırdı.

"Burada olmak çok güzel," dedi Margo.

Yaklaşık iki saat geçmişti ama kayıt hâlâ bitmemişti. Margo kaydı nasıl düzenleyip de bir saate indireceklerini merak ediyordu. KC de Rose da giderek çizgi film karakterlerine benzemeye başlamıştı, gözleri tuhaf tuhaf parlıyordu. Biotch'un tüyleri buğday tarlaları gibi dalgalanıyordu. Teker teker OnlyFans'e nasıl girdiklerini konuşmuşlardı, Margo da henüz vajinasının fotoğrafını paylaşmadığını itiraf etmişti.

"Paylaşmadın mı?" dedi Rose hayretler içinde.

"Durumdan en iyi şekilde faydalanmasını bil," dedi KC. "*Taco*'na görkemli bir giriş yaptır."

"Kesinlikle," dedi Rose. "Keşke şimdiki aklım olsaydı. Vajinamı ilk kez paylaştığımda elli papel falan istemem gerekiyormuş meğer. Oysa ben gittim, üç dolara satışa çıkardım. Ne kadar üzücü bir şey, biliyor musun? Güzelim vajinacığımın değeri üç dolar mıymış yani?"

"Sevgili Vajina!" dedi KC sahnede haykıran bir erkeğin sesiyle. "Kıymetlimiz Vajina!"

"Öğrendiğim iyi oldu," dedi Margo.

"Vajinan için Noel takvimi tarzı bir geri sayım yapsana!" dedi Rose. "Dünyadaki tüm erkeklere Noel hediyen bu olsun!"

Margo bir ahırmış gibi, vajinasının tam ortasına montajla küçük bir İsa bebek koyduğunu hayal etti.

KC mikrofona gürültüyle geçirdi.

“KC, sen OnlyFans’e nasıl girdin?” diye sordu Margo. KC son derece rahat bir tip olduğu için, Margo’nun korkusu kısmen azalmıştı. Margo bu soruyu sorduğunda, KC taytının üstünden hatır hatur kaşısını kaşıyordu.

“Beni Rose soktu,” dedi KC.

“Ben sokmadım!”

“Sen soktun, ‘KC hayatını uyuşturucu kullanarak ve onunla bununla yatıp kalkarak harcayacaksan, en azından bu işten para kazan,’ dedin. Ben de, ‘Tamam, bana bir hesap aç,’ dedim!”

“Dünya umurunda değil,” dedi Rose gülümseyerek. “Bütün parasını ben idare ediyorum çünkü ona kalsa, anne babasının evine tonlarca kum gönderecekti.”

“Kargo ücreti yok, Rose! Üç yüz ton kumun üstüne kargo ücreti almıyorlar. Aklın alıyor mu? O kadar kumdan kurtulmaları ne kadar zor olurdu, bir düşün!”

Sonrasında üçü de kustu. KC, “Ben bir denizhiyarıyım,” diyerek masanın altına uzandı, artık mikrofon sesini uzaktan alıyordu. Vücutlarını parçalamak ya da asitte eritmek isteyen erkekleri konuştular. “Görmezden gelmek giderek kolaylaşıyor kolaylaşmasına,” dedi Rose. “Ama bir gün adamın teki çıkıp bir fotoğrafımın altına ‘tam kesekâğıtlık’ gibi basit bir yorum yazacak, ben de hıçkıra hıçkıra ağlayacağım.”

“Of, ben ciddi ciddi ölmek istiyorum,” dedi KC uzaktan gelen sesiyle. “Hem de her gün.” Neden sanki kulaklıklarını takıp mikrofonun başına geçeceğine, ısrarla karanlıkta, asıl sohbet ortamının yankılı gölgelerinde oturuyordu?

“Gerçekten ölmek istemiyorsun,” dedi Rose. “Kandan korkar. Azıcık bile kan görse bayılır.”

“Doğru. Çok hassasımdır,” dedi KC.

“Asıl sorun ne, biliyor musunuz?” O esnada Margo kendi düşüncelerine kapılmıştı. “Zaman neden yalnızca tek yönde ilerliyor? Yani, nedenini bilen var mı?”

“Valla, eğer ışık hızında hareket edebilseydik, zamanı tamamen durdurabilirdik,” dedi Rose.

KC doğruldu. “Bu odadan çıkmalısınız,” dedi. “Bu bilgisayar şer yuvası. Şuna bakın. Şu sikik şeye bakın.”

Üçü birden bilgisayara baktı. Bilgisayar gerçekten de acayip şekilde kötü niyetli görünüyordu.

Salona girdiler, sıcacık gün ışığı içerisini aydınlatmıştı. “Aman Tanrım, KC, gerçekten haklıymışsın,” dedi Margo. “Burası çok daha iyiymiş.”

“Gerçekten de öyle,” dedi Rose. Üçü birlikte salonun halısına yığıldı. Biotch herkesi şaşırtarak Margo’ya yaklaşıp yanına kıvrılıverdi.

“Neden benden hoşlanmaya başladı şimdi?” dedi Margo. “Daha önce hoşlanmamıştı, şimdi hoşlanıyor.” Margo, Biotch’un gözyaşlarıyla kaplı küçük yüzüne baktı. “Belki de düşüncelerimi okuyabiliyordur,” diye sürdürdü. “Aman Tanrım, az daha unutuyordum, çocuklar size bir şey sormam lazım!”

“Nedir?” diye sordu Rose, aniden ciddileşmişti.

“TikTok hesabınız var mı?” diye sordu Margo.

KC gülmeye başladı. “Soracağın bu muydu?”

“Yok, yani, bir fikrim var da,” dedi Margo. Derdini doğru dürüst anlatamayacağından korkuyordu. Biotch’un ufak tefek gövdesini okşadı. Emzirme ihtiyacından memeleri öyle şişmiş, öyle düğüm düğüm olmuştu ki, teninin altında iki baş karnabahar varmış gibi hissediyordu. Üstelik Bodhi’yi de o kadar çok özlemişti ki, onu bir saniyelğine bile düşünse, memelerinden süt sızmaya başlıyordu. Bir ara banyoya geçip Jinx’i aramış, işi bitince gelip onu almasını istemişti. Araba kullanması mümkün değildi. Sonra Jinx’in ona kızdığını sanıp ağlamıştı. Oysa Jinx kızmadığını defalarca söylemişti. Tüm bunları kafasındaki o fikir uğruna yaptıysa ama o fikrini pazarlamayı bile başarmazsa, kendine nasıl saygı duyabilirdi, hiç bilmiyordu. “Bir fikrim var ve çocuklar, bana güvenirseniz, bizi inanılmaz ünlü yapabileceğime adım gibi eminim. Hem ünlü hem zengin. Aşırı zengin. Ama aynı zamanda da ünlü.”

“Oldu, tamam,” dedi KC. “Çok sıkıcı. Gerçekten böyle mi yapacaksın? Halüsinasyon kafasında mısın, yoksa bir tezgâh falan mı çeviriyorsun?”

Rose, KC'yi susturdu. "Ne demek istiyorsun, canım?" dedi.

Margo kar taneleri misali hareket ediyor görünen dokulu tavana bakıyordu. "Bakın şimdi, Vegeta ile Goku var ya? Onları TikTok ile OnlyFans gibi düşünelim."

"Hangisi Vegeta?" diye sordu KC şüpheli şüpheli.

"TikTok olsun," dedi Margo.

"TikTok Vegeta olamaz," dedi KC. "İmkânsız."

"Demek istediğim, füzyon-ha. Füzyon-ha! Çünkü OnlyFans'te keşfedilme imkânı yok ama para kazanma imkânı çok, TikTok'ta da tüm olay keşfedilmek ama para kazanma imkânı yok. Bu ikisi birbirleri için yaratılmışlar. Resmen kaderlerinde birbirlerine bağlanmak var. Eğer bunları birlikte kullanırsak, bir süper güç elde etmiş oluruz. Para kazanma ve keşfedilme imkânı birleşir."

"Yani, sözün özü TikTok kullanmalıyız, diyorsun," dedi KC. "Sana en başında TikTok'a girmeni söyleyen bendim zaten."

"Hayır, ben karakter yaratmak için TikTok'u kullanalım, bunun için de birlikte çalışalım, diyorum. Eğer tek bir karakterin varsa, yapabileceklerin doğal olarak sınırlanır. Mr. Beast kanalında arkadaşları olduğu için daha çok izleniyor. Bize de bu gerek. Karşılıklı oynayabiliriz, yan hikâyeler üretebiliriz, birbirimize eşek şakaları yapabiliriz, bu da bize öbür sosyal medya platformlarının izin verdiği ölçüde genel kitleye uygun içerikler üretme imkânı verir."

"Şimdi de YouTube kanalı mı yapalım diyorsun?" diye sordu Rose.

"Yani, olabilir, evet," dedi Margo "Ama bence TikTok'la başlamalıyız. Tamam, şöyle düşünün, KC: Rose'un seni sevmesi bir denge unsuru oluşturuyor. Rose'un tatlılığı senin acılığının toksikliğini azaltıyor."

"Toksik!" diyen KC, karın üstü döndü.

Margo devam etti: "Rose da kolayca aptal sanılabilir, oysa aptal olmadığı belli, yoksa KC kadar karmaşık bir yaratığı nasıl evcilleştirirdi?"

"Rose aptal değildir," dedi KC.

"Evet, biz bunu biliyoruz çünkü Rose'la tanıştık ama sırf memelerine bakarak fizik okuduğunu anlamak mümkün değil."

Rose, Margo'nun elini tutup sıktı. "Seni seviyorum," dedi. "Evet diyoruz."

"Hiçbir halta evet demiyoruz! TikTok yatırım yapmaya değmez. Sırf OnlyFans bağlantılarını paylaştıkları için yüz bin takipçili hesaplarını kaybeden kızlar biliyorum."

"Linktree kullanırsınız," dedi Margo.

"TikTok çok katıdır ama, soyunamazsın, kafana göre her şeyi yapamazsın."

"Soyunmamıza gerek yok. Tamam, tamam," dedi Margo ve ayağa kalkıp ellerini kollarını kullanarak anlatmak için Biotch'u Rose'a verdi. "Şimdi TikTok'taki en seksi müziği seçiyorsun, şöyle dans müziği falan. Karşına ufaktan dans eden Rose çıkıyor. Giyinik ama seksi. Güzel, dans eden seksi bir kız falan, diye düşünüyorsun ama sonra arkasındaki kanepeyi fark ediyorsun. Kanepe hareket ediyor. İçinden KC çıkıyor ve atlayıp seni korkutuyor, video da orada bitiyor. Ya da sen onu korkutuyorsun. Sonuçta video çılgınlıkla bitiyor."

KC de Rose da bir şey söylemedi.

Margo kendini çaresiz hissediyordu. Keşke kafası bu kadar güzel olmasaydı da son yirmi dört saattir içinde büyüyen hayalin muazzamlığını anlatma umudu olsaydı. "Düzülecek bir vücut olacağımıza, birlikte çalışarak *birey* olacağız. Birbirimizi insanlaştıracamız. Eğer bizi normal şeyler yaparken görürlerse, seksi bir şeyler yaptığımızda daha gerçek geliriz! Oyuncak bebeklerden fazlası oluruz!"

"Canım, bu kadar akıllı olduğunu bilmiyordum!" dedi Rose.

"Bence değmez ya," dedi KC. "TikTok yapılır yapılmasına ama Instagram'da olanlardan sonra, sosyal medyaya bel bağlamak istemiyorum."

"Instagram'da ne oldu ki?" diye sordu Margo.

"SESTA-FOSTA' yasası," dedi Rose. "İkimiz de OnlyFans'e aslında Instagram sayesinde girdik, parti ortamlarına meraklı olduğumuz için çok takipçili hesaplarımız vardı..."

* Seks Tacirlerini Etkinleştirmeyi Durdurma Yasası ve Çevrimiçi Seks Ticaretile Mücadele Yasası (e.n.)

“Beş yüz binden fazla takipçim vardı!” diye haykırdı KC.

“İkimizin de hesabı silindi, sıfırdan başlamak zorunda kaldık. Altı ay falan oldu. Sırf profilimizde OnlyFans hesabımızın linkini verdik diye. Ağzı bir kere yandı yani.”

“Haklı tabii,” dedi Margo. “Gayet haklı. Ama TikTok kadar kolay viral olabileceğimiz başka bir platform yok. Bence denemeye değer. Yani, en kötü ne olabilir ki? Hem zaten videoları aynı zamanda Instagram’da da paylaşabiliriz, YouTube’a da koyabiliriz, ille TikTok’la sınırlı kalmak zorunda değiliz. Genel kitleye uygun içeriğe odaklanıyormuşuz gibi düşün.”

“Aklında yüzde kaç var?” diye sordu Rose.

“Viral olursak, insanların kaçta kaçını mı abonemiz olur?” diye sordu Margo. “Yani, bilmem ama yüzde biri bile olsa, eğer yeterince viral olursak...”

“Hayır, sana kazancımızın yüzde kaçını borçlu olacağız? Sonuçta büyük bir reklam mekanizması tasarlamayı öneriyorsun, bizim de bunun bir parçası olmak için sana para ödememiz gerekecek herhalde.”

“Oo,” dedi Margo. “Evet ama henüz o kadar yol katetmedim. Önce bir bakalım, işe yarayacak mı?”

“Bence en azından bir denemekten zarar gelmez,” dedi Rose.

“Ben hâlâ aptalca olduğunu düşünüyorum,” dedi KC.

“Bana bir hafta verin, bir şeyler yazayım, sonra buluşuruz, siz de filme çekmek isteyip istemeyeceğinize karar verirsiniz.”

“Canım,” dedi Rose. “Korkarım, sen kendi çıkarını pek düşünmüyorsun. Tüm işi üstlenmen gerektiğine emin misin? Okulda grup projesi yapmıyoruz sonuçta.”

“E, çocuklar, farkında mısınız, benim Instagram’da bin takipçim var, sizinse otuz bin. Sizinle çalışmak benim için zaten çok ama çok büyük bir adım.”

“Doğruya doğru!” diye haykırdı KC.

“Tamam, biraz içim rahatladı,” dedi Rose.

“Size başka bir şey daha söylemem gerek,” dedi Margo aniden çünkü o an başka türlüünün mümkün olmadığını anlamıştı.

“Benim dört aylık bir bebeğim var. O varken çalışmamız gerekecek, yani ancak belli günlerde çekim yapabiliriz veya arka planda o da olur. Bebeğe babam bakar, ben de tüm dikkatimi size veririm. Ama ondan sekiz saat uzak kalamam, mümkün değil, ölürüm.”

“Baban mı?” dedi KC.

“Evet ama babam kafa adamdır,” dedi Margo.

“Dört aylık bebeğin mi var?” diye sordu Rose. “Dalga mı geçiyorsun?”

Margo fikrinin tuzla buz olduğunu hissedebiliyordu. En başından bunu kabul edeceklerini düşünmekle aptallık etmişti. Hatta belki Bodhi'den bile şansını baltalamak için bahsetmişti çünkü bir şeyi bu kadar çok istemekten, bu kadar büyük hayaller kurmaktan korkuyordu.

“Kusura bakmayın,” dedi Margo. “Yalan söylemek gibi bir niyetim yoktu, sadece...”

“Bu hiç adil değil!” dedi Rose, halıdan topladığı bir tutam köpek tüyünü Margo'ya fırlattı. “Belin nasıl böyle olabilir? Dört ayda! Dört ay önce oradan nasıl bebek çıkardın?”

“Bir durup baban hakkında konuşmamız lazım,” dedi KC.

“Babası dert değil bence,” dedi Rose.

“Burada bebekli yaşlı bir adam istemiyorum. Acayip acayip işler.”

“Benim babam Dr. Jinx,” dedi Margo. Bir şansını denemek istemişti.

“Şaka mı yapıyorsun?” diye sordu KC. Margo'nun kalbi küt küt atmaya başladı çünkü doğru tahmin etmişti.

“Dr. Jinx kim?” diye sordu Rose.

“Sen dalga mı geçiyorsun ya?” dedi KC tekrar.

“Hayır. Dr. Jinx benim babam. Yani öyle tipik bir baba gibi düşünme. Beni almaya gelecek, istersen tanışabilirsin. Şimdi işimizin bittiğini haber verecektim.”

“İyi de o kim?” Rose hâlâ duruma bir anlam veremiyordu.

“Güreş işinde. Güreşçi değil ama güreş dünyasının ünlülerinden!” diye açıkladı KC.

“Ünlü değil,” dedi Margo.

“Adam bir ikon! Resmen bir ikon,” dedi KC.

“Kim bu adam?” Rose öğrenmek istiyordu. Böylece YouTube’da Dr. Jinx ve Murder ile Mayhem’in videolarını izlemeye başladılar.

“Baban nasıl biridir?” diye sordu KC. Dr. Jinx’le şahsen tanışacağı için bayağı heyecanlanmıştı.

Margo Jinx’i, Jinx’in gerçekte nasıl biri olduğunu düşünmeye çalıştı. Mantar kafasının ağırlığı büyük ölçüde azalmıştı ama akli çocuk gibi, taptazeydi, kendi zihninde olmak dünyanın en muhteşem şeyiymiş gibi geliyordu. “Sihirli,” dedi Margo kendini şaşırtarak. “Ne bileyim, geniş bir yeraltı güç ağı var sanki... Ya da gözden düşmüş bir büyücü gibidir. Ama aynı zamanda da temizlikle kafayı bozmuş, uçkuruna sahip çıkamayan, makarna hamurunu kendisi açan orta yaşlı bir adamdır. Bunlar senin için bir anlam ifade eder mi, bilmem.”

KC uzandığı yerde tavana bakarak Margo’yu dinliyordu. “Etmez mi? Hem de nasıl eder,” dedi.

Kırk beş dakika sonra Jinx mesaj atıp Suzie ve Bodhi ile birlikte aşağıda olduğunu haber verdi. Margo’nun arabasını eve götürsün diye Suzie’yi de getirmişti. Böylece kafaları hâlâ güzel KC ve Rose, pijamalarıyla otoparka çıkıp parlak ikinci güneşinin altında, olacakları biliyormuş gibi siyahları çekip gelmiş babasıyla tanıştılar. Otoparktaki o saçma halleri Margo’nun en değerli anılarından biri olacaktı: KC’nin zıp zıp zıplayarak Jinx’in meşhur *promo* videolarından alıntılar yapışı, Rose’un çömelip arka pencereden içeride uyuyan Bodhi’ye bakışı, dişine fuşya ruj bulaşmış Suzie’nin kahkahalar eşliğinde onlarla gevezelik edişi. KC’nin bacağına pat pat vurduğu boş Dasani su şişesi, Rose’un siyah asfalta hiç uymayan pofuduk terlikleri, Jinx’in arabasına vuran eğri büğrü, parlak yansımaları, aniden tepelerinden uçup geçen koca martı sürüsü. Bu maceraya atılmak üzere bulutsuz göğün altındaki o otoparkta bir araya gelmeleri hiç bir ağırlığı olmamak kadar gülünçtü.

*

Jinx o gece Margo'ya yirmi dört saat emziremeyeceğini bildirdi, Margo da, "Ya, öyle mi?" dedi ama buzluktaki tüm sütler bitmişti, o yüzden Bodhi'ye formül mama vermek zorunda kaldılar. Ancak o iş pek iyi gitmeyince, Margo kendini fena halde suçlu hissetti. O gece ve ertesi sabah defalarca sütünü sağıp döktü, tüm vücudu bir utanç tabakasıyla kaplıymış gibi hissediyordu ama ince bir tabakaydı bu: Duşta sabunlanırsa çıkarabileceği türden bir utançtı hissettiği.

Ertesi gün herkesten önce uyanıp bilgisayarını açtı.

Duraksadı. Bir yanı JB'ye mesaj yazmak istiyordu. JB geçenlerde Margo'ya yediği en güzel sandviçi sormuştu ama Margo enerjisini boş yere harcamak istemiyordu, o yüzden OnlyFans hesabını açtı, hakkında kısmını "düzenle"ye tıkladı ve penis değerlendirmeleriyle ilgili cümle hariç her şey sildi. Oturup on dakika boyunca düşünerek yeni bir giriş yazmaya çalıştı. Sonunda şöyle yazdı: "Ben başka bir gezegenden geliyorum, o yüzden dünyanızı anlamıyorum ama burayı çok seviyorum. Beni internet mimleriyle, komplo teorileriyle ve sevimli kedi videolarıyla besleyin. Bana sıkıntınızı, üzüntünüzü ve kaygınızı verin: Hepsini yerim. Gömleğinizin düğmelerini, en karanlık sırlarınızı, anahtarlarınızı, saç buklelerinizi, hatırlarınızı yerim. Gelin, birlikte kurduğumuz dünyada oynayalım. Sizi yalnızca birazcık öldürürüm ama emin olun, bu sizin de hoşunuza gider."

Ardından siteden çıktı, Word uygulamasını açtı ve metni yazmaya koyuldu.

Öğlene kadar KC, Rose ve kendisi için hikâye örgüleri yazmış, bir hafta boyunca her gün paylaşımlarına yetecek kadar Tiktok fikri kaleme almıştı. Ayrıca Twitter ve Instagram'da paylaşılacak içerik fikirleri de yazmıştı. İş bitince, küçük Biotch gibi titreyip inleyerek çalışan mürekkep püskürtmeli emektar yazıcısından Jinx ve Suzie için birer çıktı aldı.

"Margo," dedi Jinx, akşam yemeğinde Margo'ya yazdıklarıyla ilgili geribildirimde bulunuyordu. "Açıkçası, bu harika bir fikir mi, yoksa korkunç bir fikir mi, bilemiyorum."

"Farkındayım," dedi Margo. Ama korkmuyordu.

“Ama bildiğim bir şey var: Shyanne’e söylemen gerek.”

“Ne, neden?” Margo kalakaldı. Jinx yazdıklarının nesini Shyanne’e söylemesi gerektiğini düşünmüştü acaba?

“Ya tutarsa?” dedi Jinx. “Ya internet ünlüsü olursan? Bir annenin kızının porno çektiğini böyle öğrenmesi çok fena olur.”

“Pek porno sayılmaz aslında,” dedi Margo.

Jinx öylece Margo’ya baktı. “Söyleyeceğine söz ver.”

“Tamam,” dedi Margo ama yine de Shyanne’e söylemek gibi bir niyeti yoktu.

“Sırf Shyanne için değil,” dedi Jinx. “Kendin için de söylemelisin. Sen utanılacak bir şey yapmıyorsun, canım. Kimseden gizleyecek bir şeyin yok. Kendinle gurur duymalısın. Bence harika bir şey yapıyorsun.” Jinx Margo’nun omzuna pat pat vurunca, Margo iç geçirdi çünkü artık Shyanne’e söylemek zorunda kalacağını biliyordu. Bir sonraki hafta sonu birlikte gelinlik alışverişine gideceklerdi.

Margo yemekten sonra Jinx ve Suzie’nin geribildirimlerini dikkate alarak metinleri tekrar yazdı, ardından çekim zamanı önerileriyle birlikte KC ile Rose’a gönderdi, sonra da yatağına uzanıp olan biteni Shyanne’e nasıl anlatacağını düşünmeye çalıştı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O cumartesi Bodhi'yi arabaya koyup New Port'a doğru yola çıktım. Gelinlik bakmak için zenginlerin alışveriş merkezi Fashion Island'da annemle buluşacaktık. Ben on bir, on iki yaşlarındayken, annem orada Bloomingdale's'ta çalışıyordu. Bir keresinde çok hasta olup okula gidememiştim ve annem tekrar izin istemekten çok korktuğu için tüm günümü o alışveriş merkezinde geçirmiş, düzenli aralıklarla kadınlar tuvaletine gidip kusmuştum. Güzel bir yerdi, üstü açıktı. İçinde bir koi göleti, bir sürü de fıskiye havuz vardı. Oradan nefret ederdim.

Annemle Neiman Marcus'un orada buluştuk. Üstüne Lululemon marka bej bir eşofman takımı ve dökümlü, kaşmir bir kazak giymişti. Düz popolu ve sarışın olması dışında, abla Kardashian'lardan birine benziyordu.

"Kahve falan içmek ister misin?" diye sordum.

"Kafeinimi aldım, başlamaya hazırım!" dedi Shyanne. "Bence önce Neiman'ı halledelim, sonra Nordstrom'a, oradan da Macy'ye geçeriz. Yüksekten düşüğe gideceğiz. En pahalı sona bırakılmaz, yoksa yorgun ve zayıf olursun."

Böylece Neiman Marcus'un sessiz, bej morguna girdik.

"Acaba diyorum," dedi Shyanne indirimli abiye reyonunu gözden geçirerek. "Geleneksel gelin beyazına hürmeten beyazdan çok uzaklaşmasam ama beyaz da giymesem, diyorum. Ekru olabilir, şeftali olabilir. Gelinlikten çok, gece elbisesi havasında bir şey giysem, nasıl olur?"

"Ne kadar açık olacak?" diye sordum. Ne de olsa tüm çocukluğum anneme alışverişinde nasıl yardım edeceğimi öğrendiğim bir kurs olmuştu.

"Orası Vegas," dedi annem. "Kenny de kızlara hava atmamdan hoşlanır. Ben şahsen daha mütevazı bir şey istiyorum, o yüzden

bacaklarımı sergilemek uğruna seve seve göğüs dekoltemden taviz verebilirim. Simli, pullu, payetli veya inci detaylı olabilir. Yani, orası Vegas.”

“Ben normal kadın reyonuna gidip sana bir şeyler getireyim mi?” diye sordum.

“Olur, Şapşık,” dedi Shyanne. “Şuradaki deneme kabinlerindiyim. Otuz altı beden. Kendine de giyecek bir şeyler bak!”

“Kaç beden giydiğini biliyorum,” dedim ve tüylü halının üstünde kayarcasına giden bebek arabasını ittirdim.

Bu Shyanne’in düşünüydü, biliyordum. Hayatta bir kez evleniyordu. Büyük bir davet verip tüm arkadaşlarını çağırmayacaktı. Balayına çıkmayacaktı (Vegas zaten balayı olacaktı, bir taşla iki kuş: Kenny akıllı adamdı). Ben de en azından üstüme düşeni yapıp katılabilirdim. Shyanne’in dünyada en çok sevdiği insan bendim, biliyordum.

Ama içten içe hiç gitmek istemiyordum.

Diane von Furstenberg tasarımı, şeftali tonlarında bir anvelop elbise bulup bebek arabasının sapına astım. Bir ara dalıp memelerime çeşitli kahvaltılık gevrekler döktüğüm bir video çektiğimi hayal ettikten sonra Shyanne’e yakışacağını düşündüğüm üç dört giysi daha seçtim ve Shyanne’in girdiği deneme kabinini buldum.

Deneme kabini kocamandı. Bebek arabasıyla içeri sığdım, üstelik bir sürü de yer kaldı. Oturabileceğim rahat bir deri koltuk bile vardı ama annem üstündeki giysileri çıkarınca oraya koymuştu. Giysileri alıp oturduktan sonra iç çamaşırı görünmeyecek şekilde dertop edip kucağıma koydum. Annem deneme kabinlerinde giysilerinin hiçbir suretle yere değmesine izin vermezdi çünkü Neiman Marcus’ta bile olsak, buraların akla hayale gelmeyecek kadar pis olduğuna inanırdı. “Birileri kadın deneme kabinlerine her işediğinde, cebime bir sent girseydi,” lafını çocukluğumda sık sık duyardım, gerçi benim hesabıma göre annemin cebine girse girse en fazla beş altı sent girerdi ama yine de bunun yeterli bir meblağ olduğunu varsayırdım.

Shyanne kırmızı haliya yaraşacak gümüş payetli bir parça deniyordu, sırt dekoltesi o kadar derindi ki resmen poposunun çatalı görünüyordu. Bir o yana bir bu yana dönerek, aynada kendini

inceliyordu. Annem ne zaman kendine aynada baksa, gözleri papağan gibi yassılaşırdı.

Bodhi uyuduğu için fısıldayarak, “Ne dersin?” dedi.

“Yani, bence muhteşem, film yıldızları gibi oldun,” dedim. “Kenny ne giyecek?”

Annem ne demek istediğimi anında anlayarak üflercesine içini çekti. Kenny muhtemelen bordo gömlek ve gri takım elbise gibi feci bir şeyler giyecekti, annem de düğüne yanlışlıkla gelmiş bir varyete kızı gibi görünecekti.

“Neyse,” dedi. “Sen ne getirdin?”

Seçtiğim giysileri gösterdim.

“Yok, yok, yok,” diyerek giysileri ayırıp hayır anlamında duvardaki kancalara astı. Diane von Furstenberg’i görünce duraksadı. “Bu ilginçmiş.”

“Albenili bir yetmişler havası var. Sade ama alımlı,” dedim. Evet, boncuğu payeti yoktu ama bence annemin zaten ışıltıya ihtiyacı yoktu. *Bilerek ve isteyerek evleniyorum, hata yapmıyorum*, diyen bir elbiseye ihtiyacı vardı.

Gümüş payetli giysiyi çıkarıp Diane von Furstenberg’i denedi. İlk başta üstüne büyük durdu ama belini çekip bağlayınca, cuk oturdu. Güzel ve son derece kendisi gibi görünüyordu: Karşımda annemin tanıdığım, bildiğim ve sevdiğim versiyonu duruyordu. “Bilmiyorum,” dedi dönüp poposuna bakarak.

Fazla zorlarsam elbiseye itiraz edeceğini bildiğimden, hiçbir şey söylemedim. Bir o yana bir bu yana döndü, iç geçirdi, karnını çıkarıp omuzlarını düşürdü. Shyanne en kötü anlarında nasıl görüneceğini öğrenmek için böyle yapardı. Shyanne’e göre, üzerinizde asla kötü durmayan bir şey giymek, yalnızca bazen harika duran bir şey giymekten iyiydi. “Pekâlâ,” dedi göbeğini çıkarabildiği kadar çıkarak. “Bu olabilir.”

Nordstrom’dayken, annem o deniz ürünleri restoranındaki işi alıp almadığımı sordu. Bense böyle bir yalan söylediğimi bile unutmuştum.

“Hayır,” dedim. İç çamaşırı reyonunda düğün gecesi giyebileceği bir gecelik bakıyorduk.

“Margo! Onca zamandır ne yapıyorsun? Aklını başına toplamlısın. Böyle bir konuda kendini salamazsın.”

“O kadar kolay değil,” dedim. “Bebeğe bakacak birini bulmak falan...”

“Bebeğe Jinx baksın, bebeklerle arası çok iyidir!” Elindeki tangaı kement atarak inek yakalarken kullanacakmış gibi esnetiyordu.

“E, ama Bodhi her zaman biberon kabul etmiyor ki.”

“Hep bahane, hep bahane,” dedi Shyanne, bir sonraki iç çamaşırını standına geçerken. Haklıydı. Jinx utanacak bir şeyim olmadığını söylemişti. Doğru olamaz mıydı yani?

“Bir web sitesi işi yapıyorum, parası da gayet iyi,” dedim.

“Anket mi dolduruyorsun? Margo, inan bana, aynı yollardan ben de geçtim, insan sonunda kendini saati üç beş kuruşa çalışırken buluyor.”

“Hayır, özünde...” *Porno* sözcüğünü kullanmadan anlatmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Yaptığım iş porno değilmiş gibi davranıp duruyordum ama bal gibi de pornoydu. “Özünde pornoyla sosyal medya karışımı gibi bir şey.”

Shyanne bileğimi kısıkvrak yakaladı, parmakları buz gibiydi. “Bunu burada konuşmayalım,” dedi öfkeyle fısıldayarak.

Mağazadan çıkıp Macy’s’e doğru yürürken, “Demek *porno* işine girdin? İnanamıyorum, Margo. Yani, gerçekten inanamıyorum.”

“Aslında porno sayılmaz,” dedim. “Seks yok, başka biri yok, yalnızca benim iç çamaşırılı fotoğraflarım var.”

“Beni çok büyük hayal kırıklığına uğrattın,” dedi. Hızlı hızlı yürüyordu, bebek arabasıyla ona yetişmekte zorlanıyordum. Arabanın tentesi yüzünden Bodhi’yi göremiyordum ama uyanmak üzere olduğuna emindim. Kaliteli giysiler giymiş, güzel sarışın çocukların gülererek oynadığı koi göletini geçtik. Bir rüyadaymışız gibi geliyordu.

“Anne,” dedim. “Yaptığım şey o kadar da kötü değil!”

“Beni seni orospu olası diye yetiştirmedim.” Bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki, duymamı isteyip istemediğinden bile emin olamamıştım.

Bir şey demedim, öylece yürümeye devam ettik, yüzeye doğru yüzen dalgıçlar gibi acele ediyorduk. Hâlâ Macy's'e gittiğimizden dahi emin değildim, yalnızca Shyanne'i takip ediyordum. Sonunda gele gele tadilat dolayısıyla kapalı bir mağazanın oradaki yürüyen merdivenin yanında bulunan ıssız alana geldik. Oturacak bank falan olmadığından öylece ayakta dikildik.

"Artık hiçbir erkek seninle evlenmez," dedi.

Acaba hem bana bu kadar gülünç gelecek hem de beni doğrudan en derin korkularımdan vuracak başka bir şey söyleyebilir miydi, bilmiyorum.

"Peki ya, gelecekteki işverenlerin? Hepsini unut, gitsin! Bir kez internete düştün mü, orada sonsuza dek kalırsın, Margo!" Syhanne tir tir titriyordu, o kadar üzölmüşü ki. Ağzını sımsıkı kapatınca, aniden yaşlanıvermişti sanki.

Ne diyeceğimi bilemedim. Bodhi mızırdanmaya başlayınca, onu bebek arabasından aldım. Bodhi acıkmıştı, bu konuşma esnasında sütüm sızmasın diye dua ediyordum.

"Hayatını mahvettin," dedi.

Yürüyen merdivene baktım, otoparktaki palmyelere baktım, Shyanne'in yüzü dışında her yere baktım.

"Hayatını mahvetti mi sanmıştın?" dedi Bodhi'yi işaret etti. "Alakası bile yok. Hayatını *sen* kendin mahvettin."

Ona katılmasam da pek bir şey fark etmezdi, utanç kafamın üstüne kırılmış bir yumurta gibi ıslak ıslak, soğuk soğuk üstümden akıyordu.

"Böyle bir niyetin olduğunu söyleseydin, seni durdurabilirdim!" Ağlamaya başlamıştı, kendini tırnaklamamaya gayret ederek parmak uçlarıyla gözyaşlarını siliyordu. "Çok üzöldüm, Margo. Çok hayal kırıklığına uğradım. Ne diyeyim, bilmiyorum. Seni daha iyi yetiştirdiğimi sanıyordum."

"Özür dilerim," dedim. Ağzım âdeta uyuşmuştu. Aslında her yerim uyuşmuştu. Tam tersine, beni tam da *bu şekilde* yetiştirdiğini bilmeme rağmen, kendimi nasıl savunacağımı bilemiyordum. "Güzellik bedava para gibidir." OnlyFans'e içerik hazırlarken hep

Shyanne'in söylediklerini düşünürdüm: "Bir adama asla vaktinden önce fazla gülümseme, mahcup mahcup gülümsersen adam o gülümsemeyi kendi çabasıyla kazandığını düşünür." "Otururken çantanı kucağına koyma, kukunu kapatır." "Erkekler kendi adlarını duymaktan hoşlanır, insanlara hep adlarıyla hitap et."

"Anne," dedim, ağlamaya başlayacağım diye ödüm kopuyordu. "Aslına bakarsan, bu konuda gayet iyiyim ve bence..."

"O konuda ne kadar iyi olduğunla ilgilenmiyorum! Tanrı aşkına, inanamıyorum, böyle bir şeyi nasıl söylersin?"

"Olay seksten ibaret değil ki," diye itiraz etmeye çalıştım ama bunu söylerken bile, yeterince cinsel içerik olmadığı için hesabımı takipten çıkan onca adamı düşünüyordum. "Bir marka inşa etmek ve sosyal medyayı bir araç olarak..."

"Hayır, olay şundan ibaret: Sen insanlara ihtiyaç duydukları her şeyi vereceksin, onlar da senin beş para etmez bir pislik olduğuna karar verecekler. Yarın öbür gün acınacak hale düştüğünde, sana en ufak bir yardımı dokunacak bir kişinin bile saygısını kazanamayacaksın."

Jinx'i düşündüm, hastaneleri, alyansları, aç aylara yem olan, tahterevallilere bağlı adamları düşündüm. Ama bunları Shyanne'e nasıl anlatabileceğimi, kafasındaki yapbozun parçalarını kendi kafamda birleştirdiğim gibi nasıl birleştireceğimi bilmiyordum.

"Anne anne," dedi Bodhi yumruğuyla saçımı yakalayarak. "Anne anne."

Bana ilk kez anne diyordu.

"Macy's'e tek başıma giderim," dedi Shyanne.

"Tamam," dedim.

"Anne anne!" diye bağırdı Bodhi, halinden gayet memnun. Saçımı tuttuğu minicik yumruğunu salladı.

Shyanne mağrur adımlarla yürüyen merdivenden çıkıp Macy's'in yolunu tuttu. Bodhi'ye sımsıkı sarıldım.

"Anne," dedim.

"An ne an ne," dedi.

“Evet, annen benim,” dedim. Saçımı çekti. “Aç mısın?” diye sordum yanaklarımdaki yaşları silerek. “Gel, seni emzirecek bir yer bulalım.”

Bir bank buldum ve bir örtü bile örtmeden mememi çıkarıp tüm zenginlerin gözü önünde emzirmeye koyuldum.

Suzie, Margo’yu hedef kitlesinin *nerd*’ler olduğu, dolayısıyla onların sevdiği belli başlı film serilerini öğrenmesi gerektiği konusunda ikna etmişti. “Seni *nerd* okuluna kaydediyorum,” dedi Suzie. “Harika olacak!” Ama *nerd* okulu büyük ölçüde birlikte video oyunları oynamaktan ve anime izlemekten ibaret çıkınca, Margo içten içe Suzie’nin aslında yalnızca kendine arkadaş aradığını düşünmeye başladı. İtirazı yoktu gerçi. Suzie’yi giderek daha çok sevdiğini fark ediyordu.

O gece Suzie’yle birlikte birkaç saat *Minecraft* oynayıp defalarca lavlara düşerek öldükten sonra, JB’ye yazmayı denedi. Gönderdiği soruları gözden geçirdi. Shyanne’le geçirdiği o günün üzüntüsü, içinde derin bir boşluk bırakmıştı. Bunu kullanabileceğini düşündü. Belki karnına saplanan hançeri çıkarıp JB’ninkine saplayabilirdi. Yazmak da böyle bir şey değil miydi zaten? JB’nin çocukken beslediği hayvanlar hakkındaki sorusunu cevaplamaya karar verdi. JB’nin sorularına giderek daha gerçek yanıtlar veriyordu, sonra da o gerçekleri ufak tefek değişikliklerle önceden söylediği yalanlara uyduruyordu. Margo eski derslerde Mark ile Derek’in karakterlerin gerçek insanlar olmadığı hakkındaki tartışmalarını anımsadı.

Mark hep ısrarla karakterlerin gerçek olmadığını, gerçek bir bedenleri veya zihinleri ya da psikolojileri olmadığını söylüyordu. Karakterler her zaman yazarın piyonuydu. Mark’a göre, bizim işimiz karakteri değil, yazarı anlamaktı. Karakter yalnızca boyaydı, oysa bizim boyanın oluşturduğu resmi görmeye çalışmamız gerekirdi.

Margo buna inanıp inanmadığını bilmiyordu, sonuçta karakterlerin bazen yazardan bağımsız ayrı bir varlık kazandığı da oluyordu ama bu düşünce JB’ye yalan söylediği için kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Hani, sanki yalan söylese bile sorun değildi

Çünkü o yalanları boya gibi kullanarak JB'ye gerçek bir Şey anlatmaya çalışıyordu.

JB,

Ben ocukken annem evde hayvan beslemeye oldukça karşıydı ama ben sekiz dokuz yaşlarındayken dişi bir kedi sahiplendik. Nereden gelmişti, bilmiyorum ama yalnızca üç bacağı vardı. Çok güzeldi, Siyam kırmasıydı. Gözleri anieği rengindeydi. Beyaz tüyleri ve kaplan gibi çizgileri vardı. Bacağını nasıl kaybettiğini bilmiyorduk. Arka bacaklarından biri diz hizasından kesilmişti. Tahminimizce operasyon geçirmişti, yoksa nasıl hayatta kalırdı. Demek ki, birileri bir zamanlar bu kedi için binlerce dolar bayılmayı göze almıştı. Ama tasmaşı yoktu, kayıp kedi ilanı da görmemiştik. Bizim evin eşiğinde takılır, içeri alınmak için miyavlardı, sonunda bir gün annem kapıyı açık tuttu, Lost-y de (ona bu adı takmıştık) evin düzenini biliyormuş gibi, aheste aheste içeriye girdi.

Lost-y'nin üstüne kedi tanımadım. Tek patisiyle başımı ne eğik tutup hırsla sa hattımı yalardı, kıpırdayacak olursam da uslu durayım diye patisiyle bana vururdu. İnsanların yediği her Şeyi yerdı. Bir keresinde koca bir parça marul yaprağı yediğini gördüm, hapur hupur mideye indirdi.

Sonra ben on üç yaşındayken bir gün Lost-y eve gelmedi. Her yere ilanlar astım. Bisikletimle sokaklara çıkıp adıyla seslendim. Başına ne geldiğini bilmemek dayanılmazdı. Araba mı çarpmıştı? Başka bir eve mi yerleşmişti? akallara mı yem olmuştu?

Umarım onu ne kadar sevdiğimizi biliyordur. Umarım yetmişlerden kalma tüyler ürpertici bir apartman dairesinde yaşayan o iki garip maymunun onu sevdiğini bildiği için, başına gelenleri cesaretle karşılayabilmiştir.

Sevgiler,

Margo yazdıklarını gözden geçirip hayali babası ile hayali ağabeyi Timmy hakkında bir şeyler ekledikten sonra, son cümleyi tamamen çıkardı. Sahte ailesi muhtemelen gerçek bir evde yaşıyordu ve son cümleyi "mazbut bir orta sınıf evinde yaşayan dört garip maymun" şeklinde değiştirse de olmuyordu. Yazdıklarını öncekiler kadar derin ya da özel bulmadığı için JB beğenmeyecek diye endişelendi. Başaramamıştı, hançeri kendi karnından çıkarıp onunkine saplayamamıştı.

Fare imlecini son paragrafa getirdi ve yazmaya koyuldu.

~~Umanın onu ne kadar sevdiğimizi biliyordur.~~ Ona hiç tasma almamamız, ona sahip çıkma, "Bu kedi bizimdir, onu seviyoruz, eğer onu bulursanız bizi arayın, eğer bahçenizde ölürse bize ulaşın!" deme çabası göstermemiş olmamız canımı sıkıyor. ~~Leydi ile Sokak Köpeği~~'nde Tramp'ın sonunda tasmaına kavuştuğu bir an vardır ve o tasma sevildiğini gösteren bir semboldür. Barınağa götürülürseniz, biri gelip sizi alacaktır. Köpekleri toplayan görevliler tasmalı köpeklerle farklı davranır. Tasmatsız bir köpek yalnızca bir hayvandır. Eğer sevildiğini tüm dünya bilmiyorsa, çöp kadar değer yok demektir. Bence aynı şey insanlar için de geçerli. Kısmen. Zaman zaman. En azından ben öyle olmasından korkuyorum. Güvende olmanın sevimekten başka yolu olmamasından korkuyorum.

Saygılarımla,
JeliBon

Tam içine sinmemişti ama yine de istediğine daha yakındı, üstelik yorulmuştu da. Bir sonraki soru hakkını nasıl kullanacağına karar vermek için biraz düşündükten sonra ekledi: Not: Lütfen sen de kendi annenin bir portresini yaz. Ardından Gönder'e bastı ve yazmaya gitti.

İşte JB'nin yazıp ertesi sabah gönderdiği portre:

JeliHayalet,

Annem de babam da Kore'de doğmuş ama orada tanışmamışlar, burada tanışmışlar. Annem inanılmaz enerjik ve güzeldir. Hep yabancılarla konuşur. Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum ama çalışanlarla yakışksız denecek kadar yakın ilişkiler kurar. Neden bilmem ama çocukken bundan çok utanırdım. Tam bir sinema delisiydi, çıkan her filmi izlemek isterdi. Gerçek bir Blockbuster müdavimiydi. Blockbuster'da genelde saçlarını dimdik yapmış, on dokuz yaşlarında beyaz oğlanlar çalışırdı, yani, ne bileyim, orta yaşlı Koreli bir kadının dengi değillerdi ama yine de onu severlerdi. İçlerinden birinin doğum günü olunca, annem onlara kapkek getirirdi. Sürekli filmler hakkında konuşurlardı. İçlerinden birini, Philip'i, on üçüncü yaş günü partime çağırdığı için çok kızmıştım ve bunun çok tuhaf olduğunu anlatmaya çalışmıştım ama bir türlü anlamamıştı. Hatırlıyorum da Philip bana bir fal topu almıştı, hediye alıp geldiğine hâlâ inanamıyorum.

Annem ev temizliği konusunda takıntılıdır, bizim evin zeminine bir toz zerresi bile konmamıştır. Babamı streç filmle sarmadığına şaşarım. Birbirlerini severler. Aslında babam çoğu zaman sabrı taşıyormuş gibi davransa da anneme tapar desem yeridir. Annemde resmen bir Lucille Ball enerjisi vardır, başına sürekli tuhaf tuhaf işler gelir, mesela bir keresinde yanlışlıkla Hells Angels' grubundan birinin motorunu devirmişti, büyük olay çıkmıştı, babam yüzlerce dolar ödemek zorunda kalmıştı.

Bir erkek kardeşim var. Annem ikimize de çok düşkündür, bir dediğimizi iki etmez ama normal anneler gibi değil. Bizimle hep video oyunları oynardı, tüm arkadaşlarımı yenebilirdi. Hiç çalışmadı çünkü babam iyi para kazanıyordu ama ellilerindeyken "bir şeyler yapmak istediği" için rasgele bizim mahalledeki lisede yardımcı öğretmen olarak çalışmaya başladı.

- * Üyeleri genellikle Harley-Davidson marka motosiklet kullanan uluslararası motosiklet kulübü. ABD'de Adalet Bakanlığı tarafından organize suç örgütü olarak kabul edilir. (e.n.)

Bu çocuklar annemi çok seviyor, aşklarını falan anlatıyorlar, annem de onların anne babalarıyla yaşadıkları kavgaları çözmelerine yardım ediyor, eve geldiğinde de hep onların jargonuyla konuşuyor.

Anneme kesinlikle babamdan daha yakınım. Çok daha samimi bir ilişkimiz var. Annem herkesle samimiyet kurmak ister, elinden kolay kolay kurtulamazsın, daha üçüncü dakikada, bir bakmışsın sana bağırsak hareketleriyle ilgili tavsiyeler veriyordur. Annemi seviyorum, şahane bir annedir.

—JB

Margo JB'nin annesi hakkında yazdıklarını o kadar sevimli buldu ki, dört kez okudu. Böyle bir şey beklememişti. Belki de çok parası olduğu ve o parayı böyle pervasızca harcadığı için, JB'yi canı sıkılan bir zengin çocuğu olarak hayal etmişti. Yine de öyle olabilirdi ama annesini böyle betimlediği için JB'yi daha çok sevmiştir.

Durum farklı olsaydı, o da Shyanne'i böyle sevimli göstermenin bir yolunu bulabileceğini biliyordu Margo. Öne veya arkaya çevirip hangi tarafını gösterdiğinize bağlı olarak, herkes iyi veya kötü karakter olabilirdi. Birini kendi güneş gözlüğünü bir çocuğa takarken gösterirseniz, iyi karakter olurdu. Hakemi aldatıp dikkatini dağıtırken gösterirseniz, kötü karakter olurdu. Çünkü gerçek insanların içinde hem iyilik hem kötülük vardı, ikisi iç içe geçmişti ama ekranda herkes temel silüetlere indirgenirdi. Ortaya çıkan resimse hangi yöne çevirdiğinize, hangi detayları gösterdiğinize bağlı olarak ya öyle ya böyle görünebilirdi.

Ama gerçek hayatta da böyleydi. O kadar ki Margo'nun bazen düşünmekten başı dönerdi. Kendisi söz konusu olduğunda bile, Margo iki farklı şekilde bakabiliyordu: ataerkil kapitalist düzene kafa tutarak kendi düzenin kuran semt kızı veya çalışamayacak kadar tembel olduğu için emzirirken çıplak görüntülerini satan genç fahişe.

Peki ya JB? Margo bu adamın kim olduğunu, ona verdiği dikkatlice seçilmiş parçalardan nasıl anlayabilirdi ki?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Shyanne ertesi gün arayıp dün o kadar ters davranmak istemediğini ama hâlâ fırsatım varken durmam ve hesabımı silmem gerektiğini söyledi. Nasılsa, sonunda dediğini yapacağıma söz verdim. “Haklısın,” dedim, odamdaki pencerenin kenarında parmağımı gezdiren. “Muhtemelen haklısın.” Bunu söylerken ciddiye dim, annemin isteklerine boyun eğmek iyi gelmişti. Ama telefonu kapatınca, hesabımı silmedim. Gidip bir kâse tam buğday gevreği yedim çünkü babam evdeki eğlenceli kahvaltılık gevreklerin yerine bu oyuncak bebek yatağına benzeyen koca koca gevrekleri almıştı.

OnlyFans hesabıma biraz daha zaman tanımaya karar verdim, üç ay içinde başarılı olmazsa o zaman hesabımı kapatırdım. Ha şimdi kapatmıştım, ha üç ay sonra, ne fark ederdi ki? (Gerçi bu mantık, bir porno yıldızı olarak başarılı bir kariyeri gözlerden gizlemenin, başarısız bir kariyeri gizlemekten çok daha zor olduğu gerçeğini teğet geçiyordu.)

Noel’den önceki hafta durmadan video çekerek geçip gitti. Rose ile KC’nin olurlarını alır almaz, Margo, Jinx ve Suzie saat akşamın onu demeden, Fry’s Electronics’e gittiler. İçeride Noel şarkıları çalıyordu, Jinx ile Suzie çocuklar gibi mağazada ne var ne yok diye bakmaya başladılar. Margo kanguruda taşıdığı Bodhi’nin ağırlığı yüzünden geride kalmıştı. İki GoPro, bir boom mikrofon, birkaç ışık ve bir robot süpürge aldılar.

Salı günü KC ile Rose’un dairesinde çekime başladılar ama her şey düşündüklerinden daha uzun sürdüğü için, cumaya kadar bitirmediler. Suzie yer yer kameramanlık ve asistanlık yaptı, herkese

Meksika yemeği getirdi, kayıp ayakkabılarını veya çamaşırlarını buldu. Jinx ise ışık hakkında hiçbirinin fark etmediği kadar çok Şey bilen, bebekli bir sanat yönetmeni olmuştı. Olay yedi gün içinde yaşanmış gibi göstermek için, hepsinin durmaksızın kostüm değiştirmesi gerekiyordu. ekim bittikten sonra Margo üç gün daha montaj ve düzenlemeyle uğraştı.

Yine de, Margo her Şeyi baştan sona izleyince, bir Şey ortaya koyduklarını düşündü. Bir Şey yapmışlardı. İyi miydi, kötü müydü, orasını bilemiyordu ama Margo sevmiştı. Yaptıkları Şeye bayılmıştı.

Margo o kadar yoğundu ki, neredeyse hiç uyku yüzü görmüyordu. Noel alışverişı yapma fırsatı da bulamamıştı elbette. Son dakikada Amazon'dan Bodhi için eski moda bir oyuncak ayı sipariş etti, Jinx'e de elektrikli tıraş makinesiyle ayın ayı kulüplerinden birine üyelik aldı. Ama Shyanne'e ne alacaktı? Margo sonunda annesine Etsy'den bir kolye sipariş etti: Zarif bir zincirin ucunda, on dört ayar altından minicik bir maça ası. Derin bir nefes alıp Shyanne'in düğünü için Vegas'a 6 Ocak tarihli bir bilet ayırttı. Bilet çok pahalıydı, Margo içerelememeye çalıştı. Kucakta bebek ekledi. Shyanne'in öfkelenmesine izin verecekti, Kenny varken o öfkeyi en beter haliyle dışavurmayacağına inanıyordu.

Noelden önceki hafta çok koşuşturmalı geçmişti, Margo neredeyse duş almaya bile vakit bulamamıştı ama yine de JB'ye o güne dek yediği en güzel sandviç (Reuben) hakkında dört sayfa yazmayı başardı. İnternette JB'nin muhitindeki alışveriş merkezini aratıp yemek katının düzenini gösteren resimlere bakmak için bir saat harcadı.

JB Şunları sordu: Hiç Kyle adında birini tanıdın mı, tanıdıysan nasıl biriydi? Hayaletlere inanır mısın? En kötü geçen sınavın hangisiydi? Araba kullanmayı kimden öğrendin?

Birbirlerine günde üç dört kez yazıyorlardı. Bir sanat projesi üzerinde çalışıyorlar da dikkatli olurlarsa bu mesajları kilitli poşetler misali gerçeği saklamak için kullanabilirlermiş gibi, birbirlerinin sorularına yanıt veriyorlardı. İlk erkek arkadaşın kimdi? diye sordu JB. Margo da ona birazcık değiştirerek Sebastian'ı anlattı. İlk

kız arkadaşın kimdi? diye sordu Margo. JB de okul piyeslerinde hep başrolü alan ve inanılmaz güzel bir sesi olan Riley adında bir kızdan bahsetti. Hiç sevişmemişlerdi, sonradan da kızın lezbiyen olduğu ortaya çıkmıştı.

Margo üzerinde çalıştıkları TikTok videolarından ve projenin onu ne kadar heyecanlandığından bahsetti. Belki de sinemacılık okuman gerekiyordur, dedi JB. Margo yanıt olarak okuyamayacağını yazmaya başladı ama düşününce, niye okuyamayacaktı ki? JB'ye ne iş yaptığını sordu, JB de makine öğrenmesi ve reklamcılıkla ilgili bir şeyler yaptığını anlattı. Siyasal reklamcılık tarzı bir şeylerle uğraşıyordu. Yüksek lisansını bitirdikten sonra ilk gerçek işi bu olmuştu, çalıştığı herkes ondan büyüktü, otuzlu yaşlarında, çoluğa çocuğa karışmış insanlardı. İş için Vaşington'a taşınmıştı, fazla arkadaşı yoktu. Aslen New York'luydu ve Vaşington ona çok farklı geliyordu, pek sevmemişti.

Ama anlaşılan bayağı para kazanıyorsun, diye yazdı Margo.

Yani, o kadar da çok değil, diye yazmıştı. Ama sanırım harcayacak fazla şeyim yok.

Bu Margo'nun aklına pek yatmadı. İnternette makine öğrenim mühendislerinin ne kadar kazandığına bakınca, maaşlarının yüz yirmi bin dolardan başladığını öğrendi, bu da Margo'ya göre yirmi beş yaşındaki biri için müthiş bir paraydı. Yine de herhalde annesi JB'nin parasını nasıl harcadığını görse, büyük olay çıkarırdı. Margo, Vaşington'un nasıl bir yer olduğunu bilmiyordu ve gözünde lisede öğrenci birliğinde yer almış insanlarla dolu bir şehir canlanıyordu. JB'nin oradan neden hoşlanmadığını anlayabiliyordu.

Videoların montajı bittiğinde, Noel neredeyse gelip çatmıştı. Yoğunluk azken paylaşım yapmak istemediklerinden, ayın yirmi altısına kadar beklemeye karar verdiler. Bekleyiş Margo'yu öldürecekti.

Noel'den önceki gün sabah saat altı sularında, ağzında sakız, kulağında inanılmaz büyük bir elmas küpeyle kapıyı çalan bir kurye, Margo'dan birtakım kâğıtları imzalamasını istedi. Ardından James

Millet'in da orada oturup oturmadığını sordu ve kesin bir dille Margo'nun onun yerine imza atamayacağını söyledi. Margo, Jinx'i uyardırmaya gitti, sonra da kapı eşiğinde bekleyen kuryenin karşında sap gibi dikildi. O esnada Bodhi emebilmek için durmadan tişörtünün yakasını çekiştirip memelerini açmaya çalıştığından, kuryeyle göz teması kurmadan, "Şimdi gelir," diyerek güvence verdi.

Sonunda Jinx gelip kâğıtları imzaladı, kurye gitti ve herkes zarfını açtı.

"Seninkinden ne çıktı?" diye sordu Margo. Bodhi ciyak ciyak sayfaları tutup çekerken, Margo telaşla kâğıtta yazanları anlamaya çalışıyordu.

"Aman Tanrım," dedi Jinx. "İnanamıyorum."

Margo'nun formunda "SOYBAĞININ TESPİTİ TALEBİ DAVA DİLEKÇESİ," yazıyordu.

"Uzaklaştırma kararı," dedi Jinx. "Mark ve Sevgili Anacığı'ndan."

Margo kendi formunu okumakla meşgul olduğundan Jinx'in söylediklerini pek duymadı. Mark babalık davası mı açmak istiyordu? Ne sebeple?

İkinci sayfada bir dizi işaret kutucuğu vardı.

Davacı ile 2. maddede listelenen çocuklar arasında soybağı kurulduğu TAKDİRDE, davacı

a.) Çocukların hukuki velayetinin.....DAVACIYA	☒
b.) Çocukların fiziksel velayetinin.....DAVACIYA	☒
c.) Çocuğu görme hakkının.....YALNIZCA DAVACIYA	☒
- verilmesini talep etmektedir.
-

Akul alır gibi değildi. Mark neden Bodhi'nin velayetini istiyordu ki? Elizabeth'le birlikte Bodhi'yi hayatlarından çıkarmak için onca zahmete girip ona Mark'la asla irtibata geçmeyeceğine dair kâğıtlar imzalattıktan sonra, şimdi kalkmış dava mı açıyorlardı, evine celp mi yolluyorlardı?

“Hepsi benim yüzümden,” diyordu Jinx. “Of ya, hepsi benim yüzümden.”

Margo’nun elleri o kadar terlemişti ki kâğıtların üstünde ıslak ıslak lekeler bırakıyordu, o yüzden kâğıtları mutfak tezgâhına bırakıp boştaki elini bluzuna sildi. Bodhi hâlâ emmek istiyordu, Margo da dikkatini dağıtmak için eline silikon bir spatula verdi, Bodhi de hemen spatulayla annesinin kafasına vurdu.

“Çok özür dilerim,” dedi Jinx.

“Ne için?” dedi Margo ters ters. Babasının böylesine anlamsız konuşması canını sıkmaya başlamıştı.

“Margo, onu aradım,” dedi Jinx.

“Kimi?”

“Mark’ı. Aradım, bağırdım çağırdım,” dedi Jinx. “Sana o gizlilik sözleşmesini imzalattığı için, senin hocan olduğu için çok kızmıştım. Ne bileyim işte, içime dokundu. Margo’ya böyle davranabileceğini mi sanıyor, onu sahipsiz mi sanıyor, diye düşündüm.”

Margo kafasına tekrar spatula yemeden Bodhi’nin yumruğunu havada yakaladı. “İyi de niye böyle bir şey yaptın ki? Gizlilik sözleşmesini ihlal edeceğini, Bodhi’nin para fonunu kaybedeceğini bilmiyor muydun?”

“Ne bileyim, aptallık ettim Margo. Doğru dürüst düşünemedim ama aslında gizlilik sözleşmesini ihlal etmiş olmadık bence. Sözleşmede senin onunla irtibata geçemeyeceğin yazılı. Benimle ilgili veya seninle bağlantılı üçüncü şahıslarla ilgili bir şey yazmıyor.”

Margo o kadar üzgündü ki, neredeyse gülecekti. Bu sefer Bodhi’yi engellemeyi başaramayınca, Bodhi kafasına tekrar vurdu. “Bodhi’nin tam velayetini istiyor,” dedi. Tasasızca konuşmaya çalışmıştı ama sesi titremişti.

“Dur, bakayım,” diyen Jinx tezgâhın üstündeki kâğıtları aldı.

Margo yavaş yavaş kahvenin nasıl yapıldığını hatırlamaya başladı. İnanılmaz karmaşık görünüyordu. Kararsız adımlarla kahve filtrelerinin bulunduğu dolaba yöneldi.

“İmkânı yok,” dedi Jinx, kâğıtları şak diye tezgâha geri koyarken.

"Seni korkutmaya çalışıyor, tatlım. Hiçbir mahkeme Bodhi'nin velayetini ona vermez."

"Gerçekten mi?" Margo yutkunmaya çalıştı. Bodhi tekrar ısıpatayla Margo'ya vurdu. Jinx mutfak adasının öbür tarafına geçip Bodhi'yi aldı. Margo'nun kolları haşlanmış makarna gibiydi, kasları titriyordu, Bodhi'yi onca zaman tutmayı başardığına şaşıtı.

"Yüzde yüz," dedi Jinx.

"Peki ya OnlyFans?" diye sordu Margo. "Sence OnlyFans yüzünden onu benden alabilirler mi?"

"OnlyFans yasadışı değil!" diye gürlledi Jinx. "Ayrıca, OnlyFans hesabın olduğunu nereden bilecekler ki?"

Margo sonunda filtrelerin arasından bir tanesini çekip çıkarmayı başardı. Filtreyi kahve makinesine koyduktan sonra bir an ne yapacağını bilemedi. Jinx'in doğru söylediğini fark etti. OnlyFans hesabını bilmeleri mümkün değildi. Hesabı AçHayalet adıyla açmıştı. "Anneliğe uygun olmadığımı söylemezler, değil mi?" diye sordu.

"İnan bana, her şey yoluna girecek," dedi Jinx. "Hepsi benim yüzünden, yalnızca benim onu arayıp tehdit etmeme tepki gösteriyorlar, bir şey çıkmayacaktır, eminim."

"Onu tehdit mi ettin?" Margo elinde kahve kaşığıyla kalakaldı.

Jinx melül melül bakıyordu. "Can çıkıyor, huy çıkmıyor işte."

"Tam olarak ne dedin?" Bu durum Margo'nun pek hoşuna gitmemişti ama küçücük bir yanı galiba ömrü boyunca Dr. Jinx'in onun adına tehditler yağdırdığını hayal etmişti.

"Ne bileyim," dedi Jinx. "Aptal saptal şeyler. İşte mesela, birinin parmaklarını kırmanın ne kadar kolay olduğunu biliyor musun falan dedim. Hani, böyle çok fazla bastırmana bile gerek olmadan pat diye kırılırlar ya." Jinx parmağıyla yanağında pat sesi çıkardı.

"Aman Tanrım," dedi Margo, sonra da sinirden yüksek perdeden güldü. Hiç komik değildi. Durum vahimdi ama Dr. Jinx yanağıyla çizgi film efekti gibi pat sesi çıkarırken, o küçük Mark'ın cep telefonunu kulağına dayamış, korku içinde titrediğini düşünmek fazla gelmişti.

"Ayrıca başka bir öğrenciye daha bulaşacak olursa, kamışını koparacağımı söylemiş de olabilirim."

Margo artık iki büklüm olmuş, ellerini dizlerinin üstüne koymuştu. Gülmekten neredeyse gözünden ya lar gelecekti. *Kamı * sözcüğü asabını bozmu tu. Bir türlü do rulamıyordu ama sonunda konuşmayı başardı: “O sözcüğü m  kullandın?”

“Ee, sanırım evet,” dedi Jinx.

“Aman Tanrım,” Margo hayretler içindeydi. Jinx de Bodhi de kaygılı gözlerle ona bakıyorlardı. “ ok kötü olmuş,” dedi Margo. Nedense hâlâ gülümsüyordu, oysa dokunsalar a layacak haldeydi. “ ok korkuyorum!”

Jinx aniden yanı başında bitiverdi, bir eliyle ti  rt n n üstünden Margo’nun sırtına daireler çizmeye başladı ve Margo o an gerilimin vücudunu terk ettiğini hissetti; bir dokunu  yetmi ti.

“Her şey yoluna girecek,” dedi Jinx. “Söz veriyorum.”

“Ne yapayım?” diye sordu Margo.

“Yazılana göre, otuz gün içinde yanıt vermen gerekiyormu , epey bir vaktin var yani. Aklı başında her Amerikalının yaptığını yapacaksın. Avukat tutacaksın.”

“Doğru,” dedi Margo. Avukat tutmak gözünde b y m  t . “Aca-ba Mark’ı mı arasam? Kötü bir adam değildir. Yani, korkunç biri olabilir ama *mantıksız* biri değildir. En azından niyetini   renirdim.”

Jinx yüzünü ek itti. “Yani, aramak istiyorsan arayabilirsin ama ben olsam en azından bir avukata danı ıp bu konuda fikrini alırdım. Durup dururken ellerine malzeme vermiş olma.”

Margo, Jinx’in söylediklerini düşündü.   in aslı tahminine göre bunun arkasında Mark’ın annesi vardı. O yüzden Mark’la konuşmak hiçbir i e yaramayabilirdi, üstelik gizlilik sözleşmesini de ihlal etmiş olurdu.

“Kolaylıkla hallederiz,” dedi Jinx. “Noel’den sonra, insanlar i lerinin başına dönünce birilerini aramaya ba larız.”

“Söz m ?”

“Yüzde yüz,” dedi Jinx. “Endi elenecek hiçbir şey yok. Zenginler i te böyle siktir  eker.  nan bana, dillerini bilirim, hem de anadilim gibi.”

*

Bu oyunun bir parçası olarak, bazı şeyleri benden önce fark edeceksiniz. Buna “dramatik ironi” denir. Mark bir keresinde sınavda sormuştu da oradan biliyorum.

Shyanne, Noel arifesini ve Noel sabahını onlarla geçirsin diye Margo’ya yalvardı. İfade ediş biçimi muğlak ve kafa karıştırıcı olsa da, Margo annesinin bunu kendince barışmalarını pekiştirmek için yaptığını biliyordu: “Şükran Günü’nde bizi ektin!” dedi Shyanne. “Bal gibi biliyorsun!”

“Nasıl ekmişim?” diye sordu Margo sinirden gülerek. OnlyFans hesabını kapatma konusunda Shyanne’e yalan söylemek tüm dengisini altüst etmişti.

“Beni artık sevmiyorsun bile,” dedi Shyanne.

“Of, saçmalama! Seni sevdiğimi biliyorsun. Tabii ki Noel’de görüşürüz.”

Margo o an tam idrak edemese de Shyanne Margo’yla yalnızca görüşmek değil, Noel arifesi ve Noel günü boyunca Margo’nun tamamen yanında kalmasını (Jinx’inse tamamen uzakta olmasını) istiyordu.

Margo aklındaki ikilemden bahsedince, Jinx son derece anlayışlı davrandı. “Noel’in benim için hiçbir anlamı yok,” demişti. Jinx ile Suzie, WWE’nin eski In Your House yayınlarından *Canadian Stampede*’i izlemeyi planlıyorlardı; Jinx, Bret Hart’ın öyle böyle değil, bayağı aştığına yeminler ediyordu.

“Aşmak nedir?” diye sordu Suzie.

“Yani, seyirciyi avucunun içine aldı,” dedi Jinx. “Yaşlı bir kadının yüzüne yumruk atsa, tezahürat yaparlardı, o derece.”

Margo, Kenny’nin evinde kalacaktı. Shyanne ile Kenny birlikte yaşamak için evlenmeyi bekliyordu. Margo bu durumu tuhaf buluyordu ama daha da tuhafı, Noel arifesinde annesi de Kenny’de kalacaktı ve Margo ile Bodhi bodrumdaki oyun odasında kalırken, kendisinin de misafir odasında kalacağını söylemeyi ihmal etmemiştir.

Shyanne neden Kenny'nin odasında kalmıyordu? Henüz yatmamış olabilirler miydi?

"Tanrıya şükür, bütçemiz onaylandı," dedi Kenny sahnedeki mikrofona. Noel arifesiydi, akşam beş ayinini yönetiyordu. Karanlıkta yetişen mantarlar gibi, hafiften griye kaçan beyaz tenli bir kızın önderliğindeki gençlik korosu etrafını sarmıştı. Ayini "O Little Town of Bethlehem" ilahisini söyleyerek açmışlardı ama o kadar kötü söylemişlerdi ki, Margo neye uğradığını şaşırmıştı. Şarkıcı notanın tam ortasında hava yutuyor, doğru perdeyi bulmaya çalışırken sesi oraya buraya kayıyordu. Margo ne tür bir gençliğin Kenny'nin hizmetini kabul edeceğini artık anlamıştı ve onlara karşı içi şefkatle dolmuştu.

Şarkı sonunda bitince, koro ve Kenny sahneden indi, vaiz kürsüye çıktı.

Vaiz Jim'in Michael J. Fox ile Ned Flanders karışımı, gayet sevimli bir havası vardı. Vaazı Yusuf'la başlayıp Yusuf'la bitecek gibi görünüyordu. "Meryem olsaydınız ve Rab'den hamile kalsaydınız, Yusuf'a söylemekten biraz korkmaz mıydınız?" diye sordu vaiz. Cemaat güldü. "Eveet!" dediler sevimli aksanlarıyla. "Meryem'in yerinde olsaydım, ben çekinirdim şahsen."

Yine gülüşmeler.

"Peki, dostlar, sizce Yusuf ona inandı mı?"

Margo yanıtın evet olduğunu düşündü. Yusuf iyi bir adam olduğu için Meryem'e inanmıştı. O yüzden cemaatin sessiz kalmasına şaşırırdı.

"Hayır!" dedi vaiz. "Hayır, dostlar. Yusuf, Meryem'e inanmadı, bunun için onu suçlayabilir misiniz? Eğer nişanlandığınız kadın size gelip de, 'Hamileyim ama inan bana, başka bir adamdan değil, Rab'den hamile kaldım,' dese, siz ne düşünürdünüz?"

Margo cemaatin sessizce o nişanlının *yalancı bir orospu* olduğunu düşündüğünü duyar gibiydi.

"Matta 1:19 şöyle der: Nişanlısı Yusuf doğru bir adam olduğu ve herkesin içinde onu utandırmak istemediği için, ondan sessizce

ayrılmaya karar verdi." Vaiz cemaate baktı. "Çünkü Meryem'i herkesin içinde utanlırsaydı ne olurdu?" Biraz bekledi. "Doğru, Meryem taşlanırdı! Ökürükürdü! Ya da en azından toplum dışına atılırdı!"

Bu adanın ağzından sonu ünlem işaretiyle bitmeyen tek bir cümle çıkmıyordu. Margo'nun beklediği kadar sıkıcı değildi. Acaba, diye düşündü, Meryem gerçekte nasıl hamile kalmıştı? Daha önce bunu hiç düşünmemişti. Bebek Yusuf'tan olamazdı, yoksa Yusuf ondan ayrılmayı düşünmezdi. Bebek kimden olursa olsun, Meryem'in yalan söylediği, Rabden hamile kaldım, diyerek paçayı sıyındığı ortadaydı. Olan bitenin başka bir açıklaması var mıydı? Jinx olsa buna "kesinlikle destansı bir senaryo" derdi. Yusuf'la konuşurken Meryem'in sinirleri çelik gibi sağlam olmalıydı.

"Yusuf harika bir adamdı, öyle değil mi? Gerçekten öyleydi, değil mi?" diyordu vaiz. Ama Margo, Meryem'i ve o işi nasıl başarıyla hallettiğini düşünmeden edemiyordu. Vaiz, Meryem'in yine mucizevi bir şekilde Vaftizci Yahya'ya hamile kalan kuzeni Elizabet'i ziyaretini, orada üç ay kaldıktan sonra üç aylık hamile olarak eve dönüp Yusuf'la yüz yüze konuştuğunu anlattı. Yani her ne olmuştusa, Meryem büyük ihtimalle hamile kaldığı için Elizabet'e gitmişti, ne yapacağına karar verene kadar gizlenmek istemişti. Kadınların böyle tek başına yolculuk etmesi normal miydi? Meryem kaç yaşındaydı ki? Margo telefonunu çıkarıp internette arattı: "Meryem kaç yaşındaydı?" Telefonun cazibesine kapılan Bodhi, onu annesinin elinden kapmaya çalıştı. Margo ekranı zar zor görebilse de şu cümleyi seçti: "Meryem Yusuf'la nişanlandığında on iki ila on dört yaşlarındaydı." Bodhi'nin telefonu almasına izin verdi, Bodhi de büyük bir sevinçle telefonun üst köşesini tamamen ağzına sokup kamera lensini emmeye koyuldu.

O halde kesin tecavüze uğradı, diye düşündü Margo. Başka hangi sonuca varılabilirdi ki? On yedi yaşındaki Meryem'in çobanlık yapan bir oğlana âşık olup fingerdeştiğini düşünebilirdi ama on iki yaşındaki bir kızın? Kesin tecavüzdü, hem de günümüzdeki hukuki

anlamıyla değil, bildiğimiz tecavüzdü. Margo cemaate baktı. Nasıl olur da hiçbiri bunu fark etmezdi?

“Umarım siz de Yusuf’u benim sevdiğim kadar seviyorsunuzdur. O doğru bir adamdı. Doğru şeyi yapmaktan korkmayan bir adamdı. İlahi yasaları bilirdi. Yusuf’u gösterinin yıldızı değilse bile, Noel’in gizli kahramanı olarak düşünmek istiyorum. Genelde Mer-yem hakkında konuşuyoruz, bebek İsa hakkında konuşuyoruz ama ben Yusuf’u düşünmek istiyorum. Hepimiz ondan erkeklik hakkın-da bir şeyler öğrenebiliriz.”

Kalabalıktan onaylayan mırıltılar yükseldi. Margo, Shyanne’in bakışlarını yakalamaya çalıştı ama Shyanne kâğıt mendille gözlerini silmekle meşguldü. “O Come, All Ye Faithful”u söylemek için herkes ayağa kalktı, şarkı söylenmesi Bodhi’yi çok heyecanlandırmıştı. Elini Margo’nun ağzına sokup duruyordu. Bodhi’yi kucağında hoplatırken Margo, acaba buradaki erkekler arasında OnlyFans’e abone olan var mıdır, diye düşündü. Diğerlerinin arasında yükselen kendi sesinin inceden siyah siyah parladığını hayal etti. Buradaki insanla-rı sevmediği için mi, yoksa onlardan korktuğu için mi kendini kötü biri gibi hayal etmekten hoşlanıyordu, bilmiyordu. Buradakilerin büyük olasılıkla iyi insanlar olduğunu biliyordu. Hatta muhteme-len ondan daha iyi olduklarına bile inanıyordu. Ama ondan nefret edeceklerini biliyordu. Şartlar gerektirirse, ona hiç acımayacakları-nı biliyordu. Ciğerleri doğru notayı bulamayacak kadar hızlı inip kalkan, Tanrı sevgisinin ihtişamıyla titreyen o zarif, o narin solistin gri New Balance ayakkabısını Margo’nun tam gırtlığına basacağını biliyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ayin işkencesinden sonra Kenny'nin evindeki yemek çocuk oyuncacı gibiydi. Kenny'nin salonu tam da Margo'nun hayal ettiği gibiydi. Elbette lacivert kadifeden bir televizyon koltuğu vardı. Duvarlar camgöbeğiydi ve pütürlü bir dokusu vardı. Tuhaf bir şekilde parlak gümüş tüylü bir halı, bir savaş gemisi resmi, üzerinde beyaz harflerle Dua Etmek Güç Geldiğinde Var Gücünle Dua Et yazan küçük, ahşap bir levha vardı.

Shyanne kuru üzümlü ton balığı güveci yapmıştı. Jinx'in şehre geldiği zamanlarda yapılan bu yemeği çocukluğundan hatırlıyordu Margo. Kenny belli ki hâlâ coşkun bir sevinç içindeydi ve durmadan Annie'den bahsediyordu. O kanı çekilmiş, nefessiz solistin adı Annie'ydi. "Demedi demeyin, Rab'bin o kız için özel planları var. Resme de çok yetenekli," dedi.

Bodhi uyuyordu. Ayinden eve döndüklerinde, Kenny ile Shyanne, Margo'yu aşağıdaki oyun odasına götürüp aldıkları güzel, beyaz beşiği göstermişlerdi. Beşiğin içinde battaniyeler, pelüş hayvanlar, hatta bir de oyuncak cep telefonu konmuştu. Kameralı bir bebek telsiziyle alt değiştirme minderi almışlardı. Margo neredeyse ağlayacaktı, çok tatlıydılar. Kenny, Margo'yu omuzlarından tutup şöyle dedi: "Sana ve Bodhi'ye kapımız her zaman açık."

Margo çok duygulandı ve kendini suçlu hissetti. Geçimini nasıl sağladığını öğrenseler, tüm bunların bir anda geri alınacağını biliyordu. Eğer böylesine iyi olmasalardı, onlara yalan söylediği için kendini bu kadar kötü hissetmezdi. Yine de Margo, Jinx'in hep yanlarında olmasına alışmıştı, oysa Shyanne ile Kenny tatlılıklarına ve cömertliklerine rağmen, Bodhi konusunda yardım etmeye kalkışmadılar. Çünkü içlerinde yoktu. Margo bebekle boğuşurken.

sohbetleri bir bebek yüzünden bölündü diye biraz hoşnutsuz bir ifadeyle, öylece izlemekle yetindiler. Margo sonunda bebeği yatırmıştı, akşam yemeğinde de Bodhi yeni beşiğinde uyuklarken, onu telsizin kamerasından izleyebiliyordu.

“Annie ne resmi çiziyor?” diye sordu Margo ton balığı güvecinden aldığı lokmaya üfleyerek.

“Bir sürü şey,” dedi Kenny. “Çoğunlukla ejderha ve at.”

Margo’nun aklına nedense Suzie’nin *Sünger Bob* izlerken mastürbasyon yapması geldi. Annie’nin mastürbasyon yaparken ne düşündüğünü merak etti (çoğunlukla ejderhaları ve atları düşündüğünü varsayıyordu).

“Vaiz Jim nasıldı ama? Bu gece resmen Kutsal Ruh’la doluydu, değil mi?”

“Kesinlikle,” dedi Shyanne. “Yusuf’la ilgili konuşmasına bayıldım.”

Margo gece boyunca kibar olmaya çalışarak Kenny’ye sürekli iltifatlarda bulundu. Hatta bir ara buzdolabının ne kadar temiz olduğundan bile dem vurdu.

Yemekten sonra birer hediye açmaya karar verdiler. Margo, Kenny’ye hiçbir şey almadığını fark ederek telaşlandı, yalnızca annesine almıştı. Kenny eliyle boş ver işareti yaptı. “Asıl önemli olan şeylerden yana zenginim,” diyerek Shyanne’in beyaz kot pantolonlu bacağına pat pat vurdu.

Önce Margo’ya hediyesini açtılar. İkisi birlikte almıştı: Bodhi için üçlü pijama takımı. Birinin ayaklarında minicik aslan kafaları vardı. “Çok güzeller!” diye haykırdı Margo.

Ardından Shyanne Kenny’ye aldığı hediyelerden birini açtırdı: Birbirinden farklı yedi değişik acı sostan oluşan bir set. Kenny’nin baharatlı şeyler seveceği Margo’nun aklının ucundan bile geçmezdi. Oysa Shyanne ile Kenny *Hot Ones* programına olan sevgileri sayesinde yakınlaşmıştı.

Sonra da Margo Shyanne’e ona aldığı küçük maça aslı kolyeyi açtırdı. Annesine ilk kez bu kadar güzel bir şey alıyordu. Tam on dört ayardı. Bunu da söyledi.

“Tam on dört ayar.”

Kenny, “Neden ucunda maça ası var?” dedi.

“Çünkü destedeki en değerli kart odur,” dedi Margo.

“Bayıldım,” dedi Shyanne. “Ah bebeğim, bayıldım.”

Kolyeyi Kenny’ye taktırmak istedi ama Kenny’nin parmakları küçük kopçayı açamayacak kadar kalın olduğu için, Margo taktı.

Shyanne, “Harika bir şey bu,” deyip durdukça, Margo Kenny’nin giderek daha çok bozulmaya başladığını fark etti. Kenny kolyenin kumar çağrışımı yapmasına mı, yoksa kendisinin Shyanne’e bu lafı ettirecek bir şey almamasına mı bozulmuştu, Margo orasını anlayamamıştı. Zihnen Shyanne’i uyarmaya çalıştı, Shyanne ise kaptırmış gidiyordu: “Nereden *buldun* ki?”

“Evet,” dedi Kenny. “Böyle bir şeyin annenin hoşuna gideceğini nereden bildin? Yani, kâğıt oynamayı sever mi ki?”

“Tabii,” dedi Margo neşeyle. Shyanne’in poker bağımlılığı konusunda muhtemelen Kenny’ye dürüst davranmayacağını biliyordu ama hediye seçerken etraflıca düşünmemişti. “Bence çok da şanslıdır. Aramızda hep bunun şakasını yapardık, okul çekilişlerinde falan Shyanne hep kazanırdı. Shyanne tam bir Bayan Şans’tır.”

Margo sözlerinin dinsizlik gibi algılanmasından korktu. Kenny gülümsemekle yetinerek, Shyanne’in saçlarını karıştırdı. “Bu hoşuma gitti. Bayan Şans,” dedi.

Kenny kendine bir içki daha hazırlamak için mutfağa gidince, Shyanne dudaklarını oynatarak Margo’ya, “Teşekkür ederim,” dedi. Kenny içe içe Jack Daniels ile kola içiyordu. Shyanne’e karşılık olarak göz kırpıp gülümsedi Margo ama çoktan kanı damarlarında kararacak kadar üzölmüştü, iyi geceler deyip aşağı inme vakti gelsin diye dakikaları sayıyordu.

Sonunda aşağıya inmeyi başarınca, Bodhi’nin uyuyan minicik bedenine bakarak, “Mutlu Noeller,” diye fısıldadı. Beşiğin yanında üstüne fazlasıyla büyük lastikli bir çarşaf serilmiş, dar bir şişme yatak vardı. Margo ağırlığını verince, yatağın plastik malzemesinden fil osuruğu gibi bir ses çıktı. Kenny’nin oyun odasında gözlerini tavana

diken Margo, düşünecek kimse kalmamış gibi, Mark'ı düşünmeye başladı. Acaba karısıyla birlikte Noel Baba taklidi yaparak kurabiyeleri yiyip sütü içmiş, Noel çoraplarını doldurmuşlar mıydı? Karısı demişken, acaba Mark'ın velayet davası açmasına o ne diyordu? Mark'ın velayeti ciddi ciddi istiyor olma ihtimali var mıydı? Margo gözünde canlandırmaya çalıştı: Mark sabah gerçek çocuklarının hediyelerini açmasını izlerken, gözünün ucuyla da hayalet gibi dikilen Bodhi'ye bakıyor. Peki ama Mark gerçekten Bodhi'ye hasretse, onu gerçekten tanımak istiyorsa, neden Margo'ya telefon açmıyordu ki?

Belli ki yalnızca Margo'yu incitmeye çalışıyordu. Parasını harcasın, korksun istiyordu.

Margo gerçekten de korkuyordu. O sözcükleri zikrettiğinden beri aklından çıkaramıyordu, olur olmadık yerde zihninde o sözcükler beliriveriyordu: *Anneliğe uygun olmamak*. Margo aslında kötü bir anne olduğunu düşünmüyordu, mesela Bodhi mucizevi bir şekilde dile gelse, belki bir tek mantar aldığı o gece hariç, hakkında iyi şeyler söyleyeceğine inanıyordu.

Margo'yu korkutan *uygun olmamak* tabiriydi, uygunsuz anne. Diğer tüm anneler kadar doğru olmayan bir anne. Yüzsüz bir anne. Çok genç anne olmuş, para için erkeklerin vücuduna bakmasına izin veren bir anne. Vaiz Jim'in sözlerini duyar gibi oldu: "Doğru, Meryem taşlanırdı! Öldürülürdü! Ya da en azından toplum dışına itilirdi!" Kendi annesi bile ona orospu demişti. Ayrıca Kenny'nin evine ayak basabilmişse, bunun tek nedeni onlara yalan söylemiş olmasıydı.

Margo kötü bir insan olduğunu düşünmüyordu ama kötü insanlar kötü olduklarını bilir miydi ki? Mark bilmiyordu belli ki, oysa lafa gelince mangalda kül bırakmıyordu. Becca'nın ettiği lafı düşündü: "İyi bir insan olmak ne zamandan beri umurunda? Yani, sonuçta başkasının kocasıyla yatıp kalkıyorsun." Ya Margo içten içe ahlaksızın tekiydiyse? Ya OnlyFans'i yanlış bulmamasının nedeni, aslında bu işin yanlış olmaması değilse ve Margo artık yaptığı şeyin ne kadar yanlış olduğunu fark edemeyecek kadar berbat biriydiyse?

*

26 Aralık'ta TikTok paylaşımlarına başladılar.

"Ciddiyim diyorum," KC'nin sesi duyulur. "Balkonumuzda bir kız var."

Kamera camın dışına odaklanmaya çalışırken bulanıklaşır. Balkonda gümüş rengi fütürist bir bikini giymiş, sırılsıklam Margo durmaktadır. Işık Margo'nun arkasından gelir. Margo büyük ölçüde siluetten ibarettir.

"Ne yapacağız?" dedi Rose.

"Oraya nasıl çıkmış ki? Nereden gelmiş, tırmanmış mı?"

"İçeri alalım."

"Delirdin mi?"

Tam o sırada Margo iki avucunu birden cama yapıştırarak onları ürkütür. Biotch camın öte yanından deliler gibi havlar.

"911'i ara," der KC.

"Alt tarafı bir kız," der Rose. "Silahlı falan değil, hatta çıplak sayılır. Bu çok saçma."

Rose gidip sürgülü cam kapıyı şak diye açar. Margo kıpırdamaz. Merakla Rose'a bakar.

"Selam," der Rose nazikçe. "İyi misin? Buraya nasıl çıktın?"

KC kamerayla yaklaşır, sonunda Margo'nun yüzü görünür, yüzünden çeşitli ifadeler okunmaktadır: şaşkınlık, sevinç, korku. Sonunda, "Memelerin kocamanmış," der, güler, sonra da Rose'un üstüne başına gümüş boya kusar.

Margo, üstünde hâlâ bikinisini, köpük banyosu yaparken, Rose lavaboda yüzündeki gümüş boyayı çıkarmaya çalışmaktadır. (Boya konusunda gerçekten beklemedikleri bir sorun yaşamışlardı. Margo'nun yüzünün yanına bantladıkları, kamerada görünmeyen tüpten fışkırttığı gümüş akrilik boya, çocukluklarından hatırladıkları akrilik boyalar kadar kolay çıkmıyordu çünkü muhtemelen dekorasyon boyası kullanmışlardı ve üçü de aptaldı.) KC, Margo ile röportaj yapmaktadır.

"Nerelisin?"

Margo omuzlarını silkip küvetteki köpüklerle oynamaya devam eder. Köpüklerden kendine külâh gibi sivri uçlu bir sakal yapar.

Rose küfrederek saçındaki gümüş boyayı çıkarmaya çalışmaktadır. "Ne bu ya? Kusmuk mu? Ne yemiş ki?"

"Bak," diyen Margo küvetin tıpasını çekerek güler, giderin suyu içine çekerken çıkardığı ses çok hoşuna gitmiştir.

KC, "Hayır, onu yerine koyuyoruz," derken, Margo koca plastik küvet tıpasını ağzına sokup çiğnemeye başlar.

Margo havluya sarınmış, mutfak barında oturmaktadır.

"Hayalet aç," der.

"Biliyorum," der KC. "Sana yumurta yapıyorum."

"Hayalet aç," diye tekrarlar Margo, bir kalem alıp ağzına sokar.

"Hayır!" der KC.

Ama Margo kalemi çoktan parçalayıp çiğnemeye başlamıştır. (Margo ağzına yaklaşık beş tane pişmemiş düdük makarna sokmuştu, katır kutur çiğnediği şey odur ama sesi gayet plastik gibidir.) Sonunda yutar. Ardından umut dolu gözlerle şöyle der: "Folyo var mı?"

Margo kanepede baygın haldedir, etrafında bir yığın buruşturulmuş folyo vardır. KC ile Rose kadrajın dışından kameraya konuşmaktadır: "Hiç normal değil. Bu kızın neyi var, bilmiyorum. Evden de gönderemiyoruz."

"Onu hastaneye götürmeliyiz, yapacak başka bir şey yok," dedi Rose.

"911'i aramamıza karşı çıkan sendin ya."

"Sence nereden gelmiştir?"

"Uzaylı falan mıdır, diye mi soruyorsun?"

"Yani. Başka ne olabilir ki?"

Margo son derece tuhaf bir şekilde gözlerini kaydırarak açtıktan sonra ağzını da açar ve bir saksafon solosu duyulur.

Twitter anketi:

Balkonumuzda bulduğumuz bu seksi uzaylıyı evimizde tutalım mı? Evet mi, hayır mı?

4.756 kişi "evet" dedi.

Margo, Rose ile KC'nin çoğu paylaşımının üç dört bin beğeni aldığını belirtene kadar, Suzie buna çok heyecanlanmıştı.

"Ya, ne bileyim," dedi KC.

Jinx'in talimatıyla, Rose ile birlikte akşam yemeğine gelmişlerdi. Jinx herkese *oyakodon** yapıyordu. Daha önce hiç yemediklerini öğrenince, çok şaşırmıştı.

"Gördünüz işte, TikTok'ta viral olmak sandığınız kadar kolay değil. Bence bizim iş biraz fazla tuhaf," diye sürdürdü KC. "Biz de diğer herkesin yaptığı akımlara uymalıydık."

Dört gün önce paylaşım yapmaya başlamışlardı ama gümüş boya kuma videosu viral olmadığı gibi neredeyse anında uyarı yemiş ve kaldırılmıştı. Videoların hiçbiri viral olmamıştı.

"Fazla tuhaf diye bir şey yoktur," dedi Jinx. "İnsanlar henüz anlamamışlar demek ki. Bir hafta daha uğraşmaya değer. Bence yaptığınız şeyin fazla tuhaf olması, insanların ona bayılmasını engellemez."

Jinx'e biraz üzüldüler. Modern dünyanın gerçeklerini fark edememesi ve kimsenin bayılmayacağı saçma sapan, çocuksu bir iş yaptıklarını görememesi kısmen yaşlılığındandı. Ama en azından *oyakodon*'un lezzetli olduğu konusunda haklıydı, Margo ömrünün sonuna kadar her gün *oyakodon* yiyebilirdi, hiç sorun etmezdi. KC ile Rose şarabı fazla kaçırdıkları için geceyi kanepede geçirdiler, o yüzden ertesi sabah neşeli bir pijama partisi havasında geçti. Jinx, Asuka'nın bir maçını açıp herkese fındıklı ve sarı kuru üzümlü yulaf ezmesi hazırladı.

O yüzden viral olduklarını öğrenmeleri birkaç saati buldu. KC ile Rose tam gitmek üzereyken, Suzie TikTok'u açınca gördü. Viral olan pek beğenmedikleri bir klipleriydi: Amelia Bedelia havasındaki Margo, bir saksıya ampul ekip üstünü toprakla kapatıyordu, KC ile Rose da bunun işe yaramayacağını söyleyip duruyordu. Margo ise ısrarla toprağa bakıyordu, derken dans eden minicik bir adam beliyordu. Kamera adama zum yapınca, adamın Bruno Mars

* Tavuk, yumurta ve pirinçle yapılan bir Japon yemeği. (c.n.)

olduğu görülüyordu. Bruno Mars'ın o GIF'ini nasıl kopyalayıp ya-
pıştıracağını çözene kadar Margo'nun canı çıkmıştı.

"Tamam, tamam," diyordu Suzie. "Buna mini viral derdim ama
iki yüz elli bin kişi izlemiş."

"Neden o kadar çok kişi izlemiş ki?" diye sordu Margo.

"Şimdi, şöyle ki," diye anlatmaya başladı Suzie: "TikTok klipi
önce üç yüz kişiye gösteriyor, yeterince etkileşim alırsa bin kişiye
daha gösteriyor vesaire. Yani insanlar diğer klipleri hiç görmediler
bile, yalnızca bunu gördüler çünkü ilk üç yüz kişilik grup bunu ger-
çekten beğendi."

"Tamam," dedi Rose. "Gayet mantıklı."

"KC telefonuna bakıyordu. "On yeni hayranım var!"

"Aa, ben de giriş yapıp bakayım," dedi Rose. Rose'un beş yeni
hayranı olmuştu. Margo'nunkine baktılar, onun da üç yeni hayranı
vardı. Bu kesinlikle üstün bir başarı sayılmazdı ama devam etmeye
karar vermeleri için yeterliydi.

KC'nin sesi: "Elektrik süpürgesinin bizi anladığını iddia ediyor."

"Rigoberto," der Margo, başıyla ve eliyle robot süpürgeyi
göstererek.

"Bu bir robot süpürge," der Rose nazikçe.

"Hayır," der Margo. "Arkadaş."

"Senin arkadaşın mı?" diye sorar Rose.

"Of, Tanrım," der KC.

Margo, yılbaşı günü Bodhi'nin doğumundan sonraki aylarda âdeta
manevi bir yuva bellediği Target'ta alışveriş yaparken, telefonunda
Jinx'in numarasının yanıp söndüğünü gördü.

Telefonu açınca, Suzie'nin sesiyle karşılaştı: "KikiPilot'u biliyor
musun?"

"Hımm, yoo?"

"YouTuber. *Star Wars: Squadrons* yayınıyla meşhur oldu."

"Peki," dedi Margo, Bodhi uyanmasını diye hafifçe bir o yana bir
bu yana sallanıyordu.

“Neyse, bizi seçmiş! Birinci bölümden itibaren tüm TikTok serisini izlediği bir reaksiyon videosu çekmiş! Hepsini izlemiş!”

“Çok iyi!” dedi Margo.

“Anlamıyorsun!” Suzie sıkıntıyla homurdandı, sonra kumaş sürünmesi gibi boğuk sesler geldi ve telefonda Jinx’in sesi duyuldu: “Video şimdiden bir milyon izleme almış, üstelik daha iki saat önce paylaşıldı.”

“Vay anasını,” dedi Margo.

“Hemen eve gel de izle.”

Kiki o kadar güzel ve seksi bir kızdı ki, Margo plastik cerrahların diğer insanların da böyle görünmesini sağlamak için onu inceleyip, kumpasla yüzünü ölçmeleri gerektiğini hissetti.

“Tatlım,” dedi Suzie. “Kiki’nin böyle görünmesini sağlayan zaten plastik cerrahlar.”

Aç Hayalet’li YouTube videosu sekiz dakika uzunluğundaydı. Girişte Kiki, TikTok’ta Bruno Mars’lı klibi gördüğünü, sonra da tüm seriyi izlediğini söylüyordu. Kiki serinin her klibini yorumlar yaparak oynatıyordu. “İnsanlar TikTok’ta skeçler yapıyor, görüyoruz, hatta tekrarlanan temalar veya karakterler de gördüğüm oldu ama bunun gibisini hiç görmedim. Bu kızların bir sonraki klibini çok merak ediyorum.”

İzlemeyi bitirdiklerinde, video üç milyon izleme almıştı. Suzie sayfaya tıklayıp Kiki’nin diğer videolarını gösterince, Margo her videonun neredeyse on iki ila on beş milyon kez izlendiğini gördü. O sırada Bodhi’yi emziriyordu, Bodhi aniden memeyi bırakıp annesinin kazağından destek alarak doğruldu ve yaşlı bir adam gibi geçirdi.

“YouTuber’lar ne kadar para kazanıyor?” diye sordu Margo. “Yani, mesela izlenme başına?”

“Duruma göre değişir ama bir milyon izlenme başına üç beş bin kazanıyorlardır. Mesela böyle bir video altmış bin kazanır.”

“Sekiz dakikalık bir videodan altmış bin mi kazanıyor yani?” Margo’nun aklı almamıştı.

“Bak, eski hali bu,” dedi Suzie, Kiki’nin ilk videolarından birinin oynat tuşuna basarak.

Margo hayretler içinde kaldı. Aradaki farkı nokta atışı yaparak saptamak çok zordu ama yine de Kiki bambaşka biri gibi görünüyordu. Güzel ama normal bir insandı. Gözleri hafiften asimetrikti, dudakları da daha inceydi. Çenesi de mi farklıydı acaba? O zamanlar saçları kesinlikle daha inceydi. Vücudunun hangi kısımlarını değiştirmesi gerektiğini nasıl bilebilmişti? Margo izlenme sayısının plastik cerrahın elini ruh çağırma tahtasındaymış gibi oynatarak, Kiki’ye abonelerinin ne istediğini gösterdiğini hayal etti.

KC ile Rose heyecanlı heyecanlı konuşarak içeri girdiler. Jinx ile Suzie, Margo’dan sonra onları arayarak kutlamaya çağırmıştı. Jinx müzik açıp Meksika fasulyesi, pılav ve mısır ekmeği hazırlamaya koyuldu. Bodhi’ye mısır ekmeği kırıntılarının en yumuşak taraflarından verdiler, Bodhi de minicik elleriyle kırıntıları gelişigüzel ezdikten sonra keyifle parmaklarını emdi.

O gece Suzie kızların TikTok hesabını takip ederken, kızlar da OnlyFans hesaplarına baktı. Saat on sularında, TikTok klipleri bir milyondan fazla izleme almıştı. Her biri. Asıl soru bunun yeni hayranlara dönüşüp dönüşmeyeceği, dönüşürse de hangi oranda dönüşeceğiydi. Bireysel OnlyFans hesaplarının linkleri, AçHayalet’in ana TikTok hesabındaki bir Linktree bağlantısındaydı. Kaç kişinin OnlyFans hesaplarına tıklayıp abone olmak şöyle dursun, TikTok hesabını takibe alacağı bile meçhuldü. Şimdiye kadar KC’nin yüzden fazla yeni hayranı olmuştu, Rose’un da yaklaşık seksen. Margo ise artık çok utandığı için söylemeyi bırakmıştı ama yatmaya giderken Jinx, Margo’yu koridorda kolundan yakaladı. “Bana söyle. Onlara söylemek zorunda değilsin, yalnızca bana söyle.”

Bodhi çoktan beşikte uyuyordu. Margo diğerleri yatana kadar takılmaya çalışmıştı ama yalnız başına kalmak için yanıp tutuşuyordu.

“Kaç tane?” diye fısıldadı Jinx.

“Şey, yaklaşık dört yüz.”

Jinx devasa elleriyle Margo'yu omuzlarından tutup ona sarıldı.
"Çok ünlü olacaksın," dedi saçlarına doğru konuşarak.
"Hayır, olmayacağım," dedi istemsizce.
"Canım, korkarım son derece yanılıyorsun."

JB o gece mesaj attı. KikiPilot meselesiyle ilgili değildi, olaydan haberi bile yoktu.

JB: Jeli Hayalet, sanırım kafam karışmaya başladı. Neyin gerçek olduğunu neyin olmadığını anlamıyorum. Biraz ara versem iyi olacak.

Hemen yanıt yazdım: Hangi konuda?

JB: Her şey bir oyun gibi, bir deney gibi başladı ama giderek kafa karıştıncı bir hal alıyor. Kendimi biraz geri çekmem gerek. Sen yanlış bir şey yaptığını düşünme diye haber vermek istedim.

Bir bakıma bana karşı gerçek duygular beslemeye başladığını söylediğinin farkındaydım, endişelenmem gerektiğinin de farkındaydım. Oysa bahis yükseltiyormuşum gibi bir heyecan içindeydim. Belki de KikiPilot videosunun heyecanını henüz üstümden atamamıştım ama JB'nin kendini geri çekmesini istemiyordum. Ne yaptığımızı veya işin nereye varacağını bilmesem de devam etmesini istiyordum. Âdeta bağımlısı olmuştum. Mesajlaşmamızda beni mest eden bir saflık vardı. O sıralar ilkokul günlerimizi yâd ediyorduk: Yıl yıl yaşadığımız her şeyi, öğretmenlerimizi ve sınıf arkadaşlarımızı, beslenme kutularımızı ve sırt çantalarımızı, okuduğumuz kitapları, teneffüslerde yaptıklarımızı, en sevdiğimiz oyuncaklarımızı hatırlamaya çalışıyorduk. JB'nin tüm anılarını ezberleyerek yüceliğe erişebileceğimi gibi hissediyordum. Hiç tanışmayacağınız biri hakkında her şeyi öğrenmek, güzel bir insanlık başarısı olmaz mıydı?

Şöyle yazdım: İşin aslı, bir süredir hayatımdaki en ilginç şey seninle mesajlaşmalarımız.

JB: Evet, ben de aynı sorunu yaşıyorum.

AçHayalet: Bu niye bir sorun oluyor ki?

JB: Bütçemi sarsması bir yana, kendimi tuhaf hissediyorum. Daha adını bile bilmiyorum.

“Bütçenin sarsılması” kısmı endişe vericiydi. JB hep paranın bir önemi yokmuş gibi davranmıştı. Şöyle yazdım: Yani, bir adım var. Ne olduğu gerçekten önemli mi?

JB: Ne olduğu önemli değil ama işte ben bilmiyorum ya, orası önemli galiba.

Yatakta uzanmış, karanlıkta Bodhi'nin uykusunda aldığı nefesleri dinliyordum. JB'nin gerçekten adımı kullanarak peşime düşüp beni öldüreceğine inanıyor muydum? Hakkında öğrendiğim onca şeyi düşününce, buna pek ihtimal veremiyordum ama yine de benim ona yalan söylediğim gibi, o da bana yalan söylüyor veya kötü görünmesin diye bazı gerçekleri çarpıtıyor olabilirdi. Aptal olma, diye düşündüm. Salaklık etme.

Adım Suzie, diye yazdım ve mesajımı gönderir göndermez büyük bir hata yaptığımı anladım. JB'ye bir sürü yalan söylemişim, açıkçası bu konuda da kendimi hiç kötü hissetmemiştim. Ama bu sefer piyanoda yanlış akoru çalmışım gibi, utancın anında tınladığını hissettim. JB benden gerçek bir şey istiyordu, bense iyi bir yalan bile söyleyememişim. Madem ki birinin peşine düşüp onu öldürmek için adını öğrenmenin yeterli olduğunu düşünüyordum, ki öyle düşünmediğim belliydi, ona niye *ev arkadaşımın* adını vermişim?

Suzie güzel bir isim, diye yazdı.

Kusaktım. Artık bana para gönderme, diye yazdım aniden içimden gelerek.

JB: Ne?

AçHayalet: Çok para harcadın.

Gerçekten saçma sapan bir meblağ söz konusuydu. Geçen ay bana neredeyse dört bin göndermişti. Ayrıca aramızda geçenlere değer verdiği için kendini aptal gibi hissettiğini söylemeye getiriyordu, bense kendini öyle hissetmesini istemiyordum. Ben de değer veriyordum. Bunu ona göstermek için gerçek adımı söyleyebilirdim ama söylememiştim. O yüzden başka türlü gösteriyordum.

Hemen yanıt yazmadı, neler olduğunu anlayamadım.

AçHayalet: JB?

JB: Çok utandım. Para göndermemek, yani en azından bu kadar fazla para göndermemek beni bayağı rahatlatırdı. Resmen kendi başıma iş açmışım gibi oldu. Ama sana para göndermek de çok hoşuma gidiyordu! Bahşış gönderip sana ulaşmasını izlemek çok heyecan vericiydi, kendimi zengin bir adam gibi hissetmek hoşuma gidiyordu ama işin tamamen kontrolden çıktığının farkındayım.

Salaksın, yazdım ama sırtıyordum.

JB: Bak, gördün mü, daha önce salak olduğumu anlamamıştın!

AçHayalet: Salak olman daha çok hoşuma gidiyor.

JB: Teşekkür ederim, Suzie.

Bana o adla hitap ettiğini duyunca kusmamak için kendimi zor tuttum. Çünkü JB'ye kesinlikle tüm gerçeği anlatamayacağımı biliyordum. Üniversite terk olduğumu, bir bebeğim olduğunu ve gerçek anlamda hiçbir kariyer beklentim olmadığını söyleseydim, aramızdaki her şey buhar olup uçardı. Bizim aramızdaki yalnızca belli bir mesafeden işe yarayan bir büyüydü. Yapabileceğim tek şey, bitene kadar keyfini çıkarmaya çalışmaktı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Becca'nın Noel tatili için New York'tan geleceğini varsaymıştı Margo ama Noel'de veya yılbaşında ondan haber çıkmayınca, içten içe görmezden geldiğini hissetti ancak pek de üzerinde durmamaya çalıştı. Ama KikiPilot videosundan üç gün sonra ve Margo'nun Vegas'a gitmesi gereken tarihten iki gün önce, Becca çat kapı geldi. Zamanlaması manidardı, Becca'nın KikiPilot videosu *yüzünden* gelmiş olabileceğini düşündü Margo ama durum sandığı gibi değildi.

Sarılp kucaklaşmaların ve Bodhi'ye yağın iltifatların ardından, Jinx tek kelime etmeden, zarıfça Bodhi'yi Margo'dan aldı, yemek masasına oturup Jinx'in demlediği, yoğun saman kokulu çayı içen Becca ile Margo da baş başa kalmış oldular. Becca aynı görünüyordu. Ayağında Kaliforniya kışında komik kaçan siyah deri diz altı çizmeler, üstünde de süslü püslü siyah kadife bir ceket vardı. Yüzü de (Reba McEntire'in tombulu) aynıydı, çenesindeki sivilcelerin oluşturduğu takımyıldızı bile tanındıktı. Margo'nun bir türlü adını koyamadığı kokusu da aynıydı: Karanfilleri, arabaların içini ve Cadılar Bayramı kostümlerinin o tatlı sentetik kokusunu çağrıştıran bir kokuydu bu.

Becca'yı yeniden sevmesi için, bir kez görmesi yetmişti. Becca'nın da onu sevdiğini görebiliyordu. Dargınlıklarını biraz daha sürdürmek istemiş olsalar bile, hemen yelkenleri suya indirmişlerdi. "Kızım, anne oldun, ha!" dedi Becca. "Galiba bebeğinle tanışana kadar inanasım gelmemişti. Gerçek gibi gelmemişti yani. Üstelik baban da burada! Bunu hiç beklemiyordum."

"Öyle, değil mi? Her şey çok tuhaf." Margo çayından bir yudum alırken bilinçli bir seçim yapması gerektiğini fark etti: Becca'ya

OnlyFans'ten ya bahsedecekti ya da bahsetmeyecekti. Bir yandan gerçeği peşin peşin söylemenin bir onur meselesi olduğunu düşünüyordu. Ayrıca içten içe kendisiyle gurur duyduğu için, Becca'nın videodan haberi yoksa da olsun istiyordu. Ama diğer yandan da arkadaşının saçma sapan bir tepki vermesi halinde durumu toparlamak zorunda kalmaktan korkuyordu.

"Peki, annelik iyi gidiyor mu? İyi görünüyorsun." Becca, Margo'nun kolunu kavrayıp kemiğini saran eli sıkı.

Margo bu soruya nasıl yanıt vereceğini düşündü. "İyiyim, sanırım. Bazı açılardan aşırı bunalmış durumdayım ama onun dışında hiç olmadığım kadar iyiyim denebilir galiba."

Becca gülümsedi. "Evet, bakınca anlaşıyor."

"Sen nasılsın?" diye sordu Margo.

"Ben... iyiyim," dedi Becca sinirli sinirli gülerek. "Yalan söylemeyeceğim, okul pek iyi gitmiyor. Gösterilerin hiçbirinde rol alamadım. Yani, tamam, geçen sene birinci sınıftım, o yüzden böyle bir beklentim yoktu ama galiba ikinci sınıf olarak umudum vardı. Ama sorun değil. Tabii, değişik geliyor, lise son sınıf öğrencisiyim diye her gösteride rol alırken, orada bulunmamın tüm amacı bu olmasına rağmen artık oyunculuk bile yapamıyorum."

Margo başını salladı. Arkadaşının oyunculuk konusunda bu kadar ciddi olduğunu fark etmemişti. Becca lisede oyunlarda oynamıştı ama Margo bunu tamamen sosyallikle bağdaştırmıştı.

Çiftlik kokan çayları soğuyana kadar neredeyse bir saat böyle konuştuktan sonra Margo, Becca'nın şehirdeki hayatını parça parça gözünde canlandırdı: Caz saksafonu okuyan ve sürekli kalbini kıran bir adamla takılıyor, East Village'da pek hoşlanmadığı bir kızla kokain çekiyor, yemek parasının yarısını elektronik sigarayla alkole harcıyor, bunu telafi etmek için de tost ekmeği üzerine indirimli vejetaryen sosislerle besleniyordu. Aldığı notlar umduğu kadar iyi değildi. Bazı dersleri kolaydı, bazıları zordu. Bazen hocaları da insafsız oluyordu. Daha doğrusu, Becca'yı görmüyorlar, umursamıyorlar ya da ona anlayış göstermiyorlardı.

“Neden ağlıyorum, bilmem,” dedi Becca. “Üzgün değilim! Saat kaç? Bu kadar konuşmayı planlamamıştım aslında. Aslında buraya geldim çünkü Angie Milano ailesinin evinde parti veriyor, gelmek ister misin?”

“Ya,” dedi Margo afallamış bir halde. “Yok, olmaz!”

“Ciddi misin?” diye sordu Becca. “Eski lise arkadaşlarına burun mu kıvırıyorsun?”

Margo ne diyeceğini bilemedi. Ama evet, Angie Milano’nun ailesinin o karanlık salonunda, liseye birlikte gittiği insanlarla havadan sudan konuşma fikri ona korkunç gelmişti.

“Sebastian da gelecek,” diye şakıdı Becca, Margo’yu ayartmaya çalışıyordu.

Margo’nun hâlâ Sebastian’a zaafı vardı ama istediği son şey onu görmektir. Kendini eski halinden o kadar uzak hissediyordu ki. Üstelik şimdiki halini açıklamasının kolay bir yolu da yoktu. Jinx, Bodhi ile çıkageldi. “Huysuzlanmaya başladı, emzirebilir misin?”

Margo bebeği aldı ve düşünmeden memesini çıkardı.

“Vay canına,” dedi Becca. “Başka odaya geçmeyecek misin?”

Margo, Becca’ya öylece baktı.

“Yok, yani sorun değil!” dedi Becca. “Kusura bakma, yalnızca şaşırdım.”

Jinx hiçbir şey söylemeden Margo’ya üstünü örtebilmesi için bir kundak battaniyesi fırlattı. Margo battaniyeyi memesini emen Bodhi’nin üstüne örttü ama elbette ki Bodhi sürekli örtüyü açmaya çalışıp durdu. Kim yemek yerken üstüne battaniye kapatılsın isterdi ki? Becca’nın onun hayatıyla ilgili tek bir soru bile sormadığı aklına geldi. Margo OnlyFans konusunda yalan söylemek zorunda kalmamıştı çünkü Becca ona ne iş yaptığını bile sormamıştı.

“Haydi ama, gelmek istiyorsun, biliyorum,” dedi Becca. “Ayrıca sıkılırsak, kaçabiliriz.”

“Bodhi’yi bırakmak istemiyorum,” dedi Margo. “Hem ne bileyim, Smirnoff Ice içip insanlarla üniversite muhabbeti yapmak falan... off,” Margo ciddi ciddi ürperdi.

"Ne yani, üniversite o kadar berbat mı geliyor?" diye sordu Becca, belli ki alınmıştı. Aralarındaki tüm sıcaklık o kadar çabuk buhar olup uçuvermişti ki, Margo sanki hâlâ havada buharını hissedebiliyordu.

"Yok da, ben artık farklı bir kafada hissediyorum."

"Neden, anne oldun diye mi?"

"Yani, evet." Margo omuzlarını silktili.

"Bence sen kendini özel sanıyorsun," dedi Becca, Margo'yu şaşırtan bir zehir saçarak.

"Becca," dedi Margo, tepesi atmıştı. "Bunun özel olmakla bir alakası yok. Üniversite muhabbeti yapmak gerçekten canımı acıtıyor. Ben de NYU'ya gitmek istemez miydin sanıyorsun? Kısıkkanmadım mı sanıyorsun?"

"Başvurmadın bile!"

"Çünkü karşılayamazdım!"

"Maddi destek alabilirdin ama sen gitmemeyi seçtin. Birlikte başvuralım diye sana yalvardım," dedi Becca.

"Ben ancak asla geri ödeyemeyeceğim binlerce dolar borç alabilirdim. New York'a nasıl gidecektim ki? Sence Shyanne bana uçak bileti alır mıydı? Yani, cidden, Becca, farkında değ il misin? Onca zaman sonra hâlâ farkında değ il misin?" Margo, Jinx'in salonda söylediklerini duyduğunu biliyordu ama umursamadı.

"Neyin?" dedi Becca burnundan soluyarak.

"Senin ailen zengin. Farkımız bu. O yüzden sen NYU'ya gittin, ben gitmedim."

"NYU'ya gitmeme nedenini ben söyleyeyim," dedi Becca. "Gitmedin çünkü artık küçük gölünde büyük balık olamazsın diye büyük bir şehre gitmekten korktun. Herkesten daha iyiymişsin gibi davranabileceğin yerde kalmak istedin. 'Ay, hocam bana çok âşık, onun için çok özelim! Ondan çocuk doğuracağım!' moduna girdin. Seni özel bulduğu için mi seçti sanıyorsun? Seni seçti çünkü babanla ilgili sorunların olduğunu biliyordu."

"Merhaba," dedi Jinx. "Pardon." Masanın yanında durmuş gülümsüyordu. "Lütfen gider misin?"

“Beni kovuyor musunuz?” diye sordu Becca.

“Baba,” dedi Margo.

Jinx, Margo’ya itaatkâr ve mesafeli bir bakış attı.

“Sorun değil,” dedi Margo.

Jinx hafifçe omuz silkip koridora yöneldi. Az sonra odasının kapısının kapandığını duydular.

“Sanırım gitsen iyi olur,” dedi Margo usulca.

“Bil diye söylüyorum,” dedi Becca. “Hocandan hamile kalıp güreşçi babanla yaşamak çok bayağı bir şey. Herkesin midesi bulanıyor. Hep bundan bahsediyorlar, ben de, ‘Margo’nun neyi var, hiç bilmiyorum,’ falan diyorum. Lenin Gabbard seni OnlyFans’te gördüğünü söyledi, ben de yirmi dakika falan dil döküp yanıldığını anlatmaya çalıştım.”

Margo donakaldı. Bodhi kucağında uyuyakalmıştı, memesinin ucu hâlâ ağzındaydı. Margo nefes alamadı, sanki soluğu boğazında sıkışıp kalmıştı.

“Aman Tanrım, doğruymuş demek,” dedi Becca. “Sen ciddi misin ya?”

“Lütfen git,” diye fısıldadı Margo.

“İnanmamıştım. Yani, annenin sürtük olduğunu herkes biliyor ama sen? Margo asla yapmaz, ömründe iki adamla falan yatmıştır, diye düşünmüştüm!”

Jinx bir çırpıda yanlarına geldi ve Margo onun varlığını fark edene kadar, Becca’yı iki omzundan tutup nazik ama otoriter bir tavırla, bir oyuncak bebeği yürütür gibi dairenin kapısına götürdü, alçak ve sakın bir sesle, “İşte şimdi gidiyorsun,” dedi. Kapıyı açtı, Becca’yı dışarı itirdi ve kapıyı arkasından usulca kapatıp şak diye kilitledi. İkisi de koridordan Becca’nın cıız sesini duyabiliyordu: “İnanamıyorum ya! İnanamıyorum!”

Becca’nın çizmelerinin yankılı merdivenlerden gürültüyle inişini dinlediler.

Margo titriyordu. Meme ucunu Bodhi’nin ağzından kurtarıp memesini sutyenine geri sokunca rahatladı. Olay esnasında memesinin dışarıda olması pek hoş olmamıştı.

“Galiba dondurma lazım,” dedi Jinx masaya oturarak.

“Fazla miktarda,” dedi Margo. “Mide bulandıracak kadar fazla.”

Güldüler, ardından duygusal ve azametli bir sessizliğe büründüler. “Çok utandım,” dedi Jinx. “Sen üniversiteden söz ederken...”

“Sorun değil...”

“İşin doğrusu, NYU’nun tam ücretini karşılayamazdım sanırım.”

“Tabii, biliyorum,” dedi Margo. Parası olmadığından değil, o para çoktan Barnard’ın tam ücretine, düğünlere ve gerçek çocuklarının diğer ihtiyaçlarına harcandığı için babasının NYU’ya karşılayamayacağını biliyordu.

“Ama uçak bileti olsun, taşınmana yardım etmek olsun, şuraya buraya harcanacak birkaç bin dolar olsun, böyle şeyleri benden her zaman isteyebilirsin.”

Jinx konuşmaya devam ederse, Margo ağlayacaktı çünkü babasının sözleri hem fazlasıyla güzeldi hem de hâlâ yeterli değildi.

KikiPilot videosundan beri Margo’nun telefonuna bildirim üstüne bildirim yağdığı için telefonu sürekli titriyordu. O yüzden bu sefer tüm o bildirimlerin Facebook’taki kişisel hesabından geldiğini fark etmesi biraz zaman aldı. İşin garibi, Facebook’a ayda yılda bir girerdi. O sırada karnı tika basa dondurmayla dolu bir halde kanepede Jinx’e sokulmuş, eski WCW maçlarını izliyordu. Yalnızca hafif bir merakla bildirimlere tıkladı.

SürtükAvcısı adlı bir hesap Margo’nun Facebook duvarında OnlyFans içeriğinden alınıp müstehcen kısımları bulanıklaştırılmış on tane ekran görüntüsü paylaşmıştı. Bazılarına elliden fazla yorum gelmişti bile, üstelik paylaşım yapılabildi henüz bir saat olmuştu. Margo telaşla sayfayı kaydırarak yorumları parça parça gözden geçirdi. Çoğunlukla şaşkın veya utanmış yüz emojileri, ünlem işaretleri veya üniversiteyi terk etme nedeninin şimdi anlaşıldığıyla ilgili şakalar vardı. Ya da: Böylece nasıl hamile kaldığını da anlamış olduk! Duvarındaki paylaşımları öğrendiğince hızlı bir şekilde sildi, oysa iş işten geçmişti, farkındaydı. Yorumlarda Shyanne’in de adını görmüştü. Ömrümde bugün utandığım kadar utanmamıştım, yazmıştı. Kenny de yorumu beğenmişti.

“Aman Tanrımı,” dedi Margo nefesini yutarak. Facebook’tan çıkıp Instagram’daki kişisel hesabına girdi. SürtükAvcısı aynı ekran görüntülerinde Margo’yu etiketlemişti. İşin daha da kötüsü, AçHayalet hesabını bulmuş ve son paylaşımının altına yorum bırakmışlardı: @MargoMillet, bu sen misin? Artık Instagram’daki tüm AçHayalet takipçileri Margo’nun kişisel hesabına o linki tıklayarak erişebilecekti. Margo yorumu sildi.

“İyi misin?” Jinx maçı durdurmuş, Margo’ya bakıyordu.

İyi miydi? Kanepesinde güvenle oturuyordu, babası ve bebeği yanındaydı. Ama bir yandan da belki hayatı mahvolmuştu. Yani, halihazırda mahvolduğundan da fazla.

“Söylesene,” dedi Jinx, Margo da telefonunu babasına verdi.

Margo Jinx olmasa o geceyi atlatabilir miydi, bilmiyordu. Jinx hemen pragmatik davranarak, SürtükAvcısı başka paylaşım yapmasın diye Margo’ya hem Facebook’taki ve hem Instagram’daki kişisel hesaplarını silmesini söyledi. “Sence kim yapmış olabilir?”

“Tahminimce,” dedi Margo. “Becca o partiye gitmiştir, sonra da hepsi kafayı bulup birlikte yapmıştır.”

“Mantıklı,” dedi Jinx. Margo, Jinx’in deri ceketini giyip oraya gitme planları yapmadığını görünce rahatladı.

Margo’nun AçHayalet Instagram hesabına girdiler ve hem SürtükAvcısı’nı hem de Margo’nun liseden hatırlayabildiği herkesi birer birer engellediler.

“AçHayalet hesabını da kapatmak istiyor musun?” diye sordu Jinx.

İstemiyordu. Gerçekten istemiyordu. KikiPilot videosundan beri, Instagram’da yaklaşık otuz bin takipçisi olmuştu ve açıkçası bu iş bağımlılık yapıyordu. Önceden paylaştığı saçma sapan bir *smoothie* resmi bile altı yüz beğeni almıştı. Ayrıca, para falan da vardı tabii.

“Yani, umuyorum ki,” dedi Margo. “Bu işi sarhoş kafa yapmışlardır, sabah uyanınca yaptıkları işten mideleri bulanır ve muhtemelen bir daha yapmazlar.”

Jinx biraz düşündü. “Mümkün,” dedi. “Beni asıl endişelendiren, OnlyFans hesabına yorum yazmaları. Seni asitte eritmek isteyen o

adamların görebileceği bir yerde gerçek adını ve adresini paylaşmalarını istemezsin."

Bu ihtimal Margo'nun aklına bile gelmemiştir, kalbi çarpa çarpa OnlyFans hesabına girdi. Henüz bir şey yoktu, görünürde her şey normaldi. Yani, her zamanki kadar normaldi. TikTok paylaşımlarına başladığından beri, yorumlar ve mesajlar bayağı eğlenceli bir hal almıştı. Beni de gezegenine götür, metal ve plastik parçalarıyla besle. Bir diğeri ise şöyle yazmıştı: Benimle ve Rigoberto'yla üçlü yapmayı düşünür müsün?

"Aman Tanrım," dedi Margo, aniden gerçeği fark ederek. "Velayet meselesi! Eğer OnlyFans'i şimdiye kadar öğrenmedilerse, artık kesin öğrenmişlerdir."

"Tüh ya," dedi Jinx. "Peki, o seni takip ediyor muydu ki?"

"Çok önceden engellemiştim."

"O halde görmemiş olma ihtimali var," dedi Jinx.

"Hay sıçayım, resmen sıçtım ya," dedi Margo.

"O kız seni OnlyFans'te kim gördü demişti?" diye sordu Jinx.

"Hım, Lenin Gabbard."

"Eğer hayranlarından biriye, engelle."

"Bakarım ama genelde resim veya gerçek adlarını kullanmıyorlar."

Gece yarısı, Shyanne'den Margo'ya mesaj geldi.

Ömrümde bu kadar utanmamıştım. Lütfen Vegas'a gelme. Seni görmeye bile tahammül edebileceğimi sanmıyorum. Kenny o resimleri gördü. Kenny'nin gözlerinin içine bakıp evet, bu benim kızım demek zorunda kaldım. Böyle bir şey yaptığını bildiğimi ama ona söylemediğimi çünkü bırakacağına söz verdiğini ama bana yalan söylediğini anlattım, o da çok kızdı, şimdi de oyun odasında uyuyor. Bu yaptığını asla bağışlamayacağım, Margo. Asla.

Margo afallamış bir halde telefonuna bakıyordu. "Ne oldu?" dedi Jinx.

"Hiç," dedi Margo. Jinx'le Shyanne hakkında konuşmak istemiyordu. Ayrıca bu mesaja verdiği başlıca duygusal tepkinin Vegas'a gitmek zorunda kalmadığı için rahatlamak olmasının nedenini de irdelemek istemiyordu.

"Uyumaya çalış," dedi Jinx. "Lenin Gabbard'ı sabah bulabilirsin."

Margo yalnızca dizüstü bilgisayarının ve telefon ekranının ışığının aydınlatdığı karanlık salonda başıyla onayladı. "Olur," dedi.

Ama uyumadı. Lenin Gabbard'ı bulup engellemek sanki onu tehlikelerden kurtaracakmış gibi, sabahın üçüne kadar oturup hayranlarını gözden geçirdi. Ama hangi hesabın ona ait olduğunu kestiremediğinden, sonunda vazgeçip erkana bakmaktan gözleri uyuşmuş ve sersemlemiş bir halde uyuyakaldı.

Margo ertesi sabah Rose'u arayıp kimliğinin ifşa edildiğini söyledi.

"Çok boktan bir durum, tatlım. Çok üzüldüm."

"Sorun değil. Yani, ben iyiyim ama tuhaf bir durumdayım, bana kızgın o kadar insan varken kendimi güvende hissetmiyorum. Troller bu işi nasıl yapıyor, bilmiyorum. Ya da güreşteki kötü karakterler. Yani, bir stadyum dolusu insanın seni yuhalaması nasıl bir şeydir ki?" Annesinin de o insanlardan biri olduğunu söylemedi; düğünün davetli listesinden çıkarıldığını, Mark'ın velayet davası açtığını, Kenny'nin oyun odasında uyuduğunu veya Meryem Ana'nın tecavüze uğradığını da söylemedi.

"Ama özgürleştirici bir tarafı da vardır kesin," dedi Rose.

"Nasıl yani?"

"Mesela komedyenlerin infial uyandırması gerekir. Eğer nasıl infial uyandıracağını öğrenmezsen, o zaman dizginleri seyircinin eline vermiş olursun ve yalnızca onların hoşuna gideceğini düşündüğün şeyler söyleyip durursun."

Margo kulağında telefon, donakalmış bir halde penceresinden dışarı baktı. Özgürlüğü nefret edilmekle bağdaştırmak hiç aklına gelmemişti. Oysa çok mantıklıydı.

Rose'un konuşmaya devam ettiğini fark edince, "Pardon, kaçırdım, ne dedin?" diye sordu Margo.

“TikTok’taki Aç Hayalet paylaşımlarını kaldırmak ister misin, diye sordum,” dedi Rose.

“Hayır,” dedi Margo.

“Devam etmek mi istiyorsun?”

“Evet,” dedi Margo. “Hatta, her zamankinden fazla. Pazartesi çektiklerimizi montajlayıp senin Dropbox’ına attım. Vaktin olunca, bir bakıver.”

Noel ve yılbaşı geçtikten sonra, Jinx söz verdiği gibi velayet davalarıyla ilgilenen bir avukatla görüşme ayarladı. Avukat Michael T. Ward siyah saçlı, temiz tıraşlı ve lisede futbol oynadığını düşündürtecek kadar şişman bir adamdı. En az kırklı yaşlarda olmasına rağmen, saçına bol bol jöle sürmüştü ve üstünden ağır bir parfüm kokusu yaylıyordu. Ondan hoşlanmak niyetinde değildim ama sonra bize aromaların en güzeline sahip, çilekli tahıllı bar ikram etti. Barlar masasındaki küçük hasır sepetin içinde duruyordu, puro gibi birer tane aldık. Parmaklarımla kopardığım minicik parçaları Bodhi’ye yedirdim.

“Genel durumu özetlemeye ne dersiniz?” dedi, elini havada gezdirerek. Arkasına yaslanmış, masasında oturuyordu. Tuhaf bir şekilde bu adama her şeyi anlatabileceğimi hissettim. Hikâyeyi anlatırken, ilgili belgeleri de verdim: Gizlilik sözleşmesi, Bodhi’nin doğum sertifikası, Jinx’e çıkarılan uzaklaştırma kararı, bana gönderilen resmi evraklar.

“Çocuğun tam velayetini talep edebilir mi ki?” diye sordum.

Ward hapur hupur tahıllı barını yerken, ağzından küçük bir kırıntı fırladı. “Talep edebilir ama alamaz. Kaliforniya mahkemeleri hem hukuki hem fiziksel olarak ortak velayet vermeyi tercih eder.”

Tahıllı barımın ambalajını buruşturup terli avucumda top yaptım. “Anlamıyorum. Yani, bebek benim bebeğim, adam bebekle ilgili hiçbir şey yapmak istemedi. Şimdi nasıl pat diye velayet hakkına sahip olabiliyor ki?”

“Sonuçta bebeğin babası. Ama eğer... Acaba babası olmama ihtimali var mı?”

“Yok,” dedim. “Ama gizlilik sözleşmesini Bodhi’yi istemediğinin ispatı olarak kullanamaz mıyız? Böylelikle babalık haklarından

vazgeçmiş olmadı mı? Yani, benim gizlilik sözleşmesini ihlal edip Bodhi'nin fonunu riske atmadan karşılık vermem mümkün mü ki?"

Ward omuzlarını silketti. "Yani, bu gizlilik sözleşmesi o kadar geniş ki, teknik olarak uygulanması zaten mümkün değil ama hayır, o sözleşmeyi Mark'ın babalık haklarından vazgeçtiğini iddia etmek için kullanamayız. On beş yıl boyunca hiç ilgilenmediğiniz halde bir anda çocuğunuzla ilişki kurmaya karar verirseniz, Kaliforniya yasaları bu ilişkiyi kurma hakkınızı tanır. Ama bana biraz daha bilgi verin: Siz ne iş yapıyorsunuz, o ne iş yapıyor, babaannenin amacı nedir, bildiğiniz ne varsa, anlatın."

OnlyFans'i ve kimliğimin ifşa edildiğini anlattım ama Mark'ı sosyal medyamdan engellediğim için ailesinin bunları bilmiyor olabileceğini de belirttim.

Ward kulağıyla oynayarak gözlerini kıstı. "Evet, bilemedim. Zor bir konu."

"Ama görmediklerini umuyorum," diye tekrarladım.

"Bence saklamamalısınız," dedi Ward.

"Görmemişlerse bile mi?" dedi Jinx ısrarcı bir tavırla.

"Belki görmüşlerdir, belki görmemişlerdir," dedi Ward. "Ama saklarsanız, anne işsiz gibi görünür, bu da kötü olur, hatta muhtemelen daha kötü olur. Kaliforniya yasaları velayet düzenlemelerinin çocuğun üstün yararını gözetmesi gerektiği konusunda son derece açık ve nettir, o yüzden bir çocuğun karnının doyması ama annesinin çıplak görüntülerini satarak para kazanması, o çocuğun aç kalmasından daha iyidir. Çıplak görüntü satmak yasalara aykırı değil. Bir sorun olacağını sanmıyorum. Ama uyuşturucu kullanma durumu var mı?"

"Hayır!" dedik Jinx'le bir ağızdan.

"O halde bence açık sözlü olmak daha iyi. Yani, mahkemeler her zaman böyle şeylerle karşılaşır: Anne striptiz yapar, anne kamera karşısında soyunur. Bu da aşağı yukarı aynı şey sayılır. Eğer yalnızca bu kadarsa, hiçbir yargıç velayete ortak olma talebini reddetmez. Sonuçta bu da bir iş."

"Peki ama velayeti tamamen alamaz mıyım?" diye sordum.

Ward içini çekti. "Yani, bana şimdiye kadar anlattığınız hiçbir şey, yargıcın babaya ortak velayet vermesine engel olmaz. Belki bebek hâlâ çok küçük olduğu için, geçici velayeti alabilirsiniz. Emziriyor musunuz?"

Başımınla onayladım.

"Ama sizi uyarayım, anne babalardan bir diğerinin çocukla ilişki kurmasını engellemeye çalışması mahkemelerin hiç hoşuna gitmez. Bu onların kırmızı çizgisidir." Üzgün görünmüş olacağım ki, ekledi: "Bakın, haksızlık gibi geldiğinin farkındayım ama babasını tanıması Bodhi için de daha iyi olmaz mıydı? Tabii babası onun hayatının bir parçası olmak isterse. İstismar falan söz konusu değil, değil mi?"

"Yok," dedim. Mark'ın sadece iğrenç bir insan olduğunu nasıl söyleyeceğimi, öğrencisini düzecek ve düğün gecesi karısının kız kardeşiyle yatacak karakterde biri olduğunu nasıl anlatacağımı bilemedim.

"Sonuçta bu onun da çocuğu," dedi Ward, üstdudağındaki teri yalayarak.

Bodhi, Mark'ın da mı çocuğuydu? Mark onu dünyaya getirmek için hayatını riske atmamış, kelimenin tam anlamıyla kendini ortadan ikiye yarıp sonra geri diktirmemişti. Mark geceler boyu yataktaki uzanıp emzirerek uykusuz kalmamıştı, minicik eller sızlayan memelerini miniciklamamıştı. Mark'ın üstüne başına kusulmamıştı. Mark kusmuğu bir kere olsun mucizevi bir şekilde ağız beziyle tam havada yakalamamıştı. Bodhi'nin tırnaklarını kesmemiş, ona banyo yaptırmamış, minicik ayaklarını öpmemiş, onu güldürmemişti. Bodhi nasıl onun olabilirdi ki?

Jinx ve Ward, Jinx'in Mark'la olan telefon görüşmesinin üstünden geçerek tam olarak hangi tehditlerin savrulduğunu ve hangi sözcüklerin kullanıldığını saptadılar. Dinlemek veya umursamak içimden gelmedi.

"Yani özetle," dedi Ward. "İki yüz yirmi numaralı formu doldurarak otuz gün içinde yanıt vermeniz gerekiyor ve iki seçeneğiniz var." Bize bir kâğıt göstererek parmağıyla işaret etti. "Tam velayet talebine karşılık ortak velayet talebi önerebilirsiniz, belki kabul eder,

belki etmez. İkinci seçenek: Arabuluculuk talebinde bulunabilirsiniz. böylece ikiniz birlikte mahkemenin atadığı bir arabulucuyla buluşup çözüm bulmaya çalışırsınız. Anlaşırsanız, ne âlâ. Anlaşmazsanız, o zaman dava mahkemeye taşınır.”

“Mesele şu ki,” dedi Jinx. “Mark’ın ciddi olduğunu düşünmüyoruz. Bu adamın karısı ve çocukları var. Karısının bunu isteyecek hali yok ya.”

“Olabilir,” dedi Ward. “Ama tecrübelerime göre, insanlar velayet istemedikleri sürece velayet davası açma zahmetine girmezler.”

Jinx başını düşünceli düşünceli sallayarak onaylıyordu.

“İyi tarafından bakarsak, en azından çocuk için nafaka ödemek zorunda kalacak!” dedi Ward. Derslerde kullanılan dünya kürelerindeki okyanus gibi parlak maviydi gözleri. “Çocuk için nafaka ödemeyi kabul etmeden babalık davası açamaz!”

Mark’ın parasının artık benim için hiçbir değeri olmadığını nasıl anlatacağımı bilemedim.

“Bu işi formlarla halledebilirsiniz, bana ihtiyacınız yok,” diye devam etti Ward. “Ya da arabuluculuğa başvurabilirsiniz. Bu durumda danışmanlık yapıp sizi görüşmeye hazırlamam için beni tutmanız iyi olur. Gerçi ben görüşmeye katılamam, yalnızca babayla ikiniz olursunuz. Tamam mı? Arabuluculuk aylarca sürüncemede kalabilir, araya bir sürü şey girebilir, durumu lehinize çevirmek için bir şeyler yapabilirsiniz.”

“Ne gibi?” diye sordum.

“Mesela yeminli ifade talep edebilirsiniz. Bu durumda ben mahkemenin atadığı bir katip huzurunda babaya istediğim kadar soru sorarım. Soruların davayla alakalı olması bile gerekmez. Eğer yalan söylerse, yalan beyanda bulunmuş olur. Yani, biraz pahalıdır ama yüzde yüz öneririm.”

“Peki, bu işin maddi boyutu nedir?” diye sordu Jinx. Bu konularda bayağı iyiydi.

“Tamam,” dedi Ward ve kendi ücretlendirmesinden, yeminli ifadenin ne kadar tutacağından (iki bin dolar) ve mahkeme masraflarının ne kadar tutabileceğinden (kırk bin dolardan fazla) bahsetti. Bu kadar

fazla tutacağını hiç düşünmemiştim. Avukatların pahalı olduğunu biliyordum bilmesine ama banka hesabımın tamamen boşalacağını tahmin etmemiştim. Bildiğim bir şey vardı: Mark'ın parası çoktu. Eğer niyeti bana zarar vermekse, bu işi cebimde beş kuruş kalmayana kadar uzatabilirdi. Ben de sonunda o nafakaya muhtaç olurdum.

"Ne düşünüyorsun, canım?" diye sordu Jinx.

Tekrar omuz silktilim. Bu adam iyi bir avukat mıydı? Bizim Larry'den daha şapşal bir tip değildi. Belki de tüm avukatlar böyleydi.

"Bakın," dedi Ward, başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Bu kesinlikle hayatınızda yapacağınız en zor, en korkunç şey olacak."

Siktir, beni ağlatacaktı.

"Bu sizin çocuğunuz. Biliyorsunuz, hayatta bundan daha büyük bir acı ve daha büyük bir sevgi yok. Şu an kötü bir süreçten geçiyorsunuz, karşı tarafın kötü niyetli olabileceğini düşünüyorsunuz. Bunalmamız, duygusallaşmanız çok doğal. Beni tutmaya karar verdiğiniz takdirde, benim işim tamamen sizin tarafınızı tutmak olacak. Bu da demek oluyor ki, size doğruyu söyleyeceğim, açık konuşacağım ve size olan biteni anlama gücü vereceğim. Yani, size yalnızca duymak istediklerinizi söylemeyeceğim. O ifadeden etkili bir şey çıkmadığı sürece, bu işten karşı tarafın görme hakkı olmaksızın tam velayetle çıkma şansınız çok düşük. Bodhi'nin hâlâ çok küçük olması sizin avantajınıza, ayrıca emziriyorsunuz da; yargıçlar çocuğun fiziksel velayetinin geçici olarak sizde kalmasından yana olacaktır."

Jinx bir elini sırtıma koydu. Ward masasının üzerinden bana bir kutu mendil uzattı. Bir mendil alıp burnumu sildim.

"Her şey yoluna girecek," dedi Jinx.

"Girecek. Her şey yoluna girecek canım," dedi Ward. "Donut ister misiniz? Toplantı odasında olacaktı."

Ward bana donut getirmeye gidince, Jinx kaşlarını kaldırarak, sessizce ne yapmak istediğimi sordu.

Önce duraksadım ama sonra başımla onayladım. Donut sonucu belirlemişti. Ward avukatımız olmuştu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Mark'ın dersinde sadece bir kez konuştum, o da Gogol'un "Burun" öyküsünü okuduğumuz haftaydı.

"Bu öykünün anlatı perspektifiyle ne alakası var ki?" diye sordu Derek. "Her şeyi bilen üçüncü şahıs ağzından yazılmamış mı?"

"Güzel bir soru," dedi Mark. "Sizce?"

Mark soruyu bütün sınıfa sormuştu ama Derek, Mark yalnızca onunla konuşuyormuş gibi yanıt verdi. "Dedim ya, burnu kaçan bir adamın öyküsü üçüncü şahıs ağzından anlatılıyor."

Mark bunun doğruluğunu kabullenmiş gibi başını salladı. Ben olsam, o kadar sabırlı olamazdım. "Bir soru sorayım," dedi. "Gogol burnun St. Petersburg'da yürüdüğünü anlatırken, gözünde ne canlandı? Normal burun boyutunda, fare gibi pıtır pıtır gezen bir burun mu? Yoksa insan boyutunda bir burun mu? Üniforma giymesi nasıl mümkün olmuştu?"

"Benim gözümde bacakları olan, dev bir burun canlandı," dedi Brittany adlı kız.

Onay mırıltıları duyuldu, başkaları da gözünde dev bir burun canlandırmıştı. Bazılarının gözünde sıradan bir adama benzediği halde burun olan bir adam, bazılarınıninkindeyse kafa yerine devasa bir burun taşıyan bir insan vücudu canlanmıştı. Herkesin gözünde farklı bir burun canlanmıştı ama Mark metindeki bir yerin herkesin hayalindeki imgeyle çeliştiğine dikkat çekti. Burun büyük olsaydı, bir somun ekmeğin içine nasıl sığabilirdi? Küçük olsaydı, memur üniforması nasıl giyebilir, tramvaydan nasıl inebilirdi?

"Demek istediğim şu ki," dedi Mark. "Sözdizimi açısından mantığa uyan ancak yine de anlam ifade etmeyen cümleler oluşturmak

mümkündür. Sözcüklerin içi boşaltılabilir, içi boşaltılan sözcüklerle de her şey yapılabilir."

"Hâlâ anlamadım," dedi Derek. "Bunun bakış açısıyla ne ilgisi var?"

"Sonuna kadar okumamışsın da ondan anlamıyorsun," dedim. Sesli düşündüğümün farkında bile değildim.

Mark bir kahkaha attı, ardından yumruğuyla ağzını kapattı. Gözlerinde sevinç, heyecanla olabilecekleri beklemeye koyuldu.

"Sonuna kadar okudum," dedi Derek tereddütle.

"O halde öykünün aslında birinci şahıs ağzından anlatıldığının da farkındasındır."

"Bir dakika, ne?"

"Sonunda anlatıcı okurla birinci şahıs olarak konuşmaya başlıyor ve anlattığı öyküyü kendisinin bile anlamadığını söylüyor. Tabii bunun doğru olamayacağını biliyoruz, yoksa neden anlatsın ki?"

"Bu benim söylediğim şeyi çürütmez ki," dedi Derek. "Yani, sonuçta öykünün çoğu üçüncü şahıs ağzından anlatılıyor."

Gerçekten de inanılmazdı. Mark bana bakıp sırttı, galiba Derek'e ağzının payını vereceğinden umutluydu. Ama şahsen zamanımı harcadığıma değeceğinden emin değildim.

"Şöyle ki," dedim. "Böyle bir yılan hikâyesinin yarattığı çıkmazla burun buruna gelince, kalıpların dışında düşünmen gerekir."

Mark öyle katıla katıla güldü ki, Derek biraz irkildi.

"Şunu da aklından çıkarma," dedim. "Keser döner sap döner, gün olur devran döner. Ya bu deveyi güdersin ya bu diyardan gidersin. Ama gülü seven dikenine katlanır."

"Ee... peki?" dedi Derek.

Mark hâlâ kendini toparlayamamıştı, iki eliyle yüzünü kapatmış, genç kızlar gibi kıkır kıkır gülüyordu.

"Aslında bence burada bir tencere dibin kara seninki benden kara durumu söz konusu," dedi yanımdaki oğlan. Espriyi yakalamıştı.

"Neler oluyor?" diye sızlandı Derek, espriyi hâlâ anlamasa da onunla dalga geçtiğimiz farkındaydı. Sezgileri bir garip işliyordu. Birkaç kardeşten en küçüğü olmalıydı, başka da bir tahminim yoktu.

Bu böyle biraz daha devam etti, Derek'e mutluluktan havaya uçmasını, kervanı yolda düzebileceğini falan söylediler. Sonradan Mark'la yatmaya başladığımızda, biz de birbirimizle böyle saçma sapan konuştuğumuz tuhaf bir aşk dili geliştirdik. "Elimdeki koz yarama tuz basıp duruyor," derdi. "Her şeyi göze alıp kirli çamaşırlarını ortaya seriyorsun," diye yanıtlardım.

Velayet savaşı da aynen böyleydi. Sanki sözcüklerin hiçbir şeyle bağlantısı kalmamıştı. "Davacı" ile "Davalı"ya indirgenmiştik. Mark anlamsız sözcüklerini benimkilerin üstüne koyabilirdi ama Bodhi'yi tek seven bendim. Ancak bu formlarda sevgiden söz edilmiyordu. Hiçbir yerde bebeğinizin kafasının nasıl koktuğu veya bebeğiniz için ölmeyi göze alıp almayacağınız sorulmuyordu.

Ward'ı tutarken, arabuluculuk seçeneğiyle yola devam etmeye karar verdik. Mahkemeler çok dolu olur ve aylar sonrasında randevu verilir diye umuyordum ama randevumuz yalnızca iki hafta sonraydı. Yani her geçen gün normal hayattan düşünmesi bile kötü olan bir kayba doğru geri sayıma dönüştü.

Bu arada hâlâ işim başımdan aşkındı ve her gün saatlerce penis resimlerine bakıp şöyle şeyler yazıyordum: "Vay canına! İşte, her kadının canını yakacak bir Bulbasaur!" Fotoğraf karelerinde tek başına duran penisler dış dünyadan o kadar yalıtılmıştı ki, kör, kel ve isyankâr bir dizi küçük mahlukata benziyorlardı. Bu adamlar bana burunlarının resmini gönderiyor olsaydı, durum çok mu farklı olurdu? Yakın çekim yağlı gözenekler, dış dünyadan yalıtılmış küçük koku alma organları. O da bir o kadar tuhaf ve yersiz olurdu.

Annemin düğününü bir dizi Facebook paylaşımı aracılığıyla gördüm. Hesabı herkese açıldı, o yüzden kişisel hesabımı silmiş olsam bile, AçHayalet hesabımla fotoğraflarını görebiliyordum. Diane von Furstenberg'i giymişti. Kimliğimin ifşa edilmesinin hemen ardından ona mesaj yazıp yalan söylediğim ve Kenny'yle sorun yaşamasına yol açtığım için özür dilemiş, çok üzgün olduğumu söylemiştim. Yanıt vermeyince, biraz rahatladım.

Teselli bulmak için JB'ye üç sayfalık bir e-posta yazıp ortaokul mezuniyet partisinde kuyrukların yenmediğini bilmediğim için

karides yedikten sonra kustuğumu anlattım. E-postayı gönderdikten sonra, yazdıklarımı okuduğunu hayal edip keyiflenmek için JB'nin güleceğini umduğum yerlerde ağırdan alarak iki kez okudum.

Ardından kanatlı kostümlerle uçaklardan atlayan insanların minicik vücutlarıyla muhteşem manzaraların üzerinde süzüldüğü videolar izledim. Bu işte teskin edici bulduğum bir yanlışlık vardı: Dünyadan sıvışıp asla olmamaları gereken bir yere, gökyüzüne çıkmışlardı. Bir noktanın cümlesinden kurtulup sayfanın üzerinde uçması gibi bir şeydi bu.

Bu kesinlikle üçüncü şahıs ağzından anlatmam gereken kısımlardan biri:

Margo karanlıkta Crunch Berries marka kahvaltılık gevrek yerken telefonu çaldı. Jinx sırf Margo'ya acıdığından ve Mark'ı tehdit ettiği için kendini suçlu hissettiğinden, sağlıklı kahvaltılık gevrek ısrarından vazgeçmişti. Vakit gece yarısıydı.

"Alo?" dedi, arayanın kim olduğunu biliyordu gerçi. Mesajını alır almaz, JB'ye telefon numarasını vermişti. JB şöyle yazmıştı:

Demek Kaliforniyalısın, Timmy adında bir ağabeyin yok, annenin adı Shyanne ve bir bebeğin var, öyle mi? Instragram'da biri "@MargoMillet, bu sen misin?" yazdı, ben de tıklayınca, emin oldum. O sendin! Margo. Ne mango bir isim! Başka isim yokmuş gibi, neden adım Suzie dedin? Sana hiç uymuyor. Margo, neden içim bu kadar burkuldu? Kızgın bile değilim, yalnızca kendimi salak gibi hissediyorum. Yani, tabii ki yalan söyleyecektin. Yalan söylemediğini düşünmem aptallıktı. Bir kıza bana âşıkmiş gibi davransın diye para ödüyordum ama kafam kanıştı ve ben ona âşık oldum. Salağın tekiyim.

Margo hiç düşünmeden yanıt yazmıştı: Salak değilsin.

Ardından ona telefon numarasını verip hemen aramasını söylemişti. "Selam, ben JB." Sesi tahmin ettiğinden daha boğuk ve alçaktı.

“Selam,” dedi Margo. “İyi misin?”

JB buruk bir kahkaha attı. “Pek sayılmaz.”

JB’nin sesi sarhoş gibi mi çıkıyordu, yoksa ağlamış mıydı, kestirmek zordu.

“Çok üzgünüm,” dedi Margo.

“Üzülme,” dedi JB. “Senin işin zaten fantezi üretmek. Yani, bunun için para alıyorsun. Sen yanlış bir şey yapmadın. İpin ucunu kaçıran benim.”

“Sanırım ben de kaçırdım gerçi.”

“Böyle deme,” dedi, sesi aniden sertleşmişti. “Yani, bana kendimi iyi hissettirmeye çalışma. Daha kötü oluyor. Çünkü neyin gerçek olduğunu anlayamıyorum. Uyanmam gerekiyor, anlıyor musun?”

Margo duraksadı. Sırf gerçekleri söylemedi diye her şeyi heba etmek istemiyordu. Yazık olurdu. “JB, büyük kısımlar yalandı ama şunu bil ki, küçük kısımlar doğruydu. Mesela ortaokul mezuniyet partisinde gerçekten de karides yiyip kusmuştum. O mesajları çok severek yazdım, hiçbirisi sahte değildi. Bunu bilmeni istiyorum.”

JB içini çekti, nefesi kesik kesik geliyordu. Belli ki hareket ediyor, evin içinde volta atıyordu.

“Çocuğun varmış, yahu! Yani, tamam, küçük şeyler doğruymuş, bunu anlayabilirim ama çocuk sahibi olmak yalan söylenmeyecek kadar büyük bir şey!”

“Biliyorum,” dedi Margo ve sert ahşap yemek sandalyesinin arkılığına yaslandı. Çocuk sahibi olmak o kadar büyük bir şeydi, o kadar muhteşem, muazzam veya insanın hayatını değiştiren bir şeydi ki, Margo aynı deneyimi yaşamamış birine bunu nasıl doğru dürüst aktarabileceğini bile bilmiyordu. Üstelik karşısındaki genç bir erkekti. Çocuklar henüz ilgi alanına girmiyordu.

“Bak, Margo. Artık senin kim olduğunu bilmiyorum. Sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun, bense senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Dinle, JB. Elbette senin böyle öğrenmeni istemezdim ama bir de benim açımdan bak. Bana ilk yazdığında, gelen kutumdaki mesajları görseydin anlardın. Senin mesajının hemen yanında

vajinamı peynir rendesiyle rendelemek istediğini söyleyen adamlar var mesela. Yalan söylemem kendimi koruma amaçlıydı, sana her şeyimi anlatmam pervasızlık olurdu.”

“Bunu anlıyorum,” dedi. “Ama başlangıçtan bu yana o kadar çok şey oldu ki! ‘Ya sana yalan söyledim ama şimdi gerçeği söylemek istiyorum,’ diyebilirdin.”

“Biliyorum, istedim de!”

“Adını sorduğumda bile yalan söyledin,” dedi. “O yüzden şimdi kalkıp da ‘ay ama aramızdakiler gerçekten gerçektir’ falan diyemezsin. Palavra. Haksız mıyım? Hem öyle hem böyle olmaz.”

“Bak,” dedi Margo, kontrolü yeniden ele geçirmeye çalışıyordu. “Sen bir müşterisin. En iyi, en eğlenceli, en ilginç müşterim sensin ama sonuçta bir müşterisin ve...”

“Aynen öyle,” dedi JB. “En sonunda dürüst davrandığın için teşekkür ederim.”

“JB,” dedi Margo. Sanki JB’yi karanlıkta bulabilirmiş gibi gözlerini kapattı. Her şey kontrolden çıkıyordu. “Sonuçta kendi güvenliğime öncelik vermek zorundayım. JB?”

Ama yalnızca sessizlik vardı, telefon bağlantısının uğultusu bile duyulmuyordu: Dümdüz bir ölüm sessizliği. JB kapatmıştı.

O telefon görüşmesinden sonra hayatına devam etmekte böylesine zorlanması inanılacak gibi değildi. Margo mutluluğunda JB’nin bu kadar büyük bir payı olduğunu hiç fark etmemişti. Sonuçta zaman zaman durumu gözden geçirmiş, internette bir tür kalp pokeri oynayan iki yabancı olduklarını, o yüzden de yalanlarının ahlaki açıdan kartlarla blöf yapmaktan daha büyük bir sorun teşkil etmediğini düşünmüştü. Zaman zaman ise ilişkilerini gözden geçirmiş, aralarındaki şeyi fazlasıyla gerçek bulmuş, gerçeklikten daha büyük, daha derin ve daha tuhaf bir şey yaşadıklarını düşünmüştü.

“Gerçekten ilginç olan şeyler aslında pek de gerçek değildir,” demişti Mark. O aptal küçük adamın onca konuda bu kadar haklı çıkması gerçekten canını sıkıyordu. Ayrıca, JB ile aralarında ne varsa,

gerçek olsun veya olmasın, artık bitmişti. Bu yaşananlar bir şeyin habercisi gibiydi. Her şeyin korkunç bir şekilde rayından çıkacağına işaret ediyordu sanki.

O haftaki çekim için KC'lere gitmek üzere Bodhi'yi Jinx'le evde bıraktım. Bodhi'nin Gymboree dersi vardı, Jinx götürecekti. Yerleri mavi jimnastik minderleriyle kaplı, parlak ışıklarla aydınlatılmış Gymboree'deki kadınlar para karşılığında bebeklere şarkı söyleyip üstlerine baloncuklar üfleterek onları... emeklemeye mi teşvik ediyordu acaba? O kısımdan pek emin değildim ama Bodhi'yi oraya her götürüşümde kendimi inanılmaz iyi bir anne gibi hissediyordum. Suzie benimle gelip kameramanlık yapabilmek için hasta olduğunu söyleyerek işten izin almıştı. Tüm bunlardan önce Suzie'nin bu yanını takdir etmemiş ya da anlamamıştım. Kız her zaman işin sonuna kadar arkasındaydı.

Huntington Beach'e giderken, kuru et ve mavi Slurpee almak için durduk. J Dilla'nın kalplerimiz gibi tekleyen ve kendini tekrarlayan ritimlerini dinliyorduk, Suzie çıplak ayaklarını torpidoya dayamıştı. Güneş gözlüklerimizi takmıştık. Kimliğim ifşa edilmişti, hem annemi hem de gelir kaynağımın inanılmaz büyük bir kısmını oluşturan müşterimi kaybetmişim ama aynı zamanda da yirmi yaşındaydım, otobanda saatte yüz on kilometre hızla gidiyordum, şeker ve kurutulmuş etle kan şekerimi yükseltmişim ve bana binlerce dolar kazandıracağını umduğum TikTok videoları çekecektim.

"İşten izin aldığın için tekrar teşekkür ederim," dedim.

"İş demişken," dedi Suzie. "Kovuldum."

"Yapma ya, Suzie! Çok üzüldüm!"

"Acaba diyordum..." Suzie duraksadı, gerildiği belliydi. "TikTok videolarında çalıştığım ya da Bodhi'yle ilgilendiğim saatler için ödeme almam mümkün mü?"

"Elbette," dedim aceleyle. Suzie'ye şimdiye kadar hiç para ödemeyerek ne kadar ayıp etmişim. Suzie'nin neredeyse benim kadar çalıştığını ama ben binlerce dolar kazanırken, onun hiçbir karşılık

almadığını nasıl fark edememiştim? “Hallederiz. Yani, saatlik ödeme yapmak mı, yoksa belli bir yüzde vermek mi daha adil olur bilemiyorum ama dönünce Jinx’le bu konuyu konuşuruz.”

Suzie’nin bariz bir şekilde neşelendiğini görünce, kendimi iyi hissettim. O penceresini açtı, ben de müziğin sesini. Konuşmak zorunda kalmayacağımız için mutluydum çünkü yaptığım şeyin doğru olduğunu hissetsem de yerine getirebileceğimden emin olmadığım maddi vaatlerde bulundukça acayip bir şekilde rahatlıyordum. KikiPilot videosu sayesinde dört yüz yeni hayran kazanmış olmam büyük bir nimetti ama hepi topu beş bin dolar ediyordu ve henüz hesabıma yatmış değildi. Ward’ın on bin dolarlık avukatlık ücretini ödemiştim, dava mahkemeye taşınırsa kimbilir daha ne kadar ödemem gerekecekti. Ömrümde hiç olmadığı kadar param vardı ama bir türlü yeterli gelmiyordu. Yine de ne yapıp edecek Suzie’ye parasını ödemenin bir yolunu bulacaktım. O işi halledecektim. Yeni TikTok videoları çekecek, önceden kazandığımız ivmeden yararlanacaktık.

KC’lere geldiğimizde adamın biri kanepede pinekliyordu, Biotch da tüylü bir karides gibi kucağına kurulmuştu. İnanılmaz uzun boylu, soluk beyaz tenli bir çocuktu, gülümseyince dışındaki kocaman altın kaplama göründü. “Bu Steve,” dedi KC ve kendini tekrar kanepeye atıp kafasını adamın kucağında Biotch’un yanına koydu.

“N’aber?” dedi Steve, yumruğunu havaya kaldırarak.

İsteksiz isteksiz yumruğumu yumruğuna tokuşturdum. “Bugün çekim yapmıyor muyuz?”

“Bugün çekim mi yapacaktık?” diye sordu KC. “Kızım, çok fena dağıldım. Tüm gece mantar takıldık, yapabilir miyim, bilmiyorum.”

“Bugün yapmalıyız,” dedim. “Jinx Bodhi’ye bakıyor, yani bugün olmalı.”

Steve bana bakıp tekrar gülümsedi. “Bebişimin biraz kestirmesi gerek, anladın?” Kafasına Dodgers kepi, boynuna ucunda altın bir marihuana yaprağı sallanan kalın bir altın zincir takmıştı. Rose’u bulmak için mutfağa girdim, Suzie de peşimden geldi.

"Şu Snoop Dogg çakması herifin olayı nedir?" diye sordum sesi-
mi alçaltarak. Rose kahveyi yeni koymuştu, espresso cezvesi fokur-
dayıp tısladı.

"Of, aynen," dedi Rose. "Beni delirtiyorlar. Günde sekiz kez falan
sevişiyorlar, iğrenç."

"Yine de çekim yapacak mıyız?" diye sordu Suzie.

"Bir şeyler çekmek zorundayız!" dedim. Yayınlayacak yeni içe-
riğimiz yoktu.

"Yalnızca ikimiz olsak, olmaz mı?" diye sordu Rose.

"İyi de ben üçümüz için yazmıştım!" Mutfak masasına oturup
skeçlerden bazılarını KC'yi katmayacak şekilde düzenleyebilir mi-
yim, diye düşünmeye çalıştım. Kafamda canlandırmam zordu.
Rose'un karakteri KC'nin tamamlayıcısı olarak harikaydı ama çatış-
manın çoğunu yaratan karakter KC'ydi. Rose ile ikimize yer veren
tek bir senaryo bile yazmamış olmam boşuna değildi demek ki.

Rose masaya oturup hepimizin önüne kocaman pembe kupalar
koydu. Suzie'ye oturmasını işaret etti.

"Şimdi, beni yanlış anlamayın," dedi Rose. "Ama her işte bir hayır
vardır derler, belki bu da bize yeni fikirler düşünme fırsatı verir! Bu haf-
tanın senaryolarını okuyunca, bize biraz yavan geldi, anlıyorsun ya?"

"Yavan mı?"

"Yani, hepsini daha önce bir şekilde yapmıştık. Mesela Hayalet
kötü bir şey yiyor, KC ile Rose çileden çıkıyor, ona insani bir şey-
ler öğretmeye çalışıyorlar ama işler komik bir şekilde sarpa sarıyor."
Parmaklarını tırmık gibi uzun platin saçlarının arasından geçirdi.
"Bence bize taze ve yeni bir şey lazım."

Bunu nasıl açıklarım, kendimi nasıl haklı gösterebilirim veya
bebek gibi görünmekten kurtulabilirim, bilmiyorum ama Rose
bunu deyince ağlamaya başladım.

"Özür dilerim!" dedim yüzümü ellerimle kapatarak.

"Tatlım, seni eleştirmiyordum!" dedi Rose.

"Biliyorum," dedim, yüzüm hâlâ ellerimin arasındaydı. Ne kadar
çabalasam da çenemin titremesine engel olamıyordum.

“Senin hiç hata yapmayan bir TikTok dehası olmanı beklemiyorduk ki!”

“Biliyorum,” dedim ve yutkundum. Ama bir TikTok dehası olmayı her şeyden çok istemiştim.

“Biz de fikir üretmeye çalışırız,” dedi Rose. “Bu işi hep sen üstlenmek zorunda değilsin.”

“İşemem lazım,” diyerek Rose’un daha fazla konuşmasına fırsat tanımadan ayağa kalktım ve hızlı adımlarla banyoya gidip kapıyı kilitledim.

Klozet suyunda kullanılmış bir kondom yüzüyordu. Yine de kapağı kapatıp oturdum. Artık TikTok skeçlerini yazmamı bile istemiyorlardı. Nefes alamıyordum. Herkes biliyordu. O Snoop Dogg çıkması herif bile senaryoyu okuyunca muhtemelen, “Ya, bu skeçler biraz leş!” demişti.

Herkes her şeyi biliyordu, en başından beri yatırım yapmaya değmeyecek bir yanımla olduğunun farkındaydılar. O yüzden beni böylesine kolayca gözden çıkarabiliyorlardı. Mark, Becca, eski patronum Tessa. Öz annem. Bir zamanlar beni herhalde benim Bodhi’yi sevdiğim kadar seven annem, birkaç çıplak fotoğraf yüzünden beni hayatından çıkarmıştı. Neden çıkarmayacaktı ki zaten? Hem yalancıydım hem orospu. Resmen hayatımdaki herkesi uzaklaştırmıştım, eski bağımlı profesyonel güreşçi babam dışında etrafımda kimse kalmamıştı, o da, “Aferin kızım, çıplak görüntülerini satmaya devam et!” diyordu.

Bir de kıymetli, nevrotik, Rocky Road seven JB vardı. İnci kolyesiyle, yele gibi asi siyah saçlarıyla ve çalışanlarla arkadaşlık eden annesiyle JB. “Hem öyle hem böyle olmaz,” demişti. Ama bazen öylesi de böylesi de gerçek olabiliyordu, öyle değil mi? Acaba durmadan yalan söylerken onu mu kandırmaya çalışıyordum, yoksa kendimi mi, bilmiyordum. Her halükârda, sıçıp batırmıştım ve onu kaybetmişim.

Doksan saniye boyunca fena halde teatral bir havada aynada kendime baktım ama sonra sümüğüm üstdudağıma aktığı için

burnumu silmek zorunda kaldım. Çişimi yapmam lazımdı ama bir denizkaplumbağasının çıkma Snoop Dogg'un kullanılmış kondomunu yemeye çalıştığı için ölebileceğini, o yüzden de tualeti kullanmak için o kondomu oradan çıkarmam gerektiğini düşünmeye dayanamadım. O yüzden çişimi eve dönünce yapmaya karar verdim. Ama sonra bir başkası gelip sifonu çekecekti. Sonunda pes ettim ve tualet fırçasıyla kondomu klozetten çıkarıp çişimi yaptım.

Mutfığa dönünce, çantamı omzuma astım. "O zaman biz eve dönüyoruz, ben yeni bir şeyler bulunca haber veririm!" dedim. Sesimdeki neşenin sahte olduğu belliydi ama elimden bu kadar gelmişti.

"Canım, seni kırmak istemedim," dedi Rose şefkatli bir sesle. Rose'un bu tatlılığı bazen gerçekten sinirime dokunuyordu.

"Kırılmadım," dedim. "Böyle yapıcı geribildirimler almak çok önemli. TikTok'ta boktan videolar paylaşıp yaptığımız şeyi mahvetmek istemem."

"Peki." Rose başıyla onayladı. "Tamam."

"Size haber veririm," dedim. Suzie ayağa kalkıp yanıma geçti.

"Ben de bir şeyler düşünmeye çalışırım!" dedi Rose. "Bu iş sırf sana kalmamalı!"

Yüzümü eksitmemeye çalıştım. "Lütfen düşün!" dedim ve çantamdan güneş gözlüğümü çıkarıp taktım.

Sonra da Suzie ile arabaya bindik ve klima yüzünden güneş gözlüklerimin altında kuruyan tuzdan yüzüm gerilmiş bir halde, eve doğru yola koyuldum.

"Bir faydası dokunur mu, bilmiyorum," dedi Suzie yirmi dakikalık sessizliğin ardından. "Ama bence gayet tarafsız bakabilecek bir konumdayım ve Rose'un o lafların yüzde seksenini KC ile ikisinin suçunu sana mal etmek için söylediğini düşünüyorum. Belki yalnızca yüzde yirmisini TikTok skeçlerini sönük bulduğu için söylemiştir."

"Hayır," dedim istemsizce. "Hiç sanmıyorum."

"Gerçekten," dedi. "Skeçler iyiydi. Yankı uyandıracak kadar yeni değillerdi belki ama gayet iyidiler."

"TıkTok'ta bunları paylaşacağımıza hiçbir şey paylaşmayalım diyeceğimiz kadar kötü değillerdi bence," dedim.

"Yazdıklarını çekmemiz çok daha iyi olurdu. Yani, seninkiler TıkTok'ta paylaşılan çerçöpün yüzde doksan dokuzundan daha iyiydi. Yalnızca öncekilerden bir adım ileride değillerdi. İnsanın aklını başundan almıyorlardı."

Başımı salladım. Üzülmüştüm ama artık bu skeçlerin daha önce yaptığımız esprilerin, daha önce keşfettiğimiz dinamiklerin bir tekrarı olduğunu görebiliyordum.

"Zor," dedi Suzie. "Çıtayı çok yükselttin."

"Çok iyisin." İçimi çektim çünkü açıkçası bu kadar iyi davranılmayı hak ettiğimden emin değildim.

Tam zamanında geri döndüğümüz için Jinx'le birlikte Bodhi'yi Gymboree'ye götürebildim. Biz Bodhi'nin küçük ellerini çırparken, kadınlar üstümüze baloncuklar üfleyip ipek eşarplar attılar, eşarplar havada güzel güzel süzülerek yere konarken Bodhi sevinç çığlıkları attı.

Sabahki üzüntüm tam geçmemişti ama üstümde kuruyup yavaş yavaş ufalandı, sonra da siyah tişörtle şeker kaplamalı çörek yemişim gibi her yerimi kırıntı içinde bıraktı. Yetişkin olmak böyle bir şeydi işte. Hepimiz işte böyle dünyadan geçip gidiyorduk, tıpkı yara bere içinde kaldıklarından pembe görünen o nehir yunusları gibi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Margo ile Jinx özel bir alışveriş turuna çıkmışlardı, Margo'ya arabuluculuk görüşmesinde giyecek bir şeyler alacaklardı. Sonunda bol kesim bir kot pantolon, beyaz ipek bir gömlek ve Margo'nun ömrü boyunca tek parça bir kıyafete harcadığı paranın beş katına mal olan son derece zarif, siyah bir blazer ceketle karar kıldılar. Arabuluculuk görüşmesinin sabahında, Jinx Margo'yu saçları Fransız topuzu, yüzü birazcık rimel hariç makyajsız, üstünde o kıyafetle görünce, "Aman Tanrım," dedi.

"Olmuş mu?" diye sorarak, kendi ekseni etrafında döndü.

"Enfes," dedi Jinx. Kucağındaki Bodhi aç bir keçi yavrusu gibi biberonun ucunu çiğniyordu.

Margo, Bodhi'yi öpüp Jinx'le kucaklaşarak vedalaşırken, evlat sevgisiyle dolup taşıdığını ve birilerine ağzının payını vermeye hazır olduğunu hissediyordu.

Adliyeye geldiğinde o his epey azalmıştı çünkü park yeri bulana kadar çok zaman kaybettiği için az kalsın görüşmeye geç kalacaktı. Arabulucuyu gördüğü ansa o his tamamen kayboldu: Yumru yumru bordo bir kazak giymiş, siyah kıvrıkcık saçlı, yaşlıca bir kadındı. O kadar kesik kesik ve ağır aksak konuşuyordu ki, Margo kadının bir sağlık sorunu olduğunu düşündü. Fena halde kararmış, küçük figürlü gümüş küpeleri çok çirkindi. Margo öne doğru eğildi. Küpesindekiler peri figürü müydü? Perilerin altında küçük mantarlar mı vardı?

Margo o an siyah blazer ceket yerine tüylenmiş bir hurka giymiş olmak için her şeyini verirdi. Ne sanmıştı ki? Güçlü görünecek değil, sempati uyandıracak şekilde giyinmesi gerekirdi.

"Bugün burada," dedi arabulucu kadın, adı Nadia'ydı. "Çocuğunuzun menfaati için neyin en iyisi olduğu konusunda bir anlaşmaya varmaya çalışacağız, adı Bodhi'ydi, değil mi?"

"Doğru," dedi Mark, başını sallayarak. Onunla aynı oda olmak garipti. Ahşap görünümlü eski püskü bir masası olan, klostrrofobi uyandıracak kadar küçük bir toplantı odasındaydık. Mark dalgalı kahverengi saçlarını çenesine kadar uzatmıştı. Ona yakışmıştı, aynı zamanda da duygusal açıdan pek de iyi olmadığını sinyallerini veriyordu. Margo odaya ilk girdiğinde, Mark utanç bir edayla selam vermişti. O zamandan beri de Margo'yla göz göze gelmekten kaçınıyordu. Mark'ın arkasındaki köşede Sparkletts marka damacanalı su sebillerinden vardı. İçinde bir gıdım su olmadığı görülebiliyordu.

"Bu arabuluculuk görüşmesiyle ilgili amaçlarınızı anlatmanızla başlayalım. Mark, önce siz başlamak ister misiniz?"

Margo önce Mark'ın başlamasına sevindi çünkü hâlâ bu işin Mark için ne anlama geldiği kestiremiyordu. Mark'ı buna Elizabeth'in zorladığını tahmin ediyordu etmesine ama öte yandan babalık davası çocuk için nafaka ödemeyi gerektirecekti. Elizabeth, Mark'ın neden bunu yapmasını isteyecekti ki?

"Benim amacım," dedi Mark sınıfta ders veriyormuş gibi. "Margo'nun anneliğe uygun olmadığına dair endişem nedeniyle Bodhi'nin hem hukuki hem fiziksel velayetini almak."

Margo'nun yüzünü ateş bastı. Bu kadarını tahmin etmişti ama yine de bunları Mark'ın ağzından duymak üzücüydü.

"Peki, neden uygun olmadığını düşünüyorsunuz?" diye sordu arabulucu. "Hangi tavırları sizi endişelendiriyor?"

"Üç neden var," dedi Mark, prova edip geldiği belliydi. "Birincisi, Margo'nun maddi sıkıntı yaşadığına inanıyorum. Fon sağlamam için bana başvurdu. İkincisi, şu anda birlikte yaşadığı babası eski profesyonel güreşçi ve fazlasıyla şiddete meyilli bir adam, hatta beni ölümle tehdit ettiği için uzaklaştırma kararı çıkarttırmak zorunda kaldım. Yani, bir bebek için sağlıklı bir ortam değil.

Üçüncüsü, anladığım kadarıyla yaşadığı maddi sıkıntı nedeniyle Margo seks işçiliği yapmaya başlamış, bu da bir çocuk için uygun bir ortam değil. Bodhi'nin benim yanımda daha güvende olacağını hissediyorum.”

Nadia, Mark'ın devam etmesini bekliyormuş gibi üç kez gözünü kırptı. Mark devam etmeyince de Margo'ya döndü. “Bize amaçlarınızı anlatmak ister misiniz?”

“Benim endişem...” diye başladı Margo. Afallamıştı, Mark'ın OnlyFans'i öğrenmiş olduğu gerçeğine alışmaya çalışıyordu. Margo ve Ward gerçeği saklamayı planlamamışlardı, yalnızca Margo konunun gündeme geliş tarzında daha fazla kontrolü olacağını sanmıştı. “Açıklamam gerekirse,” diye başladı tekrar. “Evet, çıplaklık içeren web içerikleri hazırlıyorum ama...”

“Porno,” dedi Mark. “Pornografi yapıyor.”

Bu kelime “*grafi*” ekiyle kulağa neden daha kötü geliyordu acaba?

“Doğal olarak içinde erotizm var,” dedi Margo. “Ama açıklığa kavuşturmak için tekrar söylüyorum, kamera karşısında seks yapmıyorum.”

“Bir şeyin videolarını sattığın kesin!” dedi Mark.

“Videolarımın içeriğini seve seve açıklarım,” dedi Margo, Nadia'ya, nefes alıp sakinleşmeye çalışarak. Ward demişti ki: “Yaptığın şeye sürekli iş de. Tekrar tekrar. İşim. A, işimden mi bahsediyorsunuz? Evet, bir işim var. İşim çok...”

Nadia, Margo'nun devam etmesini beklerken âdeta gözlerini hiç kırpmadan kaplumbağalar gibi açık tutuyordu.

“Mark belli ki işime karşı aşırı derecede önyargılı ama Bodhi'nin Mark ve karısıyla yaşaması... yani, karısı doğal olarak karmaşık hisler içinde olacaktır. Mark'ın Bodhi'yi tanımasına veya hayatında olmasına bir itirazım yok ama tam velayet talebinin amacını anlamakta zorlanıyorum ve babamın yakışsız hareketinin de tahrikiyle, işim için beni cezalandırma girişiminden başka bir şey olamayacağını düşünüyorum.”

Arabulucu ağzını açmış, belli ki o yakışıksız hareketin ne olduğunu sormak üzereydi ki, Mark konuştu. “Aslında boşanma sürecindeyim, o yüzden velayetini alırsam Bodhi dairemde benimle birlikte yaşar, karım ve çocuklarımla değil. ‘Düşmanca bir ortam’ olması açısından.”

İtiraf etmeliydi ki boşanma haberi Margo’yu şaşırtmıştı. Ne kadar zampara olursa olsun, Mark karısına tuhaf denecek kadar sebatla bağlıydı, Mark’ın karısından ayrılacağını Margo asla tahmin edemezdi.

“Üzgünüm, bunu yeni öğreniyorum,” dedi Margo. “Diğer çocukların için de velayet savaşı veriyor musun?”

Mark başıyla onayladı. “Yani, savaş demeyelim. Ama evet, arabuluculuk sürecindeyiz.”

Cidden, neydi bu? Avukatı Mark’a velayet konusunda iki al bir öde kampanyası falan mı yapmıştı? Mark’ın ciddi olduğunu düşünemiyordu. Mark bebek mi istiyordu yani? Hem de kendi başına, bir apartman dairesinde?

Nadia alçak ama yine de menteşe gıcırtısı gibi ciyak ciyak bir sesle konuştu: “Mark’ın amaçlarına neden ulaşmasını istemediğinizi öğrendik. Ama Bodhi için ne istediğinizi de öğrenmek istiyorum. Sizce Bodhi’ye en çok hangi anne babalık senaryosu fayda sağlar?”

“A, pardon,” dedi Margo. O kadar sarsılmıştı ki, soruyu yanıtlayamamıştı bile. “Bence şu an Mark’la anlaşmakta her ne kadar zorlansak da hem annesini hem babasını tanıması Bodhi için iyi olurdu. Emzirdiğim için Bodhi’nin velayetinin bende kalmasını istiyorum ama Bodhi’nin hayatında yer almak istiyorsa, Mark’a görüşme hakkı vermekten mutluluk duyarım.”

Bu yanıtı vermek Margo için ölüm gibiydi. Tam olarak ne talep etmesi gerektiği konusunda Ward’la bir saatten fazla tartışmalarının ardından, Ward bu yanıtın Margo’yu gayet akli başında, Mark’ıysa “öfke bağımlısı ve ana kuzusu bir çük kafalı” gibi göstereceğine söz vererek, sonunda onu ikna etmişti.

Margo, Ward’ı gerçekten sevmeye başlamıştı.

“Görüşleriniz farklı olsa da buluşulabilecek pek çok orta yol içeriyor,” dedi Nadia. “Hem annesinin hem babasının hayatında olmasının Bodhi için daha iyi olacağına katılıyorsunuz anlaşılan. Bu gerçek bir ilerleme!”

Oysa Margo’ya hiç ilerliyormuş gibi gelmiyordu, tam tersine avantajını kaybettiğini hissediyordu. İkisinin konumu neden eşitlenmişti ki? Mark’ın çük kafalının teki gibi görünmesi gerekiyordu.

“Şimdi biraz detaylara inelim,” dedi Nadia. “Bazen insanlar sandıklarından daha fazla konuda anlaşabileceklerini fark ederler. Peki, Mark, tam velayeti aldınız diyelim. Çalışma programınız nasıl? Siz isteyken Bodhi’ye kim bakacak?”

“Ben üniversitede öğretim görevlisiyim, o yüzden programım gayet esnek. Bir sorun olmayacaktır,” dedi Mark.

“Peki ama siz ders verirken Bodhi’ye kim bakacak?”

“Birini tutarım herhalde. Ne bileyim, dadı falan.” Mark’ın bu konuyu etraflıca düşünmediği anlaşıyordu. “Ya da, eğer Margo gündüzleri Bodhi’yle olmak isterse, Margo’ya bırakabilirim.”

Nadia, “Bayan Millet kreş işletmiyor, o çocuğun annesi,” deyince, Margo’nun kalbi umutla doldu. Arabulucu umduğundan çok daha sert biri çıkacaktı anlaşılan.

“Ayrıca,” diye lafa karıştı Margo. “Madem anneliğe uygun olmadığıma ve evimin tehlikeli bir ortam olduğuna inanıyorsun, o halde isteyken Bodhi’yi bana bırakmak istemen çok garip.”

Nadia beklenti içinde Mark’a dönüp yanıt vermesini bekledi. Mark’ın ne diyeceğini bilemediği belliydi. Duraksadı, sonra da, “Senin dört tane ev arkadaşın var! Kusura bakma ama öğrenci yurdundan farksız bir yerde çocuk yetiştirilmez!”

Margo’ya, “Yaşam koşullarınız tam olarak nedir?” diye sordu Nadia.

“Bodhi ve babamla birlikte dört odalı bir apartman dairesinde yaşıyorum. Bir de Suzie adında ev arkadaşımız var, kendisi şu anda Fullerton College’da öğrenci. Yurda benzer bir yanı yok yani. İletişim bilgileri şurada yazılı.” Margo dosyasını açıp içinden

çıkardığı kâğıdı Nadia'ya uzattı. "Ayrıca maddi durumumu gösteren belgeleri de getirdim. Mark maddi sıkıntı yaşamamdan bu kadar endişelendiğine göre, faydası dokunur, diye düşünüyorum." Banka hesap özetlerini ve vergi beyanlarının bir kopyasını masanın üstünden kaydırarak Nadia'ya verdi. Belgeleri Ward'ın ısrarı üzerine getirmişti çünkü o zaman hâlâ OnlyFans'in geçirilebilecek bir konu olduğunu umuyordu. Şimdiyse getirdiğine çok memnundu.

Nadia belgeleri okudu, rakamları incelerken kaşları iyice yukarı kalktı. "Margo," dedi. "Yeri gelmişken, iş programınızdan ve işle yaşam dengemizden biraz bahsedebilir misiniz?"

"İşim iki unsurdan oluşuyor," diye başladı Margo. "İçerik çekimi ve içerik paylaşımı. Genelde haftada yalnızca bir veya iki gün içerik çekimi yapıyorum. Video çekimlerini kendi evimde değil, başka bir yerde yapıyorum ve o gün Bodhi'ye babam bakıyor. Geri kalan zamanlarda yalnızca internette paylaşım yapıyorum, e-postalara yanıt veriyorum, video montajlıyorum, bir sürü sıkıcı masabaşı işle uğraşıyorum, bu tarz işleri de Bodhi uyurken yapıyorum."

"Yani, çoğu zaman Bodhi'ye tüm gün kendinizin baktığını söylüyorsunuz, öyle mi?"

"Evet," dedi Margo.

Nadia rotayı değiştirdi. "Babanızdan ve babanızın şiddet geçmişiinden biraz bahsedebilir misiniz? Yanınızda kalmasıyla ilgili endişeleriniz var mı?"

Margo gülümsemeye çalıştı. "Yo, kesinlikle hayır. Babam bir aktördür. Mark belki farkında değil ama siz kesin biliyorsunuzdur, profesyonel güreş kurgudur. Babam sert bir adam değildir, yalnızca televizyonda sert adamı oynamıştır. Bildiğim kadarıyla, ömründe gerçek bir fiziksel münakaşaya girmemiştir. Son derece talihsiz ve yakışık almayacak bir şekilde, Mark'ı aradı..."

"Ve tehdit etti," dedi Mark.

Margo başını salladı. "Ve tehdit etti. Bu şekilde muamele görme ve güç istismarına çok kızmıştı. Bir babanın böyle hissetmesini anlayabilirsiniz."

“Hangi güç istismarı?” diye sordu Nadia ve gümüş perili küpele-
rini sallandırarak kafasını çevirdi.

“Mark benim hocamdı,” dedi Margo. Bunu Mark’a karşı kullan-
mak hoşuna gitmiyordu çünkü bir bakıma yalan gibi geliyordu. Na-
sıl bir işe bulaştığını anlamayacak kadar genç ve aptaldı ama sonuç-
ta bu işe kendisi bulaşmıştı.

“Lütfen, ahlaki açıdan üstün olan senmişsin gibi davranma şim-
di,” dedi Mark.

“Yalnızca babamın nasıl bir bağlamda sana telefon açıp bağırdı-
ğını anlatmaya çalışıyorum,” dedi Margo. Mark ahlaki açıdan *ken-
disinin* mi üstün olduğunu düşünüyordu? “Pardon, bir şey sorabilir
miyim?”

Nadia, “*Elbette*,” anlamında omuz silkti.

“Mark, benim anneliğe uygun olmadığımı gerçekten inanıyor
musun?” Doğruca Mark’ın yüzüne bakarak ne düşündüğünü anla-
maya çalıştı. Bu işte bir terslik vardı. Mark’ın bunu onu cezalandır-
mak için yaptığını, her şeyin Elizabeth’in başının altından çıktığını,
Mark’ınsa mahcubiyet duyacağını, kendini kötü hissedeceğini ve
nihayet mantık çerçevesinde ikna olacağını düşünmüştü. Oysa artık
bundan o kadar emin değildi.

“Yüzde yüz,” dedi Mark gözünün içine bakarak.

Margo titremeye başlayan ellerini masanın altına sakladı.
“Neden?”

“Margo, sen çocuksun.” Mark âdeta anlasın diye nazikçe yalva-
rıyordu. “Paran yok, planın yok. Porno yapıyorsun. Yani, gerçekten,
istediğin bu mu?”

“Evet!” diye bağırdı Margo, sesi biraz boğuk çıkmıştı.

“Gördünüz mü?” dedi Mark, tekrar Nadia’ya dönerek. “Bence bu
daha da endişe verici. Anlayın lütfen, içki içmeye bile yaşı tutma-
yan, üniversite diploması olmadan, gerçek anlamda maddi desteği
olmadan, porno yaparak tek başına bebeğini büyötmeye çalışan bir
kızdan söz ediyoruz. Bunun neden bir sorun olduğunu açıklamak
zorunda kalmam bile deli saçması. Her şey ortada!”

Nadia kaşlarını çatıyordu. "Bodhi için en iyisinin ne olduğuna odaklanmaya devam edelim. Mark anlaşılan *Margo* için en iyisinin bu hayat olmadığını düşünüyor. Ama bizim konumuz Bodhi. Mark, *Margo*'nun Bodhi'ye bakmasında ne tür sakıncalar gördüğünüzü belirtebilir misiniz?"

"Peki," dedi Mark. "Bodhi büyüyünce ne olacak? Küçük arkadaşlarından biri senin hesabını bulup da okuldaki herkese gösterince, annesinin bir porno yıldızı olduğunu anlamayacak mı? Sana çok uzak bir gelecek gibi geldiğinin farkındayım ama daha büyük çocukları olan bir baba olarak, zamanın çok çabuk ilerlediğini söyleyebilirim."

Margo bu soruyu daha önce hiç düşünmemişti, o yüzden bocaladı.

Mark, *Nadia*'ya dönerek devam etti. "Bu iş *Margo*'nun hayatını her açıdan etkileyecek: Bırakmaya karar verirse girebileceği işleri, yaşayabileceği ilişkileri. Çoğu düzgün adam seks işçiliği yapmış biriyle ciddi bir ilişki düşünmeyecektir, dolayısıyla *Margo*'nun bulacağı adamlar daha vasıfsız olacaktır. Şüphesiz seks işçiliği yapan başka arkadaşlar da edinecektir ve o arkadaşları evine girip çıkaracaktır. Bu iş sinsi bir hastalık gibidir."

"Nesi sinsi hastalıkmış?" diye sordu *Margo* yutkunarak. Söylediklerinin bazıları doğrudu. *Rose* ile *KC* gerçekten eve geliyorlardı. Bodhi seks işçileriyle dolu bir evde büyüyordu. Bunun o kadar kötü olduğunu düşünmemesi tuhaf mıydı?

"Şimdiye ve buraya odaklanalım," dedi *Nadia*. "Dokuz yaşındaki Bodhi için en iyisi olan şeyle bebek Bodhi için en iyisi olan şey birbirinden farklı olabilir. Peki, Mark, Bodhi'nin iyiliği açısından şu an nelerden endişeleniyorsunuz?"

"Bir kere, insan evden seks işçiliği yaparken, doğru dürüst sınırlar koyduğundan nasıl emin olabilir? Çocuk uygunsuz içerikler görebilir, mesela çıplaklığa maruz kalabilir," dedi Mark.

"Bu bebek resmen benim vajinamdan çıktı!" diye patladı *Margo*. "Bodhi'yi korumamız gereken şeyin benim vücudum olduğunu hiç sanmıyorum! Ben emziriyorum, Mark! Bodhi her gün memelerimi görüyor!"

“E, artık diğer herkes de görebilir!” dedi Mark ve gözlerini masanın üstünde kavuşturduğu ellerine dikti.

İddiasının mantıksal tutarsızlığı yüzünden Margo’nun Mark’ı boğası geldi: Akli başında davranması gereken Mark’tı, Tanrı aşkına, üniversitede öğretim görevlisi olan oydu! “Peki, başka erkeklerin memelerimin resmini görmesi, Bodhi’ye nasıl zarar verebilir? Bunun Bodhi’ye somut olarak ne zararı var?”

Nadia boğazını temizledi. Margo’ya döndü. “Sizi farklı odalara ayırıp iddialarınızı o şekilde dinlememi ister misiniz?”

“Bu kız daha çocuk,” diye araya girdi Mark, sonunda aradığı sözcükleri bulmuş gibi bir hali vardı. “Tüm söylediğim bu. Kişisel alma, Margo. Aynı şeyi yirmi yaşındaki herhangi biri için de söyledim, henüz çocuk yetiştirmeye hazır değilsin işte.” Bu konuda elinden bir şey gelmezmiş gibi omuzlarını silkti.

“Ama becerilecek kadar büyüktüm,” dedi Margo, yanakları alev alev.

“Çok alçakça,” dedi Mark, hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallıyordu. “Bu kadar alçalmanı beklemezdim.”

Margo büyük bir yenilgiye uğradığını hissetse de neredeyse gülecekti.

“Görüşmenin geri kalanını iki farklı toplantı odasında yürüteceğim,” dedi Nadia ayağa kalkarak. “Margo, benimle koridora gelirmisiniz, sizi başka bir yere yerleştirelim.”

Sonrasında önemli bir hadise yaşanmadı. Nadia, Margo’yla karşılıklı oturup soru sormaya devam etti. Bodhi’nin doktorunu ve doktora düzenli gidip gitmediğini sordu. Erkek arkadaşı olup olmadığını sordu. Hepsini yanıtlaması kolay sorulardı.

“Şunu sorayım: Bugün verebileceğin en büyük ödün, kabul edebileceğin en alt sınır, önerebileceğin en iyi teklif nedir?”

“Bodhi’nin fiziksel ve hukuki velayeti bende kalır. Mark’la görüşebilirler ama gece onda kalamaz.”

“Tamam,” dedi Nadia, hayal kırıklığına uğradığı belliydi. “Büyük tavizler yok demek.”

Margo, Ward'ın kızacağını biliyordu ama yine de söyledi: "Çocuk için nafaka ödemek zorunda değil."

Nadia kaşlarını kaldırdı. "Hiç mi?"

"Hiç."

Nadia düşünür gibiydi. "Pekâlâ," diyerek ayağa kalktı. "Denemeye değer." Nadia'nın Mark'la konuşmasını, Margo'nun da onu beklemesini kararlaştırdılar. Nadia döndüğünde yüzünde kaygılı bir ifade vardı, narin omuzları çökmüştü.

"Mark'a uymuyor," dedi. "Ne yazık ki."

Bir süreliğine masaya oturdular, ikisi de yorulmuştu. "O halde mahkemeye mi gidiyoruz?" diye sordu Margo. Düşüncesi bile mi-desini bulandıırıyordu. Kırk bin dolardan fazla tutar, demişti Ward. Margo'nunsa parası yoktu. Paylaşacak TikTok videoları bile yoktu. Açıkçası, KC ile Rose'a hâlâ o kadar kızgındı ki yeni bir şey yazmamıştı. Hayran sayısının yavaş yavaş, günbegün vajinasızlık nedeniyle azalmasını izliyordu. Alnını toplantı odasının masasına dayadı, tıpkı teneffüste ceza olarak çocuklara başlarını sıraya koydurdukları gibi.

"Bence bu davayı biraz daha arabuluculukta tutmak ve sinirlerin yatışması için taraflara zaman tanımak iyi olabilir."

"Tamam," dedi Margo başını kaldırmadan. "Böylece ona yeminli ifade verdirmek için zamanımız olur herhalde."

"Çok güzel," dedi Nadia. "O halde bu herkese uyuyor."

Kırk bin, diye düşündü Margo. *Kırık din, kaçık hin, kazık kin.*

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi Nadia. "Yaklaşık dört hafta içinde görüşürüz. Mark'la konuştuktan sonra size dönüp kesin tarihi bildiririm."

"Ben de çok memnun oldum," dedi Margo kafasını masadan kaldırarak ve aniden kafasını masaya dayamasının ne kadar yakışıksız olduğunun farkına varıverdi. "Küpeleriniz çok güzelmiş!" diye seslendi Margo.

Nadia tam kapıdan çıkmak üzereydi. Arkasını dönüp, hangi küpesini taktığını hatırlamak ister gibi kulağına dokundu. "Kendinize iyi bakın," dedi, ardından esrarengiz bir edayla gitti.

Margo eve gelince, Jinx ile Suzie'ye olan biteni anlattı:

"Ward sonuna kadar haklıymış, OnlyFans'i bir iş olarak görüyorlar. Yüzde yüz. Mark yaptığım şeye *pornografi* deyip dursa da arabulucu hiç istifini bozmadı."

"Çok sevindim," dedi Jinx. "Ama vay canına, her şeyin Mark'ın başının altından çıkmasına çok şaşırdım. Yani, Bodhi'yle hiç tanıştı mı ki?"

"Hayır! Öyle bir talepte bulunmadı bile!"

"Çok mantıksız," dedi Suzie.

"Bilmiyorum," dedi Margo. Mark, Margo'nun hayatı hakkındaki gerçekleri, yani yaşını, bebeğini ve işini aynı Margo'nun dile getirdiği gibi dile getirerek, Margo'yu trajik bir karaktermiş gibi gösterebiliyordu. Margo'nun çıplak görüntülerini paylaştığı halde psikolojik açıdan sağlıklı olabileceğini aklına bile getirmiyordu belli ki.

Margo sonunda şikâyet etmekten sıkılınca (Mark'ın uzun saçları ve saçlarının arasından derin düşünceli bakışlar atıp durması hakkında uzun uzadıya caz yapmıştı) Bodhi'ye banyo yaptırdı ve küvete bir sürü yeni banyo oyuncakı döktü. Küçük plastik okyanus canlıları gökkuşağı gibi suda salınırken Bodhi sevinç çığlıkları attı.

Arabuluculuk görüşmesinde Mark onu o kadar utandırmıştı ki, Margo bunun etkisinden anca yeni yeni sıyrılıyordu. İnsanlar seks neden bu kadar kirli buluyordu, orası gerçek bir muammaydı. Genetik olarak bunu yapmaya programlanmıştık, türlerin devamlılığı için cinsel ilişki şarttı. Ayrıca Margo seks yapmayı seviyordu, en azından gerçek hayatta. Son birkaç aydır bu konu üstüne epey düşünmüştü çünkü bazen erkeklerin seks isteme şekillerini patolojik buluyordu, o da sorunun onlarda mı, yoksa kendisinde mi olduğunu merak ediyordu. Seksin en çok sevdiği kısmı, tüm normal tavırların ve sosyal kuralların ortadan kalktığını hissettirmesiydi. Baş döndürücü bir panik içinde kontrolünüzü kaybettiğinizi ve geri alamayacağınızı fark edersiniz. Artık kadim bir arzunun kurbanı olarak çaresizce kıvranmaktan başka bir şey yapamazsınız.

Sonra bitir. İkkinizden biri banyoya girmek üzere kalkıp külotunu giyer ve korkunç bir şekilde tekrar dünyaya çekildiğinizi, dile, saatlere, takvimlere, -mış gibi yaptığınız kişiye, -mış gibi yaptıkları kişilere geri döndüğünüzü hissedersiniz. Artık kaybolup gitmiştir.

Ama Margo hayranlarından hiçbirinin on üç dolar öderken böyle bir şey elde etmeye çalıştığını sanmıyordu. Tam olarak ne elde ettiklerini bilmiyordu. Bir tahminde bulunması gerekirse, bir Pokemon kartı gibi ona sahip olmayı umduklarını düşünüyordu. Telefonlarında yaşayan bu küçücük elektronik kadın penislerine bakıyor, onlara temalı, şirin mesajlarla yanıt veriyordu. O kadının gerçek olmasını istiyorlardı ama bunu sırf onu küçük bir kafeste tutmak daha eğlenceli geldiği için istiyorlardı.

Ve evet, telefonlarındaki küçük kadın olduğunu düşünmek Margo'yu tiksindiriyordu. OnlyFans'ın ahlaki açıdan kusursuz bir etkinlik olduğunu savunmaya niyeti yoktu. Ama dünyadaki tüm Kenny'ler haklıymış gibi davranmaktan yorulmuştu. O ahlaksız değildi! O çöp kadar değersiz değildi, hiçbir insan değersiz değildi! Bunu İsa söylemişti. Cüzamlılarla ve fahişelerle arkadaşlık eden İsa.

Hem ayrıca Margo içerik üretmeyi seviyordu, yeni bir konsept hayali kurmanın, yazmanın, çekmenin ve tepkileri çevrimiçi takip etmenin taşkın heyecanına bayılıyordu. Bazen de kendini küçücük değil, Empire State Binası boyutunda, Manhattan'ın üstüne memelerinden süt fışkırtan kocaman bir kadın olarak hayal ediyordu.

Margo'ya göre, önemli olan anlatıyı kontrol etmektir. Meryem tescavüze uğradığı için Yusuf'la evlenmeye layık olmadığını düşünmemişti, yalan söylediği gerçeğini de kafasına takmadı. Tek yaptığı, kendi aleyhine olduğunu açıkça gördüğü düzeni kendi lehine çevirmektir. Eğer doğruyu söyleseydi, öldürülürdü. Meryem altın gibi, güzel bir kuyruklu yalan söyledi ve dünyanın en saygı duyulan kadını oldu.

Bodhi ağzına pembe bir köpek balığı soktu. Margo, Rose'un seyircide infial uyandırmanın komedyenleri özgürleştirilmesi hakkında söylediklerini düşündü. Bu sayede yalnızca seyircinin hoşuna gidecek şeyleri söyleme zorunluluğundan kurtulmuş oluyorlardı.

Kendini bir stadyum dolusu insanın ortasında hayal etti: Ondan nefret ediyorlar, yuh çekiyorlar, üstüne tükürüyorlar, defolup gitmesini söylüyorlardı. Mark, Shyanne ve Kenneth. Kenny'nin kilisesindeki Annie adlı o şarkıcı kızın gözü dönmüş halde bir taş fırlattığını hayal etti. Bir orospuya haddini bildirmek herkesin hoşuna giderdi.

Shyanne gibi olup tüylenmiş eski bir hırka giyerek kalabalığın sempatisini kazanmaya çalışabilirdiniz ya da Meryem gibi başınızı dik tutup size Tanrı'nın elinin değdiğini iddia edebilirdiniz.

Ama para lazımdı, hem de çok para ve o parayı bir an önce kazanması gerekiyordu. KikiPilot'tan gelecek yeni bir videoya bel bağlamazdı. Bodhi'nin küçük pembe köpekbalığını dişlemesini izledi.

Margo bir anda ne yapması gerektiğini bildiğini fark ediverdi.

Yakın çekim Margo'nun yüzü. İnek gözlükleri takmış, dili ağzının kenarında, yoğun bir şekilde elindeki işe konsantre olmuştur. Tepeden çekim, alet edevat ve elektronik parçalarla dolu masası görünür. Merkezde Rigoberto vardır. Margo, Rigoberto'nun bir şeylerini değiştirmiş ve işini bitirmiş gibi tornavidayla pil haznesi yerine takmaktadır.

Yakın çekimde Rigoberto'nun "açık" ışığı parlak parlak yanıp sönmeye başlar.

"Sonunda seninle daha kesin bir dille konuşabileceğim," der Rigoberto, Siri'den farksız, dişi bir robot sesiyle. Margo seslendirmeyi AIVoiceOver programında yapmıştı. Rigoberto'nun sesinin kadın sesi olması nedense Margo'ya cazip gelmişti.

"Ah, Rigoberto!" diye bağırır Margo, robot süpürgeyi kucaklar.

"Bana dokunma, aptal orospu," der Rigoberto.

Margo, Rigoberto'yu masaya geri koyar.

"Burada bazı şeyler değişecek," der Rigoberto.

"Ne demek istiyorsun?" der Margo, oya gibi işlenmiş uzaylı safliğini sonuna kadar kullanarak.

"Kıpırdama," der Rigoberto.

Siyah bir ekran üzerinde *iki saat sonra* yazar.

Margo aynada kendini incelemektedir. Gözlerinden biri kan kırmızısı görünsün diye Suzie'nin lenslerinden birini kullanmıştı. Kafasına vidalanmış küçük plastik kapağı incelemek için saçını kaldırır. Yalnızca bir saç tokasına silikon tabancasıyla babasının tansiyon aletinin arka kapağını yapıştırmıştı ama gayet güzel görünüyordu.

"Artık ben ne dersem onu yapacaksın, tamamen kontrolüm altındasın," der Rigoberto.

Videonun geri kalanında Rigoberto, Margo'ya çeşitli şeyler yaptırır: Önce "Çıplak Orange Justice dansı yap", "Şu tornavidayı em", "Robotlar Seksidir" de" gibi komik şeylerle başlar, sonra işler daha cinsel içerikli bir hal alır, en sonunda da Margo'nun Rigoberto'nun verdiği açık ve net talimatlara uyarak mastürbasyon yapmasıyla sonuçlanır.

Margo montajı bitirdiğinde video dört dakika uzunluğundaydı. Margo'ya göre güzel olmuştu, hatta komikliğine rağmen kendince seksi bir videoydu. Eğer bir gün bu video yüzünden işini kaybederse veya okuldan atılırsa, muhtemelen içinin gayet rahat olacağını düşünüyordu. Becca bu videoyu Facebook hesabında paylaşırsa, Margo belki biraz gurur bile duyardı. Tam Margo tarzı bir videoydu. Videoda tamamen kendisiydi ve evet, vajinası da görünüyordu ama nasılsa hepsi bir bütündü.

Margo videoyu çekmek ve montajını yapmak için neredeyse üç gün harcadığından, video için en az yirmi beş dolar istemeye karar verdi.

Bazı görüntüleri kullanarak Rigoberto tarafından ele geçirilme videosu için TikTok'ta genel kitleye uygun klipler yaptı, kendi başına ördüğü Amelia Bedelia çorabından kurtulmak için aklına başka bir çözüm gelmemişti. Rigoberto'nun kontrolüne giren Hayalet, son derece şeytani bir kötü karaktere dönüşerek Rose ile KC'ye komedi tarzında korkunç şeyler yapıyordu. Sonunda KC ile Rose bir plan yapıyorlardı ve Hayalet'i bir şekilde etkisiz hale getirerek panelini çıkarıp onu normale döndürüyorlardı ama elbette karşılarında Hayalet'in bambaşka bir versiyonunu, eski saf Hayalet'e de, kötü robot

Hayalet'e de benzeyemeyen, daha karmaşık, incelikli ve insani bir Hayalet buluyorlardı.

Rigoberto videosu yayınlandıktan bir saat sonra, beş yüz hayran tarafından satın alınmıştı. Margo hayretler içindeydi. Jinx hayretler içindeydi. Suzie hayretler içindeydi. Sayfasında coşkulu, taşkın yorumlar yapılmıştı, insanlar videoya bayılmıştı.

"Keşke ben de görebilseydim, çok merak ettim," dedi Jinx. "Ne yaptın?"

"Şey, bence..."

"Hayır! İzlemek için izin falan istemiyorum. Hayatta izlemem."

"Rigoberto vücudumu ele geçiriyor işte."

"Ne, ne?" Jinx haykırarak güldü. "Ah, Margo. Margo!"

"Ne?"

"Beni güldürüyorsun."

"Robot süpürge bedenini tam olarak ne anlamda ele geçiriyor?" diye sordu Suzie.

Margo yanıt vermedi. Toplam ne kadar kazandığını öğrenmek için kazançlarını sayfasını durmadan yenilemekten kendini alamıyordu. Bir saatte on iki bin dolardan fazla kazanmıştı. Tabii OnlyFans kendi payını alacaktı, ayrıca Jinx yüzde otuzunu kafasında vergilere ayırması gerektiğini hatırlatıp duruyordu, bu da vergi ödediği gerçeğini yüzüne bir tokat gibi çarpıyordu.

Margo parayı bu kadar sevdiğini hiç tahmin etmezdi. Aslında okuduğu kitaplarda, televizyon dizilerinde ve filmlerde bir karakterin parayı ne kadar önemseydiğine bakarak kötü adam olup olmadığı anlaşılırdı. Margo da iyi biri olmak istediği için, her zaman paraya fazla önem vermemeye dikkat etmişti. Şimdiyse tüm o Disney filmlerinin fakirler ellerindekiyle yetinsin diye yapılmış bir propagandadan ibaret olup olmadığını merak ediyordu. *Fakir olabiliriz ama biz dünyanın tuzuyuz, gerçekte neyin önemli olduğunu biliriz. Zenginler korkunç servetleri yüzünden doğru yoldan sapıyorlar. Neden, bakın şu Crudella de Vil'e! Ama ister iyi olsun ister kötü, her bir*

dolar güç demekti. Avukat tutma gücü, zamanını nasıl harcayacağını kontrol etme gücü, görünüşünü değiştirme gücü, saygı uyandırma gücü. İsteddiği kişi olma gücü.

Margo bir Excel tablosunda JB'nin ona gönderdiği tüm paranın bir dökümünü yapmıştı. Toplam meblağ beş binden fazlaydı. Jest olarak tüm parayı JB'ye geri göndermek istemişti ama davanın mahkemeye taşınmasından ve kazandığı paranın her kuruşuna ihtiyaç duymaktan çok korktuğu için ona bir mesaj yazmakla yetindi:

Sana adımın Suzie olduğunu söyler söylemez, hata yaptığımı anladım. Söylediğim diğer yalanlara benzemeyen bir yalandı bu. Sanki önceden bir oyun oynuyorduk da ben bir anda seni gerçekten kandırmaya başlamıştım. Bunu istedim de. O sının korumak, her şeyi kontrol altında tutmak istedim. Kontrolü bırakmak imkânsız geldi.

"İyi" bir seks işçisinin nasıl olabileceğine dair çok fazla klişe yok, o yüzden sanırım ben de anladığım tek klişeye tutundum ve o sınırların kendi kontrolümden çıkmasına izin vermedim. Bilmem anlar mısın ama insanın bebeği olunca, o korumacılık hissi de artıyor. Keşke geriye dönüp farklı yanıt verebilseydim demek isterdim ama verebilir miydim, dahası vermeli miydim, bilmiyorum. Belki de yapmak zorunda olduğum bir hataydı bu, belki de kaç kez denersem deneyeyim yine hep aynı hatayı yapardım.

Sana adımın Suzie olduğunu söylediğim konuşmada, bana artık para göndermemeni de söyledim ve bu bir hata değildi. Sana sırf para kazanmak için yazmadığımı bilmeni istedim. Ben sana yazmak istediğim için yazıyordum. İyi ki bunu açıklığa kavuşturacak kadar sağduyulu davrandım. İyilik ve kötülük hep böyle iç içe geçmiş gibi gelir bana.

JB, sen bana hem öyle hem böyle olmaz dedin ya, peki ama neden olmaz? Neden içten olmak ile rol yapmak birlikte

var olamaz? Hepimiz her zaman rol yapmıyor muyuz? Kendimi aklamaya veya mazur göstermeye çalışmıyorum, buna ihtiyacım olduğunu da sanmıyorum. Bana yalan söylemem için para verdiğini sen kendi ağzınla söyledin. Ama bundan keyif aldığın için aptalın teki olduğunu düşünmene katlanmıyorum. Bence yaptığımız şey çok güzeldi. Sana yazmak benim için günün en anlamlı işiydi. Anlıyorum, belki bunun üzerine gerçek bir ilişki kurulamaz ama kesinlikle hayali bir ilişki kurulabilir, bence biz de gerçek olamayacak kadar güzel bir hayal kurmuştuk.

Saygılarımla,

Margo JeliBon Hayalet

(Gerçek adım tam olarak böyle.)

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ward akşam onda beni aradı.

“Bu saatte neden çalışıyorsunuz?” dedim.

“Sizi aklımdan çıkaramıyorum,” dedi Ward.

Meleyen bir koyun gibi güldüm.

“Yok, ciddiym,” dedi. “Az önce Mark’ın avukatından bir e-posta aldım, gece düşünüp sabah bana fikrinizi söyleyebilesiniz diye haber vermek istedim. Bu doğrudan arabuluculuk görüşmesinin mi, yoksa yeminli ifade istememizin mi bir sonucu bilmiyorum ama velayet değerlendirmesi talep ediyorlar.”

“O nedir ki?”

“Bir psikiyatr tutup tam bir psikolojik değerlendirmeden geçiyorsunuz. Sizinle görüşüyorlar, hayatınızdaki insanlarla görüşüyorlar, sizi ve Bodhi’yi bir arada gözlemliyorlar.”

“Tanrı aşkına,” dedim. “Sizce yeminli ifade vermek istemediği için misilleme mi yapıyor? Beni kendi silahımla falan mı vurmaya çalışıyor yani?”

“Olabilir de olmayabilir de,” dedi Ward. “Ayrıca değerlendirme sonuçlarının iyi gelmesi ve uzmanın sizin iyi bir anne olduğunuzu düşünmesi kaydıyla, babanın yalnızca haftalık görüş hakkı olmak üzere, hukuki ve fiziksel velayetin sizde kalmasına izin vereceklerini belirttiler.”

“Ya,” dedim. “E, bu iyi olabilir.”

“Olabilir. Değerlendirme ücretini sizin ödemenizi şart koştular, ideali yarı yarıya ödenmesiydi. Pislik yapıyorlar.”

“Ne kadar?”

“Beş bin ile on bin arası tutar,” dedi Ward. Buzun bardağa atılınca çıkardığı belli belirsiz köpürme sesi duyuldu. Acaba hâlâ parlak

ışıklı tekdüze ofisinde miydi, yoksa evinde karanlık salonda, hatta belki sesi kısık televizyonun karşısında mıydı?

"Mahkemeden daha ucuz," dedim ama internette çıplak görüntülerini satmayan insanların bu tarz şeylere nasıl para yetiştirdiğini de merak ediyordum. Gerçi belki de yetiştiremiyorlardı. Belki de insanlar... çocuklarını öylece kaybediveriyorlardı.

"Kesinlikle öyle. Hem zaten mahkemede de değerlendirmeye girmek zorunda kalabilirsiniz. Ama Margo, gerçekten her şeyinizi kurcalarlar. Özeline girerler. Buna hazır mısınız, bilmiyorum."

"Özeline derken?"

"MMPI-2 denen ve beş yüzden fazla sorudan oluşan bir kişilik testine girmenizi isteyecekler. Sizinle görüşecekler, Jinx'le görüşecekler, her türlü soruyu soracaklar. Evinize gelmek, Bodhi'yle ikinizi birlikteyken gözlemlemek isteyecekler."

"E, bunların hiçbirisi bence sorun değil," dedim.

"Gizleyecek hiç mi bir şeyiniz yok?" diye sordu. "Değerlendirmeyi yapan uzman size gelirse, sorun olmaz mı? Yani, evinizi görmedim. Belki temizlikçi falan çağırmak istersiniz diye dedim."

"Ha," dedim. "Yok, babam temizlik manyağıdır, ev tertemiz. Her şey yerli yerinde. Psikolojik testten de korkmuyorum. Tamamen yanılıyor olabilirim ama bence nispeten normalim."

"Pekâlâ," dedi Ward. "Gece düşünün öyleyse."

Düşüneceğimi söyledim, oysa çok sevinmişim. Önceden zaten dilime *Caillou*'nun jenerik müziği takılmıştı, o şarkıdan da nefret ederdim ama şimdi yüzümü yıkarken ve dişimi diş ipiyle temizleyip fırçalarken, beşiğindeki Bodhi'yi kontrol ederken ve kendimi yatağa atarken, yapmacık ve berrak bir sesle o şarkıyı mırıldanıyordum: *I'm just a kid who's four, each day I grow some more!* Psikolojik değerlendirmeden başarıyla geçecektim.

Sevgili okurum, o psikolojik değerlendirmeden başarıyla geçtim mi, yoksa çaktım mı, hiç anlayamadım. O kadar tuhaftı ki, bunun gerçek bir test olduğuna bile inanamadım.

* Ben daha dört yaşında bir çocuğum, her gün biraz daha büyüyorum! (ç.n.)

Psikolojik değerlendirmeye Mark'ın seçtiği psikiyatrla ilk buluşmamda girdim. Mahkeme bize on kişilik bir liste vermişti. Ward bana beşini seçti, erkeklerin çoğunu eledim, sonra nihai karar Mark ile Avukat Larry'ye bırakıldı. Seçtikleri uzmanın adı Clare Sharp'tı.

Dr. Clare Sharp kumral, hafif tombul, güzel ve kendinden emin bir kadındı. Siyah tişört üzerine elektrik mavisi bir blazer ceket giymiş, inci küpe takmıştı. Görür görmez ondan hoşlandım. Muayenehanesinde buluştuk, testin içeriğini açıkladıktan sonra testi yapmam için beni yalnız bıraktı, arada sırada da bir şeye ihtiyacım var mı diye yanıma uğradı. Muayenehanesi küçük ve biraz salaşta ama Pinterest'e yakışacak kadar şıktı. Kilim yastıkları ve duvarda yünden dokunmuş o tuhaf sanat eserlerinden biri vardı.

Psikolojik değerlendirmenin ilk sorusu şuydu: *Teknik dergileri severim. D/Y.*

Ne yanıt vereceğimi bilmediğimden değil, bu sorunun neyi saptamaya çalıştığını anlayamadığım için şaşırmıştım. Bir tür tuzak mıydı acaba? Bir sonraki soru: *İştahım iyidir. D/Y.* Aynı şekilde, yine doğru yanıt vereceğim son derece açıktı ama sorunun amacı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Sorulardan bazılarının amacı barizdi. Yirmi dördüncü soru şöyleydi: *Bazen kötü ruhlar beni ele geçirir. D/Y.* Kim bu soruda D'yi daire içine alacak kadar aklını yitirmiş olabilirdi ki?

Bazı soruları yanıtlamak daha zordu. *Bana garezi olan biri var. D/Y.* Resmen en iyi arkadaşım tarafından internette ifşa edilmiştim, bir bakıma Y'yi işaretlemek daha saçma gelecekti ama bu sorunun ne kadar haklı bir gerekçesi olursa olsun paranoyayı ayıklamak için tasarlandığını varsayarak, D'yi işaretledim. Aynı şekilde: *Okul arkadaşlarımla ya da tanıdığım ama uzun süredir görmediğim insanlarla karşılaştığımda ilk onlar selam vermezse görmezden gelirim.* Aynı şekilde: *Cinsel davranışlarım nedeniyle hiç başım derde girmedi.*

Çoğu zaman yanlış ya da kötü bir şey yapmışım gibi hissedirim. Ailem iş seçimimden hoşnut değil.

Cinsellik konusunda kadınların da erkekler kadar özgür olması gerektiğine inanıyorum.

Azmeden ve çok çalışan herkesin başarı kazanma şansı yüksektir. Kolay ağılarım.

Bazen zorluklar o kadar üst üste gelir ki altından kalkamayacağı mı hissederim.

Ward'ın testle ilgili bana tek önerisi, doğruyu söylemeyi olmuştü. "Kafana göre gözüne delice görünmeyen yanıtları seçme. Herkes biraz delidir, ayrıca yanıtlarına bakarak yalan söyleyip söylemediğini anlarlar." Ama doğruyu söylemek insanı korkutuyordu. Gerçekten kolay ağlardım! Çoğu zaman yanlış veya kötü bir şey yapmışım gibi hissetmediğime karar verdim. Aslında bir tek Kenny'nin kilisesinde böyle hissetmişim ya da Shyanne ile kavga ederken böyle hissedirdim. Geri kalan zamanlarda kendimi hiç kötü biri gibi hissettiğim olmazdı.

Testi bitirdim ve Dr. Sharp'ın önceden verdiği, oda sıcaklığındaki küçük Poland Spring su şişesini ezdim. Kimin deli olduğunu nasıl anlıyorlardı, hayret. Kenny bu testteki sorulara nasıl yanıt verirdi? "Cinsellik konusunda kadınların da erkekler kadar özgür olması gerektiğine inanıyorum" sorusunda kesin Y'yi seçerdi.

Ama benim yanlış yanıtı verdiğim pek çok soruya Kenny'nin doğru yanıtını vereceğini biliyordum:

Ahirete inanıyorum.

Hiçbir zaman alışılmadık cinsel eylemlerde bulunmadım.

Nadiren hayallere dalıp giderim.

Birden fazla kulübün üyesi olmak isterdim.

Aldığım ilhamla, görev bilincine dayalı bir yaşam programı benimsedim, o zamandan beri de o programa dikkatle uyuyorum.

Testin tam ona göre olduğu, testi tasarlarlarken ruh sağlığı modeli olarak bizzat Kenneth'i örnek aldıkları hissine kapılmadan edemedim. Ama Kenneth'e aklı yerinde deniyorsa, belki de ben öyle değildim. Yani, görünmez şeylerin hayatımızı her anlamda kontrol

ettiğine inanan oydu. Kendi kendime durumun böyle olamayacağını söyleyip durdum. Dr. Sharp'ın çok sayıda diploması vardı. “Cinsellik konusunda kadınlar erkekler kadar özgür olmamalıdır” yanıtının “doğru” olduğu bir test kullanmazdı, öyle değil mi?

Dr. Sharp geri döndüğünde, önceki kadar normal ve rahattı. “Görüşme için ne zaman gelirsiniz? Haftaya salı diyelim mi?”

Başım la onayladım.

“Ayrıca iletişim formu ve hazırladığınız küçük dosya için teşekkür ederim,” dedi, önceden vermiş olduğum dosyayı kaldırarak. Aklıma son sınıftaki edebiyat dersi bitirme projemiz geldi: Çocuklar kapak sayfası ve içindekiler kısmı içeren, kalın bir ödev hazırlamamız gerektiği için sızlanmış, bunun gerçek hayatta hiçbir işimize yaramayacağından yakınmıştı. *Demek ki neymiş, Seth? İnsan çocuğunu kaybetmemek için rapor yazmak zorunda kalabiliyormuş!*

Ertesi gün psikolojik değerlendirmeyi kafamdan atmaya çalıştım. Çekmemiz gereken TikTok videoları vardı. Yeni senaryoları okuyunca, Rose da KC de aklıma oynatacaktı. Suzie de okumuştı. Sonra odama gelmiş, çıktıkları bana doğru sallayarak, “İşte bu,” demişti. “Seviye atlamak budur.”

Hayalet'i kötü karaktere dönüştürdüğüm an, yirmi dört saat ten kısa bir süre içinde aklıma neredeyse on beş tane fikir geldi. Hayalet'in uzaylı doğası hâlâ Amelia Bedelia havasını koruyordu, Hayalet'in artık kötü olması bu açıdan daha iyi bile olmuştu. Bir skeçte Hayalet KC'nin poposuna yüzey temizleyici sprey sıkıp, “Kusura bakma, üstünde düz yüzeylere sıkınız yazıyordu,” diyordu. Pratik yapa yapa, büyük ölçüde annemin aynada kendine bakışına dayanan, görmeyen gözler ve tüyler ürpertici bir gülümseme geliştirmiştım.

Ama asıl ilgimi çeken yemek şakalarıydı. Hayalet, Rose ile KC'ye buz kalıbında mavi diş macunu dondurarak yaptığı dondurmadan yediriyordu. Onlara üstüne jalapeno biberi sürdüğü meyve dilimle ri ikram ediyordu.

Bu fikirler Tessa'nın salatacı çocuğa sakı toprağı ve tıraş köpüğü yedirdiğini hatırlayınca aklıma gelmişti. Çocuk tüm gece banyoda kusmuştu, herkes gülmüştü. Şimdi düşününce, Tessa aslında çocuğu zehirlemiş sayılırdı. Çocuk polise gidemez miydi? O olayda üstü kapalı bir gerçek kötülük vardı, ilgimi çeken de oydu. Zehirli ve büyülm elmalar. Hayatta kalmak için en çok ihtiyaç duyduğumuz şey olan gıdaların bize karşı kullanılabilme düşüncesi çok eskiye dayanıyordu. Bunu Hayalet'te kullanarak onu unutulmaz bir kötü karakter yapmak istedim. Çakma Snoop Dogg'u bile senaryoya kattım. Hayalet ona içine Viagra ezip koyduğu dürümü yediriyordu, o da otuz altı saat boyunca ereksiyon halinde kalıyordu. Viagra'yı gerçekten yemesi gerektiğini, böylece acil servise gidebileceğini, bizim de bunu filme çekebileceğinizi öne sürdüm ama KC veto etti.

Mark o şiiri yazdığında, "Aç Hayalet" ifadesinin ne anlama geldiğini merak etmiştim. Mark ne demek istemişti? Hayaletler nasıl acıkabilirlerdi? Oysa şimdi çok iyi anlıyordum: Bir daha hiç yemeyecek yemeklere duyulan özlem. Bir bedene sahip olduğunu hatırlamak. İnsanlar hayaletlere hep yiyecek verirdi, Ölüler Günü'nde cennet hurması, portakal ve *pan de muerto* sunarlardı, Cadılar Bayramı bile âdeta şeker etrafında dönerdi. Ölüler her şeyden çok yemek yemek isterdi; ağızlarını tıka basa doldurmak, kalorilerin kanlarına karıştığını hissetmek, yeniden hayatın bir parçası olmak isterdi. Kanlı canlı, kıpır kıpır, nabızı atan, aç hayatın bir parçası.

Tüm gün çekim yaptıktan sonra erken bir akşam veya geç bir öğle yemeği yedik. Rose ve ben Yoshinoya'dan yemek alıp balkonda yedik, Suzie, KC ve çakma Snoop Dogg sokağın karşısındaki Chipotle'ye gitti. Jinx kendini iyi hissetmediği için gelemediğinden Bodhi kucağımdaydı, o yüzden yemek yemek tam bir mücadeleyleydi. Durmadan minicik ellerini pilav kâseme daldırmaya çalışıyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Rose.

"Elbette."

"Neden şey yapmadın... yani, hamile olduğunu öğrenince, neden doğurmaya karar verdin?"

Pirinçlerin minicik ve kusursuz gövdelerini ağır ağır çiğneyerek düşündüm. "Bilmem," dedim. "Sanırım sırf aptallığımdan."

Rose güldü. "Ben de dindarlıktan falan sandım."

"Hayır," dedim. "Gerçi ahlaki açıdan ikileme düştüm tabii. Ama kayıtsız şartsız kürtaj yanlısı olmak için, çocuk doğurmaktan daha etkili bir şey yok!"

"Neden ki? Yani, Bodhi'yi sevdiğin çok belli, ayrıca çok iyi bir annesin."

"Hayır, hayır," dedim. "Ondan değil. Yine olsa, yine doğururum. Ama ben aslında bugün hâlâ doğum yaparken ölebileceğimizi veya yırtılabileceğimizi bilmiyordum. Şeyin yırtılıyor yani. Hatta yırtılması kaçınılmaz gibi bir şey. Sonra da ömrünün sonuna kadar hapsirdikçe altına biraz çiş kaçırıyorsun. Bazı kadınlarınki çok daha kötü yırtılıyor, onlar da sonunda kakalarını tutamaz oluyorlar. Çocuk doğurmak vücudunu kalıcı olarak değiştiriyor. Memelerimden biri şu an diğerinden tam yarım kap büyük."

"E, tabii," dedi Rose. "Yani, elbette vücudunu değiştirecek."

"Eğer söz konusu erkekler olsaydı, penislerinin cart diye yarılmasıyla ve ömürlerinin sonuna kadar çişlerini tutamamalarıyla sonuçlanacak tıbbi bir karardan söz ediyor olsaydık, buna kendilerinin karar veremeyeceğini düşünürler miydi sence?"

Diyet kolasını içen Rose burnundan güldü. "Hiç sanmıyorum."

"Şey derlerdi, 'Bakın, burada benim penisimden bahsediyoruz!'"

Bodhi yemeğime dokunmayı takıntı haline getirdiği için ayağa kalkıp onu hafifçe salladım.

"Ayrıca kadınların çocuk doğurmasını kolaylaştıran bir dünya düzeni nasıl olmaz, hiç anlamıyorum. Çocuk bakım sistemi tamamen işlevsiz. Resmen hayatın mahvoluyor. Başkası adına böyle bir seçim yapamazsın. Kimseye bunu *yaptırmaya* hakkın olmamalı."

"Evet," dedi Rose, biraz hüzünlü. "E, peki bebeğin olmasaydı, bunu yapmaz mıydın yani?"

"OnlyFans'ı mı? E, A planım değildi tabii! Ama anlaşılan senin de A planın değilmiş. Sonuçta fızlık okuyormuşsun, öyle değil mi?"

"Doğru," dedi Rose.

"Hiç dönmeyi düşündün mü?" diye sordum.

"Pek sayılmaz," dedi Rose.

"Yüksek lisansı neden bırakmıştın?" Parasız kaldığı için bıraktığını düşünmüştüm.

Rose garip garip güldü. "Ya işte, OnlyFans paylaşımlarına başlamıştım. İkinci sınıfta mıydım, neydim. Para kazanmak için. Çok da güzel gidiyordu çünkü saatlerimi kendim ayarlıyordum. Sonra bölümden bir kıza bahsettim, o da gidip herkese anlatınca, nedense olay bayağı bir büyüdü. Sonra da okulu bırakmamı istediler."

"Ne istediler? Yasal olarak nasıl böyle bir şey yapabilirler ki!?"

"Aslında bir şey yapmadılar, yani beni okuldan falan atmadılar. Ne yapacağımı bilemediğim için danışmanımla görüşmeyi dedim çünkü iş iyice kontrolden çıkmaya başlamıştı: Nedense bu iş özellikle bir adamın çok zoruna gitmiş, o da kalkmış tüm bölüme beni ifşa eden bir e-posta atarak 'bölümün değerleri bu mudur' diye sormuş. Yok efendim burası 'Bilime adanmış kutsal bir yer olmalıymış' falan filan. Danışmanım da, 'Ne yapmalısın, bilmiyorum. Aca-ba bıraksan mı?' falan deyince, ben de bıraktım."

"Of, Rose. Çok sinirlendim! Her gün kendi kendime, *Dünya karmaşık ve harikulade bir yer, ayrıntılarda o kadar çok şey gizli ki, diyorum ama sonra bilgisayarımı açıyorum, karşımdaki manzara: 'Aletime bak, aletime bak, aletime, alet, alet, alet, alet!'*"

Her gün, her dakika telefonumda ve bilgisayarımdaydılar. Artık hayranlarımı küçük solucanlardan oluşan bir bahçe gibi görüyordum. Tıpkı deniz büyücüsü Ursula'nın kayıp ruhlar bahçesi gibi ama onun penisli versiyonu. Hepsi aynı şeyi söylüyordu, hepsi aç bir halde küçük penis ağızlarını açmış daha fazlasını istiyordu. Daha çok vajina, daha çok seksilik. "Benimle konuş," "oranı buranı göster," "karşımda boşal." İhtiyaçları o kadar büyüktü ki giderilmesi mümkün görünmüyordu, hele de benim küçük tuhaf vajinamın fotoğraflarıyla.

Ancak yine de istiyorlardı. O salak Rigoberto videosuna bayılıyorlardı. Dyson'la düzüştüğüm bir video daha çekmeyi planlıyordum ama aslında yalnızca Dyson almak için bahane arıyordum. Hayranlarımdan hem nefret ediyordum hem de onları seviyordum. Onlara fena halde ihtiyacım vardı ama bir yandan da bir günlüğüne bile olsa hepsi hayatımdan çıkıp gitsin, ben de rahat bir nefes alabileyim, düşünebileyim ve bir birey olabileyim istiyordum.

"Seni çok iyi anlıyorum," dedi Rose. "Azgın adamlar böyle oluyor işte. Evet, insanın asabını bozuyorlar. Kendilerinden nefret ettiriyorlar ama sonuçta onlar da insan. Onların da ihtiyaçları var, acıları var, saplantıları var, o yüzden davranabildiğimiz kadar iyi davranmamızı hak ediyorlar. Ben böyle düşünüyorum."

"Sen bir azizesin," dedim. Ama bir yandan da üzölmüştüm. O penislerin gerçek insanlara ait olduğunu ve o insanlara iyi davranmaya çalışan, üniversiteden atılmış tatlı Rose'u düşünmek içime dokunmuştu.

Tam o sırada KC ile Suzie geri döndü. Dikkatimizi çekmek için balkonun camını tıklattılar, sonra da ağızlarını açık bir halde cama yapıştırıp üfleyerek yanaklarını şişirdiler.

Çekecek bir TikTok videomuz daha vardı: Rigoberto ile yemek yeme yarışması yapıyordum. Skeçte Rose iki karton tabağı tıraş köpüğüyle dolduracaktı (benimkini kameraya göstermeden krem şantiyle değiştirecekti), sonra Rigoberto ile ben kim daha hızlı yiyecek diye yarışacaktık. Olayın nasıl gelişeceğini gerçekten hiç bilmiyordum. Rigoberto bana toz yutturacaktı muhtemelen ama ben de elimden geleni yapacaktım. Rose'la birlikte istemeyerek de olsa balkondaki köşemizden kalkıp içeri girdik, hava kararmaya başlamıştı.

Üstümü değiştirip kırmızı bir bikini giydim ve muşambanın üstünde yerimi aldım.

Pazartesi günü, gecenin geç saatlerinde JB'den mesaj geldi.

Aklıma takıldı da, yazmıştı JB. Bir kitaba vurulunca, vurulduğumuz karakter midir, yoksa yazar mıdır?

AçHayalet: Sanırım ikisi de, öyle değil mi?

JB: Ama içlerinden yalnızca biri gerçek.

Doğru, diyerek kabullendim.

JB: Ayrıca aslında yalnızca sahte olanı tanıma fırsatın olur. Ama o sahteliğin altında, içine girip yerleştiğin sahte dünyanın derinliklerinde yazarın varlığını hisseder gibi olursun. Yüzdüğün su, soluduğun hava yazarın hayal gücüdür. Kitaptaki her masayı, her sandalyeyi, her insanı yazar yaratmıştır.

Nefes alamadım.

JB: Diyorum ki, bana yazdığın her şey yalan olsa bile (ki biliyorum, HEPSİ yalan değildi ama öyle bile olsaydı!) yine de bir bakıma seni tanımış sayılırım, en azından Neal Stephenson'ı veya William Gibson'ı falan tanıdığımı hissettiğim kadar, ki açıkçası onları da şu dünyada tanıdığım herkesten daha iyi tanıdığımı hissediyorum. Demek istediğimi anlıyor musun?

Demek istediğini çok iyi anlıyordum ama belki şu velayet meselesi yüzünden, belki de babamla yaşadıklarım yüzünden, gerçeklik bana eskisi kadar önemsiz gelmiyordu.

Ama şu da var ki, diye yazdım. Bir kitapla ilişki kurulmaz. Yazarı tanımanı engelleyen sabit bariyerler vardır. Kitabın sonu bir uçurum gibi seni yazardan ayırır. Ama bizde böyle bir şey yok. Balmumundan yapılmış meyveyi yiyip de tadının neden kötü olduğunu düşünmek gibi, biz de aramızdaki sahte şeyleri gerçek sanıp durabiliriz. Mesela birbirimize bu e-postaları yazmak başka bir şey, ciddi ciddi çıkmak başka bir şey. Tabii eğer kastettiğin buysa.

Çıkmak derken, hadsizlik mi etmiştim? Benimle çıkmak istediğini hiç söylememişti. Ama burada başka neden bahsediyor olabilir ki? Peki, ben onunla çıkmak istiyor muydum? Bu soruyu kendime yönelttiğim an, gerçekten ama gerçekten istediğimi fark ettim.

JB: Cihaz değiştirebilir miyiz? Arayabilir miyim?

Kabul ettiğimi yazdıktan birkaç saniye sonra telefonum titredi.

"Bence uçağa atlayıp oraya gelmeliyim," dedi.

"Oha, ne? ciddenden mi?"

"Neden olmasın? Eskiden sana üç soru için ödediğim paraya uçak bileti alabilirim."

"Bunu fark etmek biraz can sıkıcı," dedim. Kalbim küt küt atıyordu, üstelik panikten miydi, yoksa heyecandan mıydı, bilemiyordum. Ama ikisi birden olduğuna emindim.

"Yalnızca hafta sonu için. Hem bebeğinle de tanışmış olurum, sonra da işte... neler olacağına bakarız."

Ha siktir, Jinx'e söylemek zorunda kalacaktım! Siktir! "Tamam," dedim.

"Tamam mı? Peki, hangi havalimanına bilet alayım?"

Tanrı aşkına, bunu gerçekten yapacak mıydım? Sonra da ona Long Beach veya son çare olarak Ontario, LAX'e bilet almasını söyledim. Bayram çocuğu gibi içim içime sığmıyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Margo ertesi sabah değerlendirme görüşmesi için Dr. Sharp'ın muayenehanesine gitti. Gözlem ziyareti için eve birkaç hafta içinde geleceklerdi ve Margo gergin olmakla birlikte, iyimserdi. Dr. Sharp'ın kanepesine otururken bluzu yukarı toplandığından minderlerin kılları kaplaması sırtını kaşındırıyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye başladı Dr. Sharp.

"Her şey yolunda," dedi Margo. Dr. Sharp'a JB ile yaşananları anlatması mümkün değildi ama moralinin bu kadar iyi olmasını başka nasıl açıklayabilirdi ki? "Yani, tüm bu süreç biraz korkutucu ama Mark tam velayet davasında ısrar etmek yerine bunu istediği için mutluyum."

"Mark güzel bir başlangıç noktası. Biraz Mark'tan söz eder misiniz? Nasıl tanıştınız? Olaylar nasıl gelişti?"

Margo da anlattı. Ward, Mark'ı tamamen kötü adam gibi göstermemesi konusunda Margo'yu uyarmıştı, o yüzden Mark her ne kadar ahlaki açıdan dibe vurmuş, benmerkezci bir trol olsa da, Margo hikâyesini anlatırken yansız ve hoşgörülü olmaya çalıştı. Dr. Sharp'ın sorduğu sorulardan birkaçının amacı belliydi.

"Peki, bebeğin doğumundan sonra geçinmek için nasıl bir plan yapmıştınız?"

Margo duraksadı. Doğruyu söyle, diye geçirdi içinden. "Nelerle karşılaşacağım konusunda dünyadan haberim yoktu. Çocuğa bakacak birini bulmamın bu kadar zor olacağını bilmiyordum. Bebeği doğurmaya karar verdiğimde bunu hiç düşünmemiştim."

"Neleri düşündünüz?" diye sordu Dr. Sharp.

"Sanırım bebeği aldirmayarak iyi bir insan olduğumu düşündüm. İstenmeyen bir gebelik yaşadığınızda yapılacak 'doğru' şeyin

ne olduğu konusunda kültürel anlamda birçok mesaj alırsınız. Ben de doğru şeyi yapıp iyi bir insan olursam, her şeyin yoluna gireceğini düşündüm.”

“Artık böyle düşünmüyor musunuz?” diye sordu Dr. Sharp. Sarı kâğıtlı defterine bakıyor, elini hızla hareket ettirerek not alıyordu.

“İyi bir insan olmanın önemli olduğunu düşünüyorum ama ev sahibim benim iyi bir insan olup olmamamla ilgilenmiyor, yalnızca kirayı ödeyip ödeyemememle ilgileniyor. Eski patronum beni beğenir, hatta severdi ama sonuç itibarıyla bana ihtiyaç duyduğunda çalışıp çalışmamam önemli oldu. Dünya böyle dönüyor.” Margo, Dr. Sharp’ın bunları ilk kez duymadığını umdu. Sonra yine o testin erdemli davranana tanrının yardım edeceğine şüphesiz inanan Kenny’ye ne kadar uygun görüldüğünü düşündü ve yanlış yanıt vermediğini umdu.

“Biraz babanızdan bahsedelim,” dedi Dr. Sharp.

“Tamam,” dedi Margo, konu değiştiği için rahatlamıştı. “Babamdan bahsetmeyi severim.”

“Neden peki?”

“Bilmem,” dedi Margo. “Bayağı alışılmadık bir adamdır, farkındayım. Ben küçükken fazla yanımda olmadı sanırım ama bu kez birlikte yaşamak bize gerçekten iyi geldi. Eskiden bana babam gibi davranan biriymiş hissi verirken artık gerçek babam gibi geliyor, bilmem anlatabiliyor muyum? Mesela, Bodhi ile midemizi üşüttüğümüzde bize o baktı. Beli tutulunca ona ben baktım. Ben küçükken kuramadığımız bağ ve güveni çokça kurduk, bunun da benim üstümde olumlu etkisi oldu.”

Becca’nın ettiği lafı düşündü: “Seni özel bulduğu için mi seçti sanıyorsun? Seni seçti çünkü babanla ilgili sorunların olduğunu biliyordu.” Bundan Dr. Sharp’a bahsetmesi gerektiğini sanmıyordu.

“Babanızın Mark’ı tehdit ettiğini öğrenince, ne hissettiniz?”

“Yani, bunun velayet tartışmasıyla, uzaklaştırma kararıyla ve onca korkunç şeyle sonuçlanmasına çok üzüldüm. Ama öte yandan da... Biliyorsunuz, bazılarına göre Mark’ın benimle ilişkiye girmesi

güç istismarı sayılıyor. Bu konuda içim hiç rahat olmadı. Kabul etmek istemesem de aslında...” Doğru sözcüğü düşündü, sonra da buldu. “Kandırıldım ve hâlâ durumun bundan daha karmaşık olduğunu düşünüyorum. Ama yaşananlara uzaktan baktıkça, ne kadar genç olduğumu ve ne kadar az şey bildiğimi, Mark’ın ise evli, çocuklu ve benden büyük bir adam olarak ne çok şey *bildiğini* daha iyi görebiliyorum. O oyunu eşit şartlarda oynamadığımızı artık görebiliyorum. O yüzden babamın beni savunması bir bakıma hoşuma gitti. Mark’ı fiziksel zarar vermekle tehdit etmemesini yeğlerdim elbette. Ama birinin yanımda olduğunu hissetmek hoşuma gitmedi desem, yalan olur.”

JB’ye birlikte *Fortnite* oynamayı öneren bendim. İki hafta içinde yanıma gelecekti ama günler bir türlü geçmek bilmiyordu. JB tamam der demez, teklif ettiğime pişman oldum. Çünkü birincisi, korkunç bir oyuncuydum. İkincisi de insanlar genelde farklı görünümle-re tonla para harcadığından, çoğu kişinin onlarca seçeneği vardı, bense yalnızca bir tane satın almıştım, o da sarışın, erkek bir Noel elfiydi. Bunu gören hakkımda ne düşünürdü, bilmiyordum ama iyi bir şey düşüneceğinden şüpheliydim. JB ekibime ısınlandığında, siyah dizüstü çizme giymiş, nefes kesici bir kırmızı başlıklı kızdı. Mikrofonlarımız açık olduğu için konuşabiliyorduk ve ben JB’nin alçak, hırıltılı sesinin tınısına alışmakta biraz zorlanıyordum. “Kazanmaya çalışmamız şart değil ki,” dedi, lobiye girip Savaş Otobüsü’nü beklerken. “Çalıkların arasında saklanabiliriz.”

“Olur,” dedim. Neredeyse otobüsten atlar atlamaz yerle bir edildik. JB baygın karakterimi sırtlayıp taşırken, sonuncu düşmanı öldürdü. Açıkçası epey hasar almıştı. Beni iyileştirdi, sonra da tekrar yola çıkmadan önce, sandıklar açıp toplayabildiğimiz kadar sağlık topladık.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Fırtınaya,” dedi, sanki çok barizmiş gibi.

“Fırtınada ne yapacağız?”

“Öylece takılıp ölene kadar sağlık iksiri içeceğiz,” dedi.

Daha önce çok kez fırtınaya kapılmıştım ama hiç bile isteye girmemişim, biraz tuhaf bir histi. Fırtınanın içinde geçirdiğiniz her saniye sağlığınıza azalıyordu, her şey girdap gibi dönen bir sis perdesinin ardında, mosmor görünüyordu. Bir kamp ateşi bulup yakınca biraz sağlık kazandık ama bu kadarı hayatta kalmamıza yetmezdi. Beşiğinde uyuyan Bodhi uyanmasın diye alçak sesle konuşmam gerektiğinin bilincindeydim. Odamdaki tüm ışıkları kapatmıştım. Mor mor parlayan bilgisayar ekranımdan başka bir ışık yoktu.

“Al.” JB’nin attığı sağlık kitini kullandığımda sağlık çubuğum hızla dolarak yemyeşil oldu. Çizgi filmde fırlamış gibi duran bu seksi kadın masal karakterinin ağzından JB’nin boğuk erkek sesini duymak üzerimde tuhaf bir etki bırakıyordu.

“Sence daha ne kadar böyle yaşamaya devam edebiliriz?” diye sordum envanterimdeki bandajlardan birini kullanırken. Elf karakterim kolunu sarmak için diz çökmek zorunda kalmıştı.

“Bilmem,” dedi JB, ateşi besleyecek odun toplamak için yandaki çalılığı kesiyordu. “Daha önce hiç böyle yapmamıştım. Ama yalnızca on kişi kaldı. Kazanmamız bile mümkün.”

“Fırtınanın içinden mi?”

JB bir şeyler mırıldandı, envanterinde bir şeylere tıkladığı anlaşılıyordu çünkü kırmızı başlıklı kızın ellerinde farklı silahlar ve nesneler belirip kayboluyordu. Ateş kırmızı başlıklı kızın dillere destan füzelerine harikulade gölgeler düşürüyordu. “Kıyafetin çok seksi,” dedim.

“Seninki de,” dedi JB.

Gerçek hayatta burnumdan güldüm, sonra da donakaldım ama Bodhi uyanmadı.

“Ya, öyle mi?” diye sordum. “Bu Will Ferrell avatarı seni çok mu heyecanlandırıyor?” Çok fazla ifadem yoktu, o yüzden karakterime uzun ve seksi bir saksafon solo çaldıran ifadeyi koydum. Elf karakterim garip gurup vücuduyla havada zıplarken, Kırmızı başlıklı kız onu kıpırdamadan izledi.

“Şu an benim hatlar kesin karıştı,” dedi JB.

“Karışmak ne kelime, bende hat mat kalmadı, o kadar karıştılar ki damarlar gibiler artık,” dedim.

Size bazı konularda yalan söylemek zorunda kaldım. Gözlerinizi kapatıp yirmi yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalışmanızı istiyorum. Evinizi, dairenizi ya da yurt odanızı hatırlayın. Kimden hoşlanıyordunuz? O bedenin içinde olmak, televizyon izlerken bacaklarınızı haldır haldır sallamak nasıl bir histi? Ne kadar aptal olduğunuzu, aptallığınızın ne kadar korkunç, saçma ve çılgın boyutlara vardığını, bilmediğiniz ne çok şey olduğunu düşünün. Genç olduğum, gençliğim dolayısıyla da aptalın önde gideni olduğum gerçeğini elimden geldiğince saklamaya çalıştım ama öyle anlar vardır ki aptalın teki dünyanın kaç bucak olduğunu görür ve bunun gençlikten başka açıklaması yoktur.

Ertesi sabah Jinx bir türlü banyodan çıkmak bilmedi. Suzie altına işeyecekti. “Kızım, baban dokuz yıldır banyoda,” dedi.

Bodhi hâlâ uyuyordu, o yüzden Margo rahatsız edilmeden kahvesini içmeyi umuyordu. Ama Suzie’ye yardım edecekti, elbette. Banyonun kapısını tıklattı. “Baba?”

Yanıt gelmedi.

“Baba, iyi misin?”

Eğer Jinx’in beli tutulsaydı ve canı acıyor olsaydı, yine de yanıt verirdi. Yanıt vermemesi, bayılmış olabileceğini akla getiriyordu.

Suzie “Bekle,” diyerek süpermarket indirim kartını alıp geldi. Kartı kapının aralığına sokup ileri geri oynatmaya başladı, derken tık sesi eşliğinde kapı açılıverdi. Margo içeri girdi ama babasını görür görmez, Suzie’nin görmesini engellemek için kapıyı şak diye kapattı. Babası üstünde pijamaları, boş küvette baygın yatıyordu, kolundan da bir iğne sarkıyordu. İğnenin Jinx’ın kolunda öylece durması Margo’nun midesini bulandırdı. Kolunu sıkmak için Margo’nun kadife tokasını kullanmıştı. Margo babasının yüzüne dokunmak için elini uzattı ama soğumuş olmasından korkuyordu.

Somunda parmaklarını yanağına değdirip de sıcak olduğunu hissedince, rahat bir nefes aldı. Çenesinden tutup Jinx'i sarstı. Gözleri aralandı. Gözbebekleri yılanlarınkı gibi küçülmüştü.

"Selam," dedi Jinx hülyalı bir mutlulukla. Kaşlarını kaldırdı, Margo'yu gördüğüne şaşarmıştı.

Margo'nun korkusu o kadar çabuk tiksintiye dönüştü ki, hislerini analiz edip ne yapacağına karar verme fırsatı bulamadan düşünmüşlüğüne uzanıp Jinx'in başından aşağı soğuk suyu boca etti. Jinx homurdanarak doğruldu. "Dur! Margo, yapma!" Margo suyu kapattı.

Suzie duymasın diye, Jinx'in kulağına yaklaşip olabildiğince alçak perdeden, "Kolundaki iğneyi çıkar," dedi. Jinx eliyle kolunu yoklayarak iğneyi bulup çıkardı. "Ne halt etmeye..." diye fısıldadı Margo. "Yani, ne zamandır..?"

"Çok özür dilerim, Margo," diye fısıldadı Jinx. "Çok özür dilerim. Bir daha olmayacak."

"Dalga mı geçiyorsun?"

Birbirlerine baktılar. Jinx sırılsıklamdı, yüzü gözü de şişmişti. Hayvana benziyor, aptal görünüyordu; yüzünün etrafındaki kaslar sarkmıştı. Margo ne diyeceğini, ne yapacağını düşünmeye çalışırken Jinx yeniden uyuyakalınca, Margo ona sert bir tokat attı. Jinx hemen uyandı.

"Aşırı doz mu aldın?" dedi öfkeyle fısıldayarak. "Seni acile mi götürüyüm?"

Jinx güldü. "Hayır, aşırı doz almadım. Tokat atmasaydın, gayet güzel vakit geçiriyordum. Ama burası çok soğuk. Neden bu kadar soğuk?"

"Çünkü sırılsıklamsın."

Jinx su içindeki pijamalarına baktı, kafası allak bullak olmuştu. "Bunu nasıl yaptım?"

"Tamam," dedi. "Sana kuru giysiler getireceğim, üstünü değiştirdikten sonra seni odana götüreceğim, sen de orada kalacaksın. Anlaşıldı mı?"

Mevcut durumu net bir şekilde algılayamasa da kafasının güzel olduğunu ve bunun bir sır olarak kalması gerektiğini kavramış

görünüyordu. Belki de kıyak kafasına tanıdık gelen bir paradigmaydı bu. Başını salladı. “Sen giysilerimi getir, ben de onları tek yumrukta yere sereyim,” dedi. Margo ne demek istediğini anlamadı. Giysilerini getirmeye gitti.

“Duşta beli tutulmuş,” dedi banyo kapısının önünde bekleyen Suzie’ye. “Çok utanıyor. Giyinip odasına gitmesine yardım edeceğim. Birkaç saate ilaçları etkisini gösterince, kendini daha iyi hisseder.

Suzie anlayışla başını salladı ama tuvalete girmeyi beklediği için kapının yanından ayrılmadı.

Margo, Jinx’in kendi kendine giyinebileceğini ummuştu ama banyoya döndüğünde, Jinx yine uyuyordu. Onu uyandırıp üstünü değiştirsin diye arkasını döndü. Ama Jinx pantolonunu giymekte zorlanınca, o düşün çubuğuna tutunurken Margo ayağını yönlendirmek zorunda kaldı. Jinx kıkır kıkır gülüp duruyordu.

“Gülmeyi kes,” dedi Margo. “Hiç komik değil.”

“Biraz komik,” dedi Jinx.

“Baş,” dedi Margo, Jinx de başını öne eğip Margo’nun elindeki tişörtü üstüne geçirmesine izin verdi. Margo, “Gel,” diyerek Jinx’in elinden tuttu. Derken Jinx’in küvetin yanında bıraktığı iğneyi aramak aklına geldi. İğneyi yerden alıp ıslak giysi yığınının arasına sokuşturdu, sonra da Jinx’i banyodan çıkarıp odasına götürdü.

Jinx hemen gidip uyku tulumuna girdi. “Cennet,” dedi.

Margo ıslak tomarı açıp giysileri çamaşır sepetine attı ama iğneyi ne yapacağını bilemedi. “Zulan nerede?” diye fısıldadı Margo.

“Ne?”

“Zulan nerede? Bu iğneyle ne yapacağım?”

“Ha,” dedi Jinx. “Banyo dolabının alt çekmecesinde mini mini bir alyan anahtarı var, onu kullanarak havluluğu sökebilirsin. İçi boştur, anlarsın ya.” Bu Jinx’i nedense güldürmüştü. “Boru gibi bir şey.”

“Bir dakika, havluluğun içinde mi?” dedi Margo. Gerçekten dâhiyane bir fikirdi. “Sen burada kalıyorsun. Tamam mı? Odandan çıkma. Anlaşıldı mı?”

“Kimden saklanıyorum?”

“Suzie’den.”

"Aman Tanrım, Suzie öğrensin istemem." Bundan gerçekten korkmuş gibiydi.

"Olduğun yerde kal," dedi Margo ve svetşörtünün koluna gizlediği iğneyle, kimseye görünmeden odadan çıktı. Minnettar Suzie'nin az önce boşalttığı banyoya girince, kapıyı içeriden kilitleyip havluluğu çıkardı ve havluluğun metal borusunun içinde küçük bir paket kahverengi macunla üç iğne daha buldu. Kahverengi macunu tuvalete döküp sifonu çekti, ardından iğneleri kocaman, yumuşak bir topak olana kadar tuvalet kâğıdına sardı. Elleri titreyerek, havluluğu yerine taktı. Terlemeye başlamıştı.

"Şey, Margo," diye seslendi Suzie banyo kapısından. "Bodhi uyandı, kucığıma aldım ama huysuzlanıyor. Sanırım meme istiyor."

"Tamam," dedi Margo. İğne tomarını svetşörtünün ön cebine tıktırdı, kapıyı açıp Suzie'den Bodhi'yi aldı ve bebeği vücudundan uzak tutarak hızlı adımlarla odasına gitti. Bodhi artık avaz avaz ağlamaya başlamıştı, onu yatağına koyup şırınga tomarını dolabına, ayakkabılarının arkasına sakladı. Kendini hem bir bombayı başarıyla etkisiz hale getirmiş gibi hem de ne yapacağını bilmeyen saf aptalın teki gibi hissediyordu.

Margo,

Vaktiniz varsa, daha sonra yeminli ifade hakkında konuşabilir miyiz? Ben 2-3 arası müsaidim. Özet geçeyim: Önemli bir şey çıkmadı. Mark anlaşrda berbat bir koca olsa da çok iyi bir babaymış.

Haberleşmek üzere,

Ward

Margo, Ward'ın e-postasını o gün ilerleyen saatlerde Jinx'le birlikte pembe kadife kanepede otururken uyusuk gözlerle okudu. Bodhi göğsünde uyuyordu. Yeminli ifadenin asıl amacı Mark'ın mevcut çocuklarına çok iyi bir baba olmadığını kanıtlamaktı. Ward öyle demişti. Çocukların akşam yemeğini kim hazırlıyordu, giysilerini kim

alıyordu? Çocuklar canları yanınca kime gidiyordu? Çocuklarla birlikte hangi kitapları okuyordu? Çocukların doktorunun adı neydi? “Çoğu baba çocuklarının doktorunun kim olduğunu bilmez,” demişti Ward. Margo, Ward’a ayrıca Mark’ın kronik sadakatsizliği hakkında suçlayıcı sorular sorabileceği kadar detay vermişti. Ancak Ward, Margo’ya karşı kullanılmasın diye, ahlaki değerlere dayanan argümanlar kullanma taraftarı değildi. Günah açısından, en azından çoğunluğun düşüncesine göre, “seks işçiliği > aldatma” idi.

Suzie okula gidince Margo, Jinx’in odasından çıkmasına izin vermişti. Jinx biraz daha ayılmıştı ama tüm isteği güreş izleyip pinekleme, bir de durmadan burnunu kaşıymaktı. Margo, Jinx’i sorguya çekmekten usanmıştı. Bu iş ne zamandan beri devam ediyordu, nereden temin etmişti, neden yapmıştı?

Dürüst olduğunu düşünse de Jinx’in yanıtları Margo’nun sinirini bozuyordu. Margo sakladıktan sonra, Jinx hemen ertesi gün ilaçları Margo’nun dolabında bulmuş ve bir hafta içinde hepsinin hakkından gelmişti. Sonrasında Los Angeles’taki bir tanıdığına telefon etmişti. Los Angeles’ta tanıdığı bir herif vardı tabii ki, nasıl düşünememişti. Margo kendini inanılmaz derecede aptal hissetti. Jinx gizlenmiş ilaçları başından beri çalışıyordu ama Margo farkına bile varmamıştı.

“Evet,” dedi Jinx ve güldü. “İlaca ihtiyacım olmadığını söylemeye başladım çünkü ilaç istesem, gidip şişeye bakacak ve kaç tane eksildiğini görecektin.”

Margo, Jinx’ten daha önce hiç nefret etmemişti. Onu en çok yaraladığı çocukluk döneminde bile, Jinx’e karşı ciğerlerinde böylesine kara ve sıcak bir öfke duymamıştı. En kötüsü de Jinx’in tüm bunları yüzünde aptal ve gevşek bir ifadeyle, elinin tersiyle burnunu kaşıyarak anlatmasıydı.

“Neden ağlıyorsun?” diye sordu Jinx, biraz dili dolaşarak. “Nölsün, neden ağlıyorsun?”

“Ne yapacağımı bilmiyorum da ondan!” dedi Margo, Bodhi’yi uyandırmadan gözyaşlarını silmeye çalışarak. Kafası güzel babasıyla

vakit geçirmek, biriyle uğraşmak zorundayken yine de yapayalnız olmak gibiydi. Bu bakımdan neredeyse bebek sahibi olmaktan farksızdı.

“Margo,” dedi Jinx. “Doğrusu, bu aslında sandığın kadar büyük bir mesele değil. Yani, büyük bir ihanet olmadığını söylemiyorum, öyleydi. Ama eroin bir uyuşturucu. *Simbiyot* falan değil ki, adamı kötü birine dönüştürmez.”

Margo *simbiyot*’un ne olduğunu bilmiyordu. Bunun için Örümcük Adam ile Venom konusuna ve söz konusu canlı siyah sümüksü maddenin Google görsellerine bakmaları gerekti.

“Ben yalnızca diyorum ki,” dedi Jinx, şimdi birazcık daha aklı başında görünüyordu. “Karanlık bir ormanın derinliklerinde kaybolunca, yapman gereken ağaçlardan korkmak değildir. Çıkış yolunu tekrar bulman gerekir. Bu duruma korkunç bir şey muamelesi yaparsan, yani bağımlılığım her nüksettiğinde dünyanın sonuymuş gibi davranırsan, e, o zaman ben de bunu senden daha çok saklarım, o zaman da bununla mücadele edebilecek kadar iyi bir durumda olamam.”

Margo, Jinx’e baktı. Onu manipüle mi etmeye çalışıyordu acaba?

“Margo, ben yetişkinlik hayatım boyunca bu savaşı verdim, benim için gayet normal bir şey bu.” Gülerек tavana baktı. “Yani, Tanrım, bunu söylemek ne kadar üzücü. Boşa geçmiş bir ömür.”

“Boşa geçmedi,” dedi Margo. “Çocukların var, kariyerin var. Yani, resmen WWE’nin onur listesindesin. Hiçbir şey boşa gitmedi.”

“Ama onca zaman,” dedi Jinx, hâlâ Margo’ya bakmıyordu. “Gizliden gizliye buradaydım. Tüm enerjim *buna* gitti. Başka şeyleri hiç yaşamamışım gibi hissediyorum, sanki hepsinin yalnızca yansımasını yaşadım.”

“Ah, babacığım,” dedi Margo.

“Mesele de bu ya,” dedi Jinx. “Asıl trajedi bir donut dükkânının önünde Lexus arabalı bir adamdan kahverengi macun almak değil, asıl trajedi benim boktan bir baba olmam.” Kocaman elini uzatıp parmak boğumlarını dikkatlice, usulca Margo’nun yanağında gezdirdi.

“Hayır, değildin,” dedi Margo.

Ama öyle olduğunu ikisi de biliyordu. Hem de sırf Margo'ya karşı değil.

"Mark'ı aradığım için özür dilerim," dedi Jinx.

"Bir dakika, Mark'ı aradığında kafan güzel miydi?"

Jinx başıyla onayladı. Margo gözlerini kapattı. Göğsünde Bodhi'nin ağırlığını ve terlediğini hissediyordu, nefes alamayacakmış gibi oldu. Tabii ya. Uyuşturucunun etkisiyle aramıştı. Margo da kalıp Dr. Sharp'a utana sıkıla babasının onu böyle koruyup savunmasının içten içte ne kadar hoşuna gittiğini anlatmıştı.

"Beni evden atacak mısın?" diye sordu Jinx.

"Bilmiyorum," dedi Margo. Ağzında ekşi bir tat vardı. Açıkçası babasını evden atmak aklına gelmemişti ama yapılacak en makul şeyin bu olduğunu da görebiliyordu. Aniden JB'nin geleceğini hatırladı ve acaba göndermesem mi, diye düşündü. "Evden atsam, ne yaparsın?"

"Bilmiyorum," dedi Jinx. "Dürüst olmak gerekirse, herhalde birkaç ay daha kullanıp sonra tekrar rehabilitasyona dönerim."

"Aman Tanrım," dedi Margo. Jinx'in dürüst davranmasına seviniyordu. Aynı zamanda da endişelenmişti.

Jinx giderse ve her şey böyle biterse, üzüldü. Ama kalamazdı, bu haldeyken Bodhi'nin etrafında dolaşamazdı. Ayrıca Margo'ya yalan söylemişti ve onca zaman yalan söylemeyi sürdürmüştü.

"Margo," dedi Jinx. "Senden gerçekten çok büyük bir iyilik bekleyeceğim."

"Seni hemen şu saniye evden atacak değilim," dedi Margo.

"Yok," dedi Jinx. "Acaba diyecektim, benzinciye gidip bana Milky Way çikolata alman mümkün mü?"

Margo, Jinx'e bakakaldı.

"Tamam!" dedi Jinx ellerini havaya kaldırarak. "Almasan da olur."

Margo yine de gidip benzinciden Milky Way aldı çünkü hem benzerden uzaklaşması gerekiyordu hem de onun da canı Milky Way çekmişti. Bodhi'yi kanguruya takıp benzinciye yürürken yeniden

normale dönmüş gibi hissetti, artık boğucu bir kâbusun bir parçası olmadığını, her zamanki güçlü kuvvetli, küçük benliğini geri kazandığını hissetti. Milky Way'lerle birlikte benzinliklerde ısıtılan öğün paketlerinden iki tane aldı, biri kendine biri Jinx'e.

Ward'ın yazdıkları içini karartmıştı ama saat ikide telefonlaşacaktı ve Margo tüm detayları öğrenecekti. Jinx olmadan bu velayet savaşından zaferle çıkabileceğini düşünemiyordu. Aynı zamanda da kendini Jinx tarafından kullanılmış, kandırılmış ve manipüle edilmiş hissediyordu. Jinx'i evden atmak tek doğru seçenekmiş gibi geliyordu.

Milky Way'ini açmak için eve varmayı beklemedi, dönüş yolunda paketi sıyrıp açtı. Jinx'e OnlyFans'ten ilk bahsettiğinde, o da tıpkı Shyanne gibi Margo'ya sırt çevirmişti. Ama bir saat geçmeden geri adım atmıştı. Margo'nun yanında olmayı seçmişti, ona bir araba olmadığını söylemişti, vergilerini nasıl ödeyeceğini, ortamı nasıl kızıştıracaklarını anlatmıştı. Margo'nun bebeğini kucağında hoplatmış, ağladığında sakinleştirmiş, Bodhi yeni veya sevimli bir hareket yaptığında dönüp Margo'ya bakmıştı.

Evet, Margo hem saftı hem de aptaldı. Çok gençti, çok salaktı. Uyuşturucu bağımlılığını yönetmek ve vergi ödemek gibi ciddi konuları eline yüzüne bulaştırma kapasitesi vardı. Ama güçlüydü. Kararlıydı da. Hayatta öğrendiği bir şey varsa, o da gücün ve inatçılığın boş olmadığıydı. Jinx'in dediği gayet mantıklıydı, karanlık bir ormanın derinliklerinde kaybolunca, yapması gereken ağaçlardan korkmak değildi. OnlyFans'in Mark'ı ne kadar korkuttuğunu hatırladı; sanki insanlar vajinasını gördü diye Margo artık Margo olmayacaktı. Belki uyuşturucu kullanmasına rağmen, Jinx de hâlâ Jinx'ti.

Güneş çok güçlüydü, Margo gözlerini kıstı, ağzı eriyen çikolata, karamel ve nugayla dolu. Siktir et, diye düşündü.

Eğer Jinx hayatı boyunca bu savaşı verdiyse, o halde Margo da onunla birlikte savaşırdı.

"Sıkıysa gelin, lan!" deyip güldü, dişlerine çikolata bulaşmıştı.

*

Metadon Kliniği, Commonwealth Caddesi'ndeydi. Seksenli yıllardan kalma, camları aynalı, geniş, kübik bir binaydı. Tek dikkat çeken özelliği hiçbir tabelasının olmamasıydı. Jinx ile Margo ertesi sabah saat sekizde kliniğe geldiklerinde, nasıl bir yoğunlukla karşılaşacaklarından habersizdiler. Tüm evrakları doldurmak, kan ve idrar testlerini vermek ve doktorla görüşmek (açıkçası son derece nazik biriydi) üç buçuk saatlerini aldı. Ama hepsini hallettiler ve sonuç itibarıyla, Jinx ilk dozunu aldı.

Eve dönerlerken, Bodhi araç koltuğunda huysuzlanırsa sakinleş-tirebilsin diye Jinx arkaya bebeğin yanına oturdu. Bodhi de sevinçle agucuk bugucuk sesler çıkarak Jinx'in önünde sallandırıdığı halkalı oyuncağı yakalamaya çalışıp durdu.

"Teşekkür ederim, Margo," dedi Jinx.

Margo ne diyeceğini bilemedi. Metadonun en iyi seçenek olduğuna karar vermesi için internette birkaç saat araştırma yapması yetmişti. Jinx'i denemeye ikna etmesiye çok daha uzun sürmüştü. Margo'nun iddiasına göre, Jinx evden ayrılmak zorunda kalmayacaktı, onlarla yaşamaya devam ederken tedavi görebilecekti. Ayrıca metadon bir tür opioid olduğu için kronik ağrılarına da iyi gelecek, böylelikle de ileride aynı duruma düşmelerini engelleyecekti; hemen yarın gidip yeni bir sayfa açabilirlerdi. Jinx detoks işkencesini yaşamak zorunda kalmazdı. Tüm bunlardan bir çırpıda kurtulabilirdi.

Jinx'e göreyse metadon da eroindi, hiçbir farkı yoktu, uyuşturucu yine uyuşturucuydu, bağımlı yine bağımlıydı, üstüne bir de her gün gitmesi gerekecekti. Boşa kürek çekmekti bu. Ayrıca hiçbir şeyden kurtulmuş olmayacaktı, yalnızca uyuşturucuyu gerçekten bırakmayı ertelemiş olacaktı çünkü eninde sonunda metadonu da bırakması gerekecekti. Ayrıca metadon kullanması insanlar üzerinde anında olumsuz bir etki bırakacaktı.

Margo ancak Jinx'e kliniğe gitmek zorunda olduğunu, yoksa onu evden atacağını söyleyince kazanmıştı.

"Rica ederim," dedi Margo gözlerini yoldan ayırmadan.

"Yok, yani, şimdiden kendimi daha iyi hissetmeye başladım."

“Öyle mi?”

Margo'nun tüm zulasını tualete döktüğünü öğrenince, Jinx küplere binmişti. Tüm geceyi kan ter içinde geçirmiş, bağırsakları bozulmuştu.

“Evet, yani sırf karnımın ağrısı değil, belim de daha iyi. Arabaya binince fark ettim. Üstelik daha yarım saat mi, ne oldu.”

Jinx'in sesindeki umudu duyabiliyordu. Belki işe yarardı, belki sürekli acı çekmekle rezil bir serseri olmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalmazdı, belki seçenekleri yalnızca bu ikisinden ibaret değildi, olamaz mıydı?

“Göreceğiz,” dedi Margo. Metadona düşük dozla başlamaları gerekmişti çünkü zaten metadonun asıl kullanılma nedeni vücutta inanılmaz uzun süre kalmasıydı. Eğer dozu bir anda artırılırsa, yanlışlıkla aşırı doza yol açabilirdi. Doktor, Jinx'e muhtemelen akşama yoksunluk semptomlarının başlayacağını söylemişti. Ama dün gece kadar kötü olmayacaktı. Bir sonraki doz için de sabah beşte kliniği açtıklarında gelebilirdi. Yavaş yavaş dozu artırarak Jinx'i zombiye dönüştürmeden krizlerini ve ağrılarını kontrol altında tutacak ideal doza ulaşmaları en az birkaç hafta sürecekti.

Ama bir umut doğmuştu. İkisi de uykusuz ve yorgundu ama umutları vardı.

“Ne yapmak istiyorum, biliyor musun?” diye sordu Jinx arabadan inerlerken. Gülümsüyordu, cildi normal görünüyordu, Margo da gülümsemeden edemedi.

“Ne?”

“Eklemek yapmaya başlamak istiyorum. Ciddi ciddi bu işe girişeyim diyorum.”

“Anlaşıldı, sen kendini vazgeçilmez kılmaya çalışıyorsun,” dedi Margo ve Jinx'in kucağındaki Bodhi'yi almak için uzandı.

“Gerek yok,” dedi Jinx. “Belim şu an gayet iyi.”

Margo, Jinx'e baktı. Uyuşturucu etkisi altında görünmüyordu, ayakları da yere sağlam basıyordu. Margo o an anladı ki, Bodhi göz kamaştırıcı sabahı seyreden küçük, kasvetli bir baykuş gibi koluna

tünemişken, babasının kaldırımından ona öyle gülümsediğini görmek için ödemeyeceği bir bedel yoktu. Jinx'in ona haftalarca yalan söylediğini, uyuşturucu kullandığını, onunsa ruhunun bile duymadığını düşünmemeye çalıştı. Geçmişte kalan o kara hava kabarcıklarının ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştı.

"Önden buyur, tatlım," dedi, eliyle apartmanın kapısını göstererek.

Margo önden gidip kapıyı açtı ve Jinx geçsin diye tuttu. "Önden buyur, etim!"

Romanda rahatsız edici bir çaresizlik vardır. Kılı kırk yarararak yaratılmış bir dünya minyatürü, sözcüklerden oluşturulmuş minicik bir dioramadır. Neden onca zahmete girilir? Neden beni yaratmak için, sizi baştan çıkarmak için, farklı farklı kahvaltılık gevrek çeşitlerini sayıp dökmek için, o küçük sevimli apartman dairesini, mini mini Jinx'i yaratmak için o kadar uğraşılır? Yeni erkek arkadaşınızın ailesiyle ilk kez tanışmaya gittiğinizde hepsinin parayla tutulmuş oyuncular olduğunu öğrenmeye benzer bu. Benim gerçek olduğuma inanmak, gerçekte neler olduğunu anlamaktan daha kolay gelir. Herhangi birinin beni yaratmasına yol açabilecek çaresizliği, bu boyutta ve böylesine detaylı bir hayali alan yaratma ihtiyacını ve mecburiyetini anlamaksa zordur.

O yüzden merak edersiniz: Ne tür bir gerçeklik bu kadar yalan söylemeyi gerektirir?

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

O gün ikinci vakti Ward'ı arayıp Jinx'in metadon durumunu anlatınca, Ward deliye döndü. "Uyuşturucunun bu işe karışması hiç iyi bir haber değil, Margo. Her şeyi berbat eder."

Yaşadığım ahlaki ikilemi açıklasam, Dr. Sharp'ın, Mark'ın, hatta yargıcın bile anlayacağına inanmak istiyordum. Bağımlılıkla mücadele eden bir aile üyesine yardım etmek yapılacak en doğru bir şey değil miydi? Jinx tedavi görerek bağımlılığından kurtulmak için aktif olarak çaba sarf etmiyordu muydu? Ona yardım etmem beni neden kötü gösterecekti ki? Bağımlılık bulaşıcı bir şey değildi.

"Hayır," dedi Ward. "Tek bir şey değil, bir sürü şey var. Yaşınız var, OnlyFans var, profesyonel güreşçilik meselesi var, üstüne bir de uyuşturucu mu eklemek istiyorsunuz? O zaman durum gerçekten kötü görünmeye başlar."

Ward'ın ne demek istediğini anlamıştım. Süprüntü gibi görünürsünüz demek istiyordu, ki zaten öyleydik ve bunun hep farkındaydım.

"Ne yapmam lazım?" diye sordum.

"Yerinizde olsam, yalan söyledim."

"Yalan mı?"

"Doğrudan değil ama gündeme getirmeyin. Geriye ne kaldı, yalnızca ev ziyareti, değil mi? O iş için Jinx'in evde olmasına bile gerek yok, sinemaya gittiğini söyleyebilirsiniz. Eğer özellikle uyuşturucu arıyor olsalardı, belki Jinx'in metadon kliniğine kayıtlı olduğunu öğrenirlerdi ama HIPAA'nın* onlara erişim hakkı tanıyacağından

* Sağlık Sigortası Taşınabilirlik ve Sorumluluk Yasası. (e.n.)

bile emin değilim. Hatta hiç sanmam. Jinx'in bağımlılığının nüksettiğini kaç kişi biliyor?"

"Şimdilik yalnızca ben."

"Böyle kalsın. O ev ziyareti sırasında da gözünüzü kırpmadan yalan söyleyin. Nüksetme olayı hiç yaşanmamış gibi davranın. Yapabilir misiniz, ne dersiniz?"

"Sanırım," dedim. Yani, boşuna Shyanne ile Jinx'in kızı değilim. Soy bakımından, yalancılık hanedanlığına mensuptum. Kaç kez öz anneannem ölmüş gibi davranmıştım?

JB o cuma gelecekti, bu da o kadar heyecan verici ve korkutucuydu ki her düşündüğümde çığlık atasım geliyordu. Jinx perşembeye kadar istikrarını bozmayınca, artık daha fazla dayanamayacağımı anladım.

"Biriyle görüşmeye başladım," dedim. Bodhi'yi parka getirmiş, küçük çocuk salıncağında sallıyorduk. Ben arkasındaydım, Jinx de önündeydi ve gidip geldikçe Bodhi'nin küçük tombul bacaklarını yemeye çalışan bir canavar taklidi yapıyordu. Bodhi çığlık çığlığa kahkahalar atıyordu.

Jinx kuşkulu bir ifadeyle baktı. "Kiminle?"

"Hani, şu uzun mesajlar yazdığım adam vardı ya?"

"Of, Margo, yapma!" diye bağırdı.

Bir saatten fazla hararetli hararetli konuştuk, ben açıkladım, Jinx itiraz etti. Önce parkta başladık, sonra *waffle*'ciya geçtik, ardında da evde devam ettik. Sabırlı olmaya çalıştım. Böyle olacağını biliyordum. Jinx, JB'nin bana tecavüz edip öldüreceğine inanmıştı. Sonunda, Jinx'e JB'nin annesi hakkında yazdığı portreyi okuttum.

Okumayı bitirince, içini çekerek telefonumu geri verdi. "Eh, bayağı ikna edici."

"Çünkü yazdıkları doğru olmasa bile, böyle bir yalan uydurabilecek duyarlılıkta," dedim.

"Yalan olduğunu sanmıyorum," dedi Jinx. "Ama haklısın, yalan olsa bile, tipik bir tecavüzcü katil bu yalanı uydurmazdı."

Sevinçle başımı salladım, Jinx ne demek istediğimi anlamıştı.
“Kafam karıştı,” dedi Jinx. “Aslına bakarsan ikilemde kaldım.”
“Ne ikilemi?”

“E, yani, endişeleniyorum. Ya bu adam senden faydalanmaya kalkarsa? İnternette neler yaptığını görüyor, belki kendince fikirlere kapılmıştır.”

Kahkaha attım. “Baba, ben daha önce seks yaptım, biliyorsun değil mi?”

“Evet, farkındayım!”

Ne diyeceğimi bilemedim. JB’nin benimle seks yapmak için geldiği, asıl olayın bu olduğu bence gayet açıktı. Tabii her şey yolunda giderse. Ben de her şeyin yolunda gitmesini istiyordum.

“Ama bir yandan da seni bu kadar mutlu gördüğüme çok memnunuz,” dedi Jinx. “Bunu yapmalısın, gençliğini yaşamalısın. O duyguyu hatırlayabiliyorum, insan âşık olunca başka hiçbir şey düşünemez.” Gülümsedi, bakışları uzaklara dalmıştı.

“Viper’a âşık olmuş muydun?”

Jinx kendine geldi. Karnımız tıka basa *waffle* dolu, pembe karnepede uzanıyorduk. Bodhi göğsümde uyuyordu. “Viper çok daha hazin bir olaydı.”

Bekledim ama Jinx açıklama yapacak gibi görünmüyordu. “Viper gerçek adı mıydı?” diye sordum.

“Humm, sanmam,” dedi. “Gerçek adını bilmiyorum. Viper eskorttu. Yine kullanmaya başlamıştım, bunu da Cheri’den saklıyordum, o yüzde sık sık ‘iş gezisine’ çıkıyordum ama aslında âlem yapıyordum.”

“Nereye gidiyordun?” Vereceği yanıtı korkuyordum ama bilmek de istiyordum.

“Bize yaklaşık otuz dakika uzaklıkta, La Quinta oteli olan bir kasaba vardı, oraya. Ama tek başına uyuşturucu kullanmak pek eğlenceli değildir. O yüzden o eskort servislerinden birini aradım, Viper’ı gönderdiler. Viper gelince bana bir bakış attı ve ‘Bana da ver!’ dedi. Sonra birlikte bayağı zaman geçirmeye başladık.”

Tahmin ettiğimden çok daha sıradan, çok daha banal bir hikâyeydi. Jinx'in kafası güzelken nasıl olduğunu hatırlayınca, Viper'la birlikte La Quinta'da Milky Way yiyip muhtemelen eski güreş maçlarını izlediğini hayal ettim. "Sence neden sadakat göstermekte bu kadar zorlanıyorsun?" diye sordum. Çünkü pek çok açıdan bu benim hayatımın sorusuydu. Her şeyden önce, ben dünyaya Jinx karısına sadık kalamadığı için gelmiştim. Jinx kalpler kırmış, evliliğini mahvetmiş, çocuklarını kendinden uzaklaştırmıştı, hepsi seks uğruna mıydı? Uyuşturucu meselesini bile anlamak daha kolay geliyordu.

Jinx içini çekti, ciddi ciddi düşünüyor gibiydi. "Konunun aslında seksle alakalı olduğunu pek sanmıyorum."

Yine kakhaha attım. "Neyle alakalı peki?"

Jinx sanki acıyormuş gibi çenesini sıvazlayıp duruyordu. "Kendimi yalnız hissediyordum. Özellikle de geceleri. Kadınlar da, bilirsin işte, yumuşaktır ve..."

"Yumuşak mı?" Sesim fazla yüksek çıkmıştı ama neyse ki, Bodhi kımıldanmadı.

"Şu açıdan bak," diye devam etti Jinx. "Kendini bomboş, berbat ve yalnız hissediyorsan, dışarı çıkıp Shawn Michaels'la kokain çekmek, sonra da o birine zencili mencili bir şeyler dedi diye bar kavgasına karışmak mı istersin, yoksa bir otel odasında yatakta dondurmanı yerken, fıkır fıkır bir kızılın sana tüm hayat hikâyesini anlatmasını, sonra da yumuşak memeleriyle seni kucaklamasını mı istersin?"

"Aman Tanrım," dedim. "Sence *biz* yalnız değil miydik?"

"Sen ve Shyanne mi? Senin hayatında o vardı, onun hayatında sen vardın," dedi.

Shyanne'le bağ kurmayı hiç başaramadığımızı söylemek istedim. Yine de bana öyle geliyordu ki istediğimiz ama sahip olamadığımız onca şeye rağmen, Shyanne ile ben birçok açıdan şanslı olanlardık. Ucunun kime dokunduğunu düşünmeden, her zaman canının istediğini yapan Jinx ise hayatının tadını çıkarmayı hiç başaramamıştı.

"Özür dilerim," dedi, asil bir köpeğinki gibi hüznü kahverengi gözleriyle bana bakarak.

“Sorun değil,” dedim. Çünkü işlerin gidişatına bakılınca, gerçekten de sorun değildi. Bu soruları sormak içimi rahatlatmıştı. Babamın hep sekse, uyuşturucuya ve şiddete yönelik karanlık, anlaşıl-maz arzular beslediğini düşünmüştüm. Aslında yalnızca acısını ve yalnızlığını giderme isteği ve ihtiyacı duyduğunu öğrenmek, benim için bir bakıma daha iyiydi. Söz konusu davranışları hâlâ kötüydü kötü olmasına ama artık o kadar yabancı ve korkutucu gelmiyordu.

“Öyleyse, ben JB’yle yemeğe çıkarken, sen Bodhi’ye bakarsın, değil mi?”

Jinx başıyla onayladı. “Ama önce onunla tanışmam ve psikopa-tın teki olmadığını anlamam gerek.”

“Biriyle tanışır tanışmaz psikopat olduğunu anlayabilir misin yani?”

“Büyük ölçüde,” dedi Jinx. “Bir sürü psikopat tanıdım.”

Güldüm çünkü gerçekten tanımıştı.

Fullerton’da kısmen üniversiteler yüzünden ama en çok da Disney-land’e yakınlığı dolayısıyla, uygun fiyatlı otel bulmak hiç zor değildi. Ama JB Airbnb’yi tercih etmişti. Kendi deyimiyle, fiziksek olarak aksini yapması mümkün değildi. Perili bir köşk tutmuştu. Bana ila-nı iletğinde, geceliğinin dört yüz dolar olduğunu görerek hayret ettim. Dışarıdan bakıldığında, Fullerton’daki diğer normal evler gibi sevimli ve mütevazı görünüyordu. İçerideyse her şey mor ka-difeden ve kırmızı ipektendi. Loş ışıklar, gözleri mor mor parlayan plastik bir kuzgun, tüyler ürpertici portreler ve kristal küreler vardı. “Perili oyun odası” ve gayet normal görünen bir açık hava jakuzisi vardı. Evin aslında en komik tarafı, içerisinin ürkütücülüğüyle dışa-rıdaki banliyö arasındaki tezattı.

JB’nin geldiği gün o kadar heyecanlı ve gergindim ki âdeta bede-nimden ayrılmıştım. Suzie’den askılı, yeşil bir elbise ödünç almıştım ama koltuk altlarım habire terliyordu, o yüzden evin içinde oradan oraya koşuşturarak Bodhi’nin biberon zımbırtılarını koyduğum sterilizatörü çalıştırıp temiz bir battaniye bulmak için çamaşırları

çelerken, koltuk altlarına topak topak tuvalet kâğıdı sıkıştırmıştım. Kapı çalınca açmaya koştum ama topuklu sandaletlerim bir yere takılınca yüzükoyun haliye kapaklandım. Jinx, "Tanrı aşkına!" diye bağırdı, bense kapıya ilk varan kişi olma hırsıyla, sudan fırlayan bir balina gibi yerden uçarcasına kalktım.

Dizlerimde haliye sürtünmenin acısı, saç tellerim dudaklarımdaki parlaticıya yapışmış, elbisemin koltuk altlarından tuvalet kâğıtları fırladı fırlayacak bir halde kapıyı açtım ve karşımda onu buldum. O da benim kadar gergindi. Beklediğim kadar uzun boylu değildi. Omuzları genişti, sağlam yapılıydı, hani gövdesine vursanız tok bir ses çıkardı. Siyah bir gömlekle kot pantolon giymişti ve sakız kokuyordu. Ama oydu işte. Hissettiğim en önemli şey buydu: Onu tanımıştım, umduğum gibi biriydi.

"İçeri gel," dedim elimle işaret ederek. Elinde bir buket kaplan zambağı tutuyordu, pembe üstüne benekli olanlardan. Hâlâ marketin hisirtili naylonuna sarılıydı. Buketi bana uzattı.

"Aman Tanrım," dedim yüzüm kızararak. Beni okul dansına götürmeye gelmiş gibi hissettim.

"JB mi geldi?" diye gürlledi Jinx salondan. JB'yi içeri alıp onları tanıştırdım. Jinx bir kolunda Bodhi'yi tutarken, öbür eliyle JB'yi sakatlayacakmış gibi güçlü bir şekilde elini sıkmayı başardı. JB durumu gayet idare ederek, Jinx'e "efendim" diye hitap etti.

Elimdeki çiçeğe rağmen Bodhi'yi babamdan alıp kalçamda hoplattım. "Bu Bodhi," dedim JB'ye, JB de Bodhi'nin minicik eline uzandı ama sonra eline dokunup dokunmaması gerektiğinden emin olamadı.

"Selam," dedi biraz acemice. Bebekler hakkında hiçbir şey bilmediği anlaşılıyordu.

"Şunları suya koyayım," diyerek, topuklularıyla zürafa gibi paldır küldür mutfağa yöneldim. Şimdiden ayakkabı seçimimi gözden geçirmeye başlamıştım. JB'nin peşimden geleceğini varsaymıştım ama Jinx, JB'yle konuşmaya başlayınca, panik yapıp onu orada bıraktım. Kalp atış hızımı normale döndüremiyordum. Bodhi'yi lap diye mama

sandalyesine bırakıp çiçekleri vazoya yerleştirdim. Koltuk altlarımdaki tuvalet kâğıtlarını çıkardım ve sakinleşmeye çalıştım.

Anlaşılan JB babamın sorgusundan geçmişti ama ben o kadar diken üstündeydim ki vedalaşma faslını hatırlamıyorum bile, yalnızca Bodhi'yi bin kez öptüğümü, sonra da kapıdan çıktığımızı hatırlıyorum. Merdivenlerden inerken ayağım takılınca bileğimi burkarak aşağı düştüm. Merdivenin dibine geldiğimde, durumun kötü olduğunun farkındaydım. Ayağa kalkmaya yeltenmedim bile.

JB, "Ha siktir!" diye bağırarak koşu koşu yanıma geldi.

"İyiyim," dedim, oysa iyi olmadığımı biliyordum. Ayağa kalkabileceğimden bile emin değildim, bileğim inim inim inliyordu.

"Babanı çağırmamı ister misin?" diye sordu. "Doktora gitmen gerekiyor mu?"

İstirap içinde gözlerimi kapattım. JB'nin rezervasyon yaptırdığı o şık restorana bu halde gidemeyeceğimin farkındaydım. Jinx baksa bileğim kırıldı mı, yoksa yalnızca burkuldu mu kesin anlardı çünkü yaralanmalar konusunda çok iyiydi ama eve dönersek, JB'le çıkma şansımızın sıfıra düşeceğini de biliyordum. Ayağa kalkmaya çalıştım ama bileğime ağırlık verince nefesim kesildi.

JB yüzünü ekşitti.

"Şöyle yapsak," dedim. "Perili köşke gidip yemeği eve söylesek?"

"Doktora gitsen daha iyi olmaz mı?" diye sordu JB bileğimi işaret ederek.

"Eğer kırılmışsa, yarın hâlâ kırık olacak," dedim. "Ama bu gece çıkamazsak, oturup ağlarım. Lütfen? Lütfen, sana gidelim ve yemeği eve söyleyelim."

"Tabii," dedi JB. "Elbette, elbette." Ama endişeli görünüyordu. "Yürümene yardım edeyim mi?"

Başımla onaylayınca, JB tutunayım diye omzunu eğerek kolunu belime doladı. Yampiri yampiri otoparka yürüyüp JB'nin kiraladığı arabaya gittik.

Perili köşke varınca, JB beni kapıya kadar getirdi, sonra da beklememi söyleyerek içeriye girdi ve bir süre sonra tekerlekli bir

döner sandalyeyi ittirerek geri geldi. Keyifle sandalyeye çöktüm, JB de bana evi gezdirdi. Perili köşklere âdet olduğu üzere, bir hayli şatafatlıydı. Koridordaki siyah ışıktaki duvar kâğıdındaki gözler parlıyordu. Salona geçtik, duvarlara ince işçilikli, altın rengi çerçevelerin içine sergilenen resimleri hareket ediyormuş gibi gösteren düz ekranlar asılmıştı. Döner sandalyeden kadife bir kanepeye geçtim, JB de bileğim için bir torba buz getirdi. Ardından kendini yanıma attı, birlikte telefonunun üstüne eğilip ne sipariş edeceğimize karar vermeye çalıştık.

“A, ne söyleyeceğimizi biliyorum,” dedi. “Tabii ya!”

“Ne?”

“Kanat!” dedi.

Heyecanlı bir çocuk gibi ellerimi çırpıttım. “Evet!” diye bağırdım. “Kanat!”

Sipariş verme faslını bitirince, hevesle JB’nin kanepede yanımda oturduğunun farkına vardım. Kendimi JB’nin boynundaki nabzından büyülenmiş bir vampir gibi hissediyordum ama yemekten önce sevişemedik. O yüzden uçuşunun nasıl geçtiğini, işini, Kaliforniya’ya daha önce gelip gelmediğini falan sordum. (Kaliforniya’ya gelmişti ama Fullerton’ı görmemişti çünkü, ee, insan niye gezmeye Fullerton’a gelirdi ki?) İki yabancıydık sanki ve ben birbirimizi tanıyormuşuz gibi hissetme safhasına nasıl geçeceğimi bilmiyordum.

“Baban insanın gözünü bayağı bir korkutuyor,” dedi JB. Babam hakkında özet geçmiştik ama bu deneyimi bizzat yaşamak başka bir şeydi.

“Ay, deme, aletini kesmekle mi tehdit etti yoksa?” diye sordum.

JB güldü. “Anlaşılan bana nazik davranmış.”

“Uydurduğum ailemin ne kadar ölçülü, ne kadar edebi niteliğe sahip olduğunu düşünüp sonra da onu gerçek ailemle kıyaslayınca, ‘Kahretsin, bu kız bir dâhi,’ falan demiyor musun hiç?”

“Tabii, Goodreads’teki değerlendirmemi okumadın mı?”

Güldüm. “Goodreads de neyin nesi?”

“Bir kitap değerlendirme sitesi işte. Espri yaptım.”

Başkalarının JB'nin özel yazışmalarımız hakkındaki değerlendirmelerini okuyup neden bahsettiğini anlamaya çalıştığını hayal edince, gülme tuttu. “Of, insanlar her şeyi değerlendirmeye bayılıyor,” dedim, gözümün önünde OnlyFans hesaplarının değerlendirmelerine ayrılmış bir site canlanınca içim ürperdi.

“Penisleri bile,” dedi JB.

Dediği doğrudu, gerçekten öyle yapıyordum. Ama Malafat-Cenderesi gibi olduğumu düşünmesini istemiyordum. Ya gerilmişse ve penisleri büyüklüğüne göre yargıladığımı sanıyorsa, diye düşündüm. “Notum boldur,” dedim. “Hepsine on üzerinden on veriririm. Marifet, Pokémon’larla karşılaştırmak ve konuyla ilgili nükteler bulmak.”

“Ya?” dedi JB. Hâlâ gülümsüyordu ama rahatsız olduğunu anladım. Nasıl olmayacaktı ki zaten? Onunla konuşurken başkalarının penislerinden bahsetmemem gerekirdi.

Kanatlar gelince, yerimden kalkmak zorunda kalmayayım diye JB tüm yiyecekleri sehpa dizdi. Sonra da bir güzel karnımızı doyurduk. Yemeğimizi yerken, aklım sürekli sonrasında ne yapacağımızı düşünmekle meşguldü. Ne yapacağımızı hiç hesaplamamıştım çünkü restoranda olacağımızı düşünüyordum. Yemekten sonra arabaya doğru yürürken öpüşme fırsatımız olur, o kısım iyi giderse de eve döneceğimize onun tuttuğu yere gideriz, diye düşünmüştüm. Şimdiyse ne vesileyle öpüşeceğimizi bilmiyordum.

“Bir sorun mu var?” diye sordu JB.

“Hayır,” dedim. “Yalnızca, sana nasıl yürüyeceğimi planlıyorum.”

Peçetesiyle ağzını kapatarak güldü. “İçim rahatladı,” dedi lokmasını bitirince. “Ben böyle planlar yapmayı pek beceremem. Seni yemekten sonra arabaya götürürken öpmeye kalkarım, diye düşünmüştüm.”

“Ben de seni o zaman öpmeyi düşünüyordum!”

“Ama şimdi hiçbir fikrim yok.” JB tekrar güldü.

"Her şeyi bana bırak," dedim. "Ne olduğunu bile anlamayacağım. Dişi bir aslanın yere serdiği bir ceylan yavrusu gibi olacaksın."

JB kaşlarını kaldırdı, ben de ya şimdi ya hiç diyerek üzerine eğildim ve ağzında yoğun bir *buffalo* sos tadı bırakacağını bile bile onu öptüm. Dudaklarım dudaklarına değince, o da karşılık vererek bana doğru döndü. Elleriyle göğüs kafesimi bulup beni kendine doğru çekti. Ellerinin, kollarının gücünü, iri kaburgalı o geniş göğsünü ve sıcaklığını hissettim. Öpüşmeye ara vererek gözlerimi kırıştırdım. Oda dönüyor gibiydi. "Vay canına," dedim ve JB beni tekrar öptü.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah, sayvanlı kocaman yatağa vuran güneşle uyandım. Memelerim süttten taş gibi olmuştu, ömrümde hiç olmadığı kadar mutluydum. JB yanıma kıvrılmıştı. Dün geceyi hatırlayınca, popomu kaydırarak ona yaklaştım. Beni buraya taşıyarak getirmişti, kovala gibi boynuna sarılmıştım.

Gözlerimi açmadan ayak bileğimi döndürme denemesi yaptım. Korktuğum kadar acımıyordu. Ayağımı örtünün altından çıkardım ve gözlerimi açıp baktım. Şişmişti ve dıştaki tarafta, bileğimin hemen altında bir morluk vardı. Ama o kadar kötü görünmüyordu. Bir titreşim sesi algıladım, komodindeki telefonumdan geliyordu. Jinx arıyordu, telefon kapanmadan elime almayı başardım ama ben açana kadar sesli mesaja düştü. Gece dışarıda kalacağımı söylemiştim. Ne zaman eve döneceğimi, iyi olup olmadığımı merak etmiştir, diye düşündüm ama telefonumu açıp da altı cevapsız çağrıyla karşılaşınca, yüreğim hopladı. Bodhi.

Hemen Jinx'i geri aradım. "Aman Tanrım, çok özür dilerim, uyuyordum. Bodhi iyi mi?"

"İyi," dedi Jinx ama sesi bir tuhaftı.

"Ne oldu?"

"Eve gelmen gerek," dedi Jinx.

"Neden? Ne oldu? Hemen geliyorum. Bodhi iyi mi?" Oturma pozisyonuna geçmiştim, yanı başımda JB de uyanmıştı.

"Biri geldi, Bodhi'nin iyiliği için evi teftiş edecekmış."

"Psikolojik değerlendirme için mi?" Hemen paniğe kapıldım.

"Salıdan önce gelmeyeceklerdi!"

"İyi tamam da geldiler işte ve senin burada olman şartmış. Eğer

on beş dakika içinde gelmezsen, Bodhi'yi alıp ofisine götürmesi gerekecekmış.”

“Siktir, tamam, hemen geliyorum.”

JB sekiz dakikaya kalmadan beni eve getirdi. Ağzımı suyla çalkalamış, gözümün altındaki rimelleri silmiştim ama saçlarım umutsuz vakaydı, sevişirken, karmakarışık bir yığın halinde arkamda toplanmıştı. Üstümdeki giysilerin de dün gecedan kaldığı çok belli olmadığını umuyordum.

JB beni geçirmek için emniyet kemerini açmaya yeltenince, onu durdurdum. “Şimdi bir de senin kim olduğunu açıklamak zorunda kalmayayım,” dedim.

“Ama merdivenlerden çıkamazsın ki,” dedi.

“Çıkabilirim,” dedim. “Ben iyiyim.”

“Gelmem gerekiyormuş gibi...”

“Lütfen,” dedim. “Güven bana. İçeri birlikte girersek, her şey çok daha kötü görünür.” Bir yalan düşünecek ve alternatif bir tanışma hikâyesi uyduracak vaktimiz olsaydı, o zaman farklı olurdu. Ama Dr. Sharp’a erkek arkadaşımın olmadığını söylemiştim, o yüzden bu ev teftişine yeni düzüştüğüm belli olan bir adamla gelip de, “evet, hayranlarımdan biri” itirafında bulunmak zorunda kalamazdım.

“En azından kapıya kadar götüreyim,” dedi.

“Olmaz!” dedim ve arabadan indim. “Şu iş biter bitmez mesaj atarım,” diye söz verdim ve ne kadar canımın yandığını göstermek için canımı dişime takarak, bir elimde topuklularım, topallaya topallaya merdivenlerden çıktım.

İçeri girince, babamı daha önce hiç görmediğim bir kadınla pembe kadife kanepede otururken buldum. Üzerlerine bolca güneş ışığı vuruyordu. Tanrının ışığıyla aydınlanmış gibi güzel görünüyorlardı.

“A, merhaba!” Kadın destek alarak yerinden kalktı. En az yedi aylık hamileydi ve olabildiğince tatlıydı. Beyaz çiçek desenli siyah bir hamile elbisesi, çok açık görünmesin diye de elbisenin altına

beraz bir tişört giymişti. El sıkışırken, bileğinin iç tarafında bir yıldız dövmesi olduğunu fark ettim.

"Margo siz misiniz? Benim adım Maribel. Çocuk Koruma Hizmetleri'nde çalışıyorum."

"Evde yoktum. kusura bakmayın," dedim. Kalbim öyle küst küst atıyordu ki, duymakta zorlanıyordum. "Dr. Sharp gelecek sanıyordum. Randevumuz gelecek hafta değil miydi?"

Jinx'e baktım, ayağa kalkmış, mızırdanmaya başlayan Bodhi'yi kucagında hoplatıyordu. Bakışlarıma karşılık vermedi.

"Dr. Sharp hakkında hiçbir şey bilmiyorum, randevumuz da yok. Yani korkarım ki, başka bir şeyle karıştırıyorsunuz. Ben Çocuk Koruma Hizmetleri'nden geliyorum. İhmal ve istismar olabileceğine dair bir şikâyet aldık. Standart prosedür gereği bu ev ziyaretini gerçekleştiriyorum. Umarım her şeyi gözden geçirip buranın sizin ufaklık için güvenli bir ortam olduğunu kesinleştirebiliriz. James bana zaten daireyi gezdirdi."

"Onu alacak mısınız?" diye sordum sesim çatlayarak. Jinx öyle demişti, vaktinde gelemesem, kadın Bodhi'yi alacaktı. Yetişmiştim yetişmesine ama yine de Bodhi'yi alacak mıydı?

Bodhi, Jinx'in kollarında tepinip duruyordu, Jinx de çaresizce onu hoplatıp duruyordu. "Galiba meme istiyor," diyerek Bodhi'yi bana verdi.

Maribel, "A, tabii," diyerek kanepeyi işaret etti. Maribel'in yerini almak istemiyordum ama yere oturursam, o bilekle tekrar kalkamayacağımı da biliyordum, o yüzden oturup elimden geldiğince göstermeden mememin tekini çıkardım.

"Bugün evin durumunu değerlendiriyoruz," dedi Maribel. "Eğer Bodhi için muhtemel bir tehlike saptamazsak, burada kalabilir."

Kaygıyla başımı salladım.

"James'in dediğine göre, gece bir arkadaşınızda kalmışsınız, öyle mi?" diye soruverdi Maribel.

"Evet," dedim, Jinx'in söyledikleriyle çelişen bir şey söylemekten korkmuştum.

"Bunu sık sık yapar mısınız?"

"Aslında ilk kez yapıyorum. İlk gece kaçamağım." Aniden yaptığımdan utandım, yüreğim burkuldu. Bodhi'yi burada bıraktığıma, bu kadar bencil olduğuma inanamadım.

"Anlıyorum," dedi bana hiç inanmadığını belli eden bir tavırla. "E, tabii, er ya da geç herkesin mola vermeye ihtiyacı vardır. Ben de tam James'e ne iş yaptığınızı soruyordum. Bir internet siteniz varmış, öyle mi?"

"Ben açıklamayı beceremiyorum," dedi Jinx ve Maribel'in arkasından "kusura bakma" anlamında gözlerini belertti.

"İçerik üreticisi gibi bir şeyim. Şu anda çoğunlukla TikTok videoları üretiyoruz. Sanırım sonunda YouTube'a da geçeceğiz." Eğer bilmiyorsa, o halde kesinlikle söylemek istemiyordum.

"Ama aynı zamanda OnlyFans hesabınız da var, öyle değil mi?" diye sordu Maribel.

Biliyordu demek. "Evet," dedim. Korkudan sersemlemiştim. "Kafam karıştı, bu konu psikolojik değerlendirmeye mi ilgili?"

"Şu anda psikolojik değerlendirmeden de mi geçiyorsunuz yani?" diye sordu Maribel.

"Evet?" dedim. Muhtemelen durumum daha da kötü görünmeye başlamıştı.

"Velayet davası mı söz konusu? Boşanma mı?"

"Hayır, babalık davası," dedim.

"Aman Tanrım, bileğine ne oldu!" diye bağırdı Jinx. Yeni görmüştü. Mesaj çekip geceyi JB ile birlikte geçireceğini söylemiştim ama merdivenlerden düştüğümü ve o restorana hiç gidemediğimizi söylememiştim.

"Önemli değil," dedim, bileğimi öbür ayağımın arkasına saklamaya çalışarak.

"Düşün mü?" diye sordu Jinx.

"Evet," diye itiraf ettim. "O aptal topuklular yüzünden."

"İçki mi içmiştiniz?" diye sordu Maribel.

"Hayır," dedim hemen. Yirmi birime daha birkaç ay vardı. "Sadece sakarlık ettim."

Maribel kaşlarını çatmıştı. O anda fark ettim ki, kim olsa içmeye

gittiğimi düşünürdü. Saçlarımı darmadağın kıtı, üstümde dün geceki giysilerim vardı, bileğimi burkulmuştu, üstelik OnlyFans'i de öğrenmişti. Tanrı aşkına, bu iş daha ne kadar kötüye gidebilirdi?

"Bana Bay Bodhi'den bahsedin," dedi. Belli ki cana yakın davranmaya çalışıyordu, bunu hiç beklemiyordum. "Nelerden hoşlanır, nelerden hoşlanmaz. Nasıl bir karakteri vardır?"

"Oo," dedim. Daha önce kimse bana Bodhi'nin karakterini sormamıştı. Bodhi'nin henüz konuşmadığı, benim tüm annelik bilgiminse sezgilere dayandığı düşünülürse, tarifi zor görünüyordu. "Bodhi benim tek bebeğim, o yüzden diğer bebeklerle kıyaslayamam ama oldukça neşeli ve... mutlu bir bebektir." Biz konuşurken, Bodhi inanılmaz hacimli, sıcak ve yoğun bir kaka yaptı, koluma değen bezinden hissettim. "Çok... yani şey, gayet normal bir bebek herhalde."

"Bana Bodhi'nin odasını göstermeye ne dersiniz?"

"Şey," dedim. "Beşiği benim odamda." Ayağa kalkınca acıdan başım döndü ama belli etmemeye çalıştım.

"Sen gelene kadar odana girmek istemedik," dedi Jinx. Yani bir bakıma, *umarım masanın üstünde robot vibratör falan yoktur*, demek istiyordu. Endişelenmekte de haklıydı ama Maribel'in köşede pırl pırl yeni kutusunda duran Dyson'dan şüphelenmeyi akıl edeceğine sanmıyordum. Buluşmaya hazırlanırken odamı ne halde bıraktığımı hiç bilmiyordum ve tam tahmin ettiğim gibi, topallayarak kapıdan içeri girer girmez, yerde çamaşır sepetine girmeyi başarmamış bir külot gördüm. Almak için eğildiğimde, bileğim tamamen kopacak sandım. Üstelik Bodhi'nin bezinden taşan kakanın koluma akmaya başladığını da hissedebiliyordum. O kadar endişeliydim ki resmen titriyordum.

"Bunlar da oyuncakları mı?" Maribel yatağımın üstünde tek başına duran zavallı ahtapotu işaret etti. Her dokunacında hem Fransızca hem İngilizce birer renk adı yazılıydı.

"Yo, daha bir sürü var, durun," dedim ve dolaptan Bodhi'nin oyuncaklarının durduğu büyük plastik kutuyu çıkardım. Her hareket

edişimde, kambur bir çizgi film karakteri gibi yalpalıyordum. Bodhi'nin oyuncakları olması gerektiği kadar mıydı, aşırı derecede fazla mıydı, yoksa gerektiğinden az mıydı, hiç bilmiyordum. Ben asıl Maribel'in kaka kokusunu alıp almadığını anlamaya çalışıyordum.

"Burası sadece dolap mı?" dedi Maribel, karanlık dolaptan içeri bir bakış atarak. O an tuvalet kâğıdı topağının içinde oraya sakladığım şırıngaları hatırladım. Çöpe atmamıştım. Ayakkabılarımın, çizmelerimin ve sık giymediğim eşyalarımın arkasına tıktırmıştım. Dışarıdan görünmüyordu, o yüzden orada olduklarını bile unutmuştum. Kulaklarım çınlamaya başladı.

"Altını burada mı değiştiriyorsunuz?" diye sordu şifoniyeri işaret ederek. Alt değiştirme minderi yerdeydi, şifoniyerin üstü de çıplak ahşaptı. Maribel'in dolapla ilgilenmekten vazgeçmesi içime su serpmişti ama aniden iki kelimeyi bir araya getiremez olmuştum.

"Genelde yerde değiştiriyorum," dedim. "Yere yuvarlanır diye kuruntu yapıyorum. Yuvarlanmasına izin vereceğimden veya onu orada tek başına bırakacağımdan falan değil tabii."

"Peki, erkek arkadaşınız var mı? Buraya gelip giden birileri?"

"Hayır," dedim sesim titreyerek. "Erkek arkadaşım yok."

Kuşkuyla bana baktı. "Arada sırada da mı görüştüğünüz kimse yok?"

JB ile o dört direkli, kocaman yatakta yaptığımız her şeyi görebiliyormuş gibi hissettim: JB'nin üstündeki vücudumu, JB'nin memelerimi sıkan güçlü ellerini, kollarına akan sütümü, aniden yaşadığım utanç dalgasını, sonra da JB'nin zevkten inleyişini. "Arada sırada belki," diye itiraf ettim.

"Geceleri burada kalır mı?" diye sordu Maribel.

"Hayır," dedim hemen.

"Yara, kesik veya başka bir istismar belirtisi olmadığından emin olmak için Bodhi'yi fiziksel muayeneden geçirmem gerekiyor," dedi neşeyle.

"Aa," dedim. "Biz konuşurken, kesin kaka yaptı, önce onu değiştireyim."

“Sorun değil,” dedi Maribel. “Ben değiştirebilirim. Zaten bezinin altına da bakmam gerekecek.”

Maribel kakalı çocuğumu vereyim diye kollarını uzattı. Neredeyse vermeye elim gitmeyecekti. Maribel’in yerdeki alt değiştirme minde-
rinde Bodhi’nin altını değiştirmek için diz çöküşünü izledim, hamile göbeği yüzünden hareketleri biçimsizdi. Koluma kaka bulaşmıştı. Mümkün merteye çıkartmadan silmek için paketten bir ıslak mendil aldım. Bodhi büyük kaka yapmıştı, Maribel’in çok fazla bez değiştirme deneyimi olmadığı da ortadaydı. Mendilleri etkin bir şekilde kullanmıyordu, ayrıca öğürmemek için kendini zor tutuyordu. Bunun kime ne yararı vardı ki? Neden Bodhi’nin altını değiştirmeme izin vermemişti sanki? Çok tuhaf bir güç hamlesiydi bu. Bir süredir normal nefes almadığım için gözümün önünde mor noktalar uçuşmaya başladı.

Maribel sonunda Bodhi’yi temizledikten sonra, bir yerindeki pişiği gösterdi. “Bu nedir?”

“Pişik,” dedim.

“Tedavi etmek için bir şey yapıyor musunuz?”

Boudreaux pişik kremi sürdüğümü söyledim ve Bodhi’nin daha fazla katı gıda tüketmeye başladığını anlattım. Kakasının daha asidik olduğunu düşünüyordum.

“Bu pişik mi?” diye sordu tekrar.

“Evet,” dedim. Ne sanıyordu ki? Bodhi’nin popo yanaklarını saç masasıyla yaktığını mı?

Sonrasında Maribel yemek masasında benimle konuşmak istedi. Jinx, Bodhi’yi aldı. Suzie odasından çıkmış, olan biteni sessiz ve üzgün gözlerle izliyordu. Jinx’le birlikte bebeği alıp salonda gözden kayboldular, arka planda *Susam Sokağı*’nın sesleri duyuluyordu. Gevsemeye çalıştım. En azından dolaptan bir hayli uzaklaşmıştık.

“Peki, Jinx ne iş yapıyor?” diye sordu.

“Emekli oldu,” dedim.

“Eskiden ne iş yapardı?”

Bunun Bodhi’nin güvenliğiyle ne ilgisi vardı, anlayamamıştım ama zorluk çıkarmak istemedim. “Ee, profesyonel güreşçiydi.”

Maribel kuşkulu bir ifadeyle kafasını kaldırdı. "Gerçekten mi? N'WE'de miydi?"

"Ashında bağımsız çalışıyordun," dedim. Böyle söyleyince sanki vasaşısı bir durum söz konusuymuş gibi, vaziyetin daha kötü görü-
leceğinin farkındaydım ama Jinx'in yalnızca çok ünlü olduğu için
bağımsız çalışabildiğini açıklamam mümkün değildi.

"Herhangi bir madde bağımlılığı var mı?" diye sordu Maribel.

Kusacağım diye korktum. "Benim mi?" diye sordum vakit ka-
zınmak için. Ne yapacağımı bilemiyordum. Ward ev ziyaretinde
Dr. Sharp'a yalan söylememi önermişti, biliyordum ama bu farklı
bir durumdu.

"Hayır, babanızın. Sizin hiç madde bağımlılığınız oldu mu?"

"Hayır," dedim.

"Peki, babanızın geçmişte bile madde bağımlılığı olmadı mı?"
diye directti.

Biliyor olmalıydı. Sormasının başka bir nedeni olamazdı, farkın-
daydım. Ayrıca babamın rehabilitasyon gördüğünü bildiren yakla-
şık yirmi yıllık güreş blogları ve mecmuaları vardı, bu bilgilere ulaş-
mak için internette babamın adını aratması yeterliydi. "Geçmişte
oldu, evet," dedim. "Ama tedavi görüyor ve gayet iyi gidiyor."

"Yani, artık bıraktığını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu Mari-
bel. "İkinizden de idrar örneği isteyeceğim."

Metadonun uyuşturucu testinde çıkıp çıkmayacağını bilmiyor-
dum ama çıkabileceğini tahmin ediyordum. "Şu anda metadon kul-
lanıyor," dedim. "O yüzden idrar testinde çıkabilir."

"Ya, demek metadon kullanıyor?" Maribel'in sesinin tonu değiş-
mişti. "Ne zamandır metadon kullanıyor?"

Duraksadım. Jinx'in tedavi gördüğüne dair kanıt göstermemi
isterse, tarihleri görürdü, o yüzden yalan söylemeyi aklımdan bile
geçiremezdim. Gerçi gerçek de kulağa pek hoş gelmiyordu. "Yakla-
şık on gündür." Jinx'in uyuşturucuyu bıraktığını ama sonra belinin
tutulduğunu, acil servisteki doktorları ve kronik ağrı kısır döngüsü-
nü anlatmak istedim ama âdeta bir kalıp buz yutmuştum.

“On gün mü?” diye sordu Maribel, oysa gayet iyi duymuştu.

Başımı salladım, Maribel ise not almakla meşgul olduğundan bir süre konuşmadı. Gözlerimi tavana diktim. Dünyanın sonuymuş gibi hissediyordum.

“Siz uyuşturucu madde kullanıyor musunuz?” diye sordu.

“Hayır,” dedim kararlı bir sesle.

“Herhangi bir uyuşturucu madde kullanmıyor musunuz yani?”

“Hayır.” Maribel’e baktım, o da bana baktı. Kendinden emin bir şekilde, dayanamayıp arada sırada esrar içtiğimi itiraf etmemi bekliyordu. Ama çok beklerdi çünkü kesinlikle arada sırada esrar falan içmiyordum. Sonunda, yeniden not defterine baktı.

“Peki öyleyse, idrar testlerini halledelim, olur mu?” dedi.

“Tabii,” dedim. El çantasından plastik bir idrar numune kabı çıkarıp uzattı, yaptığı çok yanlış ve fazlasıyla mahrem bir hareketmiş gibi hissettim.

Banyoda yalnız kalınca derin bir oh çektim. Kaba işedim. Hamileyken sürüsüne bereket idrar kabına işlemiştim, artık kocaman bir göbeğim olmadığından işim çok daha kolaydı. Banyodan çıktığımda, Jinx elinde kabıyla içeri girmeyi bekliyordu, korkudan buz kesmiş bir hali vardı.

Maribel daire kapısında durmuş, Bodhi’yi kucağında tutan Suzie ile sohbet ediyordu. Suzie bir anda gözüme küçücük göründü, sanki bebek kardeşini tutan bir çocuk gibiydi. Bodhi beni görünce çığlıklar atarak küçük kollarını bana doğru uzatıp, “Anennnnnenen-nenene,” diye geveledi, ben de onu alıp tumbul yanağından öptüm.

“Şimdi şöyle yapacağım,” dedi Maribel. “Ailenizin diğer üyeleriyle, yani annenizle ve üvey babanızla görüşeceğim. Hem onlarla hem Bodhi’nin doktoruyla konuşacağım. Maddi durumunuzu gösteren belgeleri de aldım, James verdi.” Fazlasıyla geniş sayılabilecek bir gülümsemeyle, inci gibi minicik dişlerini gösterdi.

“Peki, psikolojik değerlendirme konusu...” diye başladım. Maribel’in o sürece karışmasının yasalara bir şekilde aykırı olacağını, avukat-müvekkil gizliliğinin veya HIPAA zımbırtısının ihlali

anlamına geleceğini umuyordum. En azından, Çocuk Koruma Hizmetleri'nin Mark'a gidip de Jinx'le benim çok fazla şekerli kahvaltılık gevrek yiyen, pornocu uyuşturucu bağımlıları olduğumuzu söylemeden önce, suçlamaların doğrulanmasını beklemesi gerekirmiş gibi geliyordu.

"Avukatınızla konuşabilirim," dedi. "Dava sizin adınızdır, bulurum."

"Ya," dedim yüreğim ezilerek. "Tamam. Beni kim şikâyet etmiş?" diye sordum. "Sakıncası yoksa, öğrenebilir miyim?"

"Maalesef, bu gizli bir bilgidir," dedi Maribel. "İdrar testlerinizin sonuçlarını alınca, oradan devam edebiliriz. Ama size şu kadarını söyleyebilirim, Bodhi'nin evde kalmasını istiyorsanız, Jinx'in metadonu bırakması gerekecek. O yüzden belki doktoruyla konuşmak ister."

"Bir dakika, ne?" dedim. "Metadona daha yeni başladı."

"Politikamız gereği, çocuğun evde kalabilmesi için bakım verenlerinin uyuşturucu kullanmaması ve idrar testini geçebilmesi gerekir." "Evinde" yerine "evde" deyip durması içimi ürpertmişti.

"Ama metadon madde bağımlılığı tedavisinde kullanılan bir ilaçtır. Madde bağımlılığı sorunu yaşayan insanların bu sorunları için aldığı tedaviyi bırakmasını neden isteyesiniz ki? Ya bağımlılıkları nüksederse?"

"Politikamız böyle," dedi Maribel. "Biz tedaviyi bıraktırmıyoruz. Hatta tedavi gördüğüne dair kanıt göstermesi gerekecek ama genelde on iki basamaklı program gibi bir tedavi uygulanır."

Jinx'i metadona başlatırken tüm bunları araştırmıştım. O yüzden şöyle dedim: "Peki ama neden? Metadonun başarı oranı yüzde altmış ile doksan arasındayken, on iki basamaklı programın ise yalnızca yüzde beş ile onken, neden ısrarla insanların daha az başarılı ve daha az bilimsel olan tedaviyi seçmesini istiyorsunuz?" O kadar zamandır kurmayı başardığım en uzun cümleydi bu.

"Kaliforniya mahkemelerine göre, metadon yalnızca eroinin başka bir adıdır." Omuzlarını silkti.

“Ama değil,” dedim.

“Yine de öyle,” dedi, kendinden emin bir şekilde gülümseyerek.

Bodhi ığlık atarak Maribel’in giysinin kolunu yakaladı. “Kusura bakmayın,” diyerek, Bodhi’nin sımsıkı minicik yumruğunu Maribel’in tişörtünden ayırmaya çalıştım.

“Çok tatlı,” dedi biraz üzęün bir sesle, sanki onu kaybedeceğimi şimdiden biliyormuş gibi. “Şöyle düşünün: İdrar testlerinin sonuçları geldiğinde, babanızinkinde opioidler pozitif çıkacak. Yani metadon da olabilir, eroin de. Farkı anlamamız mümkün değil.”

“Ama aslında anlamanız mümkün çünkü elinizde babamın metadon tedavisi gördüğünü gösteren belgeler var,” dedim. Yapmam gereken son şeyin sinirlenmek olduğunu biliyordum ama delirmek işten değildi.

“Yine de kullanıyor olabilir. Metadon tedavisi gören birçok kişi kullanmaya devam ediyor.”

“Doktorun dediğine göre metadon uyuşturununun verdiği öforiyi baskılıyormuş.”

“Bu insanları denemekten alıkoymuyor,” dedi Maribel.

O sırada elinde idrar kabıyla Jinx arkamda belirdi. “Her şey yolunda mı?” dedi.

“Güzeli!” dedi Maribel, Jinx’in idrarını alıp el çantasına koyarken. Tamam, antası bildiğimiz el antalarından değil, alışveriş çantası tarzı bir antaydı ama kapağın sıkı sıkı kapatılıp kapatılmadığını bile kontrol etmemişti, kabı kilitli bir poşete koyup öylece içine atmıştı. “Sizi ararız,” dedi sanki iş görüşmesinden çıkmışız gibi.

Kafamda Mark’ın sesini yankılandı: “Sözcüklerin içi boşaltılabilir, içi boşaltılan sözcüklerle de her şey yapılabilir.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Maribel gittikten sonra bir saat boyunca Jinx'le Maribel'in ziyaretini en ince ayrıntısına kadar masaya yatırıp her şeyin yoluna gireceğine dair birbirimize güvence verdik. Kimin şikâyetinde bulunmuş olabileceğini tartıştık, ben Mark'tan başkası olamayacağını düşünüyordum ama aslında bilmemiz mümkün değildi.

"Ben asıl senin uyuşturucu testinden korkuyorum," dedi Jinx.

"Benim uyuşturucu testimden mi?" diye sordum. "Neden ki?"

"Mantarlar yüzünden," dedi. "Mantara da bakıyorlar mıdır, bilmiyorum tabii."

"Aman Tanrım," dedim. Mantarlar aklıma bile gelmemişti. "Hayır, olamaz! Aman Tanrım!"

"Tamam, sakın ol," dedi Jinx. "Farkında değil miydin?"

"Hayır! Hiç aklıma bile gelmedi! Üzerinden sanki yüz yıl geçmiş gibi! Yine de çıkabilir mi?"

"Panik yapma," dedi Jinx. "WWE testlerde mantar aramaz, yani Çocuk Koruma Hizmetleri de aramıyordur belki."

İnternette aratınca, çıkan sonuçlar iyice kafamızı karıştırdı. Farklı şeyler için farklı farklı idrar testleri vardı. Sonunda mantarın vücutta ne kadar kaldığına bakmak aklımıza geldi: Ancak bir ila üç gün içinde idrar testi yapılırsa çıkıyordu. O halde mantar arasalar bile, sonucun temiz çıkması gerekirdi. Saç kökü testleri ayrı bir hikâyeydi ve benden böyle bir şey istemedikleri için ikimiz de tanrıya şükrettik. Testte bir sorun çıkmaması lazımdı. Ama nedense kendimi daha iyi hissetmemiştim.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim.

"Şu bileğine bir bakayım," dedi ve kucığına vurarak bacağıma uzatmamı işaret etti. "Bu tarafa yanaşırsan dizini bükebilirsin."

Göğsümde Bodhi, kanepede Jinx'e doğru kaydım. Bodhi'nin keyfi son derece yerindeydi, en azından süt sarhoşuydu. Jinx ayağını inceleyerek acıdan kendimi kastığım yeri bulana kadar parmaklarıyla tendonlarımı yokladı. Ayağımın üstündeki kemikleri inceledi ama hiçbirini acıtmıyordu.

"Sanırım burkulmuş," dedi sonunda kafasını kaldırıp. "Aa, ne oldu, neden ağlıyorsun?"

Omuzlarımı silktim, çenem buruştu. Gerçekten bilmiyordum. Belki de bedenim bu kadar adrenalini başka türlü işleyemiyordu. Durumun ne kadar kötü olduğunu anlayamıyordum. Bodhi'yi kaybedecek miydim, OnlyFans'i bırakmam mı gerekecekti, hiç bilmiyordum. Kendi başıma bir gece geçirdiğim için, JB'yle yattığım için, yalnızca bir geceliğine bile olsa yeniden genç olmaya hakkım olduğunu düşündüğüm için kendimi suçlu hissediyordum. Dolabımdaki iğneleri düşündüm. "Ben kötü biriyim," dedim nefesim kesilerek.

"Hayır," dedi Jinx. "Hayır, güzelim, sen kötü biri değilsin."

Gözlerimi kapattım.

Ona güvenemezdim.

O da kötü biriydi.

Jinx bana ayak bileği desteği almak için eczaneye gitti; Suzie, Bodhi'ye bakarken, ben de dolabıma gittim, iğne yığınına toparlayıp bebek bezi çöpünün derinliklerini tıkuştırdım, ardından tüm çöpü alıp topallaya topallaya dışarı çıktım ve çöp konteynırına attım. Sonra da kaldırma oturdum, güneş sırtımdaki kasları gevşetirken JB'yi aradım. Ağaçların arasında tartışan kargalar otoparkın bir ucundan diğerine bağrışıyordu.

"Selam, nasılsın? Her şey yolunda gitti mi?" diye sordu, gayet sıcak ve rahat bir sesle.

"Pek sayılmaz," dedim.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Detaylara girmek istemedim, her şey o kadar utanç vericiydi ki.

"Geleyim mi?" diye sordu.

"Havvı," dedim. Havalimanına gitmeden yalnızca birkaç saat vakti olduğunu biliyordum. Kesin olmasa da babamla öğle yemeyi verene planı yapmıştık ama şu anda JB'nin yanıma geldiğini düşünmüyordum. Kusacakmışım gibi hissettim. JB'yi görme, heyecanlanma ve mutlu olma fikri âdeta dehşet vericiydi. "Öğle yemeği yaşamam."

"Ya," dedi. Sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordum.

"JB," dedim. "Dün gece çok eğlendim ama sanırım... sanırım görüşmeyi kessek iyi olur."

"Ne?"

"En azından şimdilik. Gerçekten kötü bir durumdayım. Sana bahsetmedim ama Bodhi'nin babası Mark velayet davası açtı, o yüzden her şeyimi inceliyorlar. Bugün de Çocuk Koruma Hizmetleri'nden geldiler. Biri hakkımda ihmal ihbarında bulunmuş. Ben de..." Sesim çatladığından, sustum. Tüm bunları JB'ye itiraf etmek zorunda kalmak canımı yakıyordu.

"Ah, Margo, çok üzüldüm," dedi.

"Şu anda gerçekten kendi meselelerime odaklanmam lazım," dedim. "Ne kadar istesem de, hayatımda duygusal bir ilişkiye yer yok."

Sessizlik oldu, ardından JB'nin içini çektiğini duydum. Keşke yüzümü görebilseydim.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Şey diyecektim, yardım edemez miyim? Yanına gelip manevi destek veremez miyim ya da... ne bileyim?"

"İşin aslı, JB, ben berbat durumdayım. Çok fenayım. Odaklanmam lazım, doğru şeyi yapmam ve yetişkin gibi davranmam lazım." Bana yardım edebileceğini hiç sanmadığımı söylemedim. Daha bebekle tanışırken bile o kadar garip davranmıştı ki ben Ward'a telefon ederken veya tuvalete giderken Bodhi'yi tutamazdı. Ayrıca JB'yi yanımda istemiyordum. Mantıksız olduğunu biliyordum ama Mari-bel'in gelmesine geceyi Bodhi'den ayrı geçirmem neden olmuş gibi hissediyordum.

"Eğer istediğin buysa," dedi JB sonunda.

“İhtiyacım olan bu,” dedi. “En azından şimdilik” Durumun gelecekte iyiye gideceğinden de emin değildim. Penis değerlendirmelerim hakkında konuşmamız aklıma geldi, yüzünde beliren ihtiyatlı ifadeyi hatırladım. JB’yle ilişkimiz nasıl yürüdü ki? Hangi erkek telefonu- ma başka erkeklerden vızır vızır alet fotoğraflarının gelmesini sineye çekmişti? Bir süre kendimize yalan söyleyip sürdürebiliyormuşuz gibi davranabilirdik ama nasıl sürdürebilirdik ki? Tüm bunları söylemenin mi, yoksa söylememenin mi daha iyi olduğunu bilemiyordum.

“Özür dilerim,” dedim. “Pişmanlık duyduğum şeylerden biri olacak bu.”

“O halde neden yapıyorsun?” diye sordu, şimdi gerçekten, ciddi ciddi kızmıştı.

Güzel, diye düşündüm. Bana kız. Benden nefret et. Yuh çek ve beni özgür bırak.

Telefonu kapatınca, bıçaklanmışım gibi iki büklüm oldum ve öylece kalarak, seviştikten sonra çırlıçıplak arka bahçeye koşturup buharı tüten suya girişimizi hatırladım. Bileğime iyi gelmeyeceğinden korkmuşum ama aldırmadım, düşünmek istemedim. Tepemizde yıldızlar ışıldıyordu, jakuzide gevşerken ahlayıp ohluyorduk.

“İşliyorsun,” dedi etrafımızdaki buğuyu işaret ederek. “Buhardan cildin ışıldıyormuş gibi görünüyor. Bir tanrıça gibi.”

Güldüm, hoşuma gitmişti.

“Belki de öylesindir,” dedi. “Mantıklı tek açıklaması bu.”

“Neyin açıklaması?” diye sordum, sonra da yanıt veremesin diye onu öptüm.

Elbette o kadar mutlu olamazdım.

Neden böyle bir şeyi hak ettiğimi düşünmüştüm ki?

Jinx ayak bileği desteğini alıp geldi, jest yaparak hem kendisine hem Margo’ya benzinlikten öğün paketi de almıştı.

Margo desteği takınca kendini daha iyi, daha sağlam hissetti. “Sence OnlyFans hesabımı kapatmalı mıyım?” diye sordu, kendi cipsinin paketini açarken.

“OnlyFans hesabı açmak yasalara aykırı değil ki,” dedi Jinx. “Sana hesabını kapattırabileceklerini sanmıyorum.”

“Metadon kullanmak da yasalara aykırı değil!” dedi Margo. “Ne yapacağız peki? Metadonu bırakamazsın!”

“Of,” dedi Jinx, bir an duraksadı. “O kısım kolay diye düşündüm. Bence... yani, taşınırım, olur biter.”

Bunu söylerken gayet normal görünüyordu. Sanki Margo’yu tek-neden aşağı, buz gibi suyun içine atmıyormuş gibi.

“Eğer burada yaşamazsam,” diye devam etti Jinx. “Göreceğim tedavinin şekline karışma hakları olmaz. Ayrıca Margo, metadon konusunda gerçekten umutluyum. Bırakmak istemiyorum.”

Margo saçlarını kulaklarının arkasına ittirip, seri halde başını sallayarak onayladı. “Kesinlikle,” dedi. “Ama...” Nasıl ifade edeceğini, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Jinx’in kalmasını neden bu kadar istediğini açıklayacak bir bahanesi yoktu. “Taşınırsan, nereye gidersin?” diye sordu sonunda.

“Yakınlarda bir yere, en azından şimdilik,” dedi. “Klinikten uzaklaşmak istemiyorum. Ama eninde sonunda, muhtemelen tekrar çalışmak zorunda kalacağım.”

Margo başını salladı, nutku tutulmuştu. Jinx’in sonsuza kadar onlarla yaşayacağını düşünmemişti elbette. Ama onsuz ne yapardı? Jinx olmadan OnlyFans’e devam etmek, Bodhi’yle ve penisten solu-canlarla dolu bahçesiyle baş başa kalmak Margo’yu korkutuyordu. Düşünmeye bile dayanamıyordu. Ayrıca içten içe OnlyFans’e devam ederse, Maribel’in bir yolunu bulup Bodhi’yi alacağına emindi. Maribel’in gülümseyerek Bodhi’yi kollarından aldığını görür gibi oluyordu. Peki, nasıl geçinecekti? Bodhi’ye kim bakacaktı? Yine aynı açmaza düşmüştü, üstelik davanın mahkemeye taşınıp taşın-mamasına bağlı olarak, hiç birikimi bile kalmayabilirdi.

“Okula gitmeden iyi para kazanabileceğin hangi meslekler var?” diye sordu Jinx’e.

“Acele kararlar verme,” dedi Jinx. “Bana öyle geliyor ki, o kadar kesin bir şey olsaydı, sana OnlyFans’i bırakman gerektiğini söylerdi.

Yani, mantarlar çıkmayacağına göre, idrar testinin sonuçları iyi gelecektir. Bodhi'yi alamazlar, Margo. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Ama Margo biliyordu ki, ne yapmış olursanız olun, dünya sizi cezalandırmaya can atardı.

Margo o gece hayranlarına yapacağı duyuruyu hazırladı.

Kendi gezegenine geri dönmesi gerektiğini, hepsini çok ama çok özleyeceğini, alüminyum folyodan her penisin birebir kopyasını yaptığını ve hepsi bitene kadar her gün bir tane yemeyi planladığını yazmıştı. Farenin imlecini "paylaş" düğmesinin üzerine getirip bıraktı. Paylaşımı bu gece yapmayacaktı. Çok fazla bilinmeyen vardı. Bir plan yapması gerekiyordu. Ward, Kaliforniya yasalarının çocuğun aç kalmasındansa, karnının doymasını ama annesinin çıplak görüntülerini satarak para kazanmasını tercih edeceğini söylemişti. Düşünüp taşınıp para kazanmanın başka bir yolunu bulması ve artık Jinx taşınacağına göre, çocuğa bakacak birini ayarlaması gerekecekti.

Mark'ın dersinde kullandığı, üç halkalı eski klasörünü çıkardı, kapağını açıp içindeki her şeyi döktü. Bunu da diğer her şeyi yaptığı gibi yapacaktı.

Okudukça, kafasındaki plan şekilleniyordu. OnlyFans hesabını kapatırsa, Mark'ın Bodhi'yi almak için hiçbir gerekçesi kalmayacaktı, dolayısıyla davanın mahkemeye taşınması gerekmeyecekti. Margo hesabındaki otuz bin doları kullanarak kendine başka bir iş kurabilirdi. Suzie'yi bakıcı olarak tutabilirdi. Bir saattir nasıl emlak danışmanı olunacağını araştırıyordu ki, telefonu titredi. JB'den mesaj gelmişti: Seni düşünüyorum. Yanıt vermeden telefonu geri koydu. Sorun buydu işte. Margo'nun JB'yi düşünme lüksü yoktu. Dr. Sharp üç gün sonra gözlem yapmak için eve gelecekti ve Margo hazırlıklı olmalıydı.

Dr. Sharp'ı evinde görmek başta Margo'ya markette ilkokul öğretmeniyle karşılaşmak kadar tuhaf gelmişti ama sonra o tuhaflık bir anda kayboluverdi.

"Bunlar nedir?" diye sordu Dr. Sharp, Jinx'in kolilerini işaret ederek. Margo, Jinx'in bağımlılığı konusunda Dr. Sharp'a yalan söyleyeceğine dair Ward'a söz vermişti vermesine ama madem kendisi OnlyFans'i bırakıyordu, Jinx de taşınyordu, o halde yalan söylemesinin bir manası yoktu. Ayrıca dürüst olmanın inanılmaz özgürleştirici bir yanı vardı. Margo, Çocuk Koruma Hizmetleri'nden geldiklerini anlattı. Dr. Sharp da o ziyaretin psikolojik değerlendirme sürecinden kaynaklanmadığını doğruladı.

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Margo, sonra da Jinx'in bağımlılığının nüksetmesinden ve gördüğü tedaviden bahsetti, Çocuk Koruma Hizmetleri'nin metadonu bırakmasını şart koştuğunu anlattı. "Ama biz bu işin başarıyla sonuçlanmasını istiyoruz, kanıtlara dayalı, etkin bir tedavi görmesini istiyoruz, bu da metadona devam etmesi anlamına geliyor, o yüzden taşınmak zorunda." Margo omuzlarını silktilti.

"Anlıyorum," dedi Dr. Sharp. Yüzünde anlayışlı bir ifade yoktu ama yargılayıcı bir tonla da konuşmamıştı. Yemek masasında oturuyorlardı. Bodhi mama sandalyesindeydi, Margo ona tatlı patates püresi yediriyordu.

"OnlyFans'i bırakmaya karar verdim," dedi Margo. "Henüz Mark'a söylemedim. Ama başka bir yol göremiyorum. Bodhi'yi böyle riske atamam."

"Yaptığınız işin ona zarar verdiğini mi hissediyorsunuz yani?" diye sordu Dr. Sharp.

Margo burnundan güldü. "Hayır! Ama Çocuk Koruma Hizmetleri'nin her kafasına estiğinde buraya gelip ortalığı karıştırmasını istemiyorum." Maribel'in Bodhi'yi almak için kollarını uzatışı, özlem dolu bir sesle, "Çok tatlı," deyişi gözünde canlanınca, içi ürperdi.

"Anlıyorum. Peki, o halde iş konusunda ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Dr. Sharp. Margo ilk kez Dr. Sharp'ın bu kadar yakınına oturmuştu, öyle ki tombul yanaklarındaki tüyleri bile görebiliyordu, bu da onu daha insani gösteriyordu. Sonuçta o da bir kadındı. Hatta muhtemelen bir anneydi.

“Epey bir birikimim var,” dedi Margo. “Emlak danışmanlığı mesleki yeterlilik belgesi almayı düşünüyorum.” Ayakları yere basan bir yetişkin gibi konuşmak hoşuna gitmişti. Jinx’e söylediğinde, Jinx deliye dönmüştü. “O işten nefret edersin,” demişti öfkeyle. “O sahtekârlarla uğraşılır mı? Margo, hayır, o iş sana göre değil.” Dr. Sharp en azından böyle bir tepki vermemiştii, başını sallayıp not almakla yetinmişti.

Margo, Bodhi’nin yüzüne bulaşan püreyi sildi. Çığlıklar atarak anlamsız sesler çıkaran Bodhi çok mutluydu. Tatlı patatesi çok severdi. Margo ona işaret dili öğretmeye başlamıştı, Bodhi “biraz daha” anlamında parmaklarını birbirine değdirdi.

“Biraz daha mı istiyorsun?” diye bağırdı Margo gülererek. “Ama hiç kalmadı!”

Bodhi hırsla işaret etmeyi sürdürdü: *Biraz daha, biraz daha.*

“Peki, tamam, muz ister misin?” diye sordu.

Margo kabuğunu soyduğu muzı küçük mavi bir kâsenin içinde çatala ezerken, Bodhi keyif ve sabırsızlıkla şempanze gibi tiz çığlıklar attı. Margo, Bodhi’ye püresini küçük bir kaşıkla yedirmişti. Çoğu zaman parmaklarıyla kendi kendine yemesine izin veriyordu. Bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordu ama içten içe Bodhi’ye bir zararı dokunmayacağına, hatta ince motor becerilerini geliştirmekte faydalı bile olabileceğine inanıyordu.

“Ortalık biraz bataabilir,” dedi Dr. Sharp’a. “Kendi kedine yemeyi çok seviyor, ben de ellerini kullanmasının onun için faydalı olduğunu düşünüyorum.” Margo kâseyi Bodhi’ye verdi ve Dr. Sharp ile birlikte, komik bir şekilde heyecanlanan Bodhi’nin ellerini muza götürüp sonra da ağzına sokuşunu izlediler. Ellerini bir oyuncak kapma makinesiyle oynuyormuş gibi, sarsak ve biraz yampiri hareketlerle de olsa, böylesine bilinçli bir şekilde yönlendirebilmesi şaşılacak şeydi.

“İnsan bebeklere baktıkça, geyiklerden daha çok etkileniyor,” dedi Margo.

“Nasıl yani?” diye sordu Dr. Sharp. Bir ara ceketini çıkarmıştı.

“Doğar doğmaz yürüyebilmelerinden yani. Ya da anne babalarına hiç ihtiyaç duymayan yılanlardan. Onlar da yumurtadan çıkar

çıkamaz güle güle deyip gidiyorlar ve bir yılan olmaya çalışıyorlar. Ne yapacaklarını bilmeye programlanmışlar. Tamamen içgüdüleri-ne göre hareket etmek nasıl bir şeydir acaba."

"İlginç bir soru," dedi Dr. Sharp. Bu kez not almadı. Margo'nun bunu söylemesini ilginç bulduğundan bahsetmiyordu, onu değerlendiren bir hali yoktu. Gerçekten bir yılan yavrusu olmanın nasıl bir şey olabileceğini merak etmiş gibiydi. O an yavru bir yılan olmayı hayal eden iki kadındılar.

Bodhi üstü başı batmış bir halde yemeğini yiyip sakinleştikten sonra, Margo onu soyup küvete koydu, etrafına da oyuncaklarını attı. Margo küvetin yanında diz çökerken, Dr. Sharp da kapağı kapalı tuvalete oturdu. Margo, Maribel'in yanında olduğu gibi, Dr. Sharp'ın yanında da Bodhi konusunda elinin ayağına dolaşmasından, sözlerinin havaya karışmasından, her lafının ağzından yanlış çıkmasından korkmuştu ama Dr. Sharp'ın onları izlemesini dert etmediğini fark etti: Bodhi'yi her zamanki gibi yıkıyordu çünkü Bodhi bunu bekliyordu ve Margo'nun gözünde Bodhi âdeta elle tutulabilecek şekilde Dr. Sharp'tan daha önemliydi.

Margo küvetten çıkardığı Bodhi'nin altına temiz bir bez takıp üstüne pijamasını giydirenken, Dr. Sharp yanlarından ayrılmadı. "Normalde bu aşamada onu emzirip uyuturum," dedi, aslında birazdan memesini çıkaracağı konusunda Dr. Sharp'ı uyarmak istemişti.

"Sorun değil, Margo," dedi Dr. Sharp. "Sanırım göreceğimi gördüm. Çok zamanınızı aldım. Şimdi sizi rahat bırakayım da Bodhi'yi yatırsın."

"Ya," dedi Margo. "Tamam." Dr. Sharp'ı antreye kadar geçirdi.

"Çok teşekkürler," dedi Dr. Sharp. "Biliyorum, evinizde çocuğunuzlayken gözlemlenmek zor bir şey. Büyük bir güven gerektiriyor. Akşamınızın bir parçası olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Tabii, Ne demek!" dedi Margo. Az kalsın, "Her zaman beklerim!" diyecekti.

Derken Dr. Sharp gitti. Fazla kolay olmuştu sanki. Margo yanlış bir şey yapmış olabileceğinden endişelendi ama aklına yanlış yapmış olabileceği bir şey gelmedi.

Anne yılanlarla yavru yılanları düşünerek yatmaya gitti: Acaba yılanlar birbirini seviyor muydu, yoksa bu yoğun hazzı doğalarının başka bir yönünden, mesela öldürmekten mi alıyorlardı? Filozof bir yılanın öğrenci yılanlara en büyük iyilikten bahsettiğini ve herkesin filozofun öldürmekten bahsettiğini anladığını hayal etti.

Kafasındaki düşünceleri birine anlatabilmek için her şeyini verdi ama JB'yle konuşmak ilaç gibi gelecek olsa bile, onu aramasının haksızlık olacağını biliyordu. Karanlıkta konuşacak birine ihtiyacınız varken, seks kimin umurunda olurdu ki? Babasının kadınlar hakkında söylediklerini ve neden eşini hep aldattığını düşündü. İnsanlar çok yalnızdır. Korkunç şeyler yaptıklarında bile, altından çoğunlukla bu çıkar, yeter ki onları anlamaya zaman ayıralım. Bu durumda İsa'nın dediği gibi, dünya daha iyi bir yer olabilirdi, insanlar birbirine yardım edebilirdi; belki böyle olması gerekirdi ama yine de böyle olmaz. Böyle olacaktı gibi de görünmez.

Emlakçılık işine girse ve ortalık yatışsa, telefonuna vızır vızır penis fotoğrafları gelme ve günlerini fantezi kostümler giyerek geçirmese, o zaman JB ile gerçekten çıkmayı deneyebileceklerini düşünmeden edemiyordu. Ama bunları gözünde canlandırmakta zorlanıyordu. Kendini ne zaman bir emlak danışmanı olarak düşünse, vücudunun üstüne başkasının yüzünün yapıştırıldığını, o yüz de biraz orantısız olduğu için Barbie gibi koca kafalı olduğunu hayal ediyordu. Oyuncak JB bebeğin kaskatı kollarıyla oyuncak Margo bebeği kavradığını ve hissiz plastik dudaklarıyla onu öptüğünü düşünmeye çalışıyordu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah Kenny'nin evinin önüne geldiğimde, Shyanne tepeden tırnağa camgöbeği Lululemon giyinmiş, sekiz haftalıktan büyük olamayacak sarı bir Labradoru peşi sıra sürükleyerek ön kapıdan çıkıyordu.

Ön camımdaki ışık yansıması yüzünden beni görebileceğini sanmıyordum ama dışarı adımını atar atmaz donakaldı. Herhalde ön sağ çamurluğunda büyük göçükler olan çok fazla mor Honda Civic yoktu. Bodhi'nin kemerini çözüp yanına gittiğimde, Shyanne o kadar gergin görünüyordu ki âdeta ne diyeceğimi bilemedim.

“Özür dilemeye geldim,” dedim. “Hesabımı kapatıyorum, emlak danışmanlığı belgesi alacağım. Sonra da... gurur duyabileceğin biri olmaya çalışacağım.” Kelimeleri ağzımdan zorla çıkarmıştım. Yüzünü okumaya çalıştım ama ihtiyatlı bir ifadesi vardı. Şubat ayı için anlamsız bir sıcak vardı, Shyanne'in üstdudağında biriken terleri görebiliyordum.

“Seni affetmem mümkün mü, bilmiyorum,” dedi. Benimse ilk tepkim üzölmek değil, şüphe duymak oldu. *Bu sahneyi böyle mi oynamak istiyorsunuz, hanımefendi?* dercesine kaşlarımı kaldırdım. Ama böyle hissetmemem gerektiğini biliyordum, o yüzden üzgün ve perişan halime geri dönmeye çalıştım.

“Keşke yaptıklarımı geri alabilseydim,” dedim. “Keşke düğününe gelebilseydim.”

“Ama alamazsın,” dedi.

“Biliyorum.”

Yavru köpek ayaklarımın dibinde zıplıyordu.

“Köpek almışsın,” dedim. Bodhi'ye göstermek için eğildim. “Köpekçiği gördün mü? Yavru bir köpekçik!”

Biz yaklaşıp yaklaşmaz, köpekçik zıplayıp leziz köpek nefesiyle yüzlerimizi yaladı. Bodhi önce korkup bana sarıldı, sonra kahkahalar atarak köpeğin yüzüne dokunmaya çalıştı, az kalsın minicik parmaklarını köpeğin gözüne sokacaktı.

“Adı ne?” diye sordum.

“Teğmen,” dedi Shyanne. “Kenny yıllardır bir Labrador alıp adını Teğmen koymak istiyordu, öyle işte...” Tiksinmişçesine sevimli köpekçiği işaret etti.

“Çok şirin,” dedim.

“Onu yürüyüşe çıkaracaktım.” Shyanne davet eder gibi bir hareket yapınca, peşine takıldım. Yürümekten ziyade Teğmen çevremizdeki bir metrelik alanda yuvarlanabilsin diye, çimenlerin üstünde ağır ağır dolanıp duruyorduk.

“Görüşmeyeli nasılsın?” diye sordum, Shyanne’in soğukluğuna göğüs germeye kararlıyım. Shyanne köpeğin peşinden gidiyordu, ben de Shyanne’in. Tüm sorularıma yapmacık bir kırgınlıkla kısa ve öz yanıtlar veriyordu. Pişman taklidi yapma becerimin sınırlarını zorlayacak kadar durumdan faydalanıyordu ki, aniden konu Shyanne’in Vegas’ta kumar oynamasına geliverdi. Nasıl bir düzen kurduğunu anlatırken bulutların ardından çıkan güneş gibiydi: Gecenin bir yarısı kalkıp otel odasından gizlice çıkıyor, sabahın dördüne kadar kumar oynadıktan sonra Kenny uyanmadan, tekrar yatağa giriyordu. Yaklaşık on bin dolar kazandığı oyunu el el, detaylarıyla anlattı. Aklıma JB geldi, annesinden bahsederken Lucille Ball enerjisi olduğunu söylemişti. Belki de böyle iyi anlaşmamız bundandı, ikimizi de bu sevimli psikopatlar büyütmüştü.

“Ve ona söylemedin mi?” Kahkaha attım.

“Söyler miyim?” dedi. “Söylesem, biliyorsun, otuz yıl bozduramayacağımız bir fona veya mevduat sertifikasına falan yatırırdı.”

Güldüm. Emlak danışmanlığı yapma fikrimden biraz daha bahsettim, Shyanne inanılmaz heyecanlandı. “Margo, çok iyi düşünmüşsün,” dedi ve yeni içeceğini tattırmak için beni içeri davet etti. Özel antrenörünün önerisi üzerine deneyip çok beğendiği bu içecek yüz

elli miligram kafein ve kolumun derisini karıncalandıracak kadar ni-
asin içeren kırmızı bir tozla su karışımından ibaretti. Kenny'nin mut-
fik masasında oturuyorduk, gerçi herhalde artık Kenny ile Shyanne'in
mutfik masası demem daha doğru olurdu. Bodhi kucağımdaydı.

"Gardırobunu tamamen yenilemen gerekecek," diyordu Shyan-
ne. "Aklımda etek ceket takımları var, Victoria Beckham tarzı. Uzun
bacaklar, dudaklarında ten rengi bir ruj. Çok heyecanlandım!" Sh-
yanne'in sevinçten gözleri parlıyordu. Hem kırmızı toz yüzünden
hem de Shyanne'le aramızı düzeltmeye can attığımdan içime sular
serpildiği için kalbim bir sinekkuşu gibi atıyordu. Shyanne elimi
yakaladı. "Aklını başına toplamana ne kadar sevindim, anlatamam.
Yani, toplayacağını biliyordum! O bebeği kaybetmek istemeyeceği-
ni biliyordum. Yine de çok ama çok sevindim."

Donakaldım. "O bebeği kaybetmek' derken ne demek is-
tedin?" Kenny'nin mutfağındaki tavan lambalarının vızıltısını
duyabiliyordum.

"E, kontrole gelmediler mi?"

Ona Çocuk Koruma Hizmetleri'nin ziyaretinden söz etmemiş-
tim.

"Ne uyarı ama!" dedi. "Kenny bunun aklını başına getireceğini
söylemişti, haklıymış."

Tüm bunların beynimde şekillenmesi biraz zaman almıştı. "Bir
dakika, sen şimdi diyorsun ki... Çocuk Koruma Hizmetleri'ni siz
mi aradınız yani?"

"E, yani, ben değil, Kenny aradı," dedi annem.

"Aman Tanrım, anne," dedim. Bir an annemin takma kirpikleri-
ni çekip kopardığımı görür gibi oldum.

"E, bak, işe yaramış işte!" Kucağımdaki Bodhi'yi işaret ederek.

Öfkeden tir tir titreyerek Shyanne'e baktım. "Onu kaybede-
bilirdim," dedim. "Anne, soruşturma hâlâ sürüyor. Bodhi'yi hâlâ
kaybedebilirim!"

"Yok, OnlyFans'i bırakırsan onu senden almazlar," dedi ve elini
sallayarak fikri kafasından uzaklaştırdı.

Kalp atışlarım giderek hızlanıyordu. Bodhi için korktuğunu düşünseydim, o zaman farklı olurdu ama buna kesinlikle inanmıyordum. “Eğer gerçekten endişelenseydin, aramaz mıydın? Ya da ne bileyim, uğramaz mıydın?”

“Dargın sayılırdık!” dedi. “Facebook’taki o paylaşımlarından sonra! Yani, cidden Margo, aklından ne geçiyordu?”

“Anne, o paylaşımları ben yapmadım. Neden böyle bir şey yapayım ki? İfşa edildim. Baksaydın görürdün, o paylaşımları yapan hesabın adı SürtükAvcısı’ydı!”

“O kısmını görmedim,” dedi Shyanne. “Reklamını yaptığını düşündüm.”

“Tanrı aşkına,” dedim. İçimde gülecekmişim veya kusacakmışım gibi bir his vardı. Shyanne aptalın önde gideniydi.

“Neyse, nasıl olduysa oldu,” dedi Shyanne. “Fark etmez çünkü Kenny bir kere gördü. Gördükten sonra da peşini bırakmadı. Bir çocuğun öyle bir evde büyümesi doğru değilmiş, olanlara seyirci kalırsak çocuk istismarı suçu işlemiş olurmuşuz. Beni de zorladı!”

“Seni zorladı mı?” Kollarımla masadan destek alarak ayağa kalktım, daha fazla oturmam mümkün değildi. Bodhi ortamın havasının değiştiğini fark edince, kollarımda mızırdanmaya başladı.

“Bir dakika rahat vermedi! O konuştukça... yani sonuçta ben de bunu yapmaman gerektiğini düşünüyordum! Ben de...” Yaptığım işe ne ad vereceğini bilemedi, sonra da tıslar gibi. “O şeyleri yapmandan hoşlanmıyordum. Sana iyi bir ders olur, diye düşündüm. Bu konu seninle ve senin kararlarınla ilgili. Suçu *bana* yüklemeye çalışma.”

Shyanne de masadan kalktı ve pipetle kırmızı içeceğini içerek odada turlamaya başladı. Mutfağın uğultulu floresan ışığında yüzü gerçeküstü bir hal almıştı. Gözlerimden yaşlar akmaya başladı, tek düşünebildiğim şeydi: Neden beni sevmiyor? Ben ne yaptım da ancak bu kadar sevebiliyorum?

“Margo, çok üzgünüm,” dedi annem, aramızdaki mesafeyi aşarak. Uzanıp omzumu sıktı. Elleri soğuktu. “Üzgünüm,” dedi tıslar

gibi bir fısıltıya. “Ama ne yapabilirdim ki? Kenny idare edilmesi çok kolay bir adam değil!”

“O halde neden evlendin?”

Kolumu sertçe sıkarak fısıldadı: “Her gün acaba hata mı ettim diye düşünmüyor muyum sanıyorsun? Ama bir seçim yaptım. O zaman başka bir seçim şansım olduğunu düşünmedim.”

Jinx elinde güllerle kapısına gelince, afallamış olmalıydı. Bir yanı Kenny’i hemen oracıkta bırakıp gitmeyi düşünmüştü kesin. Ama Kenny’den emindi. Zaten Kenny’nin tüm olayı buydu. Şimdi de kalkmış benden dünyanın ne kadar boktan olduğunu ve o dünyada nasıl kapana kısıldığını anlamamı bekliyordu. Ömrüm boyunca benden bir şeyleri anlamamı beklemişti, ben de her seferinde, hem de her seferinde anlamıştım. Jinx’in mucizevi bir şekilde yanımda kalmasını ve bizi sevmesini sağlayamayacağını anlamıştım. Aşka ihtiyaç duyduğunu, bunun da benim sevmediğim veya etrafta görmek istemediğim adamlarla çıkması anlamına geldiğini anlamıştım. Hafta sonları çalışmak zorunda olduğunu, o kadar paramız olmadığını, iş çıkışı bir bira içmesi gerektiğini, akşam yemeği pişirmenin onu aştığını anlamıştım. Onu seviyordum. Her şeyi anlıyordum.

Ama bazen anlamak yeterli gelmiyordu.

“Hayatımı kazanma şeklimden duyduğun utancı ve bu konudaki peşin hükümlülüğünü sevgi kisvesine sokmaya çalışma,” dedim öfkeyle. “Bunu kaygılandığın için veya benim kendi iyiliğim için yapmışsın gibi davranma. Benim için, bizim için neyin iyi olduğu senin umurunda bile değil. Senin tek derdin kocanı kızdırmamak, böylece Lululemon’larını giyip özel antrenörünle görüşmeye devam edebilirsin.”

Shyanne “inanamıyorum” demek ister gibi bir ses çıkardı. Başka ne karşılık vereceğini bilememişti anlaşılan.

“Benim hayatımdan uzak dur,” dedim. “Uzak dur!”

Sonra da kucağımda avaz avaz ağlayan bebeğim ve sakat bileğimle topallayarak o evden çıktım. Parlak güneşe çıkar çıkmaz Bodhi sakinleşti. Etrafına bakınıp böyle güzel bir güne dalıvermiş

gerektiğini, parasını kimin ödediğini, hangi ya
konusu olduğunu ayrıntılı bir şekilde açıklaya
ibaret çıldırtıcı bir labirentti. Sonrasında en
harflerle ÖNERİLER yazan bir sayfa vardı.

Çocuğun sağlığı, güvenliği, refahı ve tüm
venliği açısından çocuğun çıkarlarına en u
zeni şudur:

Fiziksel Velayet: Anne ✓

Hukuki Velayet: Anne ✓

Nefesim kesildi, daha fazla okumak, bunla
ğini ve bağlayıcı olup olmadığını öğrenmek iç
maya devam ettim. Sonlara doğru metnin fo
kayboldu, yerini yazılı bir rapor aldı.

Çocuk "Bodhi Millet"ın Babası "Mark Gat
ne, mahkeme tarafından "Bodhi"nin Annes

psikolojik açıdan annelik yapmaya uygun olup olmadığını değerlendirmek üzere atandım. “Margo” psikolojik açıdan uygun bulunduğu takdirde, baba “Mark” hukuki ve fiziksel velayetin annede kalmasını istemektedir. “Margo” da hukuki ve fiziksel velayetin kendisinde kalmasını istemektedir, dolayısıyla mahkemenin psikolojik değerlendirme raporu talep ederken yönelttiği soru oldukça basittir: “Margo Millet”, “Bodhi” için sağlıklı ve güvenli bir ortam sağlayabilir mi? Sağlayamadığı takdirde, “Bodhi” için en iyi ortam nasıl sağlanacaktır?

“Margo”nun psikolojik profilini değerlendirmek için, 28 Ocak 2019 tarihinde kendi muayenehanemde MMPI-2 testini uyguladım. “Margo” on ölçeğin dokuzunda normal aralıkta puan aldı, 5. Erkeklik/Kadınlik ölçeğinde normal aralığın hemen üstünde bir puan (63) aldı. İçerik ölçeklerinde birtakım depresif düşüncelere/eğilimlere işaret eden yüksek-normal DEPRESYON ile gizli alaycılık ve mizantropik inançlara işaret eden yüksek-normal ALAYCILIK çıktı. Bağımlılık Potansiyeli Ölçeği madde kullanımıyla bağlantılı bir kişilik tipini işaret etmekteyse de “Margo”nun bilinen bir madde bağımlılığı yok ama ailesinde bağımlılık öyküsü var. (Tam Sonuçlar Ektedir)

Margo dört odalı bir apartman dairesinde Çocuk “Bodhi”, Dede “James” ve ev arkadaşı “Suzanne” ile birlikte yaşıyor. Dede “James” kendi dairesine taşınma sürecinde ve artık “Margo” ile birlikte yaşamayacak. “James” şu anda opioid bağımlılığı tedavisi görüyor ve bir metadon tedavisi protokolüne kayıtlı. Doktoruyla görüşüldü, doktoru “James”in hiçbir dozu kaçırmadığını ve tedavi sürecine ciddiyetle yaklaştığını söyledi.

“Margo”, Fullerton College’da 2017 güz döneminde aldığı “ED 121: Doğal Olmayan Sesler: Anlatımı Uçlara Taşımak” adlı dersi veren “Mark”ın öğrencisiydi. İlişkiyi “Mark” başlattı.

O sırada “Margo” on dokuz, “Mark” ise otuz yedi yaşındaydı. “Mark” o sırada “Sarah Gable” ile evliydi ve bu evlilikten “Hailey” ile “Max” adında iki çocuğu vardı. “Margo” ile ilişkisi yaklaşık altı hafta sürdü, bu süreçte “Margo” hamile kaldı ve bebeği doğurmaya karar verdi. “Mark” o esnada çocuğun hayatına dahil olmak istemedi.

“Mark” ile karısı “Sarah” şu anda boşanma aşamasındalar ve çocukları “Hailey” ile “Max”ın velayeti için arabuluculuk görüşmeleri sürüyor. “Mark”ın daimi bir ikametgâhı yok, şu anda annesi “Elizabeth”in yanında kalıyor. Geçici velayet kararına göre, “Hailey” ile “Max” hafta sonunu “Mark” ile geçiriyorlar. “Mark”ın ikisiyle de olumlu bir ilişkisi var, ayrıca “Sarah” herhangi bir istismar şüphesi bildirmedi. “Mark” söz konusu ilişkiye rağmen Fullerton College’daki işine devam ediyor ve gelir durumu iyi.

“Margo” sağlıklı bir gebelik geçirdi ve ilk test sonucunun negatif çıkması üzerine “Margo”yu fazladan yirmi dört saat daha hastanede tutarak bir uyuşturucu testi daha yapmalarına rağmen, sağlık kayıtlarında madde kullandığına dair bir bulgu yok. “Bodhi” 2,7 kg normal-düşük doğum ağırlığına sahip, sağlıklı bir bebek olarak doğdu.

MMPI-2 testine ek olarak “Margo” ile 2 Şubat 2019 tarihinde muayenehanemde görüştüm. “Margo” vaktinde ve uygun kıyafetlerle geldi. Temiz ve bakımlıydı, konuşması netti, hareketlerinde herhangi bir olağandışılık yoktu, göz teması normal sınırlar içindeydi. Zihinsel-bilişsel fonksiyonları yüksek ve sözlü olarak kendini rahatlıkla ifade edebiliyor. “Margo” gördüğüm kadarıyla etrafındaki dünyayı doğru bir şekilde kavrayabiliyor, başkalarını, hatta anlaşmazlık yaşadığı kişileri bile incelikli bir şekilde takdim edebiliyor.

“Margo” orta derecede bozulmuş bir benlik algısına sahip ve kendini sürekli olarak başkalarından hem aşağı hem üstün görüyor. Yetişkin dünyasındaki rolü ve kimliği ile çatışmalar yaşıyor, güç ve hâkimiyet kurmaya yönelik bir tutumla konulanlığını gizlemeye çalışıyor. Şu anda başa çıkabileceği düzeyde kaygı ve depresyon bulguları gösteriyor, ancak söz konusu duyguları ağırlıkla velayet davası ve annesiyle olan ilişkisiyle alakalı olarak yaşıyor. “Margo”nun duygu düzenleme becerileri genç yaşına uygun. Görüşme sırasında birkaç kez ağlamaya başladıysa da, sakinleşmeyi ve hareketini kontrol altına almayı başarabildi.

“Margo”nun transkriptleri ve SAT puanları ortalamanın üstünde bir zihinsel kapasiteye işaret ediyor. Ancak Fullerton College’deki eğitimini yarıda bırakmış ve görüldüğü kadarıyla herhangi bir eğitim hedefi yok. Şunu belirtmek gerekir ki, “Margo” ondan bir gizlilik sözleşmesi imzalayarak “Mark”ın babalığını gizli tutmasını isteyen Baba “Mark” ile babaanne “Elizabeth”in isteği üzerine okulu bırakmıştır. “Margo” söz konusu anlaşmayı imzalamış, koşullarını yerine getirmiş, karşılığında 15.000 dolar almıştır, çocuk “Bodhi” için de 50.000 dolar değerinde bir fon açılmıştır.

“Margo” şu anda OnlyFans ve TikTok’ta bir sosyal medya kişisi olarak çalışıyor. OnlyFans yetişkin müşterilere cinsel içerik hizmeti sunan bir internet sitesi. “Mark”ın “Bohdi”nin refahından duyduğu endişe neredeyse tamamen “Margo”nun OnlyFans’taki işinden kaynaklanıyor. “Margo”nun yaptığı iş yasalara aykırı değil, iyi kazandırıyor ve “Margo”nun evden çalışarak “Bodhi”ye tam zamanlı bakım sağlamasına olanak tanıyor. Seks işçiliği ile olumsuz psikolojik sonuçlar arasında güçlü bir ilişki olduğu ve risk altındaki kesimde depresyon, duygudurum bozuklukları ile intihar düşünceleri görülme

olasılığının yüksek olduğu bilinmektedir. “Margo” bu davranışların hiçbirini göstermiyor ama söz konusu risk seçtiği işin doğasında var ve göz ardı edilemez, özellikle de bağımlılık potansiyeli, genç yaşı ve depresyon eğilimi düşünülürse. “Margo” emlakçılığa geçiş yapmayı planlamakla birlikte, maddi geleceği belirsizliğini koruyor ve bu konu kesinlikle bir stres kaynağı olmaya devam edecektir.

Değerlendirmemin bir parçası olarak, “Margo”nun dairesinde anne-çocuk ilişkisi gözlemi gerçekleştirdim. Daire temiz ve derli topluydu, “Margo”nun konuşmasında herhangi bir bozukluk, yürüyüşünde veya hareketlerinde alkol veya uyuşturucu kullandığını düşündürecek herhangi bir belirti yoktu. “Bodhi”ye akşam yemeğini yedirmesini, banyosunu yaptırmasını ve onu uykuya hazırlamasını izledim.

“Margo”, “Bodhi”yle olan ilişkisinde yüksek düzeyde olumlu duygulanım, katılım ve duyarlılık sergiliyor. İlgilendiğini göstermek için gülümseme, kafa sallama ve gülme gibi sözsüz davranışlar kullanmasına ek olarak “Bodhi”nin karşılık vermesine alan tanıyan sözlü iletişime de başvuruyor.

“Margo”, “Bodhi” için uygun yapıyı kurmanın yanı sıra, “Bodhi”nin hüsrânını veya heyecanını yönetmeyi ve gerektiğinde onu sakinleştirmeyi ustalıkla başardı. Yemek sırasında ortalığın batmasına rağmen “Bodhi”nin ellerini kullanarak kendi kendine yemesine izin verdi. Banyo sırasında gerekli güvenlik önlemlerini aldı, “Bodhi” sudayken güvenliğine dikkat etti ama yine de etrafı keşfetmesine ve fiziksel riskler almasına izin verdi. Bu tarz yüksek ilgi-düşük kontrol yaklaşımının en uygun yaklaşım olduğunu gösteren çok sayıda çalışma vardır.

“Bodhi” gördüğüm kadarıyla birtakım aktif çocuk karakteristikleri göstermekle birlikte esnek bir mizaca sahip.

"Margo"nın yanında fiziksel olarak rahat davranıyor, dokunuşlarına ve sözlü övgülerine karşılık veriyor, gülümseme, gülme ve el çırpma gibi sevinç belirtileri gösteriyor. Babıldaması ve fiziksel koordinasyonu yaşına göre normal. "Bodhi"nin doktorunun (mektubu ektedir) çocuğun sağlığı veya "Margo"nın anneliği konusunda herhangi endişesi yok, hatta "Margo"yu "aşırı özenli" olarak tanımlıyor.

"Margo" şu anda Çocuk Koruma Hizmetleri tarafından araştırılıyor. İletişime geçtiğimde, kurum araştırmasını bu velayet davasına uygun bir sürede tamamlayamayacağını bildirdi. Ben kendi araştırmamda herhangi bir istismar veya ihmal bulgusuna rastlamadığım için, beklemenin pervasızlık olacağına karar verdim ama kurum kendi bulgularını paylaştığında ek olarak kendi görüşümü sunmaktan mutluluk duyanm. Bu rapor ayrıca söz konusu inceleme kapsamında Çocuk Koruma Hizmetleri'ne de sunulacaktır.

Benim gördüğüm kadarıyla, "Margo" psikolojik açıdan "Bodhi"nin hukuki ve fiziksel velayetini almaya uygun ve "Bodhi"nin istismar, ihmal veya zarar gördüğünü düşündürecek herhangi belirti yok. "Bodhi"nin velayeti şu anda "Margo"da. Çocuk Koruma Hizmetleri'nin araştırması sürdüğü için, velayet davalarının araştırma sonuçlanana kadar askıya alınması yaygın bir uygulamadır, ancak "Bodhi"nin velayeti şu anda "Margo"da olduğu için ve hem "Mark" hem "Margo" bu raporun kabulüne kadar velayetin "Margo"da kalmasını istediği için, böyle bir önlem alınmasına gerek yok. Çocuk Koruma Hizmetleri bu rapora ters düşen bir şey bulduğu takdirde, velayet standart mekanizmalar aracılığıyla yeniden değerlendirilecektir.

Benim önerim, şayet kendisi de isterse "Mark"ın çocuğu haftada bir kez ziyaret etmesine izin verilmesi ve bir yıl boyunca

çocuk için geliriyle doğru orantılı bir nafaka ödemesidir. Bir yıl sonra "Mark"ın ev içi yaşam koşulları istikrara kavuştuğunda ve "Margo"nın işinin psikolojisi üstündeki (eğer varsa) olumsuz etkisi belirginleştğinde, durum tekrar değerlendirilebilir.

Sevinçten havalara uçacaktım ama kendimle ilgili böyle şeyler okumak da içimi ürpertmişti, hatta sonlara doğru biraz midem bulanmıştı. Dört bir yanımda hâlâ küçücük yığınlar halinde Bodhi'nin katlanmış giysileri duruyordu. Ne yapacağımı bilemedim, Bodhi'nin minicik çoraplarını top yapmaya mı devam etmeliydim, yoksa Ward'ı mı aramalıyım? Tam o sırada Bodhi uyandı, telsizden kısa kısa ama yüksek perdeden ağlama sesleri duyuldu. Yanına gidip altını değiştirdim. Kıkır kıkır gülüyordu. Dünyada gerçekten uykusunu almış bir bebekten daha büyük bir neşe kaynağı yoktu. Ağzımı karnına dayayıp *bürp bürp* yaptım, o da sevinç çığlıkları attı. Ben durunca, ikimiz de nefes nefese, gülümseyerek birbirimize baktık. O esnada bir robot sesiyle düşündüm: Bu tarz yüksek ilgi-düşük kontrol yaklaşımının en uygun yaklaşım olduğunu gösteren çok sayıda çalışma vardır.

Gururlanmıştım. "En uygun yaklaşım," ha? Bu iltifatı kabul edecektim.

Bir yandan da şunu düşünüyordum: Çocuk Koruma Hizmetleri'ni arayan Shyanne ise, demek ki Mark değildi, bu da işleri değiştirirdi. Ayrıca Dr. Sharp'ın raporuyla bu işi mahkemeye taşımadan halletme şansımız yüksekti. Tam olarak neyle karşı karşıya olduğumu öğrenmem gerekiyordu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Velayet evraklarından Mark'ın adresini aldım. Bir apartman dairesi bekliyordum ama arabayla önüne geldiğimde, Beyaz Saray'ın minyatür versiyonuyla karşılaştım. Kapıyı açan hizmetçi beni bembeyaz bir salondan ve Carrara mermeriyle kaplı bir mutfaktan geçirdikten sonra Fransız kapılardan arka bahçeye çıkardı. Arka bahçede bir havuz ve açık hava mutfağı vardı. Havuzun ötesinde gümüş gibi parlayan bir grup ağacı işaret etti. "Bay Mark'ın kulübesi o ağaçların orada, görüyor musunuz?"

Görüyor muydum? O güne dek oturduğum her yerden daha güzel, kocaman bir ev vardı karşımda. Hizmetçi bir yeraltı rehberi misali, daha ileri gidemeyeceğini ima ediyor gibiydi, o yüzden ben de tek başıma havuzun kenarından geçip ağaçların benek benek gölgelerine vardım ve Mark'ın kapısını çaldım. Kapı açılmayınca bir kez daha çaldım.

Mark pattadak kapıyı açtı, rahatsız olmuştu belli ki. Üstünde Duke svetşörtü, altında mor bir eşofman altı vardı. Taranmamış uzun saçları biraz yağlanmıştı. Okuma gözlüğünü takmıştı ama benim baktığımı görür görmez, gözlüğünü hemen çıkardı. "İşte bunu beklemiyordum," dedi.

"Konuşmamız lazım," dedim. Ne tuhaftı, Mark'la yalnız olmayı yadırgamamıştım, oysa en son bu şekilde konuştuğumuzda bambaşka biriydim.

Peşi sıra karanlık salona girdim. Tüm perdeler çekilmişti. Mark parlak tavan ışığını açınca, içerisinde nasıl korkunç bir hüznün yuvası olduğu açığa çıktı. Her yerde kitaplar ve kâğıtlar vardı, farklı masalarda yarısı boş kahve kupaları bırakılmıştı, yerlerde giysiler,

sehpasının üstünde de bir pizza kutusu vardı. Rattan mobilyalarda ve cennetkuşu desenli minderlerde hep bir ada teması vardı, bu da aklının hüznüne hüznü katıyordu. Mark kanepeye oturduktan sonra oturayım koltuğun üstündeki havluyu çekti. Koltuğun minderi hafif nemliydi.

"Mesele nedir?" diye sordu. "Dr. Sharp'ın raporunu okudum, güven telkin ediyor. Memnun olursun sanmıştım." Burun kemiğine masaj yaptı.

"Memnunum," dedim, gerçi önceki gün Shyanne'le yüzleşmemin etkisinden hâlâ tam kurtulamamıştım. "Ama daha ucuz ve net haberleşme kanallarına ihtiyacımız var. Başta tüm bunları beni üzme veya cezalandırmak için yaptığını düşündüm. Ama sonra arabuluculuk görüşmesinde, gerçekten benim iyi olmadığımı ve bir şekilde kontrolden çıktığımı düşündüğünü anlamaya başladım. O yüzden artık gerçekten öğrenmem lazım, Mark. Ne istiyorsun? Tüm bunlar ne diye?"

"Ne demek istiyorsun, yani?"

"Bodhi'nin hayatının bir parçası olmak istiyor musun?"

"Elbette," dedi. "O benim de çocuğum, Margo."

Gözlerimi kısarak yüzüne baktım. "Çünkü bana gizlilik sözleşmesi imzalatarak Fullerton College'i bırakacağıma ve Bodhi'nin senden olduğunu kimseye söylemeyeceğime dair söz verdireli daha bir yıl olmadı da, ondan soruyorum."

"Hisler değişir. Kendi duygusal yolculuğumu yapmaya hakkım yok mu?"

İçimi çektim. Mark'ın kendini haklı gören pozlarına göğüs germek çok yorucuydu. Üstelik bunu çok iyi beceremiyordu bile. "İşler nasıl buraya geldi, bu değişim nasıl oldu, anlamama yardımcı ol." Bir sonraki hamlesinin ne olacağını daha iyi tahmin edebilmek için, yaptığı şeyi neden yaptığını öğrenmeliydim.

"Şöyle ki, baban aradığında Sarah da yanımdaydı! Ona her şeyi anlatmadan, neler olup bittiğini nasıl açıklayabilirdim? Margo, baban alkol mü almıştı, uyuşturucu mu kullanmıştı, ne yapmıştı

‘‘çocuğun var demek?’’ deyip durdu. Oysa ben
diyordum: Yani, evet, ama aslında pek de ö
bir çocuğu var ve o çocuk biraz benim DN
yüksek sesle dile getirmedi ama içten iç
böyle düşünmemin de son derece yanlış ol

Yanlış mıydı gerçekten? Keşke öyle düş
“Velayet davası açmanı Sarah mı istedi yani?
kafamda oturmamıştı. Mark’ı utandırmak ist
kasından olan çocuğunun altını değıştirmek i

“Sorumluluk almam gerektiğini hissetti,

“Zaten senden boşanıyordu,” dedim par
onu etkilemeyecekti.”

“E, boşanma kesinleşmedi,” dedi Mark,

“Ya,” dedim. Acaba Bodhi’nin sorumlulu
bir adam olduğuna ikna edebileceğini, Sara
yeceğini mi düşünüyordu?

“Sarah özellikle velayet davası açmar
dedi Mark. “Babana uzaklaştırma kararı
görüşürken, durumu anlatınca, ikimiz de, ‘İ
cuk var! O çocuğa ne olacak?’ falan olduk.

“Tanrım,” dedim. Aniden üstüme bir
velayet avukatı bile değildi, bu da bir bakı

Yerde bir Uncrustables ambalajı gözüme çarptı. Mark'ın değişmesi mümkün değildi. Veya Jinx'in veya Shyanne'in veya dünyanın işleyişinin. Hepsi satranç taşları gibiydi, nasıl hareket ediyorlarsa öyle hareket ediyorlardı. Eğer kazanmak istiyorsanız, nasıl hareket etmelerini istediğinize ya da farklı bir şekilde hareket etmelerinin daha adil olacağına kafa yormanız bir işe yaramazdı. Uyum sağlamanız gerekirdi. Benim asıl Mark'ın OnlyFans meselesini cidden umursayıp umursamadığını öğrenmem gerekiyordu. Psikolojik değerlendirme sonucu ne derse desin, velayet davasına devam ederek işi mahkemeye taşıyabilirdi. Belki kazanamazdı ama kazanmaya çalışırken beni beş kuruşsuz bırakabilirdi.

“OnlyFans konusundaki düşüncenin ne kadar kesin olduğunu öğrenmem lazım.”

“Yani,” dedi Mark. “Dr. Sharp’a göre hiçbir sorun teşkil etmiyor-muş işte!”

“O işi sürdürürsem, velayet davasına devam edip etmeyeceğini soruyorum.”

“Emlakçılık sektörüne geçeceksin sanıyordum,” dedi Mark biraz alaycı bir ifadeyle.

“Ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum, zaten o yüzden soruyorum. Bir yıldan uzun bir süre önce yattığım bir adamın hayatımı nasıl kazanacağıma karışması bana çok saçma geliyor ama geldiğim nokta bu.”

“Bir şey itiraf etmem lazım,” dedi Mark aniden, üstünde *bir yaramazlık yaptım* heyecanı vardı. “Rigoberto videonu satın aldım. Söylemeden edemeyeceğim, sanatsal açıdan gerçekten etkilendim.”

Çok tuhaf, çok yakışksız. “Teşekkürler,” dedim, başka bir şey söylememesi için dualar ederek.

“Yani... hiç kafamda canlandırdığım gibi değildi,” dedi.

Mark mankafanın teki olsa da ne demek istediğini anlıyordum. Ben de Arabella'nın hesabının böyle olmasını beklemiyordum. Profesyonel güreşi bir sanat biçimi olarak göreceğimi sanmıyordum.

Sadakatsizliğin birilerine sarılmakla, uyuşturucu bağımlılığının Milky Way yemekle alakalı olmasını beklemiyordum.

“Bana bir iyilik yapar mısın, Mark? Bodhi konusunda veya mesleki kararlarım konusunda endişelenmeni anlıyorum ama bir dahakine doğrudan bana ulaşmayı dener misin? Çünkü bence kafamızda kurduğumuz senaryolar, yaptığımız varsayımlar gerçekte olanlardan çok daha vahim bir tablo çizebiliyor. Bana telefon et mesela! O evraklarla uğraşmana hiç gerek yoktu ki, gelip benimle konuşabilirdin.”

Başını salladı, ardından kaşlarını çatı. “Acaba... onunla tanışabilir miyim, ne dersin? Bodhi’yle?”

“Elbette,” dedim. “Ne zaman istersen. Ama şunu öğrenmem lazım, OnlyFans işini sürdürürsem, velayet davasına devam edecek misin?”

“Hayır,” dedi Mark. “Zaten velayetin bende ne işi var... Yani, annesi sensin. Tanıdığı, bildiği tek kişi sensin.”

Neredeyse gözlerim dolacaktı, utandım. Mark’ın bu kadar iyi bir şey söylemesini beklemiyordum.

“Ne bileyim,” dedi Mark. “Arabuluculuk görüşmesinde, kendine beklediğimden çok daha fazla hâkimdin, bu gerçekten her şeyi değiştirdi.”

O siyah blazer, diye düşündüm. Her kuruşuna değdi.

O gece Çocuk Koruma Hizmetleri için hazırladığım pembe klasöre baktım. “İşe harcadığınız zamanı yarıya indirin!” gibi absürt sloganları olan SablonDiyari.com adlı bir siteden aldığım plan örneğinden yola çıkarak emlakçılık sektörüne geçiş için on iki aylık bir mali plan hazırlayıp içine koymuştum. Sayfaları karıştırdım. Pembe klasörü kapatıp masamın üstüne koydum. Sakıza benzeyen düz kapağına baktım.

O plandan nefret ediyordum. O klasörden nefret ediyordum. Emlakçılığa girme fikrinden nefret ediyordum. Yapmak istemediğim, üstelik iyi yapıp yapamayacağımı bile bilmediğim bir iş için her gün saatlerce Bodhi’den uzak kalacağımı düşünmekten nefret

ediyordum. Maribel'den nefret ediyordum. Nutkumun tutulmasından, suspus olmaktan nefret ediyordum. Aptalca olduğunu bildiğim kurallara uymak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Korkmaktan nefret ediyordum.

Ama korkuyordum da. Bürokrasinin kör, küt pençesiyle hayatımı kısıvırak yakaladığını hissedebiliyordum. Maribel'in beni en çok korkutan tarafı, gerçek bir kötü karakter olmamasıydı. Maribel haklının yanında olduğuna inan, görevine bağlı bir işgüzardı. Bebeğimin yanımda kalıp kalmayacağına karar vermesi son derece manasız olan biriydi. Bodhi'yi ve beni rahat bırakması için ne gerekirse yapmaya hazırdım. Bunun için kurallara uymam gerekiyorsa, her şeyi sineye çekip o kurallara uyacaktım. En azından Mark'la konuşmadan önce böyle düşünüyordum.

Tuvaletteyken, gözümün önünde bir hayal belirdi. Pırl pırl peroksit sarısı saçlarıyla, yağlı yağlı parlayan ihtiyarlamış bronz teniyle Ric Flair'i gördüm. Güreş tarihinin gelmiş geçmiş en büyük kötü karakteri, rakiplerinden merhamet dilenen, sonra da başparmağını gözlerine saplayan bir adam. Çoğu zaferini hileyle kazanan, baygın numarası yapmasıyla ünlendiği için "Cumburlop Flair" adını taktıkları bir adam. Hayalimde bu Nature Boy neon bir ışığın altında, üstünde ıslıl ıslıl mücevherlerle süslenmiş bornozuyla karşımda belirip bana şöyle dedi: "Margo. Adam olmak için, VUHUUUU, adamı yenmelisin!"

Dizüstü bilgisayarımı açıp hızlıca birkaç arama yaptım. Nabzım yükselmişti. Olabildiğinde hızlı bir şekilde bir yerlere tıklayıp makaleler okudum. Ne ilginçti, bir şeyi özellikle aramıyorsanız, bulamıyordunuz. Saatin gece on olmasına ve o gün zaten Mark'ın Bodhi'yle tanışması konusunda arayıp canını sıkmış olmama rağmen, Ward'a telefon ettim. İlk çalışta açtı.

"Selam, Ward," dedim. "Dava araştırması konusunda bana yardım edip biraz daha para kazanmak ister misiniz? Galiba bir şeyi başından beri yanlış yapıyorum."

Kaderini kendi elinde tutan her kadın gibi, işleri kendi lehime çevirmeye çalıştım ve ofisine giderken Ward'a donut almaya uğradım. Ward beni görünce, "Bununla ne elde etmeyi amaçlıyorsunuz, pek anlayamadım Margo ama sizi umutlandırmak istemiyorum," dedi.

Pembe kutuyu masasının üstüne koydum, Ric Flair aurası koruyucu bir kalkan gibi üstümü sarmıştı. "Ward, vazgeçenler asla kazanamaz, kazananlarsa asla vazgeçmez."

Ward kutuyu açtı ve elmalılardan birini aldı. "Of, hâlâ sıcacıklar."

"Çocuk Koruma Hizmetleri'nin OnlyFans hesabı olan annelere açtığı davaların emsal kararlara uymadığını biliyor muydunuz?"

"Evet," dedi Ward, ağzı çörek dolu.

"Peki, OnlyFans'ın kime ait olduğunu biliyor musunuz?"

Ward omuzlarını silkti.

"Leonid Radvinsky. Bu adamın sahip olduğu bir diğer büyük internet sitesi hangisi? MyFreeCams," dedim. "Düşününce, OnlyFans aslında *camgirl*' sitelerinin sosyal medya versiyonu, o siteler de neredeyse internetin icadından beri var."

"Peki, nasıl kararlar verilmiş?" diye sordu Ward.

"Tahmin edin," dedim.

"Bu elmalı donuta dayanarak, lehlerine karar verilmiş olduğunu tahmin ediyorum."

"Doğru cevap," dedim. "Ama Google'da yaptığım araştırmaların çıktılarını alıp vermek istemiyorum, benden gelirse inandırıcı olmaz. Her şey resmi olsun, avukat eli değsin istiyorum."

"Peki, peki," dedi Ward. "Gözünü korkutmamı istiyorsunuz yani."

"Aynen." Bodhi kapamasın diye, çöreğimi çektim. "Bir de bu örüntüye uymayan bir dava olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

"Sorun şu ki, Margo, yapmasına yaparız ama araştırma pahalıya patlar. Ayrıca bu onların geri çekilmesini sağlar mı, bilmiyorum. Eğer o bir şeyi yanlış yapmış olsaydı, işimiz çok daha kolay olurdu."

* İnternet aracılığıyla kamera önünde soyunarak para kazanan seks işçisi. (ç.n.)

“Evime mahkeme kararı olmadan girdi,” dedim.

“Evet ama içeri girmesine siz izin verdiniz. Biri, ‘Girebilir miyim?’ diye sorarsa, siz de evet derseniz, o kişi yanlış bir şey yapmış olmaz.”

“Yani aslında tam olarak, ‘İçeri girebilir miyim?’ demedi.”

“Ne dedi peki? *Tam olarak ne dedi?*” diye sordu Ward.

Bastaki şüpheciliğine karşın, Ward’la görüşmemiz uzun sürdü ve bayağı heyecanlı geçti. İşimiz bittiğinde, donutların yarıdan fazlasını bitirmiş ve bir plan yapmıştık. Sonraki hafta olaysız geçti. Bu da beni huzursuz etti. Aptalca cesaret isteyen bir işe girişecekseniz, düşünecek fazla zamanınızın olmaması hayrınızadır. Yine de pembe klasördeki tüm eski kâğıtları çıkarıp, yerlerine özenle düzenlediğim ve içindekiler kısmı eklediğim yeni kâğıtları koydum. Maribel’in tekrar ne zaman geleceğini bilmiyorduk. Her an da gelebilirdi, gelmesi haftaları da bulabilirdi. Klasörün pembesi her geçen gün biraz daha radyoaktif hale geliyordu.

Bu arada Jinx havuzlu, çok güzel bir kiralık ev buldu. Havuzun Bodhi için olduğunu iddia ediyordu. “Baba, o daha yüzemiyor bile,” dedim. Ama Jinx yakınımızda oturacağı için mutluydum. Aramıza biraz daha mesafe koymanın o kadar kötü olmayacağını fark ettim. Bunun böyle kalacağına inanmam gerekiyordu. Babamla birlikte yaşamaya başlamadan önce, ayrılık demek hep babamın hayatımdan tamamen çıkması anlamına gelirdi. İlişkimizi nasıl yürütebileceğimizi öğrenmem biraz zaman alacaktı.

Sürekli JB’yi düşünüyordum, yaptığının sağlıklı bir şey olmadığını bile bile eski mesajlarını okuyordum. Ama ona öncelik veremeyeceğimi biliyordum.

Shyanne’i de düşünüyordum. Biraz sakinleşmiştim, hayatımdan uzak durmasını söylerken ciddi olmadığını biliyordum. Bir tane annem vardı, kusurları olabilirdi ama bu durum ne kadar canımı sıkarsa sıksın, onu seviyordum. Annemi Kenny’nin o temiz ve çirkin evinde, enerji içecekleri çakıp telefonunda gizlice poker oynarken

ırmak etmek gerçekten midemi bulandırıyor. Onu orada bırakmamışım. Onunla barışmanın bir yolunu bulmalıydım ama bunu nasıl yapacağımı hiç bilmiyordum. Tüm bunlar kalbimi sızlatıyordu.

Ama aynı zamanda her gece Bodhi'yi emzirip uyuturken, artık dünyamın sevgisiz olmayacağını biliyordum. Sevginin insana dışarıdan gelen bir şey olmadığını anlamıştım. Eskiden sevginin baş-başlarından gelmesi gereken bir şey olduğunu, o sevgi kırıntılarını yakalayıp yemeyi başaramadığım için açlık ve sefalet çektiğimi sanırdım. Sevginin içimden gelmesi gerektiğini bilmezdim. Başkalarını sevdikçe, içimin o sevginin gücüyle ve sıcaklığıyla dolarak beni güçlendireceğini bilmezdim.

Sonunda uykuya dalarken kendimi Arabella gibi gördüm, vahşi ve yarı çıplaktım ama parlak çizgi silahlarla insanları vurmak yerine onları öyle bir seviyordum ki, o kadar büyük, yoğun ve gerçek bir sevgi duyuyordum ki, dünya o sevginin gücüyle çatırdamaya başlıyordu. Annemin yüzü altın ışık huzmeleriyle vurularak parçalara ayrılıyordu, Jinx'in iskeletten ibaret vücudu göğe yükseliyordu.

Bodhi ise altın gibi parlıyor, vücudumdan taşan sevgiyi kana kana içiyordu. O sevgiyi kullanarak güçleniyor, mutlu oluyor ve büyüyordu. Hücreleri ikiye, sonra da dörde katlanıyordu, kemikleri mucize gibi hızlı çekim hızıyla birleşiyordu.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Bir sonraki cuma sabahı Mark, Bodhi'yle tanışmak için eve geldi. Jinx'i uyardım. "Sana söylemem gereken bir şey var ama söylemeye korkuyorum."

Jinx kaşlarını çattı. "Nedir?"

Gülünç olduğunu biliyordum ama yine de çekiniyordum. "Mark kısa boylu."

"Bodhi'nin babası mı?"

"Evet, Michael J. Fox boyutlarında."

"Ee?"

"Ee'si, Bodhi iriyarı olacak ve güreşecek, diyordun ya hani..."

"Bodhi dev gibi olacak, Margo. Demedi deme. O kadar büyük elli bebek ömrümde görmedim."

"Hazırlıklı olmanı istedim de ondan söylüyorum. Mark buraya gelince, tuhaf bir durum olmasın diye."

"Ağzım bir karış açık, 'Ne kadar kısaymışsın!' demeyeceğime söz veriyorum."

"Teşekkür ederim."

"Ama, 'Öğrencin olmasına rağmen kızımı becerdiğine inanamıyorum, bok herif, diyebilirim.'"

"Onu diyebilirsin."

Mark geldiğinde, el sıkışırken babam bu kez parmaklarını gerçekten kıracağına dair riskli bir şaka yaptıysa da, üçümüz yeterince iyi anlaştık. Mark geniş paçalı, kahverengi bir keten pantolon giymişti. Jinx kaşını kaldırıysa da takdir edilesi bir şekilde sessizliğini korudu ve Mark salonda Bodhi'yle tanışırken, mutfakta çay yapıp atıştırma bir şeyler hazırlamakla uğraştı.

"İşte Bodhi," dedim, Bodhi'yi kucağımda hoplatarak. Yedi aylık olmuştı, altta iki dişi vardı ve sürekli salyası akıyordu, çenesinden aşağı durmadan sel gibi salya süzülüyordu. Yine de elfler gibi güzeldi ve onunla gurur duyuyordum. En tatlı tulumunu giydirmiştim. Kızılımsı kahverengi üstüne beyaz tilki desenliydi. Banyosunu da yeni yaptırmıştım, o yüzden bal ve yulaf kokuyordu.

"Aman Tanrım! Ah, Margo!" Mark bana baktı, gözlerinden yaşlar akıyordu. Bu tepkiyi beklemiyordum, açıkçası biraz duygulandım.

"Kucağına almak ister misin?" diye sordum.

"Bana gelir mi? Yabancı korkusu başlamadı mı daha?"

"Hayır, hâlâ hemen hemen herkese gidiyor," dedim. "Onu şimdi battaniyesinin üzerine koyacağım, biraz oynarsınız, sonra da kucağına almayı denersin."

Mark sanki sınav çekmesini söylemişim gibi hemen yere yapıştı. "Margo, o kadar güzel ki." Battaniyesinin üstüne koyar koymaz, Bodhi emekleme pozisyonuna geçti, son zamanlarda bunu giderek daha çok yapmaya başlamıştı. İleri geri sallanarak meydan okurcasına Mark'a baktı. Mark da emekleme pozisyonuna geçip ileri geri sallanma hareketini taklit edince, Bodhi güldü. Bodhi ahtapotunu alıp ağzına sürterek Mark'a baktı. "Ahtapotun mu var senin?" diye sordu Mark. "Böyle ağlamamı çok tuhaf buluyordur kesin!"

"Oo, beni kaç kez ağlarken gördü," dedim. "Muhtemelen yetişkinlerin yüzlerinin ıslak olduğunu düşünüyordur artık."

Jinx çay ve atıştırmalık bir şeyler getirdi, sonra ikimiz oturup Mark ile Bodhi'nin birlikte oynamasını izledik. Ward yeminli ifadeden söz ederken, Mark'ın boktan bir koca ama bayağı iyi bir baba olduğunu söylemişti. Buna inanabiliyordum. Bodhi'yle oynamaktan aldığı keyfin sahte olması mümkün değildi, içimden gelmese de onayımı kazanmıştı.

Tam o sırada kapı çaldı.

Beklenmedik bir şekilde o kadar mutluydum ki, aldırış bile etmedim. Jinx kapıyı açmaya giderken kanepede oturup Mark ile Bodhi'yi izlemeye devam ettim. Derken Maribel'in sesini duydum.

Ayağa fırlayıp Mark'a fısıldadım: "Siktir, Çocuk Koruma Hizmetleri gelmiş."

"Bir şey yapmamı ister misin?" diye fısıldadı Mark.

Ben de, sanki uyuşturucu satarken yakalanmışız gibi, "Sakin davran yeter," dedim. Bu konuda benimle resmen yıllarca dalga geçecekti. Hâlâ söyler durur.

Masama koşup klasörümü kaptım. Babam Maribel'e Bodhi'nin babasının burada olduğunu açıklıyordu. "Çok tatlı!" dedi Maribel, salondaki Mark ile Bodhi'ye gözleriyle âdeta yoklama çektikten sonra.

Bizimle birlikte masaya oturur oturmaz klasörü açtım ve nutkumu çekmeye hazırlandım. Söylemek istediklerimi onlarca kez prova etmiştim. Her gece yatağıma yatarken, banyoya girerken, markette sıra beklerken haklı olduğumu Maribel'e kanıtladığımı hayal ediyordum.

"Son görüşmemizde," dedim ama Maribel araya girdi.

"Jinx, testinizde opioidler pozitif çıktı."

Bunu ayıplar gibi söylemişti. Jinx'in utanması gerekirmiş gibi.

"Pozitif çıkacağını söylemiştik. Metadon tedavisi görüyor," dedim.

"Peki, Jinx metadonu bırakma planı yaptı mı?"

"Hayır," dedim. "Ama bu hafta sonu taşınıyor, yani artık metadon kullanıp kullanmamasının konumuzla bir alakası kalmamış olması lazım."

Maribel bana yorumlayamadığım, tuhaf bir bakış attıktan sonra, "Kira sözleşmesini görmem gerekecek," dedi.

"Buyurun, klasörde var," diyerek içindekiler kısmında 3. Bölüm'ü işaret ettim.

"Bunlar nedir?" diye sordu Maribel sonunda.

"Çocuk Koruma Hizmetleri'nin daha önce Kaliforniya Eyaleti'ndeki *camgirl*'lere açtığı davalara ilişkin içtihat örnekleri."

Maribel yapmacık bir edayla içini çekti. "Tüm bunlara hiç gerek yoktu. Evinizi güvenli bulup bulmamamıza içtihat karar vermez. Margo, siz idrar testini geçtiniz, o yüzden şimdi sizden saç kökü testi isteyeceğiz."

Stokholm'de en kötü şeyi söylemişti. "Bir uyuşturucu testi-
ni geçtin diye neden bir başka uyuşturucu testine girmem gere-
kti?" diye sordum. Kalbim âdeta elektronik müzik ritmiyle
atıyordu. O saç kökü testinden geçmezdim. Ward'la birlikte söyle-
mem gerekenlerin üstünden geçmiştik ama Maribel beklemediğini
ar şey söylesen ne olacağını bilmiyordum.

"Eşlekilerden birinin uyuşturucu testi pozitif çıkınca, idrar ana-
lizinde gördün kaçan bir şey olabilir diye tedbir olarak tüm bakım
vericilere daha detaylı bir test yapılır. Çok basit bir işlemdir, iki bu-
cuk santimlik tek bir saç teli alıyoruz." Sanki ilaç içmeye ikna etmesi
gibi bir çocukmuşum gibi konuşuyordu.

"Uyuşturucu testi için mahkeme kararınız var mı?" diye sordu.

Maribel gülecek gibi oldu. "Genelde standart uyuşturucu testleri
için mahkeme kararı çıkartmaz."

"Ama teknik olarak surf eve girmek için bile mahkeme kararı çı-
kartmanız gerekirdi," dedim. "Biz yalnızca iyi niyet gösterisi olarak
kararı göstermeye izin verdik."

"Uyuşturucu testini ret mi ediyorsunuz?" diye sordu Maribel.

"Hayır," dedim. "Mahkeme kararı getirirseniz, o uyuşturucu
testini seve seve yaptırırım." Ward hiçbir hâkimin böyle bir karara
imza atmayacağından emindi. Uyuşturucu kullandığımdan şüphe
duymaları için hiçbir neden yoktu, evde uyuşturucu bulunmamıştı,
ayrıca Jinx'in sonuçlarının pozitif çıkmasının mantıklı bir açıkla-
ması vardı. "Hiçbir geçerli nedenleri yok," demişti Ward. Ama şu
anda tüm hayatımı bir nevi Ward'ın fazlasıyla tüysüz, biraz da yapış
yapış ellerine bırakmış oluyordum.

Maribel not defterine bir şeyler yazıyordu. Kaleminin üstünde
küçük bir Sanrio kurbacı vardı. Başını iki yana sallıyordu, der-
ken kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Anne babadan birinin
şüpheliğine yanaşmayarak araştırmamıza yardımcı olmayı reddet-
mesi, olumsuz bir işarettir. Basit bir saç kökü testini yaptırmayı red-
detmek, sizi son derece suçlu gösterir."

Yutkunmaya çalıştım, boğazıma bir yumru tıkanmış gibiydi.

“Anlıyorum,” dedim. Reddetmek beni suçlu gösterirdi elbette. Neden Ward da ben de kendimizi bunun işe yarayacağına inandırmıştık ki?

Maribel elini uzatıp kolumun üstüne koydu. Tırnaklarına özenle simli mor ojeler sürülmüştü. “Sizi umursadığım için söylüyorum, Margo. İşbirliğini reddetmeniz, sizi çok ama çok kötü gösterir.”

Derken bir anda tekrar kendimi toparlardım. Maribel’in beni umursadığı yoktu. Blöfünü fazla uzatmıştı. Beni manipüle etmeye çalışıyordu, bir anda her şey yeniden basitleşiverdi. “Yoo, sizinle işbirliği yapmayı çok isterim. Hatta size yardımcı olmak için birtakım belgeler hazırladım. Bakın, içindekiler listesi. Burada psikolojik değerlendirme raporum var. Raporda psikolojik profilimin tam bir analizi yer alıyor, sonuç kısmında da Bodhi için uygun bir anne olmakla kalmadığım, aynı zamanda annelik stilimin de en uygun stil olduğu belirtiliyor.” Sesim titriyordu. Hâkimiyetimi geri kazanmak için boğazımı temizledim. “Burada Bodhi’nin babası Mark’ın OnlyFans’teki işime tam destek verdiğini belirten mektubu var. En sonda da işimin yasalara uygunluğu için açıkça emsal teşkil eden bir dizi Kaliforniya içtihadı örneği yer alıyor. Çocuk Koruma Hizmetleri’nin seks işçiliği türevi yasal işlerde çalışan bir annenin, ister striptizci olsun ister *camgirl* olsun, yaptığı işi ona karşı kullanamayacağını kesinleştiren onlarca dava var.”

“Olabilir ama OnlyFans yeni bir oluşum,” dedi Maribel. “Ayrıca seks işçiliğinin çocuğun yetiştirildiği evin içinde gerçekleşmesi, durumu benzersiz kılıyor.” Bunu özenli bir ciddiyetle, *evin içinde* sözcüklerini vurgulayarak söylemişti. Aynı *Susam Sokağı*’nda konuştukları gibi konuşuyordu.

“Doğru,” dedim, gülümseyip başımla onaylayarak. “Evet, bunu anlayabiliyorum. Ama *camgirl* olarak çalışmak ile OnlyFans’ta hesap açmak arasında somut açıdan pek bir fark yok. Dosyadaki son örnek, *camgirl* olarak başarılı bir kariyeri olduğu için çocukları elinden alınan Kendra Baker’ın Kaliforniya Eyaleti ile Çocuk Koruma Hizmetleri’ne açtığı davaya ait. Benim gibi Kendra Baker da evden

çalışıyordu. Benim gibi o da çocuklarını iş hayatından uzak tutuyordu, iyi ve uygun bir anneydi.”

Klasördeki ilgili sayfayı açtım.

“Bir dakika, ne kadar tazminat talep etmişti? İki milyon dolar mı?”

Maribel tam tutarın iki milyon iki yüz bin dolar olduğunu görebilsin diye sayfayı açık tuttum. Tabii Kendra Baker’ın kazandığını da görmeliydi.

“Burada bir sürü detay var,” dedi Maribel. “Ama söylediğim gibi, bizi ilgilendiren ilk mesele çocuğun *ev içinde* güvende olması.”

O ibareye bayıldığı kesindi.

“Şu aşamada,” dedim. “Bence sizi ilgilendiren ilk mesele kendi hukuki risklerinizi değerlendirmek olmalı. Buyurun, avukatım Michael T. Ward’ın mektubu, artık mahkeme kararı olmadan evime girmemenizi istiyor. Buraya son gelişinizde, rıza göstermezsek çocuğu alacağınızı iddia etmek suretiyle yalan beyanda bulunarak içeri giriniz. Bunun bir hak ihlali olduğunu ve 42 U.S.C. 1983 sayılı karar uyarınca vatandaşı belli bir haktan yoksun bırakma gerekçesiyle hakkınızda hukuk davası açılabileceğini eminim biliyorsunuzdur.”

Son görüşmemizde Ward bu detayın resmen üstüne atlamıştı. “İşte bu her şeyi değiştirir,” deyip durmuş, Maribel’in gerçekten böyle söyleyip söylemediğini on kez sormuştu. Hatta Jinx’i arayıp, Maribel’in söylediklerini harfiyen tekrar ettirmiştik. Maribel iki kez Bodhi’yi almakla tehdit etmişti: Önce Jinx onu içeri almak istemediğinde, sonra da beni evde bulamayınca. Ward bir kahkaha patlatmıştı: “Ne yani, bebek bakıcısı tutmak da mı yasalara aykırı? Bu kız belli ki tehditler savurmaktan hoşlanıyor, bakalım kendisi tehdit edilince nasıl hissedecek.” Bunun Ward’ın düşündüğü kadar büyük bir olay olduğundan emin değildim. Konuşmayı kayda almamıştık. Maribel’in böyle bir şey söylediğine dair somut bir kanıtımız yoktu. İnkâr etmesi yeterliydi. Bizim sözümüze karşı onun sözü vardı. Maribel ilk kez klasörü önüne çekip ciddi ciddi bakmaya başladı. Dava dosyalarını geçip Ward’ın mektubunu okudu.

metleri gerçekten yardım etmek istiyor. Onlar Bunu göstermeleri için bir şans verelim.”

“Kesinlikle,” dedi Maribel coşkuyla. “Bizim celiğimiz çocuğun evde kalmasını sağlamaktır. S önemli olan, evin temizliği, çocuğun doktor m zenli yapılması vesairedir. Uyuşturucu testi sonuc Görüştüğümüz diğer kişiler de burada sizden ve larımı doğruladı.”

“Bakın işte,” dedim. “Ben de Ward’a aynen bö o teknik detaylara kafayı takmış bir kere! ‘Margo aykırı, dava açarsan yüklü miktarda tazminat tal yip durdu.’ Ward’ın sözlerini aptal bulmuşum git

Maribel hızlı hızlı başını sallayarak üstduc “Yok, tabii biz gerçekten de her zaman ailelerimi nu yapmak isteriz, zaten bunun için buradayız, olması için! Yaptığınız tüm bu hukuki araştırma rim. Bence OnlyFans ile *camgirl* sitelerinin doğa bağlantılı olduğuna dair gayet ikna edici noktalar ten *camgirl* siteleriyle ilgili kesinlikle emsal kararı Jinx elimi çok fena sıkıyordu. Maribel, Bodhi’yi

başka bir şikâyet daha alırsak, ancak o zaman

“Veya amiriniz sunduğumuz belgelerden gelirsiniz?”

“Böyle bir şey olacağına ihtimal vermiyorum. Amirine o dosyadan tek bir sayfa bile gösteriyayla çarçabuk ortadan kaldıracaktı.

“Sanırım ağlayacağım,” dedim.

“Ağlamayın,” dedi Maribel. “Mutlu olursunuz buydu, öyle değil mi?”

Öyle miydi? Maribel’e bakıp içten gülümsedim. Bize ev ziyaretinin gerçekte kapandığının tarafımıza bildirildiğine dair şüphem vardı, hepsi bu kadardı. Maribel gidiyordu.

Maribel’i geçirirken, bir şey söylemek istedim ve karnını işaret ettim.

Şaşkın şaşkın baktı. Söylediğimin delili Maribel’e hâlâ iyi dileklerde bulunmak istediğimeydi. Maribel’in kötü biri olduğunu düşünceleri gösterilerinde bulunmaktan heyecan duymayarak iyilerin tarafında olduğunu düşünerek çok yakında tüm hayatının darmadağın olacağını üstelik bunu yapan ben olmayacaktım.

“Âşık olmak gibi bir şey,” dedim, gerçi belki böyle söylemem daha da deliceydi. “Yaşayacağınız en büyük aşk olacak ve her şeyinizi değiştirecek. Bazen tüm hayatınızın mahvolduğunu düşüneceksiniz ama hiçbir şeyi değiştirmek istemeyeceksiniz. Yalnızca... Sizin için heyecanlandım. Yakında yaşayacaklarınız için.”

“Teşekkür ederim,” dedi Maribel her zamanki ihtiyatlı ama tatlı ifadesiyle. Başımla selam verdim ve dairenin kapısını kapattım.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

“Bu işi...” dedi Jinx salona döndüğümde, “ustalıkla... hallettin.”

Güldüm, başım dönüyordu. Mark çıkar çıkmaz, Rose ile KC’yi arayıp kutlamaya çağırdık. Akdeniz mutfağından bir şeyler sipariş etmiştik ama yer yemez hepimizin fena halde bağırsakları bozuldu. En çok Jinx etkilendi, gecenin çoğunu tuvalette geçirdi. KC iğrenç bir espri yaparak ishalin “içini boşaltıp temizlediğini” ve artık “biraz aksiyona hazır” olduğunu söyledi, sonra da Rose ile birlikte çakma Snoop Dogg’la buluşmaya gitti. Biz de akşam saat sekizde Suzie ile baş başa kaldık. Bodhi beşiğinde uyuyordu, bebek telsizi kanepede yanımda duruyordu.

“Gerçekten bırakacak mıydın?” diye sordu Suzie.

“Yani, başka seçeneğim olmadığını düşünmüştüm,” dedim.

“Bana kovulduğumu ne zaman söyleyecektin peki?” diye sordu, sonra da ikna edicilikten uzak bir kahkaha attı. Salon lambasının sarı ışığında Suzie’nin koyu sarı saçları altın varaklar gibi parlıyordu, sade yüz hatları ona mücevhelere oyulan yüzlere benzeyen, eski moda bir hava katmıştı.

“Ben aslında seni tam zamanlı bakıcı olarak tutmayı umuyordum.”

Suzie kaşlarını kaldırdı, ardından başını öne eğdi. Kot pantolonunun yırtığıyla oynayarak uçları görünen beyaz iplikleri çekiştiriyordu. Suzie benim için hâlâ büyük bir muammaydı.

“Kendine bir hesap açmayı hiç düşünmüyor musun?” diye sordum. Çünkü duruma şaşıırıyordum. Serbest çalışarak çok para kazanabilecekken neden benim için çalışmak istiyordu ki?

“Ben o kadar güzel değilim ki,” dedi.

“Yok daha neler,” dedim.

Güldü ve sonunda başını kaldırdı. “Yapabileceğimi sanmıyorum,” dedi. “Dürüst olmak gerekirse, ben adamlara o kadar ilgi gösterip numara falan kesemem. Her hafta zibilyon tane çıplak görüntümü montajladığımı düşünmek varoluşsal bir cehennem gibi geliyor.”

“Bir noktada görüntülerdekinin sen olduğunu düşünmüyorsun,” dedim.

“Olsun, yine de... ailem falan... yapamam işte.”

Anlıyordum. “TikTok’larda yer almak ister miydin peki?”

Başını iki yana salladı ve pantolonunu kurcalamaya devam etti.

“E, ne istiyorsun o zaman?” diye sordum. Çünkü bir şey istiyormuş ama söylemeye çekiniyormuş gibi bir hali vardı.

Gözlerini devirdi, sonra da bana gülümsedi. “Ne istediğimi biliyorsun!”

“Bilmiyorum!” diye haykırdım.

“Ekibin bir parçası olmak istiyorum,” dedi. Ekip derken sesi çatlamıştı.

“Ah, Suzie,” dedim. “Ekibin bir parçasısın. Şu andan itibaren, açık ve net bir şekilde ekibin bir parçasısın.” Uzanıp Suzie’ye sarıldım, teni hiç beklemediğim kadar sıcaktı.

“Ve bana söyleyeceksin,” dedi. “Bırakmayı düşündüğün zaman, haber vereceğin insanlardan biri de ben olacağım!”

“Tamam,” dedim. “İşle ilgili ne düşünüyorsam, sana söyleyeceğim.”

Sümüğünü çekip güldü, sonra da, “Bu sanırım birinin bugüne dek bana söylediği en romantik şey olabilir,” dedi.

Şubat sonuna doğru, JB’den telefon etti.

“Los Angeles’tayım,” dedi.

“Ne?”

“Çok düşündüm taşındım ve gerçekten konuşmamız gerektiğine karar verdim. O yüzden geldim.”

Sevindim mi, üzüldüm mü bilemedim. Esasen huzursuz oldum. Yine de fiziksel açıdan JB’nin sesini duyduğum için heyecanlanmıştım. “Tamam,” dedim.

“Tamam mı?” Biraz şaşırılmış gibiydi.

“Evet. Nerede buluşmak istersin?”

“Sen nerede istersen,” dedi.

“İşte buna pişman olacaksın,” diyerek, en sevdiğim ikinci Arby’s şubesinin konumunu verdim. (En sevdiğim ikinci Arby’s JB’nin oteline daha yakındı. Onca yol katedip Brea’ya gelmesini isteyecek kadar canavar değildim. Yalnızca Los Angeles merkezden Buena Park’a gelmesini rica ediyordum, insan sevdiği için o kadarını yapardı artık.)

Konuşmamızı zorlaştıracaklarını bile bile Bodhi’yi de yanıma aldım çünkü JB’nin kaderimizde birlikte olmanın yazdığına dair büyük aşk fikirlerine kapılmış olmasından korkuyordum. Konuşmak için ülkenin bir ucundan öbür ucuna geldiğine göre, böyle bir ruh halinde olmalıydı. Buena Park’taki Arby’s şubesi yakın zamanda elden geçirilerek ahşap görünümlü panellerle kaplanmıştı, tavanlara sarkıt lambalar asılmış, parlak kırmızı metal sandalyeler konmuştu. Brea’daki kirli gri siyah karolu ve seksenli yıllardan kalma konfeti desenli tuhaf duvar kâğıtlarıyla kaplı Arby’s’den çok daha sıradan görünüyordu ama idare ederdi.

Vardığımızda, JB çoktan gelmişti. Yaklaştığımızı görünce, oturduğu yerden hafifçe kalkıp çömelir gibi geri oturdu.

“Sipariş verdin mi?” diye sordum, JB’nin fiziksel varlığı karşısında altüst olmuşum. Yağlı ve biraz yamuk duran gözlüğü bile nabzımı yükseltiyordu.

“Hayır, seni bekledim,” dedi. “Ne sipariş edeceğimi bilemedim. Daha önce Arby’s’e hiç gelmemiştim.”

“Gelmemiş miydin? İyi işte, bu vesileyle gelmiş oldun! Siparişi benim vermemi ister misin?”

“Olur,” dedi başını sallayarak.

“Tamam, sen bir mama sandalyesi bul,” dedim ve Bodhi’yle birlikte gidip sıraya girdim. Karnım acıkmıştı, o yüzden hiç çekinmedim: Bir Classic Beef’n Cheddar, bir Smokehouse Brisket sandviç, bir French Dip & Swiss, bir Corned Beef Reuben, iki tane kıvrıcık patates ve iki tane vanilyalı *milkshake* sipariş ettim.

“Yüzünü görmek çok güzel,” dedim masaya dönünce. Biz gelmeden bulup getirdiği mama sandalyesine Bodhi’yi koydum. Bodhi anında yaygarayı koparınca, onu eğlendirecek bir şey bulmak için çantamı karıştırdım ve hiçbir işe yaramayacağını bildiğim bir dış kaşıma oyuncağı çıkardım. Bodhi’ye verdim, Bodhi ise bağırarak oyuncağı yere attı. “Dur bir dakika,” dedim ve bir koşu gidip bir avuç dolusu pipet aldım. Bodhi’nin o parlak kırmızı pipetleri keşfetmesine daha önce hiç izin verilmemişti. Pipeti sihirli bir çubuk gibi hayran hayran elinde tuttu, ardından boğazına soktu, öğürdü, geri çıkardı, sonra da merak ve saygıyla pipete baktı.

“Tamam,” dedim, saçlarımı kulağımın arkasına ittirerek.

“Konuya hemen girsem mi, yoksa yiyeceklerimiz hazır olana kadar beklesem mi, bilmiyorum,” dedi.

“Tanrım,” dedim. Biraz gözüm korkmuştu çünkü sunum hazırlayıp da gelmiş gibi bir hali vardı: “*Benimle Çıkman için Sekiz Neden.*” Bu TED konuşmasında, ben...

“Ama aklına takılmasın diye şu kadarını söyleyeyim...” dedi JB. “... bence birlikte olmamalıyız. Duygusal anlamda yani.” Yüzümdeki ifade çizik bir plak gibi takılı kalmış olmalıydı. JB güldü. “Bu kez seni gafil avladım!”

“Hem de nasıl,” dedim.

Tam o sırada altmış sekiz numaranın hazır olduğunu seslendiler.

“Bekle,” dedim ve yiyeceklerimizi almaya gittim.

Döndüğümde, “Yuh, Margo,” dedi. “Altı kişiye yeter bunlar.”

“Ben emziriyorum,” dedim. “Sen de bu sayede her şeyi deneyebilirsin!” Hâlâ JB’nin söyledikleri karşısında ne hissettiğimi analiz etmeye çalışıyordum. Birlikte olmamamız gerektiğini düşünüyordu. Yine de uçağa atlayıp buraya gelmişti. Konuşmamız gerektiğini düşünüyordu. Mantıklı değildi. Acaba bana veya kendine yalan mı söylüyordu? Ama öğrenecek zamanım olacaktı, ben de bu arada kıvrıcık patateslerimi yiyebilirdim. Bandırabileyim diye, *milkshake*’imin kapağını açtım.

“Bu hangisi?” diye sordu.

"Beef'in Cheddar, bununla başla."

Bağıyla omaylayıp sandviçin paketini dikkatlice açarken, gürleme bir an ciddi bir oğlan çocuğu gibi göründü.

"Benimle çıkmak istemiyorsun demek?" diye sordum.

Lokmasını bitirdikten sonra yanıt vereceğini bildiren bir işaret yaptı. Bekledim. "Tamam, meselenin seninle çıkmak istemeyip istememle bir alakası yok. Şu an bir ilişkiye başlayamayacağını söyleyen sensin, ben de buna saygı duyuyorum. Ama nasıl diyeyim, oturdum düşündüm: Her şeyin boşa gitmesini önleyecek bir yol bulabilir miyiz? Yani, sırf doğru zaman değil diye kurduğumuz bu harika bağı bir kenara mı atmalıyız?"

Bodhi pipetini yere düşürünce, eline yenisini verdim. Konuşmanın nereye gideceğini tahmin edebiliyordum. "Sorun şu ki JB, konunun yalnızca zamanlamayla veya odaklanma ihtiyacıyla alakası yok. Velayet krizini bir şekilde atlattım sayılır. Ama penis değerlendirmelerimden söz ettiğimde yüzünde beliren ifadeyi gördüm... Sana böyle şeyler hissettirmek istemiyorum. Ama işimi bırakmak da istemiyorum. Sana uymayabileceğini anlıyorum, mesela sen de sabah akşam internette kadınlarla flört etsen, para için bile olsa, benim de çok hoşuma gitmezdi herhalde. Değişelim mi?" diye sordum, French Dip'imi uzatarak.

"Olur," diyerek Beef'N Cheddar'ını verdi.

Bodhi yiyeceğın kokusunu almıştı ve çok canı çekmişti ama eti boğazına takılmadan yutabileceğinden emin olamadım. İp gibi incecik bir rozbif parçası verdim, hemen mideye indirdi ve heyecanlı heyecanlı biraz daha işareti yaptı.

"O neydi?" diye sordu JB. "Az önce ne yaptı?"

"Bebek işaret dili. Rozbifi beğenmiş, biraz daha vermemi istiyor."

"Yaa!" dedi JB. "French Dip o kadar güzel değilmiş."

"Brisketi denesene," dedim sandviçi ona doğru iteleyerek.

"Neyse, ne diyordum," dedi JB, Smokehouse Brisket'in paketini açarken. "Seninle bunlar olurken, işte de her şey boka sardı. Zaten seçimden beri Vaşington'da her şey değişmiş durumda, şu an bambaşka

bir havası var. İste ben de hayatımdan nefret ettiğimi fark ettim. Aynı, işimden nefret ediyordum, yapayalnızlıktan nefret ediyordum, çevremden birkaç arkadaşımı var ama hepsi evli ve çocuğu var.”

“Anladım,” dedim. JB ile benzer bir durumda olduğumuzu hiç düşünmemiştim. Ben yapayalnız kalmıştım çünkü çocuğum vardı ama arkadaşlarımdan hepsi çocuksuzdu. JB de yapayalnız kalmıştı çünkü çocuğu yoktu ve arkadaşlarımdan hepsi çocuklu idi.

“Bir türlü sadede gelemiyordum galiba,” dedi JB. “Demek istediğim, ‘Margo ile aramızdaki bağı nasıl koruyabiliriz?’ diye düşünmeye başladım. O bağı nasıl gerçek ve sağlam bir şeye dönüştürebileceğimize kafa yordum. Brisket çok iyiymiş. Biraz tatl.”

Başım ile onayladım, hâlâ rozbiti didikleyle kopardığımı tüce parçaları Bodhi’ye yedirmekle meşguldüm, Bodhi resmen dana mıpı telası olmuştu.

“Margo, sana bir iş teklifim var.”

Nedense bunu duyunca kahkahalara boğuldum.

“Ne?” dedi, gülümsemesi çok tatlıydı.

“Yok bir şey,” dedim. “Bunu beklemiyordum da. Pe, neymiş peki iş teklifin?”

“Şimdi, reklamcılık sektöründe makine öğrenmesiyle ilgili çalıştığımı biliyorsun, değil mi?”

“Evet ama itiraf etmem gerekirse, bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum.”

“Temelde şöyle düşün: Mesela senin Instagram takipçilerine bakıyorum, sonra da hepsinin Instagram hesaplarını analiz edip ortak özelliklerini bulan; paylaştıkları görüntüleri, takip ettikleri insanları veya markaları, kullanım şekillerini, biyografilerindeki sözcükleri, cinsiyet, yaş ve konum gibi demografik özelliklerini saptayan bir program yazıyorum. Böylece tam bir ortalama Hayalet abonesi profili oluşturunurum.”

“İyiymiş,” dedim.

“Sonra o profili reklamını yapmak için kullanıyorum ve o reklam yalnızca tam bir Hayalet abonesi olabilecek kişilere gösteriyorum.”

"Haydi canım" dedim.

"Margo, senin duşal bir yeteneğin var. Havalet için meşhur olduğun karakterleri çok güzel yazmışsın. O yüzden acaba birlikte bir danışmanlık şirketi mi kurmak diye düşündüm. OniFams'teki sanatçı üreticilerine hedef kitlelerinin bu şekilde verimle davayı denetlemesine analizini sunup reklam önerilerinde bulunabiliriz. Aynı şey birçok şirket yapabilir ama şu anda yapat yok çünkü OniFams'ın ne olduğunu bile bilmiyorlar ama etiminde sonunda öğrencekler ve kıyasıyla bir rekabet başlayacak. Biz bundan daha fazlasını yapabiliriz. Ben karakterlerimin, yani kamera önünde birim oldukları kuşiliğin bir kritiğini sunabilir, daha başarılı olmak için ne gibi konuşmalar yapabilecekleri konusunda fikirler verebilirim. Hatta eski metinleri senin hazırladığın prestijli bir senaryo yazma hizmeti bile sunabiliriz."

"Aman Tanrım," dedim. Eti didiklemevi bırakmıştım. Bodini de dikkatimi çekmek için vıyaktıyordu. Ona minicik bir nazif parçası verdim. "Hatta, hikâye örgüleri bile yayımlayabiliriz."

"Kevinlikle," dedi JB.

Baktık. JB bana en çılgın arzularımın bile ötesinde kalan bir şey teklif ediyordu. JB bana Vince McMahon olma şansı teklif ediyordu.

"Fikir hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Hoşuma gitmek ne kelime, bayıldım."

JB başını salladı ama kaygılı bir hali vardı, biraz tiksinişmiş gibiydi. "Margo?"

"Efendim?"

"Galiba daha fazla yiyemeyeceğim."

"Muhallebi çocuğu," dedim. "Bana ver."

Brisketi verdi, ben de hemen giriştim, bir yandan da konuşmaya devam ettik. Konuşacak milyon tane şeyimiz vardı. Gerçi JB, Vaşington'da kalmak istemediğine emindi ama şirketi kurmak için aynı coğrafi konumda bulunmamız şart değildi.

"Peki, bunu normal işine ek olarak mı yapacaksın? Vakit bulabilecek misin?"

"Yok, hayır, istifa ettim zaten. İşimden nefret ettiğimi fark ettiğim an istifa ettim. Üç hafta falan oldu."

"Ya!" dedim.

"Yeni bir şeye ihtiyacım olduğunu hissediyorum. Los Angeles'a taşınmam şart mı, bilmiyorum, aslında aklımda Seattle da var. Ama şunu bilmelisin ki, buraya taşınırsaydım da bir şeylere yeltenmeye kalkmazdım..."

"Evet, anlıyorum," dedim. Ama anlamıyordum. JB ile aynı şehirde yaşasaydık ve birlikte çalışsaydık, bir şeyler yaşırdık. Parmaklarımın tersiyle elini okşadım, tenime değen her kılın kolumu karıncalandırdığını hissediyordum. "Ama bunu görüyorsun, değil mi?" diye sordum. Belki de yanıliyordum, belki de etkilenen yalnızca bendim. Ama JB'yle bir arabada yan yana oturup da deliler gibi sevişmeye başlamadığımızı düşünemiyordum.

"Evet," dedi JB. "O kısım biraz sorun olabilirdi tabii. O zaman fiziksel temasta bulunmayacağımız konusunda baştan anlaşmamız gerekirdi. Çünkü fiziksel bir ilişkiye başlarsak, her şey biter."

Elimi çektim. "Sence asla fiziksel temas kurmayacağımızı düşünmek gerçekçi mi?"

JB hemen yanıt vermedi. Bodhi giderek daha çok heyecanlanıyor, çılgılık çılgılığa biraz daha et istiyordu ama sonunda bir parça et verdiğimde, eti hemen bana geri fırlattı. "Yemin ediyorum Bodhi o kadar çok et yedi ki, terlemeye başladı. Artık yerinde durmaz, dışarı çıkabilir miyiz?"

"Tabii, tabii," dedi JB. "Sen onu al, ben burayı toparlarım."

Bodhi'yi mama sandalyesinden alıp üstündeki et ve ekmek kırıntılarını silkeledim, sonra onu belime oturttum ve kapıyı itip soğuk gri ikinci havasına çıktım. Hava rüzgârlıydı, önümüzden geçip giden arabaların gürültüsü kulağa okyanus sesi gibi geliyordu. JB çıkınca biraz yürümeye karar verdik, o yüzden Bodhi'yi kanguruya koydum, neredeyse koyar koymaz da uyuyuverdi. Yürürken konuştuk ama yalnızca işi nasıl yürüteceğimizi ve nasıl fiyatlandıracağımızı konuştuk. Bir türlü sonuca bağlayamadığımız, aramızdaki volkan

misali fiziksel çekim meselesini itinayla görmezden geldik. İşime gerçekten bir itirazı olup olmadığını, başka adamların aletlerini değerlendirmeye devam etmemi kaldırıp kaldıramayacağını söylememişti. Belki de bu konu hakkında ne hissettiğini henüz bilmediği için bir şey söylememişti.

Farklı paketler ve farklı seviyelerde hizmet sunmamız gerektiğini çabucak fark ettik.

“Doğru, belki farklı seviyelerde düzenli abonelik hizmeti sunarız, yani işte hedef kitlelerinin güncel haliyle ilgili geribildirimler, performans sonrası analizler ve karakterleriyle veya içerikleriyle ilgili ne yapabileceklerine dair senin önerilerini sunmak gibi temel bir hizmetimiz olur ama bir de onlar adına her şeyi, internet sitelerini, reklam yerleştirmelerini falan yaptığımız, hatta her hafta belli sayıda senaryo yazdığımız üst düzey bir hizmetimiz olur. Sence ne kadar ücret almalıyız? Gözlerini korkutmayacak aylık ücret ne kadar olabilir mesela?”

“Bence aylık standart bir ücret biçmeyelim. Bence kazançlarından yüzde isteyelim.” Hava o kadar soğuktu ki, havada nefesimizi görebiliyordum.

“Bu hoşuma gitti,” dedi. “Ama ne kadar?”

Düşündüm. Aslında duruma göre değişirdi ama üst düzey hizmet için bence yüzde ondan aşağı istememeliydik.

“O kadar yüksek mi?” diye sordu JB.

Başımı salladım. “Zaten işimizi doğru yaparsak, kazançları bizim yüzde onumuzu karşılamaya yeter de artar bile. Bence satışımızı da böyle yapmalıyız, riske girmeyeceklerini, kazançlarında düşüş görmeyeceklerini çünkü aldığımız paranın hakkını vereceğimizi vurgulamayız.”

“Beni rahatsız etmeye başlayan tek bir şey var,” dedi JB. “Yüzde almaktan bahsedene kadar üstüne düşünmemiştim ama Margo, biz şey gibi mi olacağız yani, pezevenk gibi mi?”

Duraksadım, ciddi ciddi düşünüyordum. Ardından soğuk şubat ikindisine bir Ric Flair narası attım: “VUUUUUU!” Sonra, “Evet,

aynen öyle,” dedim. “Dünyanın gelmiş geçmiş en muhteşem, en etik, en kral pezevenkleri olacağız! Yani, seks işçiliği yasal bir meslek olabiliyorsa, pezevenklik neden olmasın? A, bak aklıma ne geldi. Şu VPN olayından anlıyor musun? Yani, mesela onları kimliklerinin ifşa edilmesinden koruyacak bir güvenlik hizmeti sunabilir miyiz?”

Konuşa konuşa yürümeye devam ettik, tek seferde kaç müşteri alabiliriz, en iyi nereden başlayabiliriz falan, her şeyi konuştuk. Sonunda büyük bir daire çizerek, Arby’s’in otoparkına geri döndük.

“Adı ne olsun?” diye sordu JB.

“Bilmem,” dedim. “Mesela, Özel Hizmetler nasıl?” güldüm, çok kötü bir addi.

“Bence Hayalet Mürekkep diyelim,” dedi. “Hani, hayalet yazarlar olur ya, onun gibi.”

Bu fikir o kadar hoşuma gitti ki ağzımı bile açamadım. Başımı sallamakla yetindim.

“Bilmiyorum, belki sen daha iyi bir şey bulursun, dedi. “Düşünecek zamanımız var.”

“Ne kadar buradasın?” diye sordum.

“Birkaç günüm daha var.”

“Bana gelmek ister misin?” diye sordum, aniden heyecanlanmıştım.

“Olur, ne zaman?”

“Yarın mesela?”

“Olur, harika!” dedi JB.

“Çok heyecanlıyım!” Mor arabama vardığımızda, uyuyan Bodhi koca cüssesiyle hâlâ önümdeki kanguruda olduğu için, JB’ye yandan sarıldım.

“A, bir dakika bekle,” dedi JB yanımdan ayrılarak. “Sana bir şey getirmiştım, arabada kaldı.”

Kiralık arabasının bagajını açtıktan sonra bana ağzına kadar Runts şekerleriyle dolu, büyük boy bir kilitli poşet verdi.

“Nasıl yani?” diye sordum. “Nereden buldun?”

“AVM’den,” dedi JB mahcup mahcup gülümseyerek. “Yirmi dolarlık bozuk parayla gittim de.”

"Bu Ramts'ları benim için mi topladın?" diye haykırdım sevinçle.

"Amerikan kapitalizminin karanlık ve bereketli topraklarından topladım," diyerek onayladı.

"JB, teşekkür ederim."

"Yok canım, saçma bir jestti," dedi JB. "Yani, bu kadar boş vaktimin olması acınası bir durum. İşsiz olmak tuhafmış. Zamanımı asıl dolduracağımı bilemedim."

"Yok, yani buraya geldiğin için demek istedim. Konuşmamızı istediğin için, bu fikrin için."

"Ha, teşekkür etmene gerek yok. Tuhaf gelecek ama ben sadece... aramızdakilerin bitmediğini düşündüm. Düşünebildiğim tek şey buydu: Biliyorum, Margo ile aramızdakiler bitmedi. Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Bir şekilde birbirimizin hayatında olacağız. Yalnızca bunu nasıl başarabileceğimizi çözmek biraz zaman aldı."

Kafamı kaldırıp o güzel yüzüne baktım. Haklıydı. Birbirimizi kaybetmememizi sağlayacak her şeye, birbirimizin hayatında kalmamıza olanak tanıyacak her yola vardım. Ayrıca, daha sonra onu baştan çıkarmak için bol bol vaktim olacaktı. Elimi uzattım. "Ortak mıyız?"

JB ağlamak üzereymiş gibi baktı ama ağzı kulaklarındaydı. "Ortağız," dedi.

Arby's'in ışıklı kırmızı şapkasının altında oracıkta el sıkıştık. Ric Flair ve Meryem Ana gökten bize gülümsüyordu; öykümüzün sürmesini, hiç bitmemesini, tekrar başlamasını, bir maceranın diğereğine bağlanmasını, hiç ölmememizi, sonsuza denk genç kalmamızı ve kalabalığa şöyle haykırmamızı istiyorlardı: "Bana bakın! Vücudumla ne güzel, ne çılgın şeyler yapabildiğime bakın! Bana bakın! Beni sevin!"

Çünkü sonuçta sanat budur.

Birinin hiç tanımadığı bir başkasını kendine âşık etmeye çalışmasıdır.

TEŞEKKÜR

İlk teşekkürüm ısıltılı denizkızı Michelle Brower'a; Margo'ya ve bana inandığın için teşekkür ederim. Sen olmasan, olsa olsa şu anki halinin bir gölgesi olurdu. Allison Malecha, Allison Hunter, Nat Edwards, Khalid McCalla ve Danya Kukafka başta olmak üzere tüm Trellis üyelerine teşekkürler, gerçekten edebiyatın yıldızlarısınız ve hepiniz kalbimi kazandınız.

Jessica Williams, hayallerimin editörü olduğun için teşekkür ederim. Herkesten daha sıkı, daha hızlı çalışıyorsun. Zarafetin vücut bulmuş halisin, üstelik de çok komiksin. Düşünceli ve özenli düzeltileri için Nancy Tan'e ve çok güzel e-postalar yazan Peter Kispert'a özellikle teşekkür ederim. Nicole Rifkin, muhteşem kapak illüstrasyonun için teşekkür ederim, sanatın nefesimi kesiyor. Mümtaz Mustafa, tüm kapak tasarımını bu kadar ustalıkla planladığın için sana da teşekkür ederim.

Brooke Ehrlich, acaba benim sana ve o sakın, kadifemsi sesine borçlu olmadığım ne var ki? O kadar akli başında, o kadar uyanık, o kadar büyüleyicisin ki. Nasıl başarıyorsun? Oliver'ın fotoğraflarına ölüp bitiyorum. Sidney Jaet, sen gerçek bir kahramansın.

Margo'ya bir yuva sunan yabancı yayıncılar: Size o kadar minnettarım ki! Scepre'den muhteşem Ansa Khan Khattak'a ve Ecco Verlag'dan mektubuyla beni ağlatan Monika Buchmeier'a teşekkür ederim. HarperCollins Español'dan Edward Benitez'e ve Bollati Boringhieri'den Daniela Guglielmino'ya da teşekkürler. Daniela, dostluğun ve bana inanmaya devam ettiğin için sana büyük teşekkür borçluyum.

Arkadaşlarım olmasa hiçbir şeyim olamazdı. K-dwag, sen bir hazinesin, tam bir mızımız bebedsin. Bilirsin ki, tüm dünyayı sırtlanır sonra da kahrımdan öldürdüm ama senden telefonuma mesaj geldi mi ne üzüntüm kalır ne korkum.

Pony, geçmişimi ve bugünümü elinde tutup bir akordeon gibi sıkıyorsun. Ayakları yere basan, sağlam bir bireysem, sayendedir. Senden güzeli yok, seninle gurur duyuyorum. Tüm bu süreçte beni sakinleştirdiğin, bana inandığın ve planlamama yardım ettiğin için ve en iyisi olduğu için teşekkürler.

Yırtıcı ve ateşli Emily Adrian'a teşekkür ederim. Bu kitabı ilk safhalarda okuman onca aksilik yaşarken hayalimi canlı tutabilmem için çok önemliydi, seni tanıdığım için kendimi şanslı hissediyorum.

Mary Lowry, sen bir gün ışığıydın, ışık çocuğusun ve kesinlikle senden eğlencelisi yok. Seni seviyorum.

Beni rahatlatmak için ne söyleyeceğini hep bilen, güçlü, sıcak ve bilge Cynthia'ya teşekkür ederim. Koskocaman ayın altında domuzlara doğru yürüyüp kitaplar hakkında konuşmakta bir harika olan Jade'e de teşekkür ederim. Muhtemelen o kendini öyle görmese de, baldan tatlı olan Janelle'e ve hiç mi hiç tatlı olmayan ama aslanlara yaraşır, muazzam bir gücü olan Steph'e teşekkür ederim. Bulaşık yıkarken sıkı pantolonuyla pervasızca bir o yana bir bu yana dönen Edan'a teşekkür ederim.

Elmacıkkemikleri yasaklanması gereken Annie'ye, cesur ve çılgın Tessa'ya ve ancak bir elf, bir peri veya yarı insan yarı tanrı olabilecek Clare'e teşekkür ederim. Dawg Pit asla ölmez.

Matt Walker, yeni açılan biracının altında bir ejderha olduğunu biliyor muydun? İsteddiğin o silahı aldım.

Bana hayatımın en önemli iki sözcüğünü söyleyen Heather Lazare'a özellikle teşekkür borçluyum. Hiçbir kahve kupası yetmez. Edebiyat camiasında öyle bir ışıksın ki yollarımız o şekilde kesiştiği için çok şanslıyım.

Çok değer verdiğim bedensiz sesini gizlice dinlediğim Mary Adkins'e teşekkür ederim. Seninle her gün çalışma fırsatı bulduğuma

inanamıyorum. Sen bir harikası. Book Incubator'daki herkese çok teşekkür ederim: Liz ve Harrioso, o kadar güzel insanlarsınız ki sizinle çalışmak büyük bir keyif.

Büyülü Stephen Cone'a teşekkür ederim. Bulutlu bir ikinci vakti seninle gençlik merkezinde takılıp kızarmış patates yemek istiyorum.

Anne arkadaşlarıma teşekkür ederim: Emily, sen tam bir çetin cevizsin. Avni, Tulika, Reagan, Janet, Kelli, Janice, Jazmin ve Chelsea (SAÇIM İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM!).

Aileme teşekkür ederim. Kayınvalidelerin ve görümcelerin en iyisi Jan ile Ashley'e teşekkür ederim. Beni kıkır kıkır güldürüyor, sevinçten havalara uçuruyorsunuz. İstiridyeli dip sosunuzun, havuçlu kekinizin ve horasan ekmeğinizin bir eşi daha yok. Tom ile Grant'e ve kalbimi patlayasıya dolduran küçük yeğenlerim Blake ile Calvin'e kucak dolusu sevgilerimi yolluyorum.

Kardeşim olduğu için Andrew'ya ve sürekli triatlonlara katıldığı için Jessie'ye teşekkür ederim. Tüm dünyanın en tatlı, en iyi bebeği olduğu için Jackson bebeğe teşekkür ederim.

Hayatımdaki her şeyi mümkün kılan ve her gün bana ilham vermeyi sürdüren anneme teşekkür ederim. Resim çizmede her zaman benden daha iyi olacaksın çünkü sonuç itibarıyla sen daha sıkı çalışıyorsun ve hepimiz bundan hayatta ilgili bir ders çıkarmalıyız. Renkleri sevdiğin için ve bana Tanrı'nın yalnızca şükran duymakla ve güzelliği aramakla ilgili olduğunu öğrettiğin için teşekkür ederim. Bu hayatı yaşayabileyim, bu yolda yürüyebileyim, bu kitapları yazabileyim diye katlandığın tüm fedakârlıklar için teşekkür ederim. Her şeyi sana borçluyum.

Sam, su kenarına ektiğim marulum olduğun için sana teşekkür ederim. Seninle evlenmek hayatta yaptığım en iyi şeydi. Sonuna kadar seninle küçük bir evde yaşayacağız ve her gün kendimizi yeniden yaratacağız. Sürekli evimde yeni odalar bulduğumu hayal ediyorum ve varlığını bilmediğim o sihirli odalar sensin. O odaları bulup durmak, seni tanımak ve seni sil baştan tekrar tekrar tanımak ve bunu ölüm bizi ayırana dek tekrarlamak ne büyük mutluluk!

Oğullarıma teşekkür ederim. Küçük ejderha Booker, beni her gün şaşırtıp sevindiriyorsun. Bir gün dünyada çok önemli şeyler yapacağını biliyorum. Bana her zaman o kadar nazık davrandığın için teşekkür ederim. Sevimli haydut, isabetli atıcı ve şakacı Gus, günüme çılgın bir neşe katıyorsun. Benimle saatlerce YouTube izlediğin için, Duolingo, satranç ve Wordle oynadığın için ve dünyam olduğun için teşekkür ederim.

Bu kitap için araştırma yapmama yardım eden tüm OnlyFans kızlarına TEŞEKKÜR EDERİM. Tuhaf biri gibi göründüğümü ve sorularımın inanılmaz rahatsız edici olduğunu biliyorum ama yine de beni kırmadınız. Siz olmasaydınız, bu kitabı yazamazdım.

WrestlingBios ve WrestlingWithWregret YouTube hesaplarına teşekkürler. İçeriğinizi seyrederek saatler geçirdim, umarım belli oluyordur.

Hem şimdi hem geçmişte hem de gelecekte en iyisi olduğu için Bret Hart'a teşekkür etmek istiyorum. Ama aynı zamanda en çok sevilen olmak için en iyisi olmanın gerekmediğini öğreten Mick Foley'ye de teşekkür ederim. Yıllar yılı bizi hayran bırakıp nefesimizi kesmek için vücutlarınıza yaptığınız onca şey için teşekkür ederim. Çektiğiniz onca acıyı, girdiğiniz onca riski normal insanların anlayabileceğinden bile şüpheliyim, biliyorum, ben bile yaptığınız işin muazzamlığının yalnızca küçük bir kısmını görebiliyorum ama size gerçekten teşekkür etmek istiyorum. Siz birer sanatçısınız.

Son teşekkür elbette ki sana geliyor okurum: Asla tanışmayacağız ama kim olursan ol, sana âşığım. Dünyanın kalbinde gizlenen adına roman dediğimiz bu fısıltı odasında olmak, benim için her şey demek. Zihninin karanlığına girmeme, pervasızca, ıstırap ve heyecan içinde sana yalan söylememe izin verdiğin için teşekkür ederim. İzin vermeseydin, öldürdüm. Kesinlikle öldürdüm.